

четиво на един дъх

Роман
Експрес

ЛОРАН БОТИ

бр. 3/2004 г.

В МОТЛАТА

еврокрими

ЛОРАН БОТИ В МЪГЛАТА

Превод: Златко Стайков

chitanka.info

За тези, които искат да прекарат свободното си време, отпуската или да пътуват в компанията на четиво, което покачва адреналина, библиотека „Роман Експрес“ всеки месец ще предлага на изключително достъпна цена по един нов роман за любителите на кримки, трилъри, фентъзи, романтични истории и разтърсващи лични драми.

Лоран Боти е млад френски журналист, усвоил прекрасно уроците на най-големите майстори на съспенса.

„В мъглата“ е първият му роман, но противно на очакванията за дебют съчетава големите традиции на френското крими и на американския трилър.

По готическите улички на „малко красиво градче“ сатанински заговор тласка една жена към ада.

В гъстата мъгла броди страхът и един убиец точи нокти. Изчезват деца. Какво крият буржоазните фасади и всемогъщите местни големци?

На баща ми

„Веднъж пристигнала, тя даде два блестящи бала, по време на които мъжът ѝ не стана от стола, за да наблюдава танцуващите. На тях присъства и старият Фонтеней. Благодарение на тези балове тукашната буржоазия — която и без това нямаше какво друго да прави, освен да си търси развлечения — се влюби в Шарлот и очакваше с нетърпение следващите, а Шарлот нямаше да я разочарова, разбира се.

Доколкото знам, за вещица я мислеха само робите.“

Ан Рис

Злокобната връзка

ПРЕДИСЛОВИЕ. ЛАВИЛ (12 ЮНИ)

Както винаги, коридорът му се стори безкраен и болнично бял под неоновите лампи. Така и не беше успял да свикне със строгата аскетичност на някои административни сгради, приличащи на стерилно чисти бункери уж в името на секретност. И откакто шест години вече работеше в правителствената агенция за контрол на сектите — ААС, на Робер Мартен му беше трудно да повярва, че Маями Бийч с тропическото му слънце, с дискотеките му *Hous music*, пързлящите се с летни кънки, загорели на слънцето, с манекените му, фотографите и трафикантите на кокаин е само на няколко километра от този леденостуден коридор, седалище на агенцията.

„Истински хладилник“ — помисли си той и се упрекна, загдето е забравил за пореден път ужасната склонност на себеподобните си да живеят при работещи на пълна мощност климатици. Най-сетне стигна до дъното на пустия коридор, сви вляво и се спря пред тежка метална врата, за да се усмихне на примигващата камера, като потри голите си почернели ръце с красноречив жест: „Побързайте, че замръзнах!“.

Вратата се отвори с леко бръмчене. Мартен влезе в модерно обзаведена канцелария, където беше доста по-топло. Наведена пред компютъра си, черна служителка — около четиридесетгодишна, с изправена коса и очила с рогови рамки — му се усмихна любезно и се изправи, за да го приеме.

— Г-н Мартин — рече тя, като произнесе името му на английски, очевидно, без да подозира за френския му произход, — директорът ви очаква.

Тя пристъпи към една дървена врата и се отдръпна, за да му направи път да влезе.

Вътрешната стая приличаше повече на салон, отколкото на директорски кабинет — с дървената си ламперия, дебелия мокет и кожени канапета. Най-важното нещо в нея беше солидно бюро, зад което обаче нямаше никой.

— Бихте ли ни донесли кафе, Миранда?

Робер се обърна по посока на гласа, за да види в ъгъла вляво широкия гръб на Джереми Майлс, директор на ААС. Беше седнал пред масичка с преносим компютър.

— Освен, ако не предпочитате скоч или твърд алкохол, Боби — рече той, като се завъртя на стола и показа на Мартен два реда зъби, белнати по холивудски.

— Не, господине, благодаря. Едно кафе, с удоволствие.

Майлс кимна леко на секретарката и тапицираната врата се затвори с приглушен шум.

— Е, Боби... Искали сте да ме видите? — рече Майлс и му показа към канапето с кафява кожа.

Мартен седна, а Майлс, който изправи грамадното си туловище, за да му стисне ръката, се настани срещу него.

— Струва ми се, господине, че наистина попаднах на нещо много важно. Право да си кажа, беше чист късмет. И признавам, че този път по изключение късметът свърши добра работа...

Робер изчака да види какво ще каже шефът. Но набръчканото му потъмняло лице с преправен нос на чистокръвен флоридец не изразяваше нищо особено. Шефът се задоволяваше просто да изслуша разказа на младежа.

Робер Мартен продължи:

— Както знаете, най-внимателно прегледахме отчетите на телефонните разговори, водени от всички организации, интересувани ни в рамките на нашето разследване. Не можехме да получим разрешение да подслушваме всички събеседници, затова пък никой не можеше да ни попречи да проследим набраните номера — особено онези, на които звънят от резиденциите на босовете... Така от една страна установихме възможните връзки с мафията, от друга — с някои правителствени служители, и най-сетне — връзките между самите секти.

Майлс се съгласи и му кимна да продължи, но дискретен звънец ги прекъсна.

— Кафето ни — осведоми го шефът, като натисна едно копче на ниската масичка, около която бяха седнали.

Отново се появи Миранда с безупречния си плътно прилепнал костюм, за да им поднесе две димящи чаши с кафеникавото питие,

което Робер, макар и живеещ от осемнайсет години в Съединените щати, така и не се научи да нарича кафе.

— Трябваше да се сетя, Миранда — рече шефът. — Боби пие еспресо. Нали е французин...

Без да покаже никаква изненада и без да произнесе и дума, секретарката изчезна. Агентът продължи доклада си.

— Вие също така знаете, разбира се, че събраните сведения се анализират с компютър, който сетне ги сравнява с номерата на всички фишове, описани в ААС.

— Да не би да ми намеквате, че най-сетне са открили начин да докажат как Белия дом защитава интересите на сциентолозите?

Майлс изрече това със спокоен, странно безразличен тон. Но Мартен не се хвана на уловката. От много години вече ААС се мъчеше да хвърли светлина върху отношенията между правителството и свръхбогатата Сциентологична църква; това беше мечтата на Майлс, откакто Клинтън дойде на власт. За него това означаваше да докаже, че ААС успешно осъществява надзора, че не е ерзац организация на правителствена ясла, както се приказваше във Вашингтон.

За съжаление, Боб Мартен трябваше да обясни на директора си, че е поел по погрешен път. Сциентолозите бяха известни с безкрайната си предпазливост и имаха прекалено много разклонения, за да бъдат следени всичките им телефонни разговори, дори и чрез свръхмощния софтуер на ААС.

Майлс не каза нищо, но се стегна и стисна челюсти, с което издаде разочарованието си.

— Добре, да се върнем към фактите. Няма нужда да ми припомняте как действа системата. Не забравяйте кой е човекът, който я въведе, Боби.

— Да, господине...

Мартен се загледа втренчено в дискретно осветената абстрактна картина, чиито ярки цветове, особено избухналото червено, контрастираха с канцеларията: нейното обзавеждане с вездесъщото светло дърво и скъпата кожа на креслата внушаваше мекота и спокойствие.

— С две думи — продължи той — установихме, че много организации в страната имат подобна връзка. Най-малко осем водачи на секти са звънели многократно на един и същи номер през

последните два месеца. И ако отначало това предизвиква учудване, изведнъж става подозрително, като се има предвид, че въпросният номер не е в Съединените щати, а във Франция.

Мартен видя как Майлс присви очи.

— Започвате да предизвиквате любопитството ми, Боби. Кои са тези осем секти и какви връзки сте установили помежду им?

Агентът извади от колана си един PDA — Personal Digital Assistant, джобен компютър, миниатюрен и свръхмощен. Сетне изписа на екрана имената на осем организации. Не бяха известни с общи дейности. Впрочем, най-малко три от тях му бяха напълно непознати. Майлс каза:

— Ето кое е интересно. Винаги сме знаели, че в случай на нужда някои кланове се способни да се обединят, дори когато намеренията им са напълно противоположни... Но тук трябва да призная, че съм смаян. Осем наведнъж, това не е съюз. Това е конспирация!

Той се изправи на дългите си крака и се отправи към бара земно кълбо, който отвори по средата; отвътре извади бутилка скоч.

— Ще пийнете ли все пак една чашка, Боби? И не ми отговаряйте, че е още рано!

Боб реши, че е по-благоразумно да приеме.

— Къде е тоя тайнствен номер? — попита Майлс, като наля щедро в двете чаши.

— Това е най-странното, знаете ли? Номерът не беше локализиран в Париж, нито дори в някой голям град. Телефонните разговори бяха с малко градче в Бургундия с едва трийсетина хиляди жители. С Лавил-Сен-Жур.

— В лозарската област ли?

Боб Мартен се почуди на познанията на шефа си.

— Точно в най-винарския край, да. Но нямам никаква информация за него. Мястото е доста... тайнствено.

— Тайнствено ли? Защо? Вие знаете ли го?

— Да, господине, познавам го.

Боб замълча. Не му се казваше нещо повече от най-характерното:

— Нищо особено. Отличителен белег: нищо за отбелязване. Освен, може би, климатът.

— Климатът ли?

— Да. Пролетта там е изключителна, но през останалото време от годината градът тъне в гъста мъгла, особено през зимата. Истинско тежко лондонско пюре през почти цялата година.

Майлс се вгледа за няколко мига в отблясъците на скоча на дъното на чашата си.

— Не вярвам климатът да има и най-малка връзка с нашата история. Ами събеседникът? Вярвам, че сте го разкрили кой е.

— Точно по тази причина поисках да се срещна с вас, господине. Защото името му е напълно неизвестно в нашите служби. Както, впрочем, и в картотеките на Интерпол. Всичко в тази история е странно: някакво загубено френско градче, събеседник, за когото няма никаква информация — Бог знае все пак, че от създаването на службата досега написахме фишове за доста народ! — не можа да се въздържи да не прибави Мартен; осем секти, изпратили там по телефон и факс около двацет и две съобщения... И това може би не е всичко. В момента пресяваме близо хиляда и триста линии, частни и служебни, на гурута, проповедници, администратори, адвокати, финансисти на сектите в страната.

— С други думи, искате да отворя ново досие и да ви поверя разследването?

— Точно така.

— Искате ли да се свържете с нашия човек във Франция?

— Засега не смятам, че е необходимо. Ще продължа да следя развитието на нещата оттук. После, ако се наложи, ще замина лично на мястото.

Майлс погледна младия човек. Почернял от слънцето, спортен тип, облечен чисто, но простичко като юноша — дънки и тениска, големи удобни обувки — впрочем не намясто за разговор в този кабинет, на пръв поглед Боб Мартен приличаше по всичко на американец. Но щом проговореше, макар и без акцент, той сякаш издигаше между себе си и другите някаква неуловима преграда, която може би издаваше в него европейца.

— За вас това би било завръщане, нали, Боби?

— Не съм стъпвал там цели четири години.

— Много добре. Имаш картбланш.

На връщане от Маями Бийч Боб се спря в Нюз кафе на Оушън Драйв, срещу морето. Въпреки тежката влага на флоридското лято седна по-скоро на терасата, отколкото вътре, като смучеше с удоволствие Кока лайт и се обливаше в пот в хамамската горещина. Вгледа се в човешката суетня по булеварда, нетипична смесица от окичени с накити кубинци и почернели от слънцето туристи по шорти и бодита.

Порази го контрастът между този квартал в стил Ар Деко^[1] и мрачните улици на Лавил-Сен-Жур, наричан Лавил, където мислеше да отиде, ако работата излезе сериозна, и този контраст го порази в мига, когато младо момиче по боди на Ралф Лоран и с огромни летни кънки се строполи с гръмък смях почти в краката му.

Той не се бе връщал там поне... най-малко осем години. А и не си беше представял досега, че ще трябва да го стори по професионални причини. Мястото изглеждаше толкова откъснато от света!

„Това малко градче, като толкова други във Франция — мислеше си той — е разчекнато между съвременността и останките от римско време или от готиката — за радост на туристите.“ За спомен от готиката бяха останали само камъни. По време на предишните посещения на Робер му стигаше да се разходи по неравните улички и павирани дворчета, за да се почувства проникнат от чисто средновековната им аскетичност.

Впрочем, тамошната архитектура беше забележителна и според него не би било зле човек да се полута из квартала на антикварите — по улицата на медникарите и на стъklarите — да купува небрежно в търсене на дребно понапрашено щастие; да се възхищава с вирната към небето глава на паянтовите къщи или на капандурите гаргуи във форма на ухилени дяволски глави по фасадата на черквата „Сен Мишел“; да поседне за миг върху аристократичните стъпала на хотела на Пиерфит; да съзерцава тежките и светли сгради около Двора на парка...

Да, човек наистина би се позабавлявал с удоволствие. При условие че свикне с мълчаливата атмосфера, сякаш тровеца целогодишно града: защото според Боб под лъскавата шума на дърветата по булевардите, засенчени като под покриви с плочи, сякаш се беше настанил вечният мрак.

Това се дължеше, може би, на населението, интересна смесица от земеделски семейства, живеещи точно в средата на градчето, за да ръководят по-добре търговията с вино, от съобразителни юристи, съветващи въпросните семейства, от търговци, които са донякъде и ясновидци, но толкова богати, че това им се прощава, от сътрудници и помощници, от счетоводители, секретари, прислужници на всички тези люде...

Или може би се дължеше и на климата? Заобиколен от доста високи варовикови плата, Лавил се е вместил в една долина без изход. Сезоните наистина объркват понякога непредупредения посетител и са нужни много години, за да свикне човек със странностите, отмерващи времето през годината. Така че, ако тукашната пролет няма равна на себе си — едно истинско възраждане на природните багри, гореща задуха като в сауна се спуща неумолимо в началото на юли, за да направи място през септември — по още по-брутален начин — на мъгливата есен. Според Мартен точно това е една от най-неприятните особености на мястото: от октомври до края на март човек трябва да се съобразява с белезникавата мъгла, студена, хаплива и привечер проникваща във всяка уличка, за да се вдигне едва на другия ден по пладне... И да изчезне.

И може би не го обичаше това градче, най-сетне, защото всеки път, когато се връщаше в него, трябваше да посети семейството на баща си, който го посрещаше с неприкрито презрение заради американските му обноски и пълното му незнание на тукашните обичаи.

Във всеки случай Лавил му се отразяваше зле — дотам, че при последното си посещение различи някаква почти... аномална композиция: на едно място завой с голям наклон, на друго — ъгъл, малко поизкривен, на трето — прекалено стръмно стълбище. Сякаш градчето беше построено от вдъхновен, но и малко луд архитект. Във всеки случай е нещо твърде различно от почти праволинейната и ослепително светла разходка, на която се наслаждаваше в този миг в Саут бийч през очилата си О'клеј.

Enjoy^[2]... — помисли си той. — Възползвай се от това представление. Нещо ми казва, че не след дълго Оушън Драйв ще ти се стори много далечен.

- [1] Ар Деко — декоративен стил от 1925 г. — Б.пр. ↑
- [2] Enjoy — (англ.) наслаждавай се. — Б.пр. ↑

**ПЪРВА ЧАСТ. ПРОКЪЛНАТИТЕ
(28 СЕПТЕМВРИ)**

1

Знаеше, че трябва да вдигне слушалката. Знаеше, че това не е сирената на линейката, отнасяща Нанси, чието тяло беше като огромна рана след този камион, този огромен сандък с чудовищни гуми и броня убиец, който смачка колата ѝ като скулптура от метал и плът.

„Това е телефонът, просто телефонът — му нашепваше приятелски глас в магмата на кошмарния му сън — не е сирената на «Бърза помощ»... А обикновен телефонен звън.“

Но линейката вече влизаше с пълна скорост зад болничната ограда. Движеше се бързо, толкова бързо, сякаш можеше да спре само като се удари в стената. Накрая спира сред писък на гуми, едва-едва заглушен от проклетата сирена (проклетия телефон!). Двамина санитарни със зловещи книжни маски на лицата шумно изскачат отвътре, за да изтръгнат Нанси от бялата ѝ катафалка и да я откарат в операционната. После всичко се оцветява в червено, в непристойното горчиво алено на кръвта: „бурканът“ го заслепява с яркото си примигване, санитарите обличат клоунски блузи, линейката става пурпурна като кораб от ада... Но най-лошото от всичко е тая сирена (тоя телефонен звън!), дето квичи като прасе на заколение — не с веселото пим-пом, на което се радват децата, а с едно ужасно: „Умиррам! Умиррам! Умиррам!“... и...

И действителността го разтърси с бруталността на тяло, което се строполява след главозамайващо падане: линейка... сирена... звън... телефонен.

Със суха уста, студена пот на челото и влажни длани той вдига слушалката.

— Ало! Греди? Ти ли си, Алекс?

На Алекс Греди му трябва няколко секунди, за да разпознае грубия глас на жандармериста, с когото си делят понякога закуските.

— Уф!... Дусе? Какво става?

— Съжалявам, че те будя, старче. Но имаме сериозен проблем. Най-сетне са открили малкия Гайяр. Или поне това, което е останало от него...

— Толкова ли е сериозно?

— Не. По-лошо е.

— Къде?

— В парка „Трюандиер“.

— И кога?

— Преди по-малко от час.

Новината разпръсна последния остатък от съня му.

— Сигурен ли си, че става дума за малкия Гайяр?

— Няма съмнение. Освен ако не е дяволски добра имитация на снимката, дето ни я даде баща му.

— Добре, само да нахлузя дънките и идвам.

Алекс затвори и се измъкна от леглото без съжаления. Беше се надявал, че преместването му на поста главен инспектор в този град, който не познаваше, ще му позволи да надмогне смъртта на Нанси. Но ако се съди по честотата на кървавите му кошмари, беше заложил твърде висока миза на новата си служба. Каквато и да е причината, поради която трябва да стане, това не е ангария, а избавление. Образът на линейката и останалото, което си представяше за катастрофата, ако не и самата операция (Потърсете програмата! Променя се всяка вечер!), всичко това го потиска болезнено и наистина му идва в повече.

Макар че на първо време след пристигането мъката му сякаш стана по-поносима. И особено загубата, като че ли не тежеше толкова — сякаш скъсването с „предишния живот“, както го наричаше, му поддейства облекчаващо. Сега образът на Нанси го оставяше — понякога — на мира. Вече можеше да мине половин час, без да си помисли за нея, за тях двамата, за тогава, когато бяха щастливи.

Но и ефектът от времето — това, което му позволяваше да успокои болката си, го тормозеше тайно. Забравата нямаше ли да изтрие полека-лека паметта му — след като толкова често се беше клел във вярност към Нанси, дори и тогава, когато тя угасна? Това ли е, което наричат „светлината в края на тунела“?

Нима ще свършиш като стара, пожълтяла снимка в някое ъгълче на душата ми, добре скрита под купчина стари спомени?

Макар че трябваше да бърза, не устоя на удоволствието да вземе горещ душ, преди да потъне в студената мъгла на ранното утро. Силната струя гореща вода доизтри последните спомени от кошмара и му позволи да се подготви за гледката на трупа на малкия Гайяр.

Момчето беше изчезнало преди петнайсетина дни и ако се вярва на Дусе, онова, което приеха отначало за бягство от къщи, се оказваше нещо много по-зловещо.

Беше пет сутринта, когато Алекс Греди облече топъл спортен пуловер и дънки, седна зад волана на служебната кола и пое по тъмните улички на Лавил.

Пред входа на парка бяха спрели много полицейски коли. Разположен малко встрани от Лавил, точно в края на голяма алея, населена и залесена — така нареченото Парково авеню с големи буржоазни къщи — паркът беше скрит от лакомия поглед на зяпльовците. Алекс си помисли, че това е добре: не му се щеше да се разчуе за случилото се. Престъпленията с деца често възбуждаха общественото въображение, което можеше да навреди на разследването.

Той слезе от колата и преди още да влезе в парка, забеляза отдалече едрата фигура на Дусе, който бързаше насреща му с моряшката си походка, стегнат по военному, и с вечната цигара, забодена под мустака — свидетелство за невинаги твърде дисциплинираното поведение на жандармериста в отсъствие на началниците му.

— Здравей! Отсега искам да те предупредя, че гледката никак не е приятна.

— Някакви следи?

— Засега нищо. Но който го е сторил, е имал страхотно вдъхновение, можеш да ми повярваш.

— Кой го е намерил?

— Един пазач... Вече е на пост, но няма какво толкова да ни каже. Бил на обиколка с кучето си, по едно време то започнало да души настойчиво нещо... Ще ти направя скица. Момъкът е потресен.

— Навътре в парка ли го е намерил?

— На няколко минути път.

— Добре, да вървим...

Официално Дусе не беше задължен да вика Алекс. В едно малко градче най-често жандармерията се захваща с криминалните прояви в

отсъствие на компетентната полицейска бригада. Но Дусе знаеше, че на Греди му е нужно да действа.

Паркът имаше хубави прави алеи, тревисти пътеки прекосяваха надлъж и шир малка гора от няколко хектара. Ограден с високи решетки, не ставаше много за разходка с кола. Двамата мъже трябваше да повървят пеша няколко минути, преди да забележат ослепително светло петно в нощния мрак — групата на криминалистите вече работеше.

Трудно беше да се повярва, че трескаво работещият екип се върти около трупа на едно дете. Когато се приближи, Алекс все пак отбеляза необичайната тишина. Причината се изясни бързо.

„Добра работа“, прошепна доктор Либерман и се отдръпна, за да му направи път към малкия Гайяр.

Гледката го разтърси много повече от това, което му причини с предупрежденията си Дусе.

Детето лежеше в гротескна поза: главата беше обърната под невъзможен ъгъл и на Алекс му трябваша няколко секунди, за да разбере как е възможно това. Момчето беше обезглавено: главата лежеше на нещо като малка поставка, до простряното на земята тяло и точно на мястото си, сякаш убиецът е искал да си направи хубава шега.

Множество рани окървяваха голото тяло на малкия Гайяр; две подробности особено покъртиха Греди, не заради физическото насилие, а заради чудовищната жестокост, която разкриваха. Тялото беше кастрирано; на мястото на половия орган имаше само парченце черна съсирена кръв, безсрамно, непристойно петно, оскверняващо жертвата в най-дълбоката ѝ интимност. И нещо още по-лошо: бяха изрязали и клепачите на очите. Дали детето е било принудено да гледа, докато са го изтезавали? Дали би могла тъмнината да му предложи убежище, макар и за няколко мига, за да избяга от ужаса на съдбата си? Свидетели на мъченичеството му, очите оставаха широко разтворени, населени с кошмара, от който то нямаше да се завърне никога.

Дори и мъртъв, Жюлиен Гайяр, малкото деветгодишно момче, трябваше да помогне на криминалистите, работещи около останките му, да изпълнят зловещата си задача. Алекс потръпна, като си помисли, че в известен смисъл му предстои да наблюдава собствената си аутопсия.

Трябваша му няколко секунди, за да надмогне позива да повърне. Преглътна мъчително, пое дълбоко въздух и остави студения гняв да измести отвращението и възмущението му.

— Какво можете да ми кажете, докторе? — обърна се той към Либерман.

— Знаете ли, още не съм направил никакъв преглед и...

— Не ме разигравайте, не сме на кино! Познаваме се, а и аз не съм стажант в някой мрачен парижки участък. Тъй че, не се потривайте! Длъжен сте да ми дадете подробности и ако си мислите, че ще ви чакам да го аутопсирате, можете да...

— Добре, добре... Виждам, че сте все такъв изнервен. (Той въздъхна примирено.) Трупното вкочаняване, миризмата и първите признаци за разлагане показват, че смъртта е настъпила преди няколко дни, може би седмица. Главата е била отделена от тялото с режещ инструмент, несъмнено с един замах. Плътта не е била прекъсната, а срязана. Ще прибавя, че детето е било мъртво, когато са му отрязали главата. Няма да се разпростирам върху половите органи и горните клепачи... (Той замълча.) Искам да кажа, че засега не мога да кажа нищо повече за тези... осакатявания. От друга страна отбележете, че много от нараняванията са могли да предизвикат смъртта, особено нанесените на определени места: сърцето, черния дроб... На пръв поглед изглежда, че са го лишили от някои жизненоважни органи.

— Искате да кажете, че са го обезобразили и *вътрешно*?

— Да, вероятно случаят е такъв. Впрочем, детето е било вързано: белезите около китките и глезените са много ясни. Засега това е всичко, което мога да ви кажа. Ще ви телефонирам веднага щом има нещо ново, дори преди да напиша доклада си.

— Благодаря, докторе.

Готов да потегли, Либерман хвърли последен поглед към жертвата и сякаш се поколеба.

— Знаете ли, Греди. Този вид престъпления... е добре, не са ми съвсем непознати.

— Как така?

— Аз... имам чувството, че вече съм го виждал това. Всъщност струва ми се... Но не, предпочитам да замълча, докато не направя всички изследвания. В края на краищата сигурно се лъжа.

После, докато нагласяше мекото шалче около тънкия си врат, промърмори намръщено:

— Поне така се надявам...

В далечината гарваните грачиха. Дневната светлина започваше да се спуща над Лавил, като разпръсваше първата есенна мъгла.

Алекс бе заслепен от ярката, мъртвешки бяла неонена светлина, щом стъпи в тесния комисариат. Така и не можа да свикне с доста бедната и всъщност рутинна атмосфера на полицейските участъци: остра миризма на кафе и сандвичи с шунка, тракане на пишешките машини, документиращи или признанията на дребен дилър, или оплакването на момиче, насилено от баща си, непрекъснато звънящи телефони, неприлични шеги и дрезгави смехове... И навсякъде тази студена, бяла, ослепителна светлина. Предпочиташе да обикаля по улиците и да преследва злото, дребно или едро. Улицата беше работното му място, за разлика от комисариата, който в най-добрия случай винаги бе възприемал като канцелария.

Смъртта на Нанси промени и това. Нямахме вече нито сърце, нито карангия да посрещне жалкия спектакъл на неговите съвременници в действие. Загубил беше убедеността си.

След деня, в който онзи камион отнесе всичко — жена му, предстоящото да се роди бебе, илюзиите — собствената му мисия изглеждаше без смисъл и без съдържание; улицата се превърна в някакъв тъжен театър от бетон, в който Алекс Греди нямаше вече никаква роля.

Не беше избрал случайно Лавил, когато поиска да го преместят. Предполагаше — и с право, че ако канцелариите му са същите отчайващо досадни като всички останали, то поне на улиците му би трябвало да е по-спокойно, отколкото в столицата.

До този ден нищо не беше излъгало надеждите му.

„Но това сега надминава всичко, каквото съм виждал в Париж“ — помисли си той, като качваше стъпалата през четири по стълбището към стаята си.

Там, това е конкретно: стореното на момчето не може да се обясни лесно!

По-разстроен беше, отколкото смееше да си признае. На трийсет и шест години Алекс беше виждал вече множество трупове на мъже, жени и деца. Но нищо не можеше да се сравни с останките на малкия Гайяр. Имаше нещо безкрайно гибелно в начина, по който се бяха отнесли с тялото на детето. Нещо много по-ужасяващо от самата гледка на трупа. Нещо, което разтърси Алекс отвъд чувството, предизвиквано обикновено от подобна картина.

Седна на бюрото си с димяща чаша кафе в ръка. Дусе вече беше в стаята.

— Знаеш ли, Греди, за първи път виждам такова нещо. Такава... как да кажа? Такава диващина и жестокост.

Почти с облекчение Алекс констатира, че не само той е потресен от това, което разкриваше престъплението за убиеца. Дусе не беше от много приказливите, напротив, винаги произнасяше само най-необходимите думи. Но нещо в погледа издаваше стъписването му.

— Има нещо, което ме интересува — рече Алекс намръщено.

— Какво?

— От колко време работиш тук?

— Хм... чакай да видим. Големият беше на четири години, когато се преместихме. Сега през ноември ще навърши десет — това прави шест години, откакто съм тук. По-точно ще станат шест през февруари. Но не виждам каква връзка...

— Съвсем проста: типът, който е сторил това, не е в началния си стадий. Твърде добре е изпълнено, за да е случаен любител на този вид игрички. Да докараш едно момче до такова състояние означава, че си погубил вече не едно или две деца. В този вид престъпления се стига до... ескалация: убиецът става все по-жесток след всяко ново убийство. Или поне аз така смятам.

— И тогава?

— Ами тогава се чудя, че в областта няма подобен прецедент.

Дусе поклати утвърдително глава.

— Добре, разбирам какво искаш да кажеш: не е задължително същия такъв жесток случай, но трябва да има и други престъпления над момчета.

— Точно така. Няма ли нещо подобно?

— Доколкото ми е известно, не. Нали знаеш, Лавил не е Ню Йорк. Престъпленията са рядкост и когато се случи нещо, то е от

жанра „старица си е счупила шийката на бедрената кост, след като била блъсната от двама младежи“. Но престъпления с деца, наистина не се сещам.

— Нещо не се връзва. Трябва да има подобни случаи, но може би не е било открито тяло... При положение че човекът не е нов в областта. Опитай се да разбереш дали са извършвани убийства на деца преди твоето пристигане, или е имало неразрешени случаи с изчезнали.

— А с журналистите какво ще правим?

— Точно пред тях нито дума! Само печатът ни липсва да ни диша в гърба. Ти как мислиш? Не знам какво ще кажат твоите хора (Греди намекуваше за жандармерията), но така ми се струва най-добре. И като знаем в какво състояние е момчето, телевизията като нищо ще изпрати екип и цяла тълпа. Задължително е: трябва да можем да бачкаме, без виновният да знае какво мислим и какво правим.

— Да, сигурно си прав, но родителите? Все пак от тях не можем да скрием, нали?...

При мисълта за родителите Алекс се намръщи. В този час Гайяр сигурно знаеше вече какво са причинили на сина му. Опита се да си представи мъката на бащата, но се отказа. Не почувства достатъчно смелост да прибави и чуждите чувства към своите. Самият той се бе сблъскал с ужасно произшествие, но Нанси не бе изпитала нищо от страданията на малкия мъченик. В известен смисъл това беше успокоително, но го порази съзнанието, че всичко ставащо продължава да го връща към нея.

— Как мислиш да им забраниш да говорят? — попита Дусе.

— Да се надяваме, че Гайяр е интелигентен човек. Ако му обясним, че заради разследването трябва да избягва да разгласява какво е станало, колкото и страшни усилия да му коства, той ще го стори... Поне така се надявам.

— Добре. Ще се разровя в архивите, за да потърся подобна история.

Дусе насочи мощното си туловище към вратата, но изведнъж се спря.

— Забравих да ти кажа: г-жа Ермен живее в Лавил от около месец.

Алекс го погледна объркан.

— За адвокатката на Андреми ли говориш?

— Именно. Смяташ ли, че това има връзка?

— Не съм сигурен, но... кой знае! Само месец, откакто е тук и — ето ти първото убийство на дете за шест, а може би и за повече години. Това е смущаващо...

Със съмнение, изписано на физиономията му, Дусе излезе и остави Алекс потънал в мисли.

Първо си припомни аферата Андреми и се учуди на надеждата си убийството да няма връзка с процеса — един от най-сензационните криминални процеси на десетилетието. Защото ако случаят беше такъв, вече не разбираше абсолютно нищо.

Клер слезе по стълбището, навлякла тежък вълнен пеньоар, боса и като чума в главата. Още няма пет сутринта, рече си тя с досада, а минаха повече от два часа, откакто се събудих. И наистина, от деня, когато се настани заедно със сина си в това жилище, сънят ѝ отказваше благоразположението си. В началото на безсъниците тя реши, че преместването на ново място и, както казват, смяната на климата са причина за белите ѝ нощи и внезапните събуждания, които я гонеха от леглото в най-невероятни часове. Но мина повече от месец, откакто се настаниха тук, а нищо не се променяше. Тя, която винаги беше имала нужда от „осемте си часа“ сън, за да бъде във форма, не беше в състояние да подремне повече от два-три часа поред. При това става дума за дрямка, а не за истинска почивка. Понякога дори ѝ се струваше, че е сънувала наяве, неспособна да се отпусне напълно във възстановителната несвояст.

Когато прекосяваше застлания с бяло-черна керамика хол, за да си направи чаша кафе в кухнята, тя забеляза на закаченото до входа голямо огледало тъмни кръгове, които правеха по-тежък зеления ѝ поглед и една суха бръчица, която кривеше ъгълчето на устата ѝ.

„Четирийсетгодишен юбилей и първите безсънни нощи — за една година ми се събира твърде много“ — рече си горчиво тя. Но дали няма и нещо друго? Една потисната горчивина не беше престанала да ѝ тежи още от пристигането тук, едно усещане за неясна несигурност, което не можеше да определи, но то беше достатъчно изявено, за да ѝ отрови истинската почивка. И да я накара да пропуши отново — клопка, която не беше успявала да избегне дълги години.

Докато кафето я изпълваше с топлина, тя хвърли бърз поглед през кухненския прозорец. В градинката ивици мъгла се влачеха по вятъра в студената ранна утрин.

Тази проклета мъгла!

Клер не познаваше добре Лавил и още не беше привикнала към тънкостите на климата. През отминалата пролет още не познаваше достатъчно и позастарялото му очарование, когато беше спечелена от

улиците му за пешеходци, от запазените му квартали, от дърветата с изобилна шума, от саксиите с най-ярките цветя, които е виждала.

Беше минала отгук случайно. Когато се връщаше към Париж по магистралата, вниманието ѝ беше привлечено от големи пана: „Ханът в Ла Сул: областна дегустация“.

По идея на Брижит, нейна сътрудничка и спътничка, тя напусна сивата автомагистрала, за да поеме по слънчевия зелен път към околийския център. Свикнала с бетона, шумотевецата и движението в Париж, Клер беше очарована от лазурната и живителната сила на стария град.

— Превъзходно е! — възкликна тя, поела по улиците на Лавил в търсене на Хана и спираща се тук и там, за да попита за пътя приветливите минувачи. — Виж колко е зелено, Брижит! И всички тези статуи, тези паметници... И тази тишина. Чуваш ли я тишината?

— Не виждам нищо особено във всичко това — отговори лаконично спътничката ѝ. — Провинциална дупка, където човек се отегчава до смърт: три или четири кина, разбира се с дублирани филми, един по-голям театър за годишните представления на „Лебедово езеро“, два ресторанта, където се събира елитът на местното общество, и жената на нотариуса, която е любовница на зъболекаря. Нищо кой знае колко оригинално... Да, добре, все пак рутината понякога е истинско щастие.

— Как можеш да си толкова лишена от надежди? И уж си парижанка? Това градче е превъзходно. И дори е съвсем точно мястото, където бих искала да се оттегля: не точно на село, но не съвсем и в град.

Брижит смени сюжета, като предпочете да се възторгва в сигурните ръце на един млад трейдър^[1], срещнат преди няколко седмици в една дискотека.

Но Клер всъщност не я слушаше. Истински оазис на спокойствието, открит по време на буря, градчето притежаваше чудодейни свойства: за първи път от много седмици насам успя да забрави за скандала, свел до нула всичко онова, за което тя винаги се беше борила.

Известна адвокатка, свикнала с телевизионни снимачни площадки, пресконференции и дела, наричани „кауза пердута“, Клер си бе вменила задължение да защитава вдовици и сираци. Тя беше

щедра по природа и остро чувство за справедливост — немного рентабилно за един адвокат, но важно в нейните очи — я бе накарало да заема позиция в деликатни дела: терорист, обвинен несправедливо, че е опожарил синагога; жертви в общинските жилища с нисък наем — поради небрежност на архитектите на тези жилища, причинила смърт на много хора; изпаднала звезда, обвинена за смърт на любовника си по време на криза от делириум тременс... Най-различни човешки драми й бяха позволявали многократно да прилага талантите си — вдъхновено и усърдно като идеалистка.

До този прословут телефонен разговор, точно до мига, когато вдигна слушалката и без да знае склучи договор с дявола, като провали завинаги живота си.

Тя отиде в кабинета си да вземе преносимия компютър, въпреки ранния час. От пристигането си досега не можеше да пише в мястото, предназначено за работа. Впрочем, написаното от нея нямаше нищо общо с работата. Какво беше тогава — роман? Разказ? Изповед? Нищо подобно. По-скоро една истина.

Тя препрочете последните страници; повествованието й едва започваше. До този час все още не беше събрала смелост да стъпи отвъд телефонния разговор.

С бледа усмивка на устните и с тъжни очи, вперени отнесено в мъглата, тя се питаше: ще мога ли някога да го забравя този телефонен звън?

Съвсем ясно си спомням всичко. Седях зад бюрото стил Луи-Филип — твърде внушително за спартанската обстановка на стаята, където бяха струпани делата ми. Часът отиваше към осемнайсет и половина. През нормалното време не бих вдигнала слушалката. Това е — би следвало да напиша, че това беше работа на Фабрис, секретаря (за мен е въпрос на чест да назнача мъж на това място!). Когато отсъства, той включва телефонния секретар. Но поради кой знае каква причина точно този ден не го е включил. Обичаме да казваме, че понякога животът висе на косъм. Е, без да знам, моят е висял на телефонен кабел. Тъй че вдигнах слушалката.

— Г-жа адвокатката Ермен? (гласът беше топъл и леко смутен). Аз... Аз съм Антоанет Андреми. Майката на Пиер Андреми.

Веднага разбрах за какво става дума. Нали бях потънала в сложното досие за едно уволнение в рамката на дело за сексуален тормоз. Обикновено концентрацията ми, особено вечер, е такава, че ми трябва поне десетина секунди, за да се опомня. Но това беше нещо друго. Сякаш го очаквах този проклет телефонен звън. Откакто аферата Андреми се превърна в златна мина за медиите, от нея се заинтересувах и аз.

Пиер Андреми — трябва ли да напомням? — беше на първо място в целия печат почти цяла седмица, заради поредица особено дивашки убийства: изнасилване, убийство и осакатяване на шест деца от три до осем години. Срещу него не беше представено нито едно категорично доказателство, но за да бъде обвинен се оказа достатъчна серия от следи.

Клер спря и препрочете откъса, който написа току-що. Стилът ѝ се стори доста безцветен на фона на силното ѝ вълнение. „Забрави за юридическата строгост“ — помисли си тя. Ти си насред пледоарията. И обвинената си ти.

Прочете още веднъж редовете. И както всеки път, погледът ѝ напусна екрана, за да се закове в празната чаша от кафе, а духът ѝ потъна в спомена.

— Държах да се срещна с вас, г-жо адвокат, защото само вие можете да помогнете на сина ми да се измъкне — ѝ обясни Антоанет Андреми при първата им среща в модерния офис, където работеше Клер.

Тя припомни на Антоанет Андреми етикета на работата си: може да се заеме само при условие че има доверие в своя клиент. С други думи, не може да пледира, ако не вярва, че е невинен. Без това просто не би могла да осигури защита, достойна за това име, дори ако използва цялата сила на ораторските си дарби.

— Но той не е виновен — обяви почти през сълзи Антоанет Андреми. — Не може да бъде виновен. Невъзможно е!

— Въз основа на какво твърдите, че синът ви е невинен? — попита меко Клер.

— Много просто. Той не е способен да стори такова нещо.

— Това не е достатъчна причина, госпожо Андреми. Вътрешното убеждение на една майка, колкото и искрено да е, няма тежест в подобен процес. Впрочем, както и във всеки друг...

— Съгласете се поне да го видите — сърцераздирателно помоли тя.

Говорим за една елегантна жена, несъмнено около шейсетте, но леността и наличието на достатъчно пари, за да се остави в ръцете на реномирани пластични хирурзи, ѝ бяха спестили някои поражения на времето. И тя покори Клер по-силно, отколкото можеше да предположи. Не с изисканите си маниери, нито с костюма си Шанел или с надменното си държане, когато влезе в кабинета, а просто защото в авторитетното спокойствие, излъчвано от жените, които имат всичко, адвокатката реши, че различава безграничната мъка и преданост към сина ѝ.

Клер, разкъсвана от любов към Фредерик, собствения ѝ син, се усети в капан: заля я състрадание към Антоанет Андреми и тя отстъпи пред молбата ѝ.

Пиер беше копие на майка си: възпитан, изискан, елегантен. Въпреки тревожните бръчки по челото и бледността, свидетелство за объркването му, той беше неоспоримо привлекателен. Очи с дълбок поглед като две езера с черна вода и топъл звънлив глас — ето я несъмнената причина за това. И нито обстоятелствата, нито мястото — приемната в затвора — му попречиха да посрещне благоразположено Клер.

— Г-жо Ермен, щастлив съм, че успяхте да се освободите. Не знам дали моят... случай ще ви заинтересува. Но съм убеден, че бихте могли да ми помогнете много и че ще бъде от полза за справедливостта, ако приемете.

Клер се почуди мълчаливо на първото си впечатление: беше предположила, че той ще ѝ вдъхне отвращение или състрадание, симпатия или антипатия. Но не и респект.

Прегледаха заедно частите на досието.

Множество елементи говореха в негова вреда. Мястото му като зам.-директор на частно училище в буржоазно предградие беше твърде удобно, за да се приближава до жертвите си — всички те се учеха там. Нещо повече, той нямаше алиби за нито една от предполагаемите дати

на убийствата, установени чрез аутопсиите на малките трупове. Нещо още по-лошо: макар и заклет културист, във въпросните дни и часове не се беше появявал в залата. И най-сетне, под ноктите на две от децата имаше малко тъкан от едно негово сако.

Наистина убийствена история.

Но поддаваща се на защита.

Нито една анализирана проба не беше позволила да се определи генетичен отпечатък и следователно да послужи като категорично доказателство. Вярно е, че нямаше валидно алиби, но една ангина — удостоверена от добросъвестен лекар — придружена със силна треска, го била принудила да пази леглото десетина дни. Неспособен да стане, дори молил съседката да му купи лекарства. А две от убийствата били извършени през този период.

Такива зверски престъпления, помисли си Клер, изискват изключителна енергия. За да убиеш по такъв начин, трябва да не си на себе си, почти да си в транс. Трудно е да се докараш до подобно състояние, когато си толкова болен.

Аутопсията също не беше напълно категорична. Не била открита никаква следа от ДНК. Колкото до късчетата плат, те също не доказваха кой знае какво. Познат с компетентността си, Андреми имал навика да обикаля училищните коридори и да наблюдава класовете през междучасията, накратко, да показва активно присъствие. В такъв случай децата нима не са го хващали за ръкава, за да останат няколко нишки под ноктите им?

Най-сетне — и това не беше най-слабият му коз — няма нито една доказателствена следа, открита у него, както обикновено се получава при този вид престъпления: нито снимка, нито списание, нито филм изобличаваха злокобните му педофилски наклонности. Разбира се, липсата на интимна приятелка, вдъхваща доверие и способна да направи благоприятно впечатление в съда, можеше да натежи в негова вреда; но няма и гащи, скрити на дъното на някой долап, които да бъдат представени пред съдебните заседатели, нито снимки от „Полароид“ на вързани момичета, хвърлени на похотливите разгонени доbermanи. По този пункт Пиер Андреми изглеждаше неопетнен.

Дори това беше силната му карта.

Клер не се остави дълго да я убеждават. Ако в началото я мъчеха колебания, в края на разговора те изчезнаха. Това беше една друга г-жа Ермен, мотивирана и ентузиазизирана, която видя облекчение и признателност в очите на Антоанет и сина ѝ, когато им съобщи, че приема делото.

Кацнала на високия стол и облакътена на барчето в голямата кухня — единствена отстъпка пред селската украса на помещението — с цигара в уста (вече втората) и вкус на безсъница, примесена с кафе, Клер се взираше в светещия екран.

Дори и днес не можеше да си обясни откъде ѝ дойде това увлечение. Или по-скоро не можеше да си го обясни напълно. Не се дължеше нито на майчината преданост на Антоанет, нито на относителното равновесие между доводите, обвиняващи и оневиняващи Пиер. Не, тези неща нямаха нищо общо. На везните бяха натезжали огромните му черни очи. И тази нега, успокояваща и сладострастна, на един тембър, нямащ подобен на себе си.

Боже мой! Ще ти се наложи да го напишеш и това!

Тя, безкрайно внимателна с мъжете след смъртта на бащата на Фредерик, се беше оставила да я изненадат и съблазнят като някоя колежанка. Нима успя да се влюби до заслепяване в Пиер Андремі? Или я отнесе амбицията ѝ?

Би трябвало да послуша Фредерик. Неведнъж беше забелязвала изключителната интуиция на сина си и дори я бе сравнявала с почти медиумното шесто чувство.

— Мамо, внимавай много — казваше ѝ той. — Нямах нищо сериозно, за което да се захванеш в тази история.

— Заблуждаваш се, съкровище — защитаваше се тя ентузиазизирано. — Пиер не може да бъде виновен!

И сияеща продължаваше с пламенна пледоария в прослава на правосъдието изобщо и в защита на един невинен в частност.

— Престани да ми повтаряш речта си — отвърщаше синът ѝ с досада. — Не си в съда. И погледни истината в очите: имаш еднакво основание да повярваш и в невинността му, и във вината му!

Но можеш ли да се оставиш да ти повлияе един юноша, по онова време едва навършил петнайсет години, колкото и прозорлив да е? Във всеки случай, Клер не се повлия и отдаде относителната враждебност на сина си към Пиер на някаква хипотетична ревност, въпреки

напълно естествена. Казусът Андреми ѝ отнемаше много време в един момент, когато Фредерик, залутан в егоцентричните и объркани терзания на юношеството, се нуждаеше от майка си.

Но тя не можеше да се откаже: отдаваше ѝ се възможност да се наложи като виртуоз в заседателната зала. Освен това, не се ли надяваше, без да посмее да си го признае, че щастливата развръзка на този процес би променила не само кариерата ѝ, но и чувствения ѝ живот?

Но нейната трагедия едва започваше. Трагедията, която тук, в това градче, щеше да я покачи на този стол с очи, подпухнали от плач пред размера на загубата.

За няколко месеца делото Андреми я подложи на всеобщо осъждане: беше опитала какво е омразата на обществото. След смъртта на съпруга ѝ Кристиан това безспорно се оказа второто ѝ „голямо изпитание в живота“.

Лавил ѝ се беше сторил толкова приятен, толкова отморяващ, когато след края на процеса и онази импровизирана отбивка заедно с Брижит за първи път усети, че хората не я гледат с презрение: може да се разхожда, да се обръща към околните, без те да я разпознаят, обидят и дори тормозят. С едно спиране в хана на Аржансон се бе превърнала в анонимна гражданка, хубава жена с буйна кафяво-червена коса, със зелени очи, изпъстрени със златно, с откровена и топла усмивка, която предизвикваше симпатия и желание.

Тя отседна там на два пъти: през уикенда в един приятно класически хотел. Така ѝ дойде идеята — внезапно и с облекчението на дългоочакван отговор — като едно очевидно по простотата си решение: Лавил ще бъде нейният град. Средствата, предоставени от майка ѝ, плюс доходите от последните ѝ работни години — най-рентабилните — ѝ позволяваха да подаде оставка и дори да помисли за преквалификация, ако пожелае. Още повече че малко след драмата се разбяга цялата ѝ клиентела. Оттук нататък наистина се искаше много смелост, за да повериш защитата си на г-жа Ермен. И голям риск след хубавата пледоария и няколкото трика да свършиш в затвора или във вестникарската колонка за произшествия.

Разбира се, тя би могла да спечели пари от това дело. След края на процеса кандидат мафиотите я заляха с телефонни обаждания. Беше станала знаменитост — от онези, които търсите, когато ръцете ви са в кръв, която никой не може да измие. Само че за Клер това вече не беше същият занаят. Беше продала душата си на дявола; трябва ли да започне да я раздава на безценица?

Тя би искала да се сражава, да се бори, да се изправи срещу враговете и хулителите си. Но срещу нея бяха буквално всички. Какво друго да стори, освен да се измъкне — ако може — по терлици и „да започне нов живот“, дори ако този израз с цялата му посредственост и страхопъзльовщина да означава провал на собствения ѝ живот? И няма нито един мъж, който да я подкрепи, нито един истински приятел, при когото да потърси малко утеха, нито дори някакъв идеал, който да защитава в някаква пародия на нормален живот. Със съсипана кариера и погубена чест, не ѝ остава нищо друго, освен да се бори за оцеляването на сина си и — евентуално — на самата себе си.

Лавил би могъл да бъде новото място, където ще хвърли котва, за да се спаси от корабкрушението.

Или поне така вярваше в оня ден зад волана на колата си на връщане към Париж.

Очите ѝ се насочиха пак към екрана. Споменът за онова дело отново беше достатъчен да обърка мислите ѝ. И отново опитът да канализира нахлупата мъка ѝ причини ужасна болка. И мислите ѝ се разпиляха... Не можеше да напише нищо. А нали това избра: да си поеме дъх, за да пише, да изкаже и да осъзнае всичко. Но засега двайсетината страници, написани за три седмици, няма да ѝ донесат Пулицър!

И дали наистина това е нейният избор?... Или събитията я доведоха неумолимо в този град? Днес вече не беше толкова сигурна, че Лавил е жадуваното чудодейно разрешение. Той посърна под зловещите сенки веднага след началото на есента и в очите на Клер всяка негова улица вече изглежда траурна. Изчезнаха онези цветни букети и онова лазурно небе, които развеселяваха града. Остана постоянната сивота, влажният мирис на мъгла. Без да споменаваме за безутешната ѝ скръб и за натрапчивото усещане, че някой я следи.

С внезапните ѝ пристъпи на параноя — тя се бичуваше след това! — Лавил е сякаш в очакване да се случи нещо — нещо, свързано

с нея.

Но какво?

[1] [Трейдър](#) — финансов брокер. — Б.пр. ↑

На развиделяване дъждът се усили. Фредерик чу как внезапните пориви на вятъра блъскаха прозореца на стаята му и изпита желание да се пъхне по-дълбоко под топлите завивки. Той преодоля изкушението и се надигна с мъка, за да вземе душ и да закуси.

Знаеше, че майка му е станала вече; беше я чул да слиза още по тъмно. Поне така му се стори, защото от известно време спеше мъртвешки сън и нямаше представа колко е бил часът, когато дочу как вратата на стаята му се открява и усети погледа на майка си — навик, от който тя не можеше да се откаже.

Измит и облечен, слезе в кухнята.

— Добро утро, съкровище!

Въпреки радостното посрещане, притесненото лице на майка му издаваше тревогите, които я мъчеха.

— Не се ли оправят нещата? — попита Фредерик, докато си наливаше голяма чаша мляко.

После се покатери на високия стол срещу нея. Точно по негово настояване бяха направили кухненския бар.

— За какво говориш?

— Ох, мамо... Много добре знаеш за какво говоря!

— Толкова ли си личи?

— Добре, не искам да те огорчавам, но в главата си малко като Линда Блеър в *Екзорсистът*... Ама не се притеснявай: имаш всички шансове със Стиви Уондър — прибави той и впи зъби в една прекрасна филия.

Клер го изпепели с поглед, после двамата избухнаха в смях. Синът ѝ си падаше по окултизма и филмите на ужаса и макар че отначало Клер не възприемаше много-много този свят, полека-лека започна да го харесва.

— Не, честно, вижда се, че не си лягала още на масата за лифтинг! Сто на сто чиста „стара кожа“!

Веселото настроение на Фредерик успокои Клер. Обичаше смеха му, усмивката му. Той можеше да изглежда страшно сериозен, почти

темерут и само след миг на лицето му да светне обезоръжаваща усмивка. Баща му беше тъмнокестеняв; за компенсация косата на Клер беше кафяво-червена. Фредерик изглеждаше съвършения продукт на тази смесица. Тъмнокестенява коса с няколко по-светли кичура, очи с неуловим цвят („бисерни“, шегуваше се тя), като зеленото и лешниковото си оспорваха първенството.

— Нима изглеждам толкова уморена? — попита тя, раздвоена между шегата и безпокойството.

— Да речем, че трябва да се напиш, то си личи. Друго няма.

— Добре, разбрах. Узряла съм за един хубав сън и маска от краставици.

Фредерик я погледна изпитателно.

— Тази вечер съм поканена на гости — прибави тя тайнствено.

— На гости ли? Че от кого? Тук не познаваме никого.

— Грешка... Флоранс Нобле, квартирният агент... Тя и мъжът ѝ дават прием.

— Искаш да кажеш онази ошмулена блондинка, от която наехме къщата ли?

— Жената е слабичка и привлекателна — възрази Клер с досада.
— Точно тя, да.

Фредерик замълча за момент, после кимна към компютъра.

— Това напредва ли?

— Кое? Кни... Книгата ли? — Тя още не можеше да си представи текстовете си във вид на книга за издаване.

— Да. Докъде стигна? До причините, поради които прие делото, или не си свършила още с автобиографията?

— Стигнах до мига, когато се опитвам да разбера как я докарах дотам...

Гласът ѝ пресекна. При споменаване на миналото и на живота, загърбен толкова наскоро — но вече толкова мъгляв, Клер усети как нещо я стисва за гърлото.

Фредерик замълча. Беше свикнал с тези пристъпи на депресия, които сякаш връхлитаха майка му както орел плячката си, и вече не се чудеше на грубия край на някои от разговорите им. В началото на тези „кризи“ той увеличи жестовите си на нежно внимание, за да покаже колко я обича, да я накара да разбере, че заедно ще успеят да намерят изход. Но се оказа, че проявите му предизвикват още по-силен плач.

Тогава той опита друго разрешение, което излезе по-добро: уединението.

Фредерик също не бе пощаден от тукашната атмосфера. Но обратно на майка си не се чувстваше не намясто. Не му пречеше нито средновековната сивота на улиците, нито монотонното спокойствие, което сякаш сковаша Лавил в някакво вечно вцепенение. Много обичаше да кръстосва с мотопеда си из още неизследваните улички и да открива нови и нови развалини.

Това не само го очароваше: той просто се чувстваше като у дома си.

Тъй че майчините му терзания не го оставяха безразличен, но му изглеждаха малко неоправдани. И не можеше да ѝ помогне, защото за това трябваше първо да я разбере.

Той я остави погълната от спомените ѝ, още твърде пресни, за да могат примирението и меланхолията да заместят горчивите съжаления, и се приготви да тръгне за лицея.

Фредерик остави моторетката под навеса за студенти в мига, когато една ученичка от неговия клас заключваше веригата на холандския си велосипед. Той я заговори:

— Извинявай... Мисля, че бяхме в един клас — още не мога да се оправям в тоя лицей, толкова е голям. А току-що пристигам...

Момичето вдигна глава, отметна разбърканите си руси къдрици. Огледа го с известно съмнение, после му намигна:

— Върви с мене, ще влезем заедно.

След което двамата избухнаха в смях. Точно по този начин той я заговори преди две седмици.

Още от първите учебни дни — бяха в един и същи курс — той не преставаше да я наблюдава, очарован. Беше забелязал нежното ѝ лице, но най-вече онази чудна грация на кошута, присъща понякога на девойчетата. Дори не беше дочул фамилията ѝ, но малкото име го порази: Перл.

После дойде и удобен случай: заговори я в двора с велосипедите, въпреки притеснението си. Фредерик винаги правеше впечатление със зрялото си поведение, което често предизвикваше уважение, възхищение или откровена неприязън сред другарите му. Но нали беше

свикнал да живее повече или по-малко сам? Когато му се случваше да се понрави на някого, то не беше заради физиката си на юноша, съзнаваше го, а по-скоро заради способността си да се налага или поне да създава такова впечатление. А това хем привличаше момичетата, хем ги караше да бягат. Някои от тях — беше го разбрал отдавна, предпочитаха „пухльовците“. И изобщо не се интересуваха от него.

Онзи ден, когато отиваха рамо до рамо към класната стая, Перл му призна това, което той нарече „мистерия на името“.

— Семейна традиция е — по линия на майка ми. Те са аристократи и от много поколения наричат всяко момиче на някой скъпоценен камък. Майка ми се казва... казваше се Сафир^[1], а преди нея сме имали Рюби^[2]. Топаз, Тюркоаз, Аметист, дори и Диамант.

Отговорът му се понрави. Би бил разочарован, ако тя се наричаше Флоранс или Жюли и някакъв егоцентричен каприз я бе накарал да си смени името. Всъщност не беше изненадан. Бе разбрал от пръв поглед, че у Перл необичайно е само името. Тя имаше големи черни очи, леко раздалечени, едновременно разочаровани и смутени — очи, непрестанно откриващи света, за да го намерят твърде посредствен, твърде дребнав, и търсеци отчаяно на какво да се спрат, за да не бъдат наранени.

Същия ден отбеляза и употребеното минало време: майка ѝ беше починала. По някаква неясна причина му се прииска да научи повече за тази смърт, но си замълча от деликатност. По-късно тя никога не заговори по-подробно за това минало. Веднъж го спомена и толкоз.

След този ден започнаха „да излизат“ заедно. При Фредерик това май беше „Великото Щастие На Живота Му“. И единственото, мислеше си тайно той... Чувството му на удовлетворение се дължеше не само на Перл. Макар че тази сутрин той отново се направи на безразличен, докато вървяха покрай високите каменни стени. Но не можеше да скрие колко се поласка, когато го поздравиха няколко момчета, на които не знаеше нито имената, нито класа.

— Здравсти, Фред — подхвърли му червенокос дебеланко с бузи, обсипани с лунички.

— Ъ-ъ... здрасти...

Не попита Перл кое е това момче. Сигурен беше, че и тя не го познава.

Две момичета ги стрелнаха с очи, когато се разминаваха. Обади се по-нахаканата: „О, Фред... Как си?“ Приятелката ѝ го погледна настоятелно и красноречиво: разкараш ли я тая мацка, аз ще заема мястото ѝ; при нужда мога да ти помогна да я натириш.

Перл неусетно се притисна по-силно до него. По пътя към класа ги пресрещна високо слабо момиче:

— А, тъкмо вас търсех. Правя купон за деветнайсетия ми рожден ден. Много бих искала да дойдете.

— Защо не? — каза Перл. — Кога е?

— Тази събота.

Тя се порови в малкия сак на гърба си и измъкна триумфално две шарени покани:

— Ето ви картончетата. Искях да ви ги изпратя, но ви нямам адр...

— О, жалко — прекъсна я Перл. — Тази събота вече имаме два купона. Няма да успеем да минем и при тебе. Благодаря ти все пак...

И оставиха кльощавата мадама с покрусена физиономия — един вид, край, вечерта ми отиде на кино...

Така беше. След началото на учебната година двамата с Перл станаха *популярни*. Според него тази дума беше магична, а състоянието му беше напълно непознато. В Париж той се чувстваше претопен в тълпата, анонимен и не на място... Тук моторетката, модните му дрехи, шумът около него и Перл го правеха най-търсеният! Той, впрочем, не беше глупак. Освен тези външни знаци на свирепа принадлежност към епохата, връзката му с Перл излъчваше нежен мирис на зрялост, способен да заплени другите, мнозината, които все още оглеждат неуверено косъмчетата на пубиса си.

— Какво ти е? — попита тя, когато се приближиха до класната стая. — Не казваш нито дума.

За момент той я погледна с недоумение, после се опомни.

— Не, не, всичко е наред... Бях се отнесъл на Луната.

Перл забави крачка, после се спря.

— Защо спиращ?

— Нещо не ми се влиза в час — рече тя смутено.

Той забеляза колко мрачен става погледът ѝ, когато не се усмихва. Контрастът между русата коса и черните ѝ очи му се стори

все така съблазнителен, но този път тя изглеждаше толкова крехка, почти чуплива, че той усети как го изпълва вълна на нежност.

— Слушай, и на мене не ми се влиза в час. Искаш ли да прием кафе?

— Ако и ти искаш — отвърна тя леко притеснено. — Наистина не ми се ще да се затворя в една стая с географката. Не ми е особено приятна. Забеляза ли какви бабешки комбинезони носи?

Той ѝ намигна и усети, че напрежението спада. Сянката се поразреди, подгонена от лъчезарна усмивка. Тя го хвана авторитетно под ръка и го повлече, лека като газела.

— Ще те заведе при Ла Жан.

Седнали един срещу друг в малкото кафене, вече препълнено, въпреки ранния час, двамата се съзерцаваха блажено.

— Здравсти, Перл. Как си?

Този въпрос прозвуча поне десетина пъти — и от момчета, и от момичета, минаващи покрай масата им.

— Слушай, ти си била истинска знаменитост тук! — пошегува се Фредерик. — Всички те познават!

— Нали знаеш, че винаги съм живяла тук, от шести клас съм в тоя лицей и „работя“ на три смени при Ла Жан, както и повечето от тия, дето ми казаха „здравсти!“. Тъй че не се чуди!

„Сигурно и аз — помисли си Фредерик — след известно време ще познавам всички посетители на кафенето. То и сега май вече се чувствам донякъде като у дома си.“

Вярно беше. Както навсякъде из Лавил, той изглеждаше настроен на същата вълна. А в кафенето нямаше нищо истински оригинално — с позастарелия му чар, с масите за минифутбол и двата демодирани флипера, с джубокса, украсен с две парчета от Топ 50 и със съдържателката — Ла Жан — която покриваше цялото гъмжило с майчински строг поглед. И все пак в този час, когато „двойкаджиите“ се блъскаха вътре, вместо да бъдат на училище, то излъчваше приятната топлина на място, изпълнено с живот.

Близко час си разменяха банални приказки между топлото кафе, мазните кроасани и нежните усмивки. И въпреки усилията си да изглежда весела, Перл не можа да заблуди Фредерик. Той усети, че

нещо не е наред. В семейството й? На тази тема тя беше самата дискретност; едва бе споменала двамата си братя и баща си, лекар. За останалото — пълно мълчание.

Той не издаде с нищо съмненията си и реши да приложи похитра тактика.

Перл се обади, че е време да се връщат в лица.

— Какво имаме сега?

— Философия.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да понасяме гадния Ванденбрук? И то два поредни часа, хайде на бас! — избухна той.

Тя се съгласи с въздишка, а в очите й — безропотно отегчение.

— Слушай... Искаш ли да си вземем свободен ден? Какво ще кажеш?

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна, че... Още сме в началото на годината. Тепърва ни чака матура. Даваш ли си сметка какво е да губим цели дни още отсега?

— Хайде и ти сега...

Той я погледна с разкаяната физиономия на нехранимайко, който току-що е направил беля и се мъчи да умилюстиви родителите си, за да отърве пердаха. Тя се предаде и предложи да се отбият у тях, за да слушат последния диск на Уитни Хюстън.

— А твоите роднини? Семейството ти?

— Няма никакъв проблем: баща ми е в рентгеновия си кабинет, братята ми са във факултета. А дори и някой от тях да няма лекции, не е тяхна работа дали съм вкъщи или не.

Перспективата за шумните романтични жалби на Хюстън не възхити особено Фредерик. Би предпочел несъмнено диск с хубав рап или последния Силвър Чеър. Все пак, да остане насаме с хубавото момиче беше радостна програма и, може би, възможност да проникне най-сетне в тайната.

Когато излязоха от Ла Жан — без да плащат, защото младото момиче имаше открита сметка там — не обърнаха никакво внимание на съдържателката.

В замяна на това тя ги изпроводи с внимателен поглед.

На влизане в богатата къща Фредерик отново се смръзна от ужас — толкова зловеща и прашна му се стори тя.

„Точно като декор от филмите на ужаса“ — рече си той.

Вместо да изтича нагоре по големите каменни стъпала, водещи навътре, Перл го насочи към тайна врата под стълбището, зад която тесен коридор водеше към стаята ѝ.

— Само аз живея на партера. Има и голям салон за приеми, но той е затворен, откакто... от доста отдавна — обясни тя при първото му посещение.

Двамата седнаха на леглото и се прегърнаха нежно.

— Не те ли е страх нощем така изолирана от семейството ти? — осмели се да попита той, като съзнаваше, че трябва да напредва пипнешком.

— О, колкото до семейството ми...

И когато си полегнаха в голямото ѝ легло с форма на кораб в стаята, много приятно боядисана в пастелни тонове и с врата към миниатюрно дворче градина, тя изведнъж проговори и разказа всичко на един дъх.

Майка ѝ се самоубила преди пет години. Перл я намерила обесена на една греда в таванското помещение. Обичала я много, но последната година двете непрекъснато се карали. По това време Перл просто не си давала сметка колко е самотна майка ѝ. Не е могла да разбере и дългите ѝ периоди на мълчание, мъглата в очите ѝ, въздишките на примирение. Не, не беше успяла да долови нищо от това и се отдаваше от все сърце на душевната мъка.

— Утре ще станат точно пет години — прибави тя. — И оттогава почти не си говоря с баща ми и братята ми. Баща ми почти не излиза от кабинета си — само когато отива в стаята с рентгена. Дори спи там понякога и прекарва всичките си вечери в компанията на дърветата джуджета. Толкова ги обича, че понякога ми се иска всичко да унищожа!

Братята ми са по-различни. И двамата следват право, може да се каже, че почти никога не са вкъщи, освен нощем. Освен това... Станали са невъзможни гуляйджии. Повече или по-малко са свързани с група от крайната десница. Виждам ги много рядко — по съботни балове или в неделя по обед, когато след снощния купон закусват в трапезарията на първия етаж.

— Значи живееш сама?

— Да, може да се каже. Сякаш... Сякаш съм заела мястото ѝ.

И тя изведнъж се разплака.

Това го изненада. Почувства се смешен в ролята си на статист в една сцена, която не го засягаше. После думите му дойдоха. Пое я в ръцете си, почти естествено, и я успокои.

— Колко съм загубена — прошепна тя с неудобство и с влажни очи.

— Не, защо? Нали знаеш, че всички имаме проблеми с родителите. Наистина едни си имат повече, други — по-малко... Но всички го влачим тоя товар.

— Ти не — ти нима не си щастлив вкъщи? — попита тя, за да смени темата.

— О, аз ли... Какво да ти кажа? Б. О. Но не е чак толкова просто.

И докато Уитни Хюстън потъваше в страстта на *I will always love you*, той протегна устни към младото момиче и го целуна.

Всичко стана естествено: влажните устни на Перл, още солени от сълзите, увереният жест на закрилник от страна на Фредерик, абсолютното усещане, че си принадлежат завинаги. Това не беше, разбира се, първата им целувка, но никога досега не ги бе изпълвала такава сила на чувствата. И двамата усетиха: в тези няколко секунди малката им любовчица се превърна в дълбок съюз.

Мина време (час, два, три?), те лежаха дълго в северната светлина на тази стая и слушаха отново и отново Уитни Хюстън (Фредерик беше почти готов да я хареса).

После, пренаситени от самотата, решиха да направят една обиколка и Перл предложи да го разведе и да му покаже Лавил.

— Ами аз вече видях всичко — рече ѝ той.

— Може и да си видял. Но ако си с мене, ще бъде различно. Ще ти покажа неща, които не си могъл да забележиш.

Излязоха от обширното жилище, за да открият Лавил, без да са обядвали и дори и без да забележат това.

[1] Сафир — от сапфир. — Б.пр. ↑

[2] Рюби — от рубин. — Б.пр. ↑

Въпреки волята си Греди се изкачи отново по чистата алея. Пиер Гайяр вероятно е бил предупреден вече за скръбната находка. Той чакаше полицая на прага на вилата си, голяма скорошна постройка, смътно вдъхновена от някоя провансалска къща, безжизнена, подобна на другите сгради в крайния квартал, планиран по американски модел.

Алекс пое дълбоко дъх и се насочи решително към очертанята на човешката фигура. Гайяр не излезе да го посрещне, но му подаде ръка, когато се изправи пред него.

— Предполагам, че вие сте инспектор Греди...

Алекс прикри изненадата си. Как е разбрал този човек за посещението му?

— Да... Пиер Гайяр, нали? Идвам, за да ви...

— Така... Аз... Вече знам за сина ми.

Греди кимна в знак на съгласие. Изчака няколко секунди мъжът да го покани вътре, но това не стана. Вгледа се в розовото му и кръгло лице. Скован в безупречния си костюм — въпреки утринния час и обстоятелствата — на лицето на Пиер Гайяр не можеше да се прочете нищо. Само очите му — две цепнатини в червеникавата физиономия — издаваха някакъв живот. Алекс наруши тишината:

— Бих искал да ви поставя няколко въпроса за обстоятелствата, при които е изчезнал Жюлиен.

— Не знам какво мога да ви кажа. Всичко това трябва да го има в полицейския доклад...

Тонът му беше неутрален и беззлобен.

— Препрочетох го, преди да дойда. Синът ви е изчезнал точно пре...

— Смятам, че моментът за вашата анкета е зле избран. Бих искал да се върна при жена ми, тъй че ако разрешите...

— Да, разбира се.

Греди помисли за миг.

— Ще ми позволите ли да видя жена ви?

Гайяр му отговори с равен глас.

— Не бих казал, че тази вечер е много подходяща за посещение. Тя е много изтормозена от... драмата. Впрочем, имам намерение да извикам лекар.

— В такъв случай кога ще мога да видя стаята на сина ви?

Гайяр се намръщи. За първи път, откакто бе дошъл, Греди го видя да прояви някакво вълнение.

— За какво ви е да влизате в стаята на Жюлиен? Да не би да си мислите, че ще откриете следа от този, който е сторил това?

Греди се поколеба. Дали този не е по-луд, отколкото изглежда?

— Не, наистина не, господине. Но не бих изпуснал нито една следа, без да видя накъде води.

— И според вас стаята на сина ми е някаква следа?

— Случва се подобни престъпления да бъдат извършени от познати. Трябва да държим сметка за това.

— Добре, щом смятате, че това е необходимо... Но бих предпочел да отложим това за друг ден. И така, моля да ме извините.

Човекът му подаде потна ръка, стисна безволево тази на Греди, после се обърна на пети и отвори входната врата. В краткото време, което му трябваше, за да влезе, Греди забеляза изтерзаното от болка лице на жена на неопределена възраст. Очите ѝ срещнаха тези на инспектора: той прочете в тях ужасен страх.

Греди се върна през портала с бърза крачка, седна в колата си. Безчувствен към студения дъждец, който го шибаше по лицето, изцяло съсредоточен, той се остави да го залее вълната на мислите му. Този тип Пиер Гайяр току-що е загубил сина си при трагични обстоятелства. И не само очаква посещението на Греди, не само изиграва всичко като свършен факт, въпреки че не е имало категорично опознаване от страна на близък човек, но освен това, поведението му е смайващо равнодушно. Неразгадаем зад закръглената си физиономия, Гайяр обърка Алекс. И в миналото бе срещал бащи при подобни обстоятелства и се беше натъквал на различни реакции: открито отчаяние, ненавистна непреклонност към съдбата, убиеца или полицията, пълен срив, достойно страдание... При бащата на Жюлиен Гайяр нямаше нищо от това. Не съвсем, наистина. Но привидното негодувание, което уж показва, беше твърде равно, прекалено вяло.

А какво да каже за погледа, уловен крадешком?

Той потегли бавно. Мина му през главата идеята, че бащата на Пиер Гайяр може да бъде замесен в убийството, но той я отхвърли. Струваше му се необяснимо как един баща ще докара собственото си дете до подобно състояние, освен ако не е в маниачен убиец без задръжки.

В този случай е невъзможно! Гайяр не би стигнал дотук без тежък психологичен проблем.

Не, работата е друга... Неясно усещане. Примирение! Да, нещо като примирение с неизбежното зло. Необяснимо. Но няма друга следа за момента. Освен делото Андреми.

Той побърза да се отправи към кабинета си, за да се залови с досието.

На бюрото му го чакаше бележка: да се обади на Флоранс Нобле. Алекс се почуди за какво ли е притрябвал на шефката на агенцията за недвижими имоти, която му предостави жилище; едва ли ще е нещо важно, иначе щяха да го предупредят незабавно.

Той отиде в архивния отдел, за да види какво имат за делото Андреми. Чарли, реюнионец на пенсионна възраст, както винаги го посрещна в добро настроение.

— Говориш за онази афера с момчетата ли? Отвратителен бордей, нали? Официално нямаше нищо, но, хи-хи... старият Чарли е предвидил всичко.

Човекът се скри за миг зад един рафт с досиета и се върна с черна кутия с видеокасета.

— За всеки случай записах това — рече той и подаде касетата на Алекс. — Ако ти трябва другите подробности, ще трябва да поискам от Париж.

— Не, засега ще се задоволя с това. Благодаря ти, Чарли.

Греди отиде в една малка зала с няколко стола вътре. Официалната прожекционна зала... Всъщност, това беше незаето помещение, където царуваше голям телевизор и единственият видеоманетофон на комисариата, истинска антика. Той постави касетата.

И получи шок. Беше забравил, но при излъчването — частично — по телевизията, картината беше травмизирала всички зрители.

Там се виждаше Пиер Андреми на някакво място, приличащо на горска поляна. Впоследствие не беше установено къде точно се намира. Заснет от кръста нагоре, той говореше със спокоен и аристократичен тембър, черната му коса изглеждаше леко разрошена, тридневна брада подчертаваше измършавялото му лице, тенът му беше анемичен, погледът — напрегнат.

— Добър ден на всички. Повечето от вас познават вече лицето ми, след като са ме гледали по новините по време на прословутия процес миналата есен. За тези, които още не знаят, аз съм Пиер Андреми. По всяка вероятност това е последният път, когато ме виждате. Но съм сигурен — прибави той с усмивка — че едва ли ще ме забравите. Вие несъмнено се питате по каква причина реших да се обърна направо към вас... Само за да ви обясня мотивите на моите постъпки. О, бъдете спокойни: и дума не става за оправдания. За това, което сторих, си поемам отговорността. Но сега искам да ви накарам да разберете, че когато убивах и изнасилвах децата ви, изпитвах много по-голямо удоволствие от това, което можете да си представите вие, жалки мокрици от вашата раса. Часът на хаоса скоро ще удари. И тогава мракът ще се възцари. Аз няма вече да бъда тук, за да се възползвам, но разчитайте на мене: ще поема моя дял от властта.

Следваше нещо като песнопение, странна и неразбираема молитва, подир което Пиер Андреми завърши със следните думи:

— А, да не забравя да уточня още нещо: мразя ви!

После, все така на екрана, той взе тубата с бензин, която стоеше до него; след това я изля цялата върху главата си, без да изглежда притеснен от гъстата леплива течност, стичаща се по цялото му тяло — остана безучастен, с широко отворени очи. Някой, извън кадъра, запали клечка кибрит и я хвърли върху наквасения, лепкав и поневъзмутим откогато и да било Пиер Андреми. Той пламна с бързина, която направи силно впечатление на Греди. Самозапалилият се не се бореше, дори не ревеше, докато червеникавият пукот поглъщаше косата му, печеше кожата му, запържваше очите му като две пържени яйца... Само се поклащаше леко като боксьор, готов да се строполи под ударите на противника, докато накрая се разпадна като овъглена и разпиляна купчина.

Видеокасетата, спомни си Греди, беше излъчена навремето само по частни канали. Въпреки „непоносимата жестокост на картината,

която ще последва...“, както обявиха журналистите, повечето телезрители останали като заковани пред екрана. После мнозина от тях съжелявали. Пиер Андреми беше прав: нямаше да могат да забравят физиономията му, разкривена от пламъците, и тя дълго време ще населява кошмарите им.

Греди въздъхна и се почеса по лицето. В опита си да възстанови хронологично фактите той не намираще никаква пряка връзка с малкия Гайяр.

Благодарение на изключителната работа на защитата, спомни си още той, Андреми беше оправдан въпреки убийственото му досие. Впрочем, в печата се беше промъкнал намек за отношенията му с неговата адвокатка. Но след произнасяне на оправдателната присъда нищо повече не потвърди съмненията.

Само че подир няколко месеца патологичният нагон овладя наново болния му мозък и накара убиеца да направи рецидив, последното стъпало към ада.

Убеден във виновността му, бащата на едно от децата, богат индустриалец, ангажирал детектив да следи постоянно Андреми и да извади на светло целия му личен живот. Така убиецът е заловен на местопрестъплението: детективът се намесва навреме, за да спаси седемгодишно дете от изнасилване и вероятно от жестока смърт. По време на схватката Андреми успява да избяга, като използва усилията на детектива да защити преди всичко момиченцето. И никога след това не се появява отново, с изключение на филма в тази видеокасета три седмици по-късно.

Майката на Пиер Андреми също изчезва, операторът, съгласил се да участва в зловещата игра, не е идентифициран, а и самият труп сякаш се е изпарил. Не го откриха никъде.

Алекс наистина не виждаше каква може да бъде връзката между двата случая. Освен адвокатката, разбира се. Какво прави тя в Лавил? За няколко месеца от свръхспособна адвокатка промени статута си, според общественото мнение, в този на съучастник и единствен свидетел, та чак до човек за мръсни поръчки! Печатът не я пощади, само това липсваше. Дали е била принудена да напусне Париж, за да я забравят? Или е имало и друго?

Божичко, това все пак не може да бъде случайно!

Той реши да се обади на Льо Флош, негов приятел, все още на работа в Криминалната полиция. Откакто Алекс напусна столицата, той се числеше към клана на непреклонните — онези, които упорито отказваха да изоставят напълно приятеля си на неговия траур и редовно му се обаждаха да разберат как живее.

— Алекс! Каква изненада! Как си, старче?

Тонът му беше топъл. Алекс беше искрено привързан към бретонското ченге и се надяваше, че чувствата им са взаимни.

Няколко минути поприказваха за това и онова, после Греди стигна до повода да му се обади.

— Спомняш ли си за делото Андремиде?

— Виж ти! Трудно е да го забрави човек... Вече има колко... година и половина най-много, нали?

— Можеш ли да се опиташ да ми намериш информация за адвокатката?

— За Ермен ли? Мис-Теле-Удари-20-часът? Никакъв проблем... Мисля, че тук трябва да имаме нещо. Ако не е много обемисто, ще ти го пратя по факса. Станало ли е нещо с нея?

— Не знам... Нищо конкретно. Но все ми се чини, че се е забъркала в една тукашна история.

— Добре, *окей, no problem*, ще ти изпратя това.

И затвори.

Стомахът на Греди се обади недвусмислено. Той погледна часовника си: вече минаваше пладне.

Реши да намери Дусе в малката бирария, където обикновено обядваха без предварителни уговорки; там се хранеха един подир друг, а в зависимост от съответните им занимания, понякога и заедно. Самотник по природа, Дусе беше малко странен жандармерист. Не обичаше особено армията и суровите ѝ устави; предпочиташе семейната кухня на този малък ресторант пред онази, която по принцип му се полагаше. Така двамата мъже се бяха сприятелили.

Погледът му попадна върху бележката: „Обадете се на Флоранс Нобле“. Той въздъхна и набра номера на агенцията. Някаква секретарка го помоли да почака. Точно този момент избра Масар, за да покаже плешивата си глава на вратата. Като запуши слушалката с двете си ръце, Алекс погледна колегата си, който носеше черепан на Юл Бринър и солидно дебелия си ръце с гордост, легендарна сред цялата

служба. Без да продума, Масар вдигна очи и един пръст към тавана. Алекс въздъхна. Това означаваше: „Шефът иска да те види“... А също и: „Проблемите започват“.

— Инспектор Греди! Тъкмо си мислех за вас! Свободен ли сте тази вечер?

Гласът на Флоранс Нобле го върна безмилостно към действителността.

О, не, само това не! При пристигането му в града Флоранс Нобле се захвана да намери жилище под наем за Алекс... И да го светне относно местните клюки. Но след едно или две соарета, на които се питаше какво по дяволите прави сред всички тези хора, той започна да отклонява любезно нейните покани за *парти*.

Сега ѝ отговори предпазливо:

— Имам уговорка да вечерям с приятели, но още нищо не ми е потвърдено.

— Много съжалявам! (Греди не се сдържа и си представи неутешимата Флоранс Нобле, светлорусата ѝ коса, костюма 38 размер, издутата чантичка с верижки върху бюрото, една Аустин мини — може би Туинго? — очакващи я отвън: подсладена смес от парижанка, обърната към Сена, и отегчителна провинциалистка.) Днес исках да ви заведа на много специална вечеринка! Всъщност не се и съмнявах, че специалистът по криминалните афери, какъвто сте вие, ще изпита удоволствие от нея!

Тонът ѝ — фалшиво тайнствен, в смисъл „имам начини да ви запуша устата“.

— Хайде де! И какво толкова ѝ е особеното на тази вечеринка?

— Добре, ще ви кажа: поканих една ваша позната. Впрочем, не знам дали я познавате лично, но положително сте чували за нея.

Греди наостри уши.

— В действителност — продължаваше гласът в слушалката — името ѝ се ползва с печална известност: Клер Ермен.

За Клер денят премина като всички останали, без нищо интересно. Тя писа цяла сутрин. Беше забравила, откакто редактира правната си теза, колко трудно е писането, особено когато авторът е намесен пряко. Цял свят стоеше между солидно аргументираната пледоария от няколко листа и разгръщането на един разказ, дори ако хронологичният ред е задължителен.

Сетне тя се впусна презглава да домакинства, щастлива да забрави мъките си. Тази дейност беше нова за нея: в Париж си имаше прислужница и посегнеше ли да направи нещо сама, това си беше проформа. Никога не беше проявявала този чисто женски вкус към къщната работа. Но тук да търка, тупа, чисти... при случай да майстори нещо — всичко беше начин да излъже скуката. Начин да живее.

При това къщата е голяма. Разположена в Двора на парка, леко ексцентрична впрочем, беше строена от камък, в цвят екрю. Беше се понавила на Клер и поради квартала, толкова спокоен, и поради отличителния си белег: разположена далече от големите сгради, задушавачи тревистите алеи на двора, прилича донякъде на жилище в колониите. Двуетажна е, но засега само единият кат е обитаем; таванът е мансарден и иска малък ремонт, за да се настани и Фредерик в „свое ъгълче“. Това може да се превърне в прекрасна таванска „бърлога“ за сина ѝ, след като си вземе матурата, помисли си тя при първото си посещение с Флоранс Нобле.

Към четири часа следобед тя реши да полегне, за да се опита да открадне няколко минути сън; странно, но заспа като заклана.

Събуди се към осемнайсет часа с натежала от съня глава. Фредерик се прибра малко след това. Изглеждаше в прекрасно настроение.

— Скрабъл^[1]? — предложи той.

Макар и все още замаяна, тя прие.

Седнаха на пода, върху големия килим от чиста мароканска вълна при масата в хола, както бяха свикнали в Париж. Еднакво слаби

играчи и двамата, те се караха ожесточено във всяка игра. Този път Клер губеше терен при всяко разиграване, жертва на несполучливи думи и несигурно вдъхновение. Нервирана, тя повтори неколkokратно: „Трябваше да ме оставиш да се събудя както трябва“. Фредерик се задоволи да се усмихне.

Щампи. Тя усети как надеждата се събужда: имаше „скрабъл“, при условие че ѝ попадне свободно А. О, не беше нещо особено. Липсваше ѝ един Х, един Y или поне едно Q, да ги сложи върху една „тройна сметка“, което щеше да бъде истински удар. „Нали точно това е скрабълът“ — мислеше си тя, докато търсеше най-изгодното място върху дъската на играта.

— Мислиш ли, че на баща ми би му харесало тук?

О, Господи, само това не!

Споменаването на Кристиан от страна на Фредерик винаги предизвикваше притеснение у Клер, както поради трудността да си спомни за този човек, починал, когато Фредерик беше бебе — как да споменеш баща му, без да рискуваш да го идеализираш? — така и заради болезнените спомени, които се събуждаха. Тя живееше с тази смърт, с трагедията от 1 февруари 1978-а, когато беше млада майка на двайсет и две години, леко объркана в онова Мароко, където беше последвала мъжа на живота си.

Да, драмата е отдавнашна, но предизвика толкова неща впоследствие, провокира толкова повторни преразглеждания. По-късно, когато си мислеше кои са трите събития, които са я белязали завинаги, изброяваше смъртта на мъжа си, Пиер Андреми и Лавил.

Та да говори с Фредерик за баща му, означаваше насила да лъже.

Тя вдигна глава от играта и го погледна със замъглен поглед в търсене на точните думи.

— Не вярвам, съкровище, че той би избрал да се настани тук. Нали знаеш, живеехме в Рабат, той обожаваше Мароко. Предполагам, че никога нямаше да го напуснем. Той обичаше прекалено много слънцето, спорта, чистия въздух, за да живее в някаква дупка, като... като тази.

Колко банално! Как да обясни какво прекрасно същество беше баща му? Този необикновен вкус към движението, този преливащ ентузиазъм, тази... да, тази грейнала светлина. Това е думата. Кристиан беше светлината.

Очите на Фредерик се присвиха.

— Какво искаш да кажеш с това? В какъв смисъл?

— Искам да кажа, че човек не може да обича слънцето и да му се нрави да живее тук. Очевидно е, нали? Тук е толкова...

Ужасно!

— ... толкова мъгливо. Баща ти обичаше плувните спортове, морето. Просто всичко, което...

Фредерик замълча. Клер знаеше, усещаше, че на него — обратно — тук му харесва много, в тези улици без радост. Трябва ли да му се сърди, че не чувства същото като нея?

— Няма ли да закъснееш? Вече е седем и половина...

— Боже мой, наистина. Онези Нобле ме чакат в осем. А имам още работа — прибави тя шеговито, като намекна за лицето си.

Фредерик се усмихна. Седнала по турски, тя се изправи пъргаво и отиде в стаята си на горния етаж, като остави на сина си да прибере играта.

Той бе прекъснал нарочно разговора. За него не беше тайна колко костват на майка му спомените за Кристиан, за Мароко, за произшествието с водните ски. Тя не се спираше никога по-надълго на тази тема.

Той беше успял с леки последователни краски да нарисова портрета на този човек. Беше уловил най-вече радост от съвместния живот, дарбата за щастие, здравата виталност. И му се възхищаваше, не само защото Кристиан е изгубил твърде рано двамата си родители и вече нямал семейство (струваше му се непонятно как може човек да бъде щастлив след такава драма), но и защото усещаше, че върху този непознат се спуща сянката на някаква болезненост, която никаква светлина не може да прогони. Въпреки уверенията на майка му, той не можеше да сведе баща си до простия израз за гръмогласна жизнерадост.

Имаше две причини за това. Първо, как да приемем, че плодът на два силно проявени оптимизма — може ли човек да си представи положителен темперамент от този на майка му? — е толкова мълчалив, колкото може да бъде той понякога?

Второ, той се надяваше на способностите си да открие във всяко нещо онова, което наричаше „зла съдба“. Черно тресавище, в което крием тайните си подбуди, подсъзнателен травматизъм при

неконтролируеми обстоятелства, тайни, скрити дълбоко на дъното на душата — няма значение под каква форма е злата съдба на всяко същество в момента, когато смята — или вярва — че я изкарва на светло. Тъй че той си обичаше тази мелодраматична идея за злата съдба и усещаше у себе си дарбата да я отпъди.

Дарбата, в която вярваше, беше понякога трудно поносима; но можеше и да стане нужна, както при делото Андреми. Тогава той осъзна какъв ров го дели от майка му. Да, всяко нещо, всяко същество има своята зла съдба, мислеше си той. Тази на баща му ще да е била дълбоката тъга зад маската на спортната пъргавина.

А Перл? Има ли и тя злата си съдба? Усмивка изплува при спомена за прекарания ден. И тя не е била пощадена от това явление. Тайната ѝ самота, ужасната липса на обич от страна на бащата, освен това неукротимото чувство за вина — такава е нейната зла съдба. „Няма значение, аз ще ти върна усмивката“ — помисли си той и тръсна като хлопка пуловете на скрабъла на дъното на сака.

Тогава за първи път през ума му мина въпросът: ами аз, коя ли е моята зла съдба?

Бърз поглед към огледалото потвърди страховете ѝ. Обикновената маска за разхубавяване не ѝ върши работа: тя ще играе в голямата игра!

Клер започна да се гримира вещо, като си играеше със сенки и бликове^[2], с тонове и с пинсети, с охра и кестен. Винаги е успявала — беше ѝ вродено — да подчертае най-доброто от физиката си... Дори когато ѝ трябват две кила грим да скрие сенките под очите си! — оплака се мълком тя, докато полагаше бежовата емулсия под очите.

Удовлетворена след последна проверка на изобличителната светлина пред тоалетката, тя се облече и приготви да излезе. Фредерик, все още в хола със сака с пуловете в ръка, изглеждаше замислен.

— Тръгвам — рече тя.

Той я бодна в движение:

— Добре е. Освежила си месото, а?

Бяха превърнали в игра този вид закачки.

— А, много красив израз! Браво, съкровище, надминаваш себе си по изисканост! — отвърна тя развеселена.

Докато затваряше вратата го видя, че се усмихва, и сърцето ѝ се сви.

Реши да отиде пеша до семейство Нобле. Повървя няколко минути и се учуди колко гъста е мъглата. Господи, как така миналата пролет можа да ѝ хрумне, че този град бил приятен? Лъкатушните улички и готическата архитектура наистина са живописни, помисли си тя. Но колко е скръбно наоколо!

За щастие, Дворът на парка не беше разположен в средновековен квартал; макар и излъчващи старомодно очарование, те ѝ изглеждаха много по-малко зловещи, тези дълги алеи, засадени с дървета и снабдени с по няколко пейки, та да могат да си поемат дъх разхождащите се, дошли да разгледат големите вили и да се порадват на чистия въздух в квартала.

Най-сетне стигна до величественото обиталище на семейство Нобле.

Посрещна я Флоранс, чието богато оцветено и вероятно твърде скъпо облекло контрастираше със строгостта на мъжа с костюм в морско синьо, представен на Клер като съпруга Андре. Дългото и кльоцаво тяло, увенчано с малка главичка на хищна птица, ѝ се поклони в знак на поздрав.

„Истински лешояд“ — помисли си Клер.

Тя се упрекна веднага за сравнението. Андре Нобле ѝ се усмихваше искрено и гостоприемно, поне на пръв поглед изглеждаше така.

Бързият оглед на големия салон, където я въведоха, показа, че декораторка на вътрешното обзавеждане е несъмнено домакинята. Тежки кристални полилеи висяха над дивани, тапицирани с виненочервен велур, столове Луи XV, скринове с усукани крачета, кръгли еднокраки масички с инкрустации, ориенталски килими, портрети от XVIII век и цяла изложба от дребни украшения, фаянсови, калаени, от всички стилове. В дъното двукрила врата водеше към широка трапезария, където поради случая беше сервиран богат бюфет; съответно и стените бяха украсени с ловни сцени и препарирани глави на елени и глигани. И най-сетне, през голяма остъклена врата, макар и затворена, човек можеше да се порадва на гледка към градината или по-нататък към добре оформени храсти и водоскок, от който избликваше умело насочена светлина.

Щом влезе, тя забеляза как много глави се обръщат дискретно към нея, за да я огледат тайно и да преценят има ли място за нея сред тях или не. Резултатът от този изпит — кратък, но коварен, беше явно положителен, защото напрежението в атмосферата спадна; всеки свали оръжие, за да може тя да навлезе не като във вражески лагер, а като на неутрална територия, където ще трябва да се изяви.

Преди този миг Клер не беше осъзнала, че за нея приемът тази вечер е нещо като приеман изпит. Това беше първото ѝ истинско излизане след настаняването ѝ в града. И от това щяха вероятно да зависят условията на дебюта ѝ сред лавилското общество и успехът на опитите ѝ да се интегрира в него. Тя се поздрави, че бе заложила на скромността и избра модна рокля, но без излишни украшения, като остави на зелените очи и червено кестенявата грива да подчертаят блестящия смарагд на тоалета ѝ.

— Много ми се нрави обстановката тук — излъга тя Флоранс. — Особено сполучливо е антрето с това продължение нататък и с градината в дъното.

Флоранс Нобле ѝ се усмихна с разбиране, с което показва, че е получавала неведнъж подобни похвали от гостите си.

— Елате, ще ви представя някои приятели...

Тя хвана авторитетно Клер за ръката като една домакиня, обиграна в светските тънкости, и я повлече в кадрил от лица и имена: г-н Матийо, председател на адвокатската колегия, и жена му — той закръглен и пухкав, тя безлична и безцветна; Мари-Франс дю Лонбоа — лозарка с леко зачервена физиономия, която дари Клер с топлата усмивка на пиянде, което не обича да пие само. Пол-Мари Талко, директорка на частна клиника, блондинка с бронзов тен — клонинг на Флоранс Нобле, рече си Клер — и съпругът ѝ (Флоранс не сметна за нужно да спомене с какво се занимава той. Несъмнено професията му не беше достатъчно изискана за присъстващите, но, какво значение има, след като въпросният съпруг компенсираше несъстоятелността си със светски бляскава външност); Жан-Пиер Емри, главен редактор на *Лавилски новини*, тукашния всекидневник — с буйната си накъдрена бяла коса на рециклиран участник в събитията от 68-а; Филип д'Ербле, антиквар и по съвместителство вдъхновител на Флоранс за обзавеждането на интериора ѝ. И много други поканени, за които тя не запомни нищо, освен зашеметяващото чувство за пълна бъркотия.

Принудена да прескача от група на група по петите на Флоранс, тя бе представяна като „Клер Ермен, една приятелка, която пристигна неотдавна...“, ловка формула, избягваща „г-жа адвокатката“, макар никой да не е останал в неведение, Клер беше сигурна в това.

След три четвърти час светски баналности, тя можа най-сетне да се отпусне в един фотьойл, за да опита небрежно петифурките.

Но не остана задълго сама. До нея се приближи жена на неопределена възраст с прошарена коса, подстригана много късо, и със страхотно елегантен костюм. И рече с нисък, почти дрезгав глас, който изненада Клер:

— Флоранс Нобле не ни представи, но смятам, че името ми ще ви подсказе нещо. Аз съм Мадлейн Талко.

Отначало Клер не направи връзката, после възкликна:

— О, предполагам, че сте роднина на младата жена със силен тен, която ръководи клиника, така ли?

Мадлейн Талко се разсмя бавно и хрипкаво като пушачка. На Клер звукът ѝ се стори едновременно агресивен и изискан.

— Точно така е, наистина, но не това е причината да ви се представя. Вие никога ли не четете договорите, които подписвате?

Очите на Клер станаха големи, в тях присветна искрата на досещането.

— О, Господи! Вие сте сигурно...

— Хазяйката ви, да. Къщата в Двора на парка, която наехте, е моя. Именно Флоранс се грижи за всичките ми собствениности...

— Страшно много съжалявам — каза Клер, — но наистина не направих нищо да се запознаем.

— Надявам се, че тук ви се нрави, нали? Това е очарователна къща на забележително място.

— О, тук е толкова различно от Париж...

— Вярвам, че ще ви бъде приятно при нас, стига само да свикнете с климата.

— Така ли смятате? — попита Клер с нотка на надежда, която ѝ се изплъзна.

— Нали знаете, в Лавил няма нищо... възбуждащо. Но пък има недостижимо качество на живота. По това Париж не може да се мери с него. И свикне ли човек веднъж, куп неща си намира да свърши. Цялата работа е да си създаде някои добри връзки.

Тя погледна доброжелателно Клер.

— А сега, ако ме извините, искам да видя едни приятели...

— Моля ви. Много се радвам, че се запознахме.

Мадлейн Талко се усмихна мълчаливо и бързо се отдалечи.

Клер реши, че си прекарва приятно вечерта. Не че хората ѝ се видяха кой знае колко привлекателни или пък смешни; но тя осъзна колко се е затворила в себе си тези последни месеци, колко се е откъснала от света и си е забранила всякакъв обществен живот. Тези въпроси „откога се намирате тук?“ и „харесва ли ви в нашето старо градче?“ ѝ позволиха да се почувства отново що-годе нормално. Това беше добре.

Изведнъж тези тревоги ѝ се сториха безсмислени и без основание. Всички се държаха прекрасно с нея и тя вече беше обект не на някакъв надзор, а само на един неприятен спомен. Да, несъмнено ще може да живее весело, когато намери начина и условието за това. В края на краищата, нали след смъртта на Кристиан и края на учението се посвети на кабинета си и нито веднъж не успя да си почине както му е редът. Колцина имат този късмет — да се оттеглят едва навършили четирийсет години, за да се посветят на писането.

А може би дори „ще преустрои живота си“ далече от парижката треска и от любов по телефонния секретар... Може би?...

Но на тебе, горкото ми момиче, само това ти е в главата!

Лека усмивка се плъзна по лицето ѝ.

Тя се почувства брутално измъкната от мислите си: наблюдаваха я. Обърна главата си и забеляза за първи път през тази вечер някакъв мъж, чийто спортен вид контрастираше с богаташката и шампанизирана атмосфера на салона. Облегнат небрежно на мраморната камина (Флоранс Нобле не беше дооформила пародийната обстановка, като запали и огъня) и макар и с добре ушит костюм, той внасяше някаква варварска нотка в твърде цивилизованото миниобщество. Кестеняв, с матов цвят на лицето и черни очи, широко чело, прорязано от бръчки, волева и самоуверена брадичка, той я наблюдаваше беззлобно, но с настойчиво любопитство. И тя си даде сметка, че не бе престанал да го прави още от пристигането ѝ тук; бе чувствала подсъзнателно погледа му през цялата вечер.

Човекът, разбрал на свой ред, че е разобличен, вдигна чашата си, като кимна доста нахално и се отправи към нея.

— Съжалявам, че Флоранс Нобле не си даде труд да ни запознае — рече ѝ той с широка усмивка. — Аз съм Алекс Греди.

Клер погледна нагоре, за да му отговори и да се покаже достатъчно учтива. Но само външно, проформа.

— Много ми е приятно, аз съм...

— Знам коя сте, пресече я той добродушно. — Г-жа Ермен, блестящата адвокатка, пристигнала неотдавна тук в „продължителна ваканция“...

Клер пребледня. Тя се бе страхувала, разбира се, че на това соаре могат да ѝ припомнят за процеса; но по-прикрито и притворно, а не чрез фронтално нападение.

— Наричайте ме Клер, ако обичате — иронизира го тя с ледена усмивка. — Би прозвучало... по-приятелски.

И тя му обърна гръб.

— О, извинете... Май ви засегнах. Не беше нарочно. Честно, не искам да играя игричката на тук присъстващите наши приятели, които се държат, сякаш сте им напълно неизвестна, докато всички знаят коя сте. Не съм толкова лицемерен да се правя на ударен, г-жо адвокат или просто Клер; и това не ми пречи да искам да се запозная с вас. Ще ми позволите ли да ви донеса чаша шампанско, за да се чукнем в знак на... помирение?

Клер не можа да сдържи усмивката си. Накрая упорството на събеседника ѝ се стори забавно и това, което прие за атака, беше, може би, просто неумел опит да ѝ направи впечатление. Тя вдигна отново глава.

— Много ловко се измъквате, господине...

— Алекс — повтори той.

— Така да бъде. Много ловко се измъквате, г-н Алекс, макар че откровеността ви не е твърде елегантна. Вместо да се извиняваме и помиряваме, бих приела с удоволствие чаша шампанско, просто да се освежа.

— Май че и вие се измъквате доста добре — каза ѝ той със смях, преди да се отправи към бюфета.

Греди не се чувстваше особено удобно зад привидния си хумор. Какво го прихвана да се нахвърля върху адвокатката като някой дон

Жуан? Получи се гротескно. Беше приел поканата, с цел да я срещне извън официалното си и професионално положение. Пък и нямаше никакво основание да я закача, особено след последния разговор с шефа. Той беше повече от ясен: Алекс може да продължи да разследва случая, но не той е на първо място. Преди всичко трябва да се съсредоточи върху трафика на наркотици в лица Парде, а не върху случая със сина на Гайяр. „Той е точно за жандармерията — каза му комисарят с характерния си апатичен глас — а после щафетата ще поеме един дижонски съдия.“

„Вършиш глупости, старче“ — рече си той, докато си проправяше с мъка път към бюфета. Тази Флоранс Нобле беше поканила най-малко трийсет или четирийсет души!

Той поиска две чаши от надутия като паун барман. И докато човекът отпушваше една бутилка, потърси с очи Клер Ермен, но откъм бара не можеше да я види. Затова се отказа. Докато чакаше чашите, хвърли разсеян поглед през прозореца и забеляза паркирана в двора червена хонда сивик.

Ти се издъни! Не е било черно туинго!

„... церемонията е за добро...“

— Шшт!

Той се огледа. Двама непознати нему мъже замълчаха, хвърлиха му по един поглед и излязоха от бюфета, за да се скрият сред многото гости.

— Господине, чашите ви...

— О, благодаря.

Барманът му подаде двете чаши.

Забелязала свободно място, Флоранс Нобле се възползва, за да седне до Клер с очи, светнали от трудно прикривано любопитство.

— Не ми казвайте, че хвърлихте мрежите си върху най-желания ерген на вечеринката — упрекна я тя с изкуствено сериозен тон.

— Не съм хвърляла мрежи върху никого. Той се нахвърли върху мене веднага щом седнах и ме заговори... доста грубиянски. Между другото не знаех, че е ерген. Стори ми се, че забелязах халка на пръста му.

— Вдовец е — поправи я Флоранс. — Беше блестящ полицай, преди жена му да се пребие в една катастрофа и...

Не можа да продължи. Вътре нахълта някакъв дребен човечец с рядка бяла коса, смъртно блед и с безумен поглед. Нахлуването му можеше да изглежда смешно, ако непознатият не пристъпваше в салона като механична кукла с лице, разкривено от мъчителна тревога и страдание.

— Боже мой! — възкликна Флоранс Нобле.

Всички замръзнаха с поглед към сцената, едните с иронични, другите с ужасени физиономии.

— Тя е тук — изговори глухо той в мъртвата тишина.

И преди Флоранс да успее да се намеси, той се блъсна в една масичка с ваза, която се разби с трясък.

— Тя е тук... Вие сте се осмелили да я приемете!

И продължи да напредва още по-решително — въпреки тишината, строшената на парчета ваза и все по-гротескния вид на сцената — към Клер и Флоранс.

Последната се изправи бързо, за да го пресрещне.

— Божичко, кой ви позволи да се върнете? — възкликна тя на ръба на истерията и го хвана за ръката.

Старецът впи поглед в нея, без да я вижда.

— Значи няма никога да престанете да заговорничите с тоя демон... Как можахте да позволите на тази жена да влезе тук?

Публиката затаи дъх. Мадлейн Талко се приближи с чаша в ръка и се усмихна на Клер, сякаш да ѝ каже: „Няма нищо, само малък инцидент“. Чудно, помисли си Клер, тя ми се усмихва, но очите ѝ светят от гняв. И после се почуди как може в подобен миг да забелязва такива подробности.

Човекът я погледна право в очите. Съпругът на Флоранс заедно с двама гости се приближи забързано, за да препречи пътя на натрапника и да го накара да си излезе. Те го хванаха здраво, но старецът изкрещя:

— ТИ ИМАШ ДЕТСКА КРЪВ ПО РЪЦЕТЕ СИ... МНОГО ПОВЕЧЕ КРЪВ, ОТКОЛКОТО МОЖЕШ ДА СИ ПРЕДСТАВИШ. Махай се оттук, вещице!

Четирийсет чифта очи се впериха в Клер.

Изпаднала в шок, тя се огледа объркано и срещна погледа на Алекс с двете чаши в ръце. Той ѝ се усмихна бледо, но на младата

жена ѝ се стори, че съзира зад бледата усмивка същата присъда, която четеше в очите на всички присъстващи:

— ВИНОВНА!

[1] Скрабъл — вид игра с думи, известна и в България. ↑

[2] блик — светло петно на тъмен фон. ↑

Д-р Либерман затвори ядосано телефона. Напразно се опитваше да открие Алекс Греди, за да му сподели страховете си. Но онзи беше неоткриваем — и в комисариата, и в жилището си.

Старият лекар се облегна с уморена въздишка назад във фотьойла. Нищо друго не му оставаше, освен да чака да звънне инспекторът, след като получи множеството съобщения да му се обади. „Но кога ще ми позвъни Греди?“ Въпросът го тревожеше и плашеше.

Бяха се запознали, още когато инспекторът стажуваше като млад, буен момък, винаги затичан из улиците да тъче мрежата от осведомители, която щеше да изгради авторитета му подир няколко години. Либерман го знаеше като преследвач с тънък нюх, едновременно лукав и великодушен, с неутолимо любопитство. Зарадва се, че случаят с малкия Гайяр беше поверен точно на него, като се надяваше, че смъртта на съпругата не е увредила способностите му. Колко пъти вече му се беше случвало да срещне хора, поразени в сърцето и превърнали се в развалини? Особено полицаите, върху които изолирането от другите налагаше дълбоки белези.

Той се изправи с мъка, за да си налее щедра доза скоч и забележа, че цялата къща е потънала в сумрак. Само лампата на бюрото му хвърляше ярък лъч светлина върху телефона, чийто звън беше чакал напразно цял ден. Либерман седеше зад бюрото, без да забележи как се изнизват часовете и се мъчеше да отблъсне мъчителните спомени, които си мислеше, че е погребал завинаги.

Сега стаята му изглеждаше много по-просторна от необходимото с оглед на това, за което се използваше. Всъщност, цялата тази къща в Талан, на Дижонските възвишения, където той по принцип упражняваше професията си, беше твърде голяма за сам човек. Всичко му изглеждаше зловещо: ослепително белите стени, няколкото платна, увиснали тъжно в това море от пустота и светлина, черните мебели от метал и кожа, разположени клинично, на които никой никога не идваше да сяда, нито да се храни, нито да пие, нито да живее.

Дори и на кабинета му не достигаше топлина, макар че той прекарваше в него голяма част от времето си и почти всяка нощ спеше там. И мястото, където обикновено стоят етажерки, отрупани с бумажки, дребни украшения, сувенири, донесени от някое пътуване или стаж, ордени и семейни снимки, беше празно — Либерман беше събрал всичко в здраво заключен стенен шкаф. Само барът, изобилно украсен с бутилки, пълни с течности от всички цветове, подсказваше за човешко присъствие.

Никога до този миг не си беше дал сметка колко тежи това ужасно престъпление (процес?) върху целия му живот — толкова много, че да го превърне в аскет, усамотен с бутилките си, със спомените си, угризенията си. И никога не бе успял да наименува това неразположение, което го разяждаше бавно, но сигурно, и което най-сетне можеше да отъждестви: страхът.

1977-а, Мароко. Вече почти двайсет години оттогава и все пак той не беше забравил нищо.

Извикан като консултант, изкара там цял шестмесечен стаж. Шест месеца, през които изучава, разрязва, прави дисекции на множество трупове. И десетина сред тях — на деца, малки тела, които са били измъчвани, насилвани, омърсени, осакатявани жестоко, и които бяха потресли дълбоко доктора. Всички имаха едни и същи белези: бяха лишени от жизненоважни органи и особено — бяха скопени. Без да говорим за клепачите, рязани на живо.

Мароко го беше омаяло. Рай на миризми, вкусове, цветове, страната е почти като в туристическите листовки, при условие че бъдат ограничени посещенията в крепостите, оградени от бугенвилиите на старите градове, в турските бани, изпълнени с пара и чувственост, в пазарищата лабиринти... Но зад тази магия Либерман откри една черна действителност — нещо като вълк в овча кожа. Една друга страна, на която поиска да си обясни същността.

Заради това удължи престоя си. Загадката го измъчваше, всеки нов ден все повече, докато го обсеби напълно и го накара да извърши собствено разследване на тези престъпления с ритуалното им съвършенство. Трябваша му около шест допълнителни месеца — освен предвидените в първоначалния му договор, накъсани от чести

връщания в Париж и дори от пътуване до Съединените щати, където се срещна и разговаря със специалист по демонология.

И в крайна сметка разбра.

Той изпи механично уискито си на малки нервни глътки. Беше заминал отново, отнесен от това ново откритие, което не можа да понесе, нито пък престана да бяга оттук нататък. Погледна листа пред себе си и си даде сметка, че го е изписал машинално — наистина повече с драсканици, отколкото с думи. Имаше такъв навик, когато говори по телефона или го измъчва някаква натрапчива мисъл: ръката му сякаш отделно от мозъка започваше да пише и можеше да повтаря безкрайно едни и същи движения.

Рабат, 1978.

Ето какво продиктува този път подсъзнанието му.

Почувства боцкане на иглички по изтръпналите си крака, неприятно усещане, които приписа на неподвижната поза. Размърда се, за да раздвижи кръвта в безчувствените си крайници и да изгони парализата. Тя изчезна.

Стори му се, че забеляза някаква сянка да помръдва в градината и вдигна бързо глава, за да се опита да я види по-добре. И изведнъж се озова нос срещу нос с една мъртвешки бледа и безумна физиономия, която го вцепени: градината беше в полумрак и огромната стъклена стена срещу него отразяваше образа му като огледало. Той реши да запали светлините във вътрешния двор, за да изгони неприятното видение. Но щом понечи да се изправи, сякаш нагорещено менгеме стегна прасците му, или го захапа някаква хищна напаст — поне такава мисъл му дойде, че вероятно това е усещането на човек, нападнат от пирани.

Под въздействие на болката той събори фотьойла си и се просна на пода, неспособен да остане на крака. Ужасното усещане се изкачи нагоре към бедрата му и го нападна в слабините. Със схванато гърло не можа да извика. Менгемето го стягаше отново и отново, сякаш невидимата сила беше решила да строши костите му. Когато ги чу да се пукат и чупят, не разбра дали е сънувал или краката му наистина се начупиха, сцепиха и размазаха от само себе си. Болката продължи да се изкачва бавно по тялото му. Не разбираше нищо. Усещането беше още по-непоносимо, след като не можеше да си го обясни. Не е

ревматизъм, нито мускулна треска, нито спазъм, а всичко това едновременно и нищо, което да може да установи като лекар.

Либерман почувства как всеки сантиметър от тялото му полека-лека потъва в този вътрешен дяволски огън, напредващ към раменете, врата и темето. Когато усети как челюстите му отстъпват пред силния напор, не можа да не си помисли, че най-лошото тепърва предстои.

И в този миг дочу шум от стъпки по застлания с плочки под на вестибюла. Сухи и тежки стъпки, изпълнени с решимост.

Трак, трак. Стъпките се приближаваха, бавно, но непоколебимо. Стъпките на някого, който знае къде и защо отива.

Идат за мене. Сега.

За мене идат!

ИСКАТ ДА СВЪРШАТ НАЙ-СЕТНЕ С ТАЯ РАБОТА!

Трак, трак.

Моля те, Господи, спаси ме! Спаси ме!

Трак, трак. Стъпките се приближиха още. В рамката на вратата се появи един силует.

Либерман не различи чертите му, но огромното туловище, масивните рамене, юмруците на убиец не можеха да го заблудят. Това е точно той, онзи великан с обезобразеното лице с опната кожа с белези от силно изгаряне. Да, това е точно този, когото той бе изоставил преди около осемнайсет години — с вечното пламъче на безкрайно коварство в очите, единственият признак за нещо човешко, но, о, колко демонски признак, в чудовищното му лице.

Човекът се приближи и Либерман почувства как в огъня на мъките му се прокрадва леден ужас. Гигантът се спря и коленичи точно под острата светлина от бюрото, която обля набразденото му лице, за да присъства на голготата на доктора, да види по-добре гримасите на страданията му и да се увери, че болката върши работата си.

Сега менгемето стегна носа му, който се строши в гейзер от кръв, после се вкопчи в очите му и мракът дойде да стори място на едно кошмарно видение, което щеше да се запечата завинаги в спомените на стареца. И ослепял, той започна да се бори мъчително, обладан от изтерзания образ на коленичилият натрапник, злокобен наблюдател на мъките му, и зачака края да го отърве от злото.

Изведнъж болката изчезна. Той усети как горещата лава изтича от него. Сякаш я подръпнаха в крайчето, за да я накарат да се плъзне по дължината на тялото му и да го разсъблекат от болката му.

— Това е краят — рече великанът.

Старият лекар не разбра веднага за чий край става дума. За неговия? За край на болката? Изненада го появилата се надежда, че може да се отърве.

Опита се да се изправи, още запъхтян от борбата със страданието, но не успя. Не можа да помръдне дори и пръст. Нищо. Понечи да проговори, да издаде звук, вик — но със същия успех. Тогава го завладя ужасно чувство за клаустрофобия, тотална паника — бликаща, задушшаваща. Беше парализиран, напълно тетраплегичен^[1], сляп и нем. Безпомощен затворник в жалката си обвивка, неспособен да помръдне с очи, дори и да примигне... Оставили му бяха само способността да диша и да чува.

— Това е краят — повтори великанът.

Сетне Либерман го чу да се отдалечава и да го оставя сам със себе си, осъден да пази тайната, скътана на дъното на душата му, принудително скована в почти мъртвото тяло.

Той разбра, че голготата му едва сега започва.

[1] Тетраплегия — парализа на четирите крайника. ↑

Старата жена наблюдаваше читалнята строго, но благосклонно. И този ден, както всъщност ден подир ден, цели трийсет години Маргьорит следеше за доброто функциониране на малката библиотека в Лавил. Но в този напреднал час вече не остана нито закъснял студент, нито някой преподавател, стар ерген, седнал зад книгата. Тя обичаше тишината на помещението, опустяло откъм всички обичайни шумове: прошепнат коментар, приглушен смях, прелистване на страници... Понякога си прекарваше така вечерите — в това светилище, превърнало се донякъде във втория ѝ дом — вслушана в тишината, идеална за литературно съсредоточаване.

Всичко стана случайно. След смъртта на съпруга ѝ — чакай, на колко години беше тя тогава? Почти на четирийсет, нали? — трябваше да си потърси работа. Никога дотогава не беше упражнявала способностите си, освен в кухнята с прането или с ютия в ръка, и все си мислеше, че не я бива за кой знае какво, когато в тоя момент предишната библиотекарка си счупи шийката на бедрената си кост. Неочаквана печалба, помисли си тогава. Дъртата кукумявка най-сетне ще остави на спокойствие постоянните читатели! Маргьорит беше една от тях: ден не минаваше, без да се измъкне от еднообразното всекидневие благодарение на книгите.

Встрастена в четенето, тя откри така мястото си — заобиколена от хиляди съчинения, толкова многобройни, че в мига, когато пое функциите си, главата ѝ се замая. Всички тези трудове, ами че тя как ще успее да ги прочете! Всички тези текстове, всички тези статии!

И тогава си даде клетва, от една страна, да бъде висотата на задълженията си, както ги разбираше — да бди, без да бъде несправедлива, а от друга — да запълва с четене всеки свободен миг. Зад добродушието ѝ, вдъхващо доверие, се криеше страстна душа, която само четенето успяваше да омиротвори. Вместо да гради живота си, Маргьорит предпочиташе да го чете; и да го мечтае.

Но тази вечер надвисналата тишина не успяваше да уталожить вълненията ѝ. Тя огледа рафтовете с надежда, че духът ѝ ще хвърли

котва върху някое заглавие. Напразно. Нахлулите спомени я връхлитаха с ужасна настойчивост.

Защо се появи брат ѝ на тази проклета вечеринка? Боже мой, толкова сили беше хвърлила, за да забрави драмите си, всички онези чудовищни неща, случили се преди години с децата ѝ. И тя беше почти успяла, грохнала от четене, дотолкова пияна от думи, че понякога виждаше как някакъв френетичен, луд танц отнася буквите.

И после пристигна тази жена, а брат ѝ каза: „Трябва да сторим нещо“.

Но тя не виждаше какво. Какво общо можеше да има между адвокатката, която знаеше само от телевизията, и личната ѝ драма? Тя му призна: „Твърде късно е, твърде много време изтече... Понякога ми се струва, че не знам за какво говориш“.

Той се развика и я нарече чудовище. Тя си премълча. Така или иначе, нещастникът си беше с труден характер, не е ли така? И колко пъти, собствено, бе чел *Метаморфозата*?

Да... С труден характер, може би, но все пак не и луд, нали? Маргьорит храни дълбоко чувство към него: той е единственият ѝ роднина. Тя не допуска, че всичко това може да приеме такива размери, но когато той изказа желанието си да отиде на соарето, тя потрепери. От няколко седмици сякаш нещо неуловимо тежеше във въздуха. Откакто... Е, добре, трябваше да го допусне след пристигането на онази жена в града. Някакво тайно оживление развълнува обикновено толкова спокойното градче. Не можеше да го разбере какво е. Може би малко по-рязкото поведение на неколцина от постоянните посетители на библиотеката; съучастническа размяна на погледи над масите; едно напрежение... И брат ѝ там, наред с всичкото, решен да се намеси в бъркотията!

Тя не знаеше какви са намеренията му и реши да се увери, че той няма да стори нищо сериозно. Но ускореният ритъм на пулса ѝ показва обратното; и тя остана неподвижна, само изкривеният ѝ от артрит пръст продължи да се движи по рафтовете. И за щастие, най-сетне се спря. Тя прочете заглавието: *На изток от Рая*^[1]. Въздъхна с облекчение. Имаше нужда от това — от Калифорния в началото на века, от големите пространства и великите страсти. Тя се зачете в книгата и реши да си я занесе вкъщи, за да изчете няколко страници в леглото. Когато затваряше вратата се обърна и погледна за миг към

празната зала, потънала в мрак. И за първи път от почти трийсет години тя ѝ се стори злокобна.

[1] На изток от Рая — роман от Дж. Стайнбек, 1952 г. ↑

Младият човек пое по уличката с походката на човек, обул маратонки още в детските си години, или на хлапак, слушащ уокмена, плътно долепен до ушите му, и нахлупил бейзболна шапка с напълно ненужна — след като е извъртяна назад — козирка. Нощта бе потопила в здрач Лавил от вече доста часове; и макар дъждът, валял през целия ден, да престана да наводнява градчето, студената атмосфера на късната есен го изпълва с разсеяната светлина на студената мъгла.

На пръв поглед младежът изглежда най-малко не на мястото си. Уличката, където живее Перл — в сърцето на стария квартал, е аристократично тиха. Недалече от площад Сен Мишел и от величествената му черква — където в неделя сутрин обичат да се тълпят щастливите енориаши, за да получат прошка заради добре поляното снощно угощение — по улица Кюисар, оградена от едри листнати явори, навяващи спокойствие, се е проточила неравномерна и разнокалибрена редица от частни хотели, някои от тях твърде стари. Но понякога фасадите лъжат. Зад покритите с бръшлян стени и зад дискретните входове, щом веднъж прекрачи прага, човек ще попадне в грамаден хол с величествено стълбище и блестящи полилеи. Това беше магията на градчето: обратно на Двора на парка, настръхнал от стърчащите тежки сгради, лъкатушната улица няма привлекателна външност и изглежда тясна, точно както зад тесните врати се крият обширни жилища.

На Люк кварталът не му се нрави особено — прекалено е спокоен и твърде старинен, за да не му изглежда враждебен. Но въпреки тези уговорки той има сметка за уреждане тук.

Безпаметно влюбен в Перл, той я посещаваше осем месеца вече. Еднакво объркани и двамата, бяха се срещнали на един купон. Това го бе привлякло несъзнателно. Перл му беше едновременно двойник и противоположност: дете на предградието като него, тя не можеше да намери мястото си; като него и тя отказваше да се подчини на условностите на общественото си положение, без все пак да успее да свикне с общоприетите нрави на мнозинството; като него и тя нямаше

ясно определена цел и начин на действие за постигането ѝ. Да, въпреки вродената ѝ аристократична грация, момичето приличаше по нещо на него.

Той не разбира по каква причина ще иска да скъса? Люк не може, не се чувства способен да понесе това. Той вкусваше за първи път от цианкалия на любовното разочарование и непоносимото отравяне е като откритие — както за размерите на злото, така и за оголването на онова, което той ще открие като невероятна слабост, като зависимост от любовта.

Докато обикаля около лица на Перл с надеждата да забележи младото момиче, да се обясни с нея, да разбере — и защо не? — да я завоюва наново, той узнава, че тя не се е появявала в училище през целия ден. И още по-лошо: някои от приятелките ѝ я видели при Ла Жан в компанията на „новия“, преди двамата да отпрашат с моторетката.

Така към мъките му се примесва шугавото ухапване на ревността, още по-болезнено от останалите.

Целия ден го изпълват черни мисли, включително решението да чака момичето едва ли не пред дома ѝ; това му донесе известно облекчение, защото възможността за пряк сблъсък е за предпочитане пред болезнената самота, на която се беше обрекъл досега. Освен това сблъсъкът е неговият свят.

И той я чака приклепнал, скрит зад дебелия дънер на един явор, пуши и преговаря за стотен път речта си, като се проклина за неспособността да надмогне смущението си.

Перл пристигна с танцовата си походка. Мечтателно усмихната, не изглежда ни най-малко притеснена да се прибере, а по-скоро ѝ се разхожда още, за да си припомни деня, прекаран съвсем простичко, но толкова прекрасно в компанията на Фредерик. Тя, която обикновено не обича да ходи из квартала, на драго сърце би обиколила между сградите, сама, преди да бутне вратата.

Денят ѝ се струва неповторим и не желае да споделя нищо с никого. Ще си запази ревниво тези мигове, наситени с чувство — когато си разменяха погледи и думи, и усмивки, за да се открият един друг, да се опознаят, да се прельстят и излъжат дори.

Потънала в мечти, тя не обръща внимание на цветната фигура, приклепнала зад дънера на едно дърво, и я отминава, без дори да я удостои с поглед.

— Къде си ходила?

Тя подскочи. Въпросът прозвуча като заповед, с онзи груб глас, който познава твърде добре. Тя си мислеше, че е приключила окончателно с Люк, с дебненето му, с постоянната му ревност и с онази грубост в тона и поведението, която едно време ѝ изглеждаше секси, както и на всички момичета в лиця, но сега я отвращава. Тя се обръща с лице към младежа.

— Къде си ходила? — повтаря той, като я гледа лошо. — Не си подгъвала крак цял ден...

— И какво от това? Сега си решил да ме шпионираш ли?

Въпреки полумрака го вижда как се изчервява.

— Къде беше? — потретва той с умолителен тон. — Аз... исках да си поговорим днес, но приятелките ти от класа ми казаха, че не са те виждали.

И отново съкрушената физиономия на момчето я развълнува. Така я беше прельстил преди около осем месеца: зад дръзкото гаменско поведение се криеше един друг Люк, объркан като момче без родители, роб на стремежа си да се направи на мъжкар, но нямащ нищо общо с грубияните. А слабостта му понякога се нравеше на Перл.

— Къде си била, мамка му! — крещи той толкова силно, че тя се стресва и ѝ се струва, че в отговор някакъв пес излайва в далечината.

Перл се стяга със съзнанието, че трябва да му се опълчи, без да показва страх.

„Както с някое животно“ — помисля си тя изведнъж и разбира с учудване, че в този миг Люк наистина реагира като животно: той ставаше избухлив само когато е гладен или изпитва нужда да наложи властта си.

Или когато е наранен и страда.

— Няма какво да ти се отчитам, Люк, не разбираш ли? Не ти дължа никакви обяснения, нито днес, нито когато и да било... Всичко свърши. СВЪР-ШИ! — повтори решително. Изглежда не си разбрал какво ти казах оня ден, но ти го потвърждавам: това е окончателно.

Той я гледа поразен, неспособен да продума под тежестта на откровението.

— Не е възможно. Какво ще правя сега? Аз... обичам те — бърбори на ръба на сълзите.

Защо прави всичко толкова сложно?

И защо прави от всичко трагедии?

— Много съжалявам — меко изрича тя с желанието да го успокои. — Не исках...

Пляс! Звучният шамар я прекъсва насред порива ѝ, като я оставя без дъх и с пламтяща буза, а звукът кънти болезнено в ушите.

— Мръсница такава! Да не си мислиш, че някаква женска може да ми причини това? Да не ме вземаш за будала? Знам те с кого си била днес, мръсна уличница! Много добре знам!

Перл хвърля неспокоен поглед вляво и вдясно с надеждата да я отърве някой минувач. Намира се на броени метра от дома си, но докато извади ключа и бутне тежката порта, той ще я настигне. Може да се развика, наистина, но не иска да тревожи баща си.

Люк се приближава напушен към нея.

— Да, мръснице. Много добре знам с кого си прекарала деня. Видели са те да се мъкнеш с някакво гражданче. Мотопед, Рибок и това, и онова... Един от твоята раса! — крясва той.

— Слушай, Люк...

Пляс!

Втора плесница я зашлевява през лицето.

— Млък! Когато говоря, ще ме слушаш. Не го знам още кой е тоя нещастник, но можеш да му кажеш, че е мъртъв. Чу ли? МЪРТЪВ!

— Наред ли е всичко, Перл?

Познатият глас залива младото момиче с благодарна вълна на облекчение. Тя се обръща и вижда на отсрещния тротоар двамата си по-големи братя да я наблюдават озадачено. И те като нея пристигат отляво, вероятно след някой светски обяд.

— Добре ли си? — настоява Филибер, по-големият.

— Да, да, всичко е наред. Почакайте, идвам с вас.

Тя посяга към чантата си, паднала на земята по време на караницата. Люк се навежда заедно с нея и я стисва с все сила за китката, като я принуждава да остане коленичила.

— Тепърва ще чуеш за мене — съска той през стиснати зъби. —
Вярвай ми, сладурче.

Перл го поглежда с насълзени от болка очи и все още пленена
ръка.

— Ще ме пуснеш ли?

Той я стрелва злобно с очи, но под рамото ѝ забелязва, че
дватамата братя все още стоят на отсрещния тротоар и я пуска.

Тя оправя набързо косата си и пресича улицата с небрежна
походка, за да отиде при момчетата.

Люк чува как по-големият пита:

— Какъв е тоя червен белег на лицето ти?

Отговорът на Перл е заглушен от трясъка на отдалечаващ се
автомобил, но той чува ясно другия брат, който ѝ казва високо и с
упрек:

— Виждаш ли какво става, като посещаваш когото ти падне? Не
можеш ли да ходиш на балове като всички нормални хора?

Люк гледа подире им как се отдалечават и влизат в голямата
къща. Вървят бавно от двете страни на сестра си като гротескни
бодигардове.

И тогава той осъзнава каква пропаст го дели от тези хора.
Надменни и уверени, изпълнени с презрение към околните, с добре
ушити шлифери, грижливо излъскани мокасини, благоприлично
посребрени кичури... Кварталът, насаден с дървета, къщите от дялан
камък, сини или черни коли, чинно паркирани покрай тротоара. Нищо
от това не му е присъщо.

Той се чувства не на място и се вбесява, че Перл го е измамила.
Точно така, да. Мръсницата го накара да повярва, че го била обичала,
но сега той вече знае, че го е лъгала.

Който живее тук, може ли да обича?

Перл не се обръща, но усеща как пълният му с омраза поглед я
изпровожда до вратата.

В действителност той остава там до късно през нощта да
подгрява омразата си към целия свят, да проклина самия себе си и
неспособността си да се владее, да плаче от яд, че са го подмамили да
се влюби.

Фредерик караше прекалено бързо, но той обичаше високите скорости. Ако приемем, че мотопедът е способен на такива, особено нощем, когато дневните вълнения са отстъпили място на душевен покой, благоприятен за размисли и съсредоточаване. Нощта беше неговото царство: политаше в нея със същата лекота, с която птицата полита в небето, без страх от мрака, нито от бледите светлини, които можеха да припламнат в него. Беше опиянен, най-вече от свободата.

Ако майка му можеше да го види как се носи с вееща се на вятъра коса и уши, запушени със слушалките на уокмена, кацнал върху моторетката, която трещи и ечи из пустите улици, щеше да се ужаси. Но в мига, когато изследователските стремежи на младежа го развяваха из опустелия град, Клер беше изправена пред подозрителните погледи на гостите на Флоранс Нобле.

Нежният спомен от прекарания с Перл ден доведе Фредерик до следното заключение: Лавил му бе предоставил всичко. Освен непреодолимото усещане, че принадлежи на този град, че тук е у дома си и се чувства по-добре отвсякъде другаде, той срещна онази, която сега трябва да осмисли дните му. Защото беше сигурен: силните му (вече) чувства към Перл бяха взаимни.

Без да забележи, Фредерик следваше маршрута, по който вървяха заедно тоя следобед. Той премина като вихрушка край „Съгласие“ — „кафенето на лавилските студенти“, както му каза Перл, после стигна до кметството и кръглия площад пред него, ограден с дървета и хубави бутици — Ермес, Картие, Селин, Сен Лоран — наконтени като луксозни улици, дебнеци богат клиент, заобиколи големия театър, за да се озове пред черквата „Сен Мишел“. Спря мотопеда точно пред входа ѝ. Погледна нагоре: три редици демонски фигури му се хилеха, готови да се спуснат върху него, с порочни тела и жестоки лица.

— Какво каза Перл за тези гаргуи^[1] на „Сен Мишел“?

— Не я обичам тая черква. Изглежда ми двулична.

— Защо?

— Мразя тези гаргуи. Зловещи са.

— И все пак са великолепни.

— Така ли смяташ? Какъв ужас! На човек му се струва, че са се наредили над входа, по цялата ширина на черквата, за да напомнят, че демоните не могат да пристъпват прага на Божия храм.

— Я виж колко тържествено го каза.

— То е защото ни го повтаряха често по вероучение — обясни тя засмяно. — И после... знаеш ли, за Лавил се говорят доста неща.

— Какви неща?

— О, нищо конкретно. Но през известни периоди са се случвали доста странни работи. Дори изглежда, че... че тоя град е прокълнат — прибави тя с лукаво пламъче в очите.

Сетне продължиха разходката си и се върнаха към мотопеда, хванати ръка за ръка, предпочитащи да се блъскат, но не и да се разделят. Фредерик не се сдържа, все пак, да не хвърли последен поглед към чудовищата, подредени върху фронтоната на черквата.

Сега, през нощта, те му се сториха наистина зловещи. Или не: по-скоро заплашващи го.

Легионите на Сатаната. Образът се наложи в съзнанието му.

Изведнъж си даде сметка за тишината и гъстия мрак; нощта не беше безлунна, но плътни облаци прикриваха сребърната й заобленост. Само няколко редки улични лампи осветяваха мястото, разположено в сърцето на най-старата част на града.

„Ако сега се обади кукумявка, готов съм за сърдечен удар“ — помисли си той и се огледа.

Вдигна отново глава към демонските фигури и се загледа в една от тях, разположена малко встрани. Не изглеждаше нито животинска, нито анормална. Това беше прекрасно оформена женска глава. Чертите й му напомниха смътно за нечие познато лице. В замяна, тялото изглеждаше взето от най-зловещите приказки и приличаше едновременно на рептилия^[2] и лъвица... Нещо като дракон. И точно това смущаваше: контрастът между нормалното лице и чудовищното тяло.

И колкото повече я гледаше Фредерик, толкова повече го интригуваше тя. Най-силно го поразиха изразът на лицето — тази фигура не беше пострадала от времето, както останалите. Камъкът не беше ерозирали, нито имаше малки дупчици — беше гладък като речно

камъче. На всичко отгоре, ако се размисли добре, сигурно ще се сети на кого му прилича и...

Не помръдна ли тя?

Не, не е възможно, нито една каменна гаргуя не може да мърда.

Та това си е статуя, бе старче. Ти се уплаши от сянката си.

Той се втренчи за няколко мига в гаргуята, за да се убеди, че е станал жертва на халюцинация (защото си беше точно така, обикновена халюцинация... какво друго?), че с потайно движение сянката на някой облак е съживила грозното змийско тяло.

Тя си беше все същата, с безстрастно и сурово лице — *Като от камък, ах, ах, колко е добра!* — с възлесто тяло, мускулесто и заплашително, с яки ноктести лапи, толкова добре скулптирани, като че изглеждаше наистина да се движи, ако човек се поддаде на бързата оптическа илюзия.

Фредерик въздъхна с удовлетворение и се нареди да си тръгва, когато го разтревожи скръцване на камък.

Обърна се, но не можа да види нищо одушевено или неодушевено, което да е предизвикало току-що чутото гранитно скръцване. Вдигна и нагоре очи, за да открие източника. Нещото не беше вече в същото положение. Фигурата беше сякаш обърнала глава — сега леко приведена вдясно, а гротескният змийски врат се бе прегънал, за да ѝ позволи да *ме погледне право в очите?* — да не гледа повече към небето, а надолу, към тротоара.

После Фредерик я видя как се усмихва. Това не беше нито гримаса, нито мимика, а точно усмивка, едновременно спокойна и майчинска, като към дете, към бебе в люлка. Тя му се усмихваше успокояващо, сякаш искаше да му каже: „Не се страхувай, тук съм. Сега ще се погрижа за тебе...“.

Това го ужаси.

Той наду с пълна газ и потегли като куршум.

Тя е отзад, момчето ми. Зад гърба ти. Изчезвай бързо: всеки момент ще се отлепи от стената и ще те настигне.

Той хвърли последен поглед към жената дракон. Гаргуята се беше върнала в предишното си положение.

Ти си пълен глупак, старче. Наистина е било оптична илюзия.

При все това, докато се отдалечаваше, усети как го преследва непреодолимият детски страх.

[1] Гаргуя — водосток във форма на демон или фантастично животно по католическите черкви. ↑

[2] Рептилия — влечуги. ↑

По-късно през нощта, след сблъсъка на Клер с гостите на Флоранс Нобле под зоркия поглед на Алекс Греди — когато доктор Либерман, вцепенен като мумия, се чудеше какво ще стане с него; когато Перл се опитваше да вдигне чантата си от земята с китка, склещена от здравата десница на Люк; когато Фредерик се излагаше на опасност в преддверието на черквата „Сен Мишел“ — след тези мигове, когато върху съдбите им бе наложен непоправим отпечатък, въпреки това да бе сторено от години вече, едно малко момче се пробуди внезапно.

То не разбра къде се намира и примигна неколkokратно, защото отблясъкът на свещите, макар и слаб, го заслепи. Когато очите му свикнаха със светлината, нищо от това, което видя, не му се стори нормално.

То не си спомняше какво се е случило. Бяха излезли... целият клас, за да яздят. Да, точно така! Бяха отишли до големия замък, който баща му предпочиташе да избягва, когато се разхождаха с колата. И момчето заедно с други ученици започнаха да възсядат понитата под бдителния поглед на учителката. Когато... когато понито му се подплаши. Започна да галопира като смахнато и нахълта в гората. Момчето се разкрещя, защото го беше много страх. После един клон го шибна през гърдите и го събори на земята с пресекнат дъх. После... после нищо. Само мрак и усещането, че майка му го гали по челото и му казва: „Спокойно, съкровище, спокойно. Ще ти мине, то не боли много...“, както всеки път, когато се халоса някъде.

Само че сега майка му я нямаше. Мислите му препускаха във всички посоки. Неяснота, тревога, паника. Беше наобиколен от люде. От непознати лица.

Ах, да, наистина... Ето го господинът от бакалницата. И г-ца Франсоаз, учителката. Но защо... защо са съвсем голи? Ох, мамо, страх ме е. Защо са съвсем голи?

То понечи да се обади, да повика учителката си. Попречи му солидна превръзка. Опита се да помръдне, но не можа да направи

никакво движение. Разбра, че са го вързали, ръцете и краката на кръст и му се стори, че лежи върху под от керамични плочки или от камък, беше му много студено.

Мамо, и аз съм съвсем гол. Ох, срам ме е, много ме е срам. Всички могат да ми видят чурката и...

... и то се напишка, без да може да се сдържи. Притеснението и страхът му се удвоиха, но стана несравнимо по-зле, когато хората започнаха да танцуват в ритъма на някакви неясни песнопения. Забеляза, че учителката го гледа с непознат израз в очите. Двама души се занимаваха с нея и ѝ правеха разни неща. *Те правеха... любов, мамо. Както във видеофилмите, дето ми ги показва Кристоф Дюпюи, отвратителни бяха, и тук също беше отвратително.*

— „Иом а снейв натас о...“

Детето обърна глава към гласа. Срећна погледа на друга жена, но облечена; тя го гледаше втренчено. Тя би могла да му бъде както майка, така и баба. Все пак на дъното на очите ѝ проблясваше някаква много стара, много древна искрица. Един проблясък на зложелателство, пресякъл вековете, за да го достигне през тоя прокълнат ден, когато се беше загубил в гората при ездата заедно с класа и г-ца Франсоаз. В околностите на имението Талкотиер.

Тя му говореше на неразбираем език. То ѝ каза с глас, приглушен от превръзката през устата му:

— Коя сте вие?

Вместо отговор облечената жена стана от фотьойла си и обяви тържествено:

— Настъпи часът на жертвоприношението!

По някакъв начин момченцето разбра, че ще се случи нещо страшно. Вълна от паника заля сърцето му, което щеше да се пръсне — толкова бързо туптеше. Почувства се като катерицата, която видя да умира един ден в гората — коремчето ѝ се надигаше във френетичен ритъм, за да се опита да изпомпа последните няколко глътки въздух, а широко отворените ѝ черни очи очакваха да се приближи смъртта.

То обърна глава на другата страна, за да се отърве от тоя кошмар. Но онова, което видя, го ужаси повече от всичко друго.

Човекът стоеше прав. Огромен, много по-едър от останалите. И той беше гол, а детеродният му орган, мускулест и заплашителен, се бе изправил като боздуган, готов да удари.

Той няма лице, мамо. Няма лице! Всичко е било... изядено. И са му останали само очите, две дупки за нос и... И... и кожата му! Ох, мамо, и кожата му е като кълцано месо; като че няма вече кожа!

Ох, мамо, не му давай да ме пипа, моля ти се. НЕ МУ ДАВАЙ ДА МЕ ПИПА! Отвратителен е.

Той иде, мамо... Приближава се! И какво държи, бе мамо? Какво е това?... Той ме докосва! ТОЙ МЕ ДОКОСВА ПО ОЧИТЕ! АМА КАКВО ИСКА ДА МИ НАПРАВИ?

НЕ! ТОВА НЕ! ТОВА НЕ!

НЕЕЕ!

И наскред кресливата тълпа гигантът му изрязва методично клепачите.

Детето беше още живо, когато по-сетне една ръка проникна в зейналото му тяло, за да изтръгне с триумфален рев малкото сърце.

**ВТОРА ЧАСТ. МЪГЛИ
(1–15 ОКТОМВРИ)**

— Как разбрахте, че Флоранс Нобле организира соаре?

— Е, хайде сега, градчето е малко. Има ли някой да не е разбрал, че Флоранс Нобле организира соарето си?

— Това не е отговор. Бъдете по-точен.

— Аз държа антикварен дюкян. Често работя с приятеля на Нобле, Филип д'Ербле. Той ми каза за вечеринката.

— И той ли ви съобщи, че на нея ще бъде и г-жа Ермен?

— Да. Това трябваше да бъде нещо като гвоздеа на вечерта.

— Заради нея ли отидохте и вие?

— Да.

— Какво знаехте за г-жа Ермен?

— Това, което знаят всички. Тя е защитавала онзи изрод Андреми.

— Защо сте споменали кръвта на децата? Не, по-скоро защо сте извикали: „Детската кръв е по ръцете ти“?

— Бях пийнал. Не знам какво точно съм приказвал.

— Това няма значение. Четирийсет души дават едни и същи показания. Въпросът не е дали си спомняте какво сте казали, а защо сте го казали.

— Е, добре, казах го, защото е така. Тази мръсница се е сговорила с него. Тя го оправда. И един Господ знае къде е чудовището в този момент.

— Това си е ваше лично мнение, фактите са по-различни.

— Точно така е, както го казах. Отидох на тъпата вечеринка, за да изкажа мнението си: бях възмутен, че тази жена е поканена като кинозвезда. И го казах. Този отговор приемате ли го?

— Вас какво ви засягат действията на г-жа Ермен?

— А вас не ви ли засягат убийствата на деца? Моля ви се, та вие сте от полицията!

— Какво точно знаете за децата?

— Нищо. Знам само, че не искам тази жена в моя град.

Останалото не представляваше интерес. Алекс беше седнал зад бюрото си с очи, впити в полицейския доклад. За стотен път препрочиташе показанията на леко чалнатия според него Жан Ласар, взети след приема. Един чешит, възмутен и не особено дипломатичен, решил да раздвижи градската вечеринка в Лавил? Изглеждаше прекалено просто, но нямаше никаква причина да се предполага друго. Впрочем, дори да се бе опитал да нареди да не я изпускат от поглед, щеше да признае очевидното: нямаше никакъв доказателствен елемент. Скандалът не правеше от Ласар сериозен заподозрян, замесен в убийството на малкия Гайяр. При това той си имаше алиби за предполагаемата дата на престъплението — целия ден изкарал в дюкяна си, защото продавачката го напуснала, и към деветнайсет и трийсет отишъл право при сестра си, добре позната библиотекарка в Лавил, за да си разнообразят вечерта с игра на карти.

Алекс въздъхна. Беше едва осем часът сутринта и черни сенки под очите издаваха умората му. Той се отпусна безсилно на стола. Разследването буксуваше, не беше успял да се приближи по задоволителен начин до Клер Ермен, докладът по нейния случай все така не пристигаше, изучаването на архивите нямаше май да му разкрие достоен за отбелязване прецедент, или най-малкото, подобен неотдавнашен случай. А най-лошото от всичко е, че предчувствието му при откриването на трупа на малкия Гайяр се потвърждаваше: убиецът нямаше да спре.

Той отвори едно досие и започна да чете.

Този път ставаше дума за почти свръхестествено изчезване. Дете, излязло заедно с няколко съученици да пояздят понита, буквално се изпарява, след като понито му се подплашило. Кончето било намерено, обхванато от необяснима нервност, но момчето изчезнало, без да остави нито знак, нито следа. Разделили цялата местност на квадрати, прекарвали всичко през иглено ухо, но без резултат.

Означава ли това, че детето е попаднало в ръцете на убиеца?

Да, Алекс беше сигурен, че Жюлиен Льобрьой, жокеят чирак, е подложен на мъчения от умопобъркания, който се е разхождал по това време в околността. Инстинктът му не можеше да го лъже. Затова очакваше всеки миг телефонът да позвъни и да му съобщят новината.

Той стана, за да си вземе чашка кафе от автомата в коридора. След като пушна монетата, се загледа в рядката струйка, която потече в пластмасовата чашка. Някаква млада жена с изнервен вид хапеше устна и го гледаше с трескавите си очи.

— Извинете ме. Бях повикана за осем часа и трябва да видя...

— Вие Франсоаз Мъорис ли сте? Учителката?

Тя кимна. Алекс ѝ подаде ръка.

— Добър ден. Аз ви изпратих призовката. Инспектор Греди. Бихте ли дошли в стаята ми, ако обичате.

Тя стана и тръгна подире му.

— Ще пиете ли едно кафе? Но ви предупреждавам, че човек наистина трябва да се нуждае от доза кофеин, за да може да преглътне... това — рече Алекс и ѝ показа чашката си.

Младата жена погледна плахо към течността и отклони предложението.

— Няма да имам време. Да вървим и да свършим работа колкото може по-бързо. Учениците ме чакат, нали разбирате.

Алекс отстъпи, за да ѝ направи път да влезе в стаята. И тогава забеляза, че има хубава фигура, а не както си помисли отначало. На мъртвешки бледата неонена светлина беше решил, че е безцветна, но сега, седнала на стол и осветена от бледото есенно слънце, му се стори доста привлекателна.

„Отровно очарование — помисли си той. — Със сигурност под сивия шлифер и скъпите обувки се крие тигрица.“

Тя го погледна иронично. И сякаш беше прочела мислите му, съблече шлифера си с небрежен жест и седна на стола, посочен ѝ от Алекс, като показва безкрайните си крака, които твърде късата поличка не можеше да скрие.

— Не разбирам защо трябваше да идвам тук — започна тя. — Мисля, че вече казах всичко.

— Вие не сте тук... официално, госпожице Мъорис. Така стана, че се занимавам с дело, подобно на това, което ни създава грижи, а полицаят, който ви е разпитал за вашия изчезнал ученик, може да ми предостави подробности, важни за напредването на моето разследване. Тъй че не става дума за изявление в съответно дължимата форма. Впрочем, дори и връзката между двата случая не е установена.

Тя кръстоса крак връз крак и му хвърли подозрителен поглед. После се отпусна.

— Много добре, слушам ви.

— Бих искал да уточните за мене при какви обстоятелства сте... да речем сте изгубили Жюлиен Льобрьой.

— Като начало бих казала, че не съм го изгубила — отвърна сухо тя. — Истината е, че той се е изгубил.

— И как е станало?

Тя обясни, Франсоаз Мьорис редовно извеждала навън учениците от своя клас. Този път ставало дума за разходка на кон, за която било избрано място в непосредствена близост до конния клуб, предоставящ им понита и инструктори. Но в никакъв случай не бивало да се отдалечават.

— Освен това — прибави учителката — имението Талкотиер е чудесно място. И ако не беше това... произшествие, децата щяха да бъдат много доволни.

— Да, но се случи точно това произшествие, както го наричате, госпожице.

Тя го погледна с мъка в очите, после се стегна.

Съгласна беше, че не може да се разбере какво е станало. Просто е необяснимо. Малката конна група се движела ходом, със спокойна крачка, в покрайнината на гората, като избягвали да навлиза навътре. После се чуло изцвилване и преди някой да може да се намеси, понито на Жюлиен се втурнало в галоп. И изчезнало за няколко секунди.

— Нещо не мога да разбера, госпожице — внимателно каза Алекс. — Как така нито инструкторите, нито вие сте успели да го настигнете, след като сте били с коне, а не с понита?

Франсоаз Мьорис се усмихна, явно доволна от този въпрос.

— Понито навлезе в гората с цялата си бързина. И малкият ръст му позволи да стигне надалече, където конете несъмнено нямаше да могат да проникнат, още повече в галоп. А и всички бяхме толкова изненадани...

Алекс я погледна внимателно. Досега не намери нищо подозрително в думите ѝ.

— Искам да ви попитам нещо друго — продължи той.

— Слушам ви.

— Един от учениците ви ни каза, че забелязал някаква човешка фигура в гората... (Алекс се наведе над един лист пред себе си.) Ще ви прочета точните му думи: „Не можах да видя лицето му, но ми се стори много, много голям. В гората беше, точно сянката му видях...“ Какво мислите за това?

Младата жена изглеждаше учудена, но на Алекс му се стори, че забеляза как нещо потрепна в широко отворените ѝ очи.

— Много съм учудена, че не знам за това. Кой ви го каза?

Той се направи, че не е чул въпроса ѝ.

— Детето ни уточни, че в мига, когато забелязало... гиганта, нека да го наречем така, се подплашило и понито на Жюлиен Льобрьой. Във всеобщия уплах то не е помислило да ви каже и се сетило за тази подробност по-късно, когато го разпитвахме ние.

— А, така ли? Във всеки случай мога да ви уверя, че аз не съм забелязала нищо. Нито гигант, нито джудже, нито жива душа. Впрочем, човек би се почудил какво прави някой си в тази гора посред седмицата.

Именно този въпрос не преставаше да се върти из главата на Алекс след показанията на малкия свидетел.

— Сега мога ли да си вървя? Или имате и други въпроси?

— Не, не. Мисля, че прегледахме всичко. Но, разбира се, ако си спомните за каквото и да било, не се колебайте да се свържете с мене — допълни той и ѝ подаде визитката си.

— Няма да пропусна.

Докато я придружаваше до вратата, Алекс би се обзаложил, че тя няма да го стори никога. Естествено, разказът ѝ беше отрупан с достоверни подробности. Но през двата последни дни, през които бе организирана хайката, той имаше време да избистри собствената си идея. Всички обяснения куцаха. От какво се е подплашило понито на хлапето? Как се е озовал точно там убиецът? Откъде е знаел, че този ден и на това място ще има деца?

И изведнъж го порази дълбокото му убеждение, че не става дума за единичен акт. Имаше нещо... организирано в тая афера. Нищо не беше станало случайно. Нито пристигането на Клер Ермен в Лавил, нито убийството на малкия Гайяр, нито това ново изчезване, нито останалите изненади, несъмнено подготвяни оттук нататък. Всичко беше свързано.

Всичко това има една цел!

Франсоаз Мьорис му подаде ръка.

— Довиждане, инспекторе — рече тя, широко усмихната. Но в усмивката ѝ нямаше никаква топлинка.

Замислен, той я гледаше как се отдалечава с твърде вталения си шлифер, твърде късата пола и твърде точните си обяснения; каква ли беше ролята ѝ в това престъпление? Той реши, въпреки препоръките на шефа, да я постави под дискретно наблюдение.

Телефонът го откъсна от мислите му. Той вдигна машинално слушалката.

— Инспектор Греди.

— Греди, ти ли си? Тук е Дусе. Слушай, аз съм в болницата. С Либерман се е случило нещо невероятно. Чакам те.

Изречението отекна отново в ушите на Алекс и едно мигренозно пулсиране започна да го пробощда остро като игла.

Всичко е организирано. Всичко има една цел.

Доста дни изтекоха от онази фамозна вечеринка у съпрузите Нобле. Колко? Три? Или четири? Клер не можеше да си отговори, без да се замисли за момент. След като престана да работи, внезапно загуби усета си за време; всеки ден от седмицата приличаше на предходния, а всички имаха отвратителната монотонност на неделята. Да изоставиш кабинета си и да се настаниш тук беше все едно да се приплъзнеш в един паралелен свят. Нещата, хората, животът си приличаха до объркване с тези от „нормалния свят“. Но в действителност нищо не беше същото поради тези часове, тези седмици.

Седнала на масата в трапезарията пред светещия екран на преносимия си компютър, тя се опитваше да се съсредоточи върху текста.

... Още отначало бях убедена, че разследването се води въпреки здравия смисъл. Съдия-следователят, известен с левичарските си убеждения, беше насочил издирванията си във вреда на Пиер Андреми. Или поне така си мислех по онова време. Тогава решихме — заедно с Юбер Роси, детектива, към когото се обръщах понякога — да започнем всичко от нулата, да разгложим всяко късче, дори да открием и нови...

Като препрочете тези редове, стилът ѝ се стори беден. Но нали в края на краищата нямаше за цел да създава литературна творба?

Дали откриха наистина нови късчета или въображението и амбициите ѝ я бяха накарали да повярва в това?

Вместо отговор иззвъня телефонът. Тя взе преносимата слушалка, която държеше винаги близо до ръката си.

Навик, който не ѝ върши вече особена работа, като се има предвид кои се обаждат през деня, ах, ах!

— Добър ден, Клер, обажда се Флоранс Нобле.

— Ало, въ... добър ден. Как сте?

— Благодаря, добре съм. Слушайте, Клер, тези дни се канех неведнъж да ви се обадя след онази... Вие знаете, след вечеринката.

Поколебах се, преди да го сторя. Положението е много притеснително.

Клер се опита без успех да си представи Флоранс Нобле притеснена от каквото и да било.

— Откровено казано... Флоранс, няма за какво да се измъчвате. Вече съм щастлива, че в града нищо от този вид... неща не ми се случи, докато бях на пазар. Тъй че, обида от страна на някакъв стар мърморко по време на вечеринка... Случвали ми са се и по-лоши неща!

Непринуденият ѝ тон прозвуча фалшиво. Тя беше дълбоко наранена и шокирана от сцената. Разбрала беше, че и тук, както навсякъде другаде, ще бъде онази *г-жа Ермен, адвокатката на Андрем*. Но вместо да я оплюят в лицето, както в Париж, тук се задоволяваха да ѝ напомнят по-въздържано — например, като я поканят на вечеринка с цел да я превърнат в главната атракция. Очевидно за всички тези люде Клер Ермен бе нещо екзотично — като някоя черна проститутка, например! И ако някой безличник излезе от редиците и се захване да огласява така наречените истини, тогава се възмуцават... като същевременно предъвкват с наслада воайорството му.

— Знаете ли, очарована съм, че приемате така нещата. Впрочем, обещавам ви, че на следващото парти ще бъде много по-весело.

Виж ти! Кажу ми предварително, за да мога да покана двама или трима роднини на убити деца. Ще бъде много по-цветисто!

— Не се съмнявам, Флоранс — чу се тя да отговаря. И след известно време да прибавя: — Във всеки случай има нещо, което искам да ви попитам. Кой въпреки беше този човек?

— Искате да кажете... този, който...?

— Да, точно той.

Нова пауза от няколко секунди.

— Не го познавам. Всъщност, той е някакъв вехтошар, държи нещо като дюкян в махалата на антикварите. Но не го познавам лично.

— И беше поканен?

— О, не, в някакъв случай. Но както можахте да видите, събраха се много хора и той е използвал навалицата, за да се вмъкне. Не знам... Всичко стана толкова бързо! Мисля, че полицаят, с когото говорихте, го отведе право в участъка. Но това е всичко, което знам.

— Хм...

Клер имаше някои съмнения. Но искаше ли, дълбоко в себе си, да научи нещо повече?

— Няма значение, Флоранс, много сте любезна, че ми се обаждате.

— О, това е най-малкото. И ако се почувствате самотна, не се колебайте!

Двете затвориха едновременно.

В мига, когато се върна към текста си, Клер реши, че няма да повярва на нито една дума от това, което ѝ каза Флоранс Нобле. Но нямаше много време да се задълбочи в разсъжденията си. Телефонът отново ги прекъсна след няколко минути. Тя вдигна слушалката, смътно развеселена от факта, че тази сутрин апаратът изглежда оправдаваше присъствието си.

— Клер Ермен ли е?

Сериозен глас, топъл и мъжествен.

— Същата.

— Добър ден, аз съм Фабиен Елбек...

— Тъ...

Клер се опита да се досети откъде ѝ е познато името.

— Не си ли спомняте за мене? Онази вечер се срещнахме у Флоранс Нобле.

Господи! Всички участници във вечеринката ли смятат да ми звънят днес?

— Много съжалявам, господин... тъ...

— Елбек.

— ... но тогава се срещнах с толкова народ, че май не съм запомнила всички имена.

Човекът въздъхна.

— Така си и мислех — рече той. — Аз съм съпругът или поточно компаньонът на Пол-Мари Талко.

Сега Клер си спомни. Пол-Мари Талко беше младата блондинка с изкуствения — и несъмнено целокупния! — загар, управляваща частната клиника. Колкото до съпруга ѝ, изглежда беше онзи едър веселяк с външност на калифорниец, идеален за фигурант в американски сапунен сериал, но малко не намясто във вечеринка, където повечето поканени страдат от свръхтегло вследствие на деловите обеда. Впрочем, искрица от зла ирония — идеята, че Пол-

Мари Талко е платила доста скъпо за съпруга си — бе споходила Клер по време на вечерта.

— Да, наистина. Прекрасно си спомням за вас, но не можах да направя връзка, защото мислех, че носите същото име.

Събеседникът ѝ изглежда се поотпусна.

— В действителност ние не сме женени. Макар че, дори да бяхме, Пол-Мари щеше да запази моминското си име. Това е име... от което не се отказват — прибави доста плоско той.

Клер не можеше да го разбере какво иска да каже.

— Аз... на какво дължа удоволствието? — малко неловко попита тя.

Човекът въздъхна отново, преди да отговори. И изглежда си пое дълбоко въздух, преди да се втурне напред.

— Бих искал да се срещна с вас. Опази вечер нямахме време да поговорим. Имаше много народ и... И всичко онова. Но мисля, че трябва да се видим.

При други обстоятелства Клер би се усмихнала. И може би щеше да предложи обед или друга среща. И може би щеше да приеме да се озове за един час или за една нощ в мощната прегръдка на плейбоя, защото по всяка вероятност ставаше дума именно за това. Той не спомена изобщо дали жена му ще присъства на тази евентуална среща и гласът му, дрезгав и потаен, беше много по-красноречив от всички думи. Тя се учуди, все пак, че не е забелязала нищо по време на соарето. Но то наистина беше достатъчно раздвижено, за да измами бдителността ѝ.

Почуди се и на друго — колко е отегчена, щом дори такова позвъняване не ѝ носи никакво удовлетворение, дори това, че е била пожелана от един мъж, който все пак едва ли търпи често поражения в прелъстителните си начинания.

Тя отговори с неутрален тон.

— Знаете ли, не мисля, че би било добра идея в този момент. Доста съм заета и...

— Вие не разбирате! — прекъсна я грубо гласът. — Вие нямате нищо общо, аз...

Клер дочу някакви звуци като фон, един глас, неразбираеми думи зад припукването в слушалката. Той избърбори на един дъх:

— Трябва да затворя.

Секунда по-късно в ушите ѝ забръмча прекъснатият сигнал на заета линия.

Стъписана, тя остави бавно слушалката на масата.

Със сигурност го бяха изненадали. Но кой? Във всеки случай, пролича си от внезапната му паника. Разтрепериха му се мартинките! Ето ви един мъж, който не е петелът вкъщи, помисли си тя.

Помъчи се да забрави случката — случките! — тази сутрин, като се съсредоточи отново върху текста си. Но в паметта ѝ безпричинно възникваха гримасите на Астерикс: един гадател, открил малкото галско селце и повтарящ в надпревара, между паниката и лудия истеричен смях: „Тия са луди... Попаднал съм сред луди“.

В този миг тя имаше точно същото усещане.

Лавил тънеше в бледата колеблива светлина между залязващото слънце и воала на една ефимерна мъгла. Въпреки сериозното положение, Алекс почувства за кой ли път как го поглъща тази глуха и безшумна атмосфера, докато бърза по улиците на път за болницата; няма неуместни клаксони, няма камиони, разтоварвани наред шосето, няма задръствания от автобуси, натъпкани с апатични чиновници и студенти със сенки под очите... Тук утринта беше по подобие на останалата част от деня: приятна, но смътно носталгична музика, леко тревожна, но все така хармонична, без върхове или накъсан ритъм. Като висяща люлка...

Или като траурно слово!

На Алекс му трябваша само няколко минути, за да прекоси Лавил и да паркира пред Главната болница, където съзря очуканата кола на Дусе. Влезе в болницата и веднага потръпна от отвратителната миризма на етер, белина и човешко страдание, която не понасяше. Същото това смъртно зловоние го беше посрещнало в интензивното отделение, откъдето жена му нямаше да излезе жива.

Три дни се опитваше да се свърже със съдебномедицинския експерт, след като бе намерил всичките му съобщения.

И в края на краищата да го открие в болницата!

Дусе го чакаше в хола, като дъвчеше легендарната си Марлборо, угасена — по всички стени висяха големи надписи „Молим да не се пуши“

— Какво точно е станало? — попита го Алекс.

— Ами... намерили Либерман... в ужасно състояние. Той е...

— Мъртъв?

— Не, но не мога да ти кажа точно какво му е. Мисля, че е най-добре да говориш с доктор Лабрус. Той се занимава с неговия случай. И ни чака. А това е единствената следа.

Подаде на Алекс парче хартия. Беше покрито с думи, изписани с различен и объркан почерк, но който все пак би могъл да бъде приписан на един автор. Той прочете: „Рабат, 1978“.

Алекс последва помощника си в лабиринт от коридори, покрити с грижливо измит линолеум. Чудно, помисли си той, защо в болниците всичко е бяло, макар че точно там се размазват мръсотии с всякакви цветове. Усети как го обзема все по-силно неразположение.

Най-сетне стигнаха пред стая с отворена врата. Алекс различи някаква простряна фигура, заобиколена с всевъзможни апарати. Встрани стоеше един човек и четеше внимателно нещо, което би трябвало да е медицинско досие. Като чу да влизат двамата инспектори, вдигна глава и пристъпи към тях.

— Добър ден, аз съм Етиен Лабрус, лекуващият лекар на Либерман — каза той и стисна сърдечно ръката на Алекс.

Последният го прецени мигновено. Открит и искрен поглед, приятна усмивка, здраво ръкостискане: двамата мъже установиха връзка без задни мисли.

— Можете ли да ми обясните какво става, докторе?

— Страхувам се, че не.

Алекс вдигна въпросително вежда.

Доктор Либерман е потънал в необичайна кома, обобщил накратко Лабрус. Кома, но и нещо по-различно. На рентгеновите снимки не се вижда да е получил травматичен шок, което би обяснило състоянието му (според скенера няма никакво вътрешно или външно нараняване), а от друга страна електроенцефалограмата е категорична: мозъчната активност е нормална. С други думи, не би трябвало да е в кома.

— Значи е само... как да кажа?... неспособен да общува с нас — уточни лекарят.

— Извинете, но ме е страх, че не разбрах добре.

— Да, така си и мислех. Добре, ще се опитам да се изразя възможно най-ясно. Доктор Либерман е в известен смисъл парализиран, глух, ням и сляп.

В антрето към малката стая настана тежка тишина. Алекс не повярва на ушите си. И попита:

— Дали страда?

— Поне в това му е провървяло, инспектор Греди, че парализата му го прави почти напълно безчувствен.

Лекарят замълча. Очевидно и самият той полагаше големи усилия да повярва. И все пак се помъчи да продължи.

— Най-лошото е, че е в съзнание. Ако е в дълбока кома, това само по себе си би било ужасно. Но сме сигурни: макар че не реагира на никакво стимулиране, той е в съзнание. Дори бих казал, че мислите му са ясни като вашите и моите — завърши безпомощно Лабрус.

Алекс мълчеше объркано. Дусе дръпна мощно въображаемо кълбо дим от угасения си фас, докато доктор Лабрус въздъхна отчаяно и се направи, че хвърля око в досието. От своя страна Алекс искаше още обяснения. Не можеше да се задоволи с такава окончателна диагноза.

— Вие... сигурен ли сте? Как е възможно това?

— Изобщо не знам — изведнъж избухна докторът. — Нямам никаква идея, това е всичко, което мога да ви кажа; осем години учение, без да смятаме специализацията, и това е всичко, което мога да ви кажа...

После, осъзнал ошашавения вид на полицаите, се стегна.

— Съжалявам... Не разбирам нищо и да ви кажа откровено, страшно го мразя това. Този случай е свързан с незнанието. Можем само да констатираме. Но не и да обясним.

Алекс разбра доктора и дори не се учуди на избухването му. Този е добър лекар, рече си. Мислите му отлетяха: дали Нанси щеше да оцелее, ако бе пресякла пътя си с доктор Лабрус?

— Мога ли да го видя?

— Да, разбира се. Но се съмнявам, че той ще може да ви разкрие каквото и да било.

И се отдръпна, за да влязат двамата полицаи.

Влязоха в малката стая. В този миг Алекс осъзна колко тежък е случаят. Либерман лежеше в чистото легло. Тръбички влизаха или излизаха, не му беше ясно, в носа и устата му, един капкомер се изпразваше, без да е ясно къде точно, дотолкова медицинският инвентар приличаше на объркано кълбо от тръбички и апарати. Алекс не можа да овладее отблъскващото усещане при вида на неподвижното тяло, представлявало един блестящ съдебномедицински експерт, преди алкохолът да го докара в по-малко важната област.

— Добре, чакам те отвън — рече Дусе.

Алекс вдигна глава и забеляза тебеширенобялото лице на колегата си.

— Има ли шанс за ремисия, докторе — обърна се към Лабрус.

Последният откъсна очи от досието, което сякаш не можеше да се насили да не чете.

— Съвсем откровено, нямам никаква идея за начина, по който ще се развие състоянието му. Но в никакъв случай няма шанс да пробяга утре стоте метра. Колкото до останалото... знам, колкото и вие.

Малката фраза отекна отново в едно ъгълче в съзнанието на Алекс.

Всичко е свързано... Всичко е с една цел.

— Впрочем — прибави лекарят с усилие — не го намирам за много нормално... Искам да кажа, състоянието му. И не защото не мога да обясня... Това мога да го преглътна! Не, струва ми се, че се отнася до нещо не толкова... рационално. Като че мозъкът му работи, разбирате ли?

— Да не искате да ми кажете, че се е превърнал в зеленчук поради психосоматични причини?

— Искам да ви кажа, че не бива да търсим стопроцентово рационални причини за този случай. Точка. С което моля да ме извините, но ме чакат и други пациенти.

И той излезе от малката стая, като остави Алекс лице срещу лице с нещото Либерман.

Рационални обяснения? Може би не, наистина... Но дали ще има Клер Ермен своите обяснения, рационални или не, за състоянието на доктора? Той погледна за момент безжизненото тяло и си обеща да разпита адвокатката веднага щом успее да отиде при нея. За нещастие му възложиха и друго разследване, а дори Дусе да му окаже ценна помощ, няма да е достатъчно за изпълнение на задачата. Той затвори вратата, за да разсее по-бързо отвращението, вдъхвано му от Либерман, и напусна яростен болницата. Да, още след тази вечер ще отиде да види адвокатката. В края на краищата, тя е единствената му интересна следа.

След двата сутрешни телефонни разговора нищо друго не разнообрази деня на Клер. Компютърът, спомени, въздишки... Пазар и домакинстване. За щастие, Фредерик се прибра да обядва — събитие, случващо се все по-рядко. За Клер промяната след Париж беше неоспорима: откакто пристигнаха, той... порасна. Стана мъж.

Несъмнено по тази причини в паметта ѝ зачестиха неговите образи от детството. Мъчеше я тайна носталгия и макар никога да не беше изпадала в истински съзерцателно настроение, тези няколко видения, появили се наслуки от онези години, с далечния си отглас и скъпоценните си звуци я потопиха в блаженство. Понякога просто не можеше да се откъсне от заклинанията на миналото: синът ѝ с чанта в ръка на път за училище; синът ѝ като бебе в люлката; косата му толкова рошава, че съпругът ѝ го нарича весело „гуляйджията“; синът ѝ на плажа, старателно рие дупки в пясъка, палецът е нагоре, за да не полепне с песъчинки — той скъпоценен пръст, който смучеше лакомо при най-малкия повод; нейният син... Дали защото се чувства постоянно извън борда, избягва да се потопи в спокойната вода на паметта си? Да се надяваме, че не. Положението ѝ е ново. Напусна Париж заедно с един юноша с твърд характер, но с леко поведение. И трябва да си признае — съвсем неотдавна щеше да си помисли несъмнено, че всъщност става дума за малко момче, преоблечено като юноша. Месец и половина по-късно тя се намери наедно с човек в зряла възраст, влюбен в свободата, истински въздушен поток, комуто казваше понякога на смях: „Но аз се превърнах вече и на хотел, и на банка, и на ресторант!“. И още... Но ресторантът още не беше толкова често.

В действителност се получи нещо повече от промяна: истинска метаморфоза. „Гъсеницата стана на пеперуда“ — помисли си тя без страх от лесните образи. Това трябва само да ме радва.

Да, тя би трябвало да се зарадва. Но е толкова ново за нея.

Това е, доколкото мога да „наблюдавам“, отбеляза тя изведнъж, кървавото черно на една кока-кола и подрънкването на ледчета на

дъното на една чаша, напомнящи ѝ, че е жива. Я да видим, какво става с нея?

Тя си пийва спокойно сода, седнала на удобното канапе, което си донесе от парижкия апартамент, и поглежда от време на време в *Салем* на Стивън Кинг, отворен пред нея. Въздъхна...

„Преди няколко секунди си мислех как да обзаведа къщата“ — спомни си тя — занимание във висша степен достойно за похвала и изискващо сериозно съсредоточаване и добри познания.

Странно, нямаше нужда да купува никаква мебел, за да се настани в къщата на Двора на парка. Макар тук да бе много по-широко от предишното ѝ жилище, мебелировката се вписа хармонично, нещата в дизайнерски стил, както и старите предмети, придобити случайно от плодоносните антиквариати. Всъщност, както в Лавил, така и в къщата Клер се беше влюбила от пръв поглед. Толкова е различна от парижкия ѝ апартамент — модерен, остъклен, снабден с широка тераса, от която тя все нямаше време да се възползва.

Фредерик се смъкна шумно от горния етаж, придружен от Перл. Вече не се отделяше от това момиче... Не, това е ясно, че я обича.

— Мамо, ще изпратя Перл до тях — съобщи той, като влезе в хола. — И... въ... мога ли да я заведа довечера на ресторант?

— Слушай, съкровище... (Тя прехапа устна: като използва една от думите, забранени за употреба на публични места — другите бяха *зайче* и *пиленце* — сигурно ще предизвика гръм и мълнии от страна на сина си. Впрочем, последният не пропусна да ѝ отпрати убийствен поглед.) В средата на седмицата сме, годината едва започва... Не мислиш ли, че е малко раничко за гуляи преди уикенда?

Младежът погледна часовника си.

— Добре де, рано е... Бих могъл да бъда там преди десет и половина, няма проблем.

Клер се престори, че размисля.

— Значи вие сте, която отклонявате сина ми от правия път, така ли? — обърна се тя към момичето.

Тя кимна, като се изчерви лекичко и явно се питаше дали г-жа Ермен не се шегува? Фредерик погледна развеселен майка си.

— Ти нямаш ли някоя *любовна среща* тази вечер? Можеш да се възползваш, нали?

— Фредерик! — възкликна Клер възмутено. (В края на краищата, Перл изглежда е от прекрасно семейство.) Така ли приказваш на майка си?

— О, извинявай... На смях го казах. Все пак заради хубавите очи на Перл би могла да кажеш „да“...

И той разцъфна в най-прелъстителната си усмивка.

— Добре, съгласна съм! Вярно е, че Перл има много хубави очи! И после, като изключение, щом водиш симпатично момиче къщи, това трябва да се отпразнува, нали?

— Мамо! — възкликна Фредерик (негов ред беше да се направи на възмутен).

Клер намигна на момичето, изчервено и леко притеснено от непринудените отношения между майка и син.

— Така, ами ресторантът? Избрахте ли го вече?

Фредерик се обърна към Перл.

— Ти знаеш ли къде да отидем?

— О, няма проблем. Има един японски, току-що го отвориха. Изглежда страхотно!

— Чудесно! Разбрахме се — обяви Клер. — Сега вече няма причина да се връщате в невероятни часове. Може би ще искате да телефонирате на баща ви, за да го предупредите?

— Не, благодаря ви — отвърна Перл. — Няма нужда.

— Добре. Чантичката ми е в антрето. Вземи си триста франка за твоята вечер.

— Хубаво, благодаря ти, мамо. Чао!

И той отмъкна Перл, без дори да я остави да си вземе довиждане с майка му.

Докато синът ѝ ровеше шумно из чантичката сред монетите, червилата и всевъзможните бумажки, Клер чу младото момиче да прошепне:

— Тя е страхотна, майка ти!

На лицето ѝ се появи разнежена усмивка.

След като младите излязоха, тя се върна на канапето, но не можа да продължи с четивото. Разните истории за вампири ѝ се струваха съвсем не на място в тези времена. Да не говорим, че не можеше да

свикне да стои сама в къщата — наистина умерено голяма (нещо рядко в квартала), но достатъчно просторна, за да може полуздрачът да утаи по ъглите безпокоящи я черни сенки.

Отдадена на зловещите си мисли, тя подскочи, когато отекна звънецът, Фредерик определено няма да свикне да носи връзката си с ключове! Тя се изправи, за да отиде да отвори.

— Добър ден, Клер...

Усмивката ѝ замръзна.

Алекс Греди се бе изтъпанил пред нея с цялата си мъжкарска самоувереност, която толкова я подразни при кратката им среща.

— Надявам се, че не ви безпокоя?

— Не... не. Всъщност, искам да кажа... Искрено казано, очаквам някои приятели и...

Тя да чака приятели, как не! Това не е вярно, сигурен беше. Тя не познава никого тук и едва ли ще очаква на чай новите си приятелки след онова соаре.

— Слушайте, няма да ви отнема много време. Искам само да разменим няколко приказки.

Тя се поколеба, което не се изплъзна от вниманието на Алекс, после се дръпна неохотно, за да го пусне вътре. Той влезе в светлия хол, застлан с бели и черни плочки, украсен с много саксии със зелени цветя, докато тя вървеше напред, за да му покаже пътя към салона. Той я последва и беше изненадан приятно от отопленото помещение: не беше очаквал, че адвокатката ще посмее да смеси мебели в стил Луи XV и рококо, като една койка или помпозно украсена метална витрина.

— Тази витрина е от нийоркското метро — уточни тя, като забеляза интереса на Греди. — Не е отсега, разбира се — от трийсетте години е.

— Чудно е у вас... Бих казал, много гостоприемно.

Клер сякаш не чу комплимента.

— Ще пиете ли нещо?

— Благодаря ви, но не искам да се застоявам и...

— И идвате служебно, така ли?

— Не точно — промърмори той с неудобство.

— Добре. Седнете, инспекторе — показа му канапе от изкуствена кожа и се настани на същото канапе отсреща.

Той се подчини.

— Наричайте ме Алекс. Мисля, че ще бъде по-...

— Гостоприемно — да, знам. Но нещо ми подсказва, че посещението ви не е от любезност. Така че бих предпочела да използвам „инспектор“... инспекторе.

Алекс се размърда върху канапето. Не беше предвидил такъв леден прием. Дали не трябваше да я извика на негов терен? Но нали не искаше разговорът да стане твърде официален, след като нямаше никаква причина да я подлага на разпит, с изключение на... усета си.

— Виждам, че ми се сърдите още за неловкостта ми оня ден, но повярвайте, че не съм...

— Слушайте, това няма значение. Давайте по същество, моля. Очаквам всеки момент да дойдат приятелите ми, както ви казах.

— Добре, няма да скрия нищо от вас — това, което ме води тук, е строго поверително. Казвам го, защото смятам, че можете да държите езика си зад зъбите.

— Ласкаете ме — рече тя с иронична нотка, която Алекс се направи, че не забелязва.

— Позволих си да дойда, защото ме е страх, че сега имаме хипотетичен пример, който трябва да ви напомни за едно дело, на което пледирахте.

Клер започна да сваля гарда. Идването на Греди възбуждаше любопитството ѝ въпреки студенината, с която реши да се отнесе към него. При това той събуди миналото и я върна брутално към единственото нещо, което някога я беше карало да се вълнува истински — правосъдието.

Алекс продължаваше:

— Вярно е, че се страхувам да не стане дума за спомен, който не е хубав.

— Така ли?

— Ами... намериха трупа на мъртво и ужасно осакатено дете — съобщи той нарочно грубо.

О, не, само това не!

— Неотдавна изчезна и второ момче. Според мене е било отвлечено и се съмнявам дали родителите му ще го видят някога живо.

Клер побледня от силния шок. За няколко кратки секунди почувства как мракът я поглъща, но тя отказа да се поддаде на припадъка.

— Не виждам какво бих могла...

Думите замряха на устните ѝ.

Разбира се, че виждаше, и то прекрасно. Не беше ли запозната много по-добре от всеки друг с този вид убийства? Не беше ли станала в известен смисъл специалист по престъпленията с деца?

— И аз се питам — проговори Алекс. — Намирам за учудващо, да не кажа смущаващо, че едва няколко седмици след пристигането ви тук започват да изчезват деца, които после са намерени осакатени.

— Какво искате да ви кажа? Че ги коля нощем заедно с мой съучастник ли? — извика злобно тя и рипна от канапето. — Може би си представяте, че съм дошла тук да се зароя в тая дупка на края на света, само защото съм много известна в Париж? И явно не бих могла да се отдам на нощните си касапски инстинкти, докато тук...

Смразен от бурната реакция на младата жена, Алекс онемя. Клер използва това, за да продължи.

— Имате ли представа какво значи да изгубиш всичко, инспекторе? Имате ли и най-малката идея за това? Е, добре, вие виждате пред себе си жена, която е изгубила всичко. Или почти всичко. Аз се борих почти петнайсет години, за да се издигна в кабинета си до равнището на най-известните в столицата, като се опитвах да не предавам никога *моята* концепция за правосъдие. И успях да се наложа в една среда, където жените дори и да имат някакво място, то е немислимо да ръководят бюро от такъв мащаб. Вие по-добре от всеки друг знаете каква репутация имах.

И после най-брутално ми отнеха всичко, изтръгнаха ми го ей така, само защото имах нещастieto да защитавам онова... онова чудовище и да се заблудя. Никой не ми прости. Смятате ли, че е толкова просто: тази, която се мисли за нещо повече от другите, е фактическа съучастничка на канибала; защото именно така го възприеха всички; станах съучастничка, само защото той беше хубав мъж, а аз развратница, засегната от „самотата на четирийсетте“...

Алекс не издаде и звук. Какво да ѝ отговори? Беше напълно права.

— Това е! Хитрата сврака с двата крака — продължи тя. — Ако бях заявила високо, че защитавам каузи, които смятам за защитими, без да се интересувам от вината или невинност на клиентите ми, със сигурност нямаше да стигна дотам. Да, ама не: сгреших, защото

обявих противното. И тогава хоп! — щом клиентът ми е виновен, виновна съм и аз. Логично. И особено когато става дума за толкова жестоки престъпления.

Но знаете ли, инспекторе, аз си платих. Повалиха ме в калта. Обиждаха ме, изпращаха ми анонимни писма, нападаха ме, обвиняваха и сина ми, докато накрая ме принудиха да живея сама като пенсионерка в град, където не познавам никого и където не съм готова да си потърся приятели след прекрасното посрещане онази вечер. Казвам ви още веднъж: вие виждате пред себе си жена, изгубила всичко... И така, сега се питам: как посмяхте да почукате на вратата ми и откъде намерихте смелост — каква ти смелост, направо безстрашие! — да ми хвърлите вашата история като плесница в лицето?

Тя го погледна яростно, с разбунтуваната физиономия на невинен човек и с юмруци, подпрени на хълбоците в предизвикателна поза. Алекс я намери изведнъж за красива, за съвършено въплъщение на онази нетрайна смесица от сила и крехкост, свойствена на някои жени, толкова често описвана и толкова рядко срещана. Тя се превръща в център на внимание по вечерните приеми, усмихва се, живее в красива къща и носи скъпи тоалети, тя е неоспоримо красива и дори блестяща; но е също така човек с пречупена съдба, чиято отчаяна самота току-що му стана ясна и на него, изтощения от сблъсъка с горчив край, наречен провал. И въпреки това, не го посреща със сълзи, а с бойка откровеност и с непогрешим усет за защитна реч.

Тъй че в края на краищата тази адвокатка му прави силно впечатление.

— Да — рече той, след като я гледа мълчаливо няколко секунди.

Клер се обърка.

— Моля?

— Отговарям на първото ви питане: да, знам какво значи да изгубиш всичко.

Тя прехапа устните си. Флоранс Нобле не беше ли споменала за вдовството му?

— Преди година и половина загубих жена и дете..., тоест нашето дете точно преди да се роди. Никога няма да узная дали е било момче или момиче, защото искахме да бъде изненада... — той замълча за момент, после прибави — а после не поисках да разбера...

— Съжалявам.

— А за да отговоря на втория ви въпрос, се одързостих да дойда да ви видя, защото става дума за убийство. За убийства на деца. От което следва, че не са важни изпитанията, през които сте преминали. Дори ще бъда още по-откровен. Това, което става тук, е чудовищно. Чувате ли ме? Чудовищно! Момчето, което видях преди два дни, беше... нямаше вече клепачи, нямаше органи и нямаше тестиси! Това напомня ли ви нещо?

Тя се сепна. Той помълча отново, после заключи:

— Трябваше да дойда, защото мисля, че по един или друг начин тези престъпления ви засягат.

Очевидно. Прав е. Изведнъж Клер се почувства смешна, загдето така пламенно разкри оскърбленията си. Маловажни и дребни бяха засегналите я събития. И отново отбеляза със съжаление колко дълбоко я бе засегнало новото ѝ положение. Не бе останало нищо от хладнокръвието и самообладанието, показвани от нея в миналото. Оставаше единствено онази незаинтересуваност, която ръководеше всичките ѝ действия.

Тя се стегна в опит да отстрани описаната ѝ от Греди картина на трупа, после се отправи с твърда крачка към барчето от акажу в ъгъла на салона. Извади бутилка скоч, бутилка кола, две чаши и няколко маслини, които пусна набързо в паницата от туя^[1]. Донесе всичко в поднос и го постави авторитетно върху масата в салона под заинтригувания поглед на Алекс. Сетне седна срещу него, погледна го, без да мига, и се усмихна извинително.

— Много добре — рече тя и напълни чашите. — Сега ви слушам.

[1] Туя — вечно зелено дърво от семейството на кипарисите. ↑

Японският ресторант беше препълнен. Той беше от тези заведения, които едва отворени се превръщат в истинска атракция. В случая хората трябваше да вечерят с колене, забити в ниша, и налякали около ниска масичка. Идеята може да се стори някому очарователна, но прилагането ѝ е както налудничаво, така и ужасно неудобно. Очевидно местните я намираха за достатъчно екзотична, за да се тъпчат вътре.

— Не трябваше да идваме тук — каза Перл, след като приключи с плодовата купа. — Това е ад.

Фредерик не отговори, но хвърли поглед наоколо: изведнъж го порази колко смешно изглеждат всичките тия люде със западното им облекло и с крака, подгънати според трудния ъгъл, за който нямаха никакъв опит, недостатъчно закалени да ядат суровото рибено руло в чинийки без ръб и с плъзгави лакирани пръчици — всичко това без някаква полза, освен тази да се правят на японци. За няколко мига вниманието му беше привлечено от жена на средна възраст, доста хубава, с тяло, стегнато в тесен костюм, която не беше успяла да си намери място на една от малкото „нормални“ маси, предвидени за дирекцията. Тя правеше достойни за похвала усилия да открие малко по-удобно положение (една приятелка би я посъветвала да пренебрегне особеностите си), но спазматично смръщените ѝ вежди — докато се мъчеше да се докопа до сушито — издаваха колко е ядосана.

Перл проследи погледа на Фредерик и очите ѝ кръстосаха поглед с тези на жената в момента, когато тя забиваше яростно пръчицата си в агонизиращото суши и в зениците ѝ проблясваше искрица на триумф. Перл се обърна обратно към Фредерик и двамата прихнаха да се смеят, без да ги е грижа за съседите.

— А бе какъв дявол търсим тук? — възкликна той между два гръмки изблика на смях.

Перл искаше да прибави нещо, когато лицето ѝ промени израза си.

— О, не, само този не.

Фредерик нямаше време да се обърне. Някакъв едър брюнет, деветнайсет или дваисетгодишен, целият облечен в син деним и с блейзър с емблема, дойде на тяхната маса и приклезна, за да слезе до тяхното равнище.

— Перл! Каква изненада. Казвах ми, че цял Лавил вечерял тук, ама... Не съм те виждал от месеци! С братята ти се срещаме постоянно, а от тебе — ни вест, ни кост. Да не би да избягваш вечерите?

— Фредерик Ермен... Филибер дьо Котней — каза тя с неутрален тон.

— Ермен... Ермен... Чакайте, името ви ми напомня за нещо. Ще ходите ли на Копринения бал?

Фредерик го погледна объркано, преди да отговори:

— Не, но майка ми защитаваше Пиер Андреми. Затова може би ви е познато името ми.

Ако се беше надявал на многозначителна реакция, очакваше го разочарование.

— А, така ли, сигурно — подхвърли върлинестият, сгънат на дванайсет, преди да насочи отново вниманието си към Перл.

— Ще дойдеш ли следващия месец на соарето на Лекюр? Тя тази вечеринка... Всъщност, искам да кажа този уикенд. Не може да не знаеш вече, че имението Диеней се готви да приеме светското общество на цяла Франция. В действителност, г-жа Лекюр искаше да даде приема това лято, но нали я знаеш Флора! Лани се побърка напълно по някакъв лъжлив тип и напълня със седем или осем кила. Представям си как майка ѝ не е пожелала да поеме риска да я види пияна като пън и ревяща на глас през цялата вечер, на която ще бъдат представени главните френски кандидати за женитба. О, заприказвах се и виждам, че приятелите ми стават нетърпеливи... Оставям те. Значи, ще те видя у Лекюр, нали?

Той не изчака отговора ѝ, разгъна дългото си тяло и се присъедини отново към другите трима младежи — за соаре на двойки, помисли си Фредерик.

— Тръгваме си — рече внезапно Перл.

Той не попита нищо, задоволи се да поиска сметката, като се поздравя, че взе четиристотин, а не триста франка от маминия

портфейл, и да я последва навън. Мъглата, лека тази вечер, ги обгърна на булевард „Дьо Гол“, опустял, макар и в центъра на града.

— Какво беше това? — попита той по-злюбничко, отколкото би искал.

— Кое?

— Това... Тоя ужасен дългуч.

Тя въздъхна.

— Това... както казваш ти, е нещо като... местен продукт. Един нещастен алкохолик, доста безинтересен.

Те се отправиха към мотопеда, но изведнъж Фредерик се закова на място.

— Алкохолик ли? Ама как? Това момче няма още двацет години!

Тя се обърна към него.

— Алкохолик е и толкоз. И аз май че бях такава. Както и три четвърти от приятелите, с които се срещахме по времето, когато ходех на ергенските балове. Мога да ти цитирам цял куп имена! Прюн дьо Теисиер започна пиенето четиринайсетгодишна и последния път, когато я видях на вечеринка, пиеше парфюм! Амори Бришлар я подложиха на дезинтоксикация през голямата ваканция след връщането ѝ от Кеймбридж. Тя ми е връстничка... Искаш ли други имена?

Тя изглеждаше потресена.

— Не... Аз... Не бива да се вълнуваш толкова. Всъщност, хич не ми пука. Стори ми се тъп, тоя тип, това е всичко.

Тя наведе глава и тръгна към мотопеда.

Обратният път изминаха мълчаливо, без да разменят и дума, дори на червените светофари. Това е първото им спречкване — пък и точно спречкване ли е? Тя се държеше за него по-плътено от обикновено.

Той я остави на ъгъла на улица „Кюисар“, точно до черквата „Сен Мишел“.

Спогледаха се продължително.

— Излизола си с него, нали? — попита той най-сетне.

Тя сведе очи.

— Да, два или три месеца...

— Кога?

— Не помня вече. Някъде преди три години. Когато ходех по баловете.

— И... спала ли си с него?

Тя въздъхна.

— Слушай, никога не съм ти казвала, че съм девственица.

— Каж ми, Перл. Моля те.

— Да, спала съм с него.

— И с много други, нали?

„Ето, стигнахме дотам“ — рече си тя. От самото начало се страхуваше от този разговор, макар да знаеше, че е неизбежен. Всички те, рано или късно, отправяха същия въпрос. В търсене на идеала, може би? Но защо трябва да го лъже? Лавил е малък.

— С известен брой, да... През онзи период.

— Колко?

— Искаш списъка ли? — изведнъж избухна тя.

Той я изгледа — и в очите му имаше отвращение. После започна да нахлупва каската си и да се готви да потегли. Тя го спря с едно движение.

— Обичам те, Фредерик. Наистина. Обичам те, защото си различен. Единствен. Движиш се с мотопед, а не само с колата на майка ти или с такси. Носиш дънки, маратонки и яке, и макар че са чисти, пак си остават дънки и маратонки. Винаги си леко рошав заради каската, но това не ти пречи да си най-финото и галантно момче, което познавам. Ти си... ти си всичко това, което съм искала винаги.

Той остана без глас. Мръсница и влюбена! Доста шокиращо откритие, за да рискуваш и най-малкия коментар. И той се почувства едновременно наранен, лудо влюбен и изпълнен от някакво странно щастие. Твърде трудно за справяне положение, за да остане място и за думи!

Той я погледна отново и се наклони, за да я целуне. Размениха си нежна, почти непорочна целувка.

Той потегли и се стопи в мъглата, като я остави замислена на тротоара.

Зави към черквата. Дали да не посети приятелката си — каменния демон?

Тя беше там и изглеждаше по-жива от всякога, с празните си очи, вперени в него, и с усмивката си, която сякаш казваше: „Не се

тревожи. Каквото и да се случи, ние тук те обичаме“.

Нито Алекс, нито Клер усетиха от колко време разговарят. Той ѝ изложи накратко събитията от последните дни. Въздържа се да спомене за мистерията с Либерман, остана предпазлив и в другите си разкрития, но все пак каза достатъчно много неща, за да възбуди професионалното любопитство на адвокатката.

После засегна истинската причина, довела го до вратата на Клер: аферата Андрени.

Не можа, наистина, да научи кой знае какво от Клер, но тя му се довери без колебания. Явно има нужда да се изприказва, помисли си той. Това се потвърди, когато му каза за намерението си да публикува истината. Тя си призна, че се е поддала на депресията от мига, когато делото нашумя, до степен да погледне на Андрени като на почти свръхестествено същество, на персонаж от научната фантастика, толкова се бил „слял“ — точно тази дума използва — с жестокостта си и с постановката на своя персонаж. Към това се била върнала, защото явно осъзнала, че подобни съображения обслужват най-вече алибито на неспособността му да разграничава истината.

— Не разбрахте ли дали не е от някоя секта или нещо подобно?
— попита я той.

— Искрено си признавам, че не. Но изглежда малко вероятно. Искам да кажа, че щяхме да научим по време на следствието, ако... (Клер се замисли). Знаете ли, според мене единствено майка му знаеше цялата истина.

— Майка му?

— Да... Вие, разбира се, не сте я виждали, но... тя не беше случаен човек. Впрочем, защо според вас изчезна и тя?

Той се замисли над последните ѝ думи. Би могъл да ѝ възрази, че майката е поискала да избегне скандала. Но изключена ли е възможността за някакво „съучастничество“? Какво ли не правят някои майки, за да защитят децата си?

— Вие затова ли дойдохте да се настаните тук?

— Не знаете какво значи всички да се опълчат срещу вас, обществената омраза е нещо ужасно. И толкова повече е възмутително, когато не се чувствате истински виновен. Знаете ли какъв кошмар беше в Париж: обиждаха ме навсякъде, никой не ме защити. Повечето мои познати ми обърнаха гръб. За сина ми също е било много тежко... Може би звучи като клише, но е вярно: младите са жестоки. А онова, което четях във вестниците по мой адрес, беше... Да, друга дума няма: ужасяващо.

— И сега чувствате ли се добре? Искам да кажа в този град?

Тя се усмихна отчаяно.

— Бих могла да направя по-добър избор. — Усмивката ѝ се разшири. — И вие сте като всички полицаи, които съм срещала... или като журналистите: защо, защо, защо... Въпроси без край. А искате ли да започна аз? Вас какво ви накара да дойдете и да се настаните тук след... след като сте изгубили жена си? Вие имате семейство... Нещо да ви свързва с този град?

Шумът от отключваща се врата тъкмо навреме го избави от отговора.

— Сигурно е синът ми — уточни тя и погледна часовника си. — Но вече е единайсет!

Фредерик влезе с небрежна походка в салона. Закова се на място, като видя мъжа, седнал на едното канапе, и го огледа любопитно.

Клер почервения като уличена в грях. Пристигането на Фредерик, *нахлуването му без покана*, показва доколко ѝ се беше понравила компанията на полицаия. Той, разбира се, е тук заради разследването, но не си ли приказваха с удоволствие цяла вечер? Тя осъзна, че приятно топлият салон, приглушените светлини, полупълните чаши и полупразните бутилки — всичко издава споделеното удоволствие. И сякаш е станало нещо повече от това, тя се засрами от сина си.

По подобен начин се почувства и Алекс. Внезапната поява на Фредерик току-що направи очевидно — и явно прекъсна! — зараждащото се съучастничество между Клер и самия него. И докато наблюдаваше солидните крачки на момчето, широките му рамене и сериозния израз на лицето му, разбра, че и то си е дало сметка за това.

— Това е инспектор Греди, моето момче. Алекс, това е синът ми Фредерик.

Двамата мъже отбелязаха, че е използвано малкото име. А Клер отново прокле емоционалността си, която изпреварва всичко останало. Цялата вечер си беше забранявала да го нарича Алекс, за да се изтърве точно когато не бива!

Фредерик подаде мъжка длан на Алекс, който я пое с дипломатично уважение.

— Тъкмо си тръгнах. Приятна вечер... и на двама ви.

Младежът се усмихна леко иронично.

— Надявам се, че не ви гоня аз...

Алекс би му отговорил на драго сърце, ако не го беше разубедило нещо в държането на сина на Клер.

Той се отправи към вратата и се приготви да си тръгне, когато в паметта му изникна една подробност.

— Apropos... забравих да ви попитам.

— Какво именно?

— Този Андреми не беше ли много едър?

Пфффффффф.

Лек шум събуди Жак Ласар насред съня му, някакво тихо търкане на плат, една копринена милувка. Старият антиквар винаги беше имал лек сън; последните години стана още по-зле — най-тихото бръмчене на насекомо е достатъчно да го извади от съня.

Той се поизправи в леглото, като се мъчеше да напипа ключа на нощната лампа. Този лек сън го принуди да сложи на прозореца на стаята си херметично плътни щори, немного ефикасна защита от шума, но истинска преграда срещу светлината. Никаква светлинка не се промъква, нито денем, нито нощем, стига само да спусне щорите; и дори след много минути с очи, впити в пълния мрак, Ласар не успяваше да различи пръстите на ръката си, вдигната на трийсет сантиметра от лицето. Беше направил този опит един или два пъти и той предизвика у него лек пристъп на клаустрофобия: почувства се затворник в пространство с безкрайни измерения, задушен от гъстия, осезаемо материален мрак. Това е изключително неприятно, но трябва да се плати като цена за един здрав сън.

Той напрегна слух, не долови никакъв шум. Ръката му напипа електрическият шнур и тръгна нагоре към ключа. Ласар го щракна. Лампата не се запали. Той се нервира за секунда и си поигра с пръста напред-назад с надеждата, че по някакво чудо лампата най-сетне ще светне. Стаята остана потънала в пълен мрак.

„Дявол да го вземе!“ — рече си наум той. Би предпочел да го каже на висок глас, но не му достигна смелост. Да разкъса мрака, макар и с няколко думи, беше като да среже с нож платнена завеса: това го правеше изведнъж много плътен.

Той се изправи още малко в леглото и потърси будилника. Ласар гасеше светлината преди да си легне, но пръстите му знаеха прекрасно мястото на бутона — разположен сред всички останали — с който може да си светне отново. Или най-малкото, ще му светне достатъчно, за да излезе в коридора (в стаята му е толкова тъмно, че обикновена клечка кибрит светваше като електрическо фенерче!).

Пръстите му напипаха будилника и той преброи клавишите, за да намери нужния; натисна го. Не се случи нищо. Екранът на будилника остана невидим и гладък.

Той се опита пак, преброи един бутон, втори, ето го третият и... Нищо. Сърцето му леко ускори ритъма си. Ръката му пробяга панически по всички бутони на будилника — като живо същество, над което мозъкът му няма власт. Той не видя, но по трескавите си пръсти усети ясно как лудостта овладява крайниците му.

Затова откъсна ръка от будилника и задъхан се тръшна обратно върху възглавниците. Насили се да овладее дишането си и затвори очи, за да избяга от оживелия мрак. Чувството, когато ги държи отворени, че е напълно ослепял, беше твърде непоносимо.

„Вярно е, че човек се връща в детството“ — помисли си той. Почти би се разплакал от яд. Могат да ви предупреждават колкото си искат, да ви обясняват какъв ад ви очаква, но трябва да ти дойде на главата, за да разбереш какво е. Да остаряваш, това си е истински ад, да-да... Само преди няколко години той би понесъл безболезнено пълния мрак. Но сега го хваща страх от всичко. И после тази история така го разстрои.

Историята с адвокатката! Затова ли няма вече ток?

Той се изправи наново, вслушан в тишината.

Какво е това? Предупреждение? Случайност?

Мили боже, колко е тъмно!

Той се опита отново да различи ръката си и тялото си с надежда, че след няколко минути очите му в края на краищата ще се приспособят. Напразно.

По дяволите, нищо не виждам!

Помъчи се да възстанови в главата си обстановката в стаята. Трябва все пак да стане от това легло, след като в стаята му дори и през деня е тъмно като в рог!

Но пълната тишина го обвиваше с пустота; беше изгубил всякакъв ориентир.

И никакъв шум не се чуваше, дори и отвън: нито пърпоренето на някой мотор в далечината, нито трополенето на забързани стъпки по мокрия паваж, нито лаят на куче, демонстриращо радостите и скърбите си от съседната градинка...

Нищо. С изключение на някакво леко потъркване — откъм лявата му страна. Той наостри слух — този му орган беше относително пощаден от гадната възраст! — и го различи по-ясно: копринено шумолене на плат, или по-скоро на два плата един о друг.

— Кой е там? — попита той прегракнало.

Шумоленето престана. Дали не се лъжеше? Може пък да не е от плат, да му се не види? Някое животно? Не... Той усещаше присъствие. На живо същество. На човек.

Той се покашля, за да прочисти гърлото си и повтори с властни, но неубедителни нотки:

— Кой е там?

Пффффффф.

Шумът се чу по-ясно. Този път го усети и по-близо. Съдбовният миг приближаваше!

— Кой си мислиш, че си?

Гласът го накара да подскочи. Беше на жена, нежен, но безмилостен. Беше сигурен, че вече го е чувал и че я познава.

— Коя сте вие? Какво правите тук?

Преживяването му се стори сюрреалистично: двама, потънали в пълния мрак на безкрайна нощ, се канят да започнат разговор.

— Кой си мислиш, че си, та се осмеляваш да идваш и да ни предизвикваш? — повтори гласът.

Този път заплахата във фразата изглеждаше ясна.

— КОЙ СИ МИСЛИШ, ЧЕ СИ ТИ БЕ, ГАДНА МОКРИЦА ТАКАВА, ТА ЩЕ СЕ НАХВЪРЛЯШ НА КЛЕР ЕРМЕН? ТЯ НЕ Е ГОТОВА! И ТОЙ СЪЩО НЕ Е ОЩЕ ГОТОВ!

Той се помъчи да овладее духа си, скован от страх. В този глас се отгатваше бездна от лудост. Някаква крайност.

Адреналинът брутално отпечата във вътрешния му взор всяко ъгълче на стаята. Сега може да си я представи със затворени очи: той е по средата — в леглото. То е с една табла откъм главата, а отдясно — жената не е ли там? Не? Отляво, в дъното до стената е бюрото, внимание за малката колона, върху която стои ангелче, има и малка витрина, където държи сухари върху...

Пффффффф... Шумът го накара да отвори очи и мракът, почти гальовен, го обви отново.

Този път приглушеният звук дойде от друга посока: платът се преместваше наляво... А гласът се чуваше ОТДЯСНО!

Господи, те са двама!

Дамата подхвана монолога си:

— Ти се набърка в нещо, което не е за твоята глава, нещастно нищожество. Не биваше да го правиш.

— Кой е с вас? Какво държите в ръка?

Нещото *пфффффф* се приближаваше бавничко към ухото му. Трябваше да действа. Имам коз, рече си той: познавам стаята. А те — не. Впрочем, как успяват да се движат в този мрак?

Изведнъж *пфффффф* допря до ухото му нещо отвратително меко.

— КАКВО Е ТОВА? — изрева той ужасен.

Боже мой, това е като фантом, но аз съм си В МОЯТА СТАЯ! В МОЕТО ЛЕГЛО!

— Искаше да знаеш ли? — попита тихо жената. — Ще ти кажа. Трябва да знаеш, че това, което подейства на доктора, не действа на всеки. При него нямаше никакъв проблем: абракадабра и хоп! — на легло завинаги. При тебе е различно. Не се знае защо това понякога проработва, друг път — не. Смятай се за щастливец, че се случи от втората категория...

Приказвай, глупачко, приказвай... За три секунди скачам от постелята и хукам, все едно съм на двацет!

Той започна да мърда в леглото със съзнанието, че като отметне завивката, като се изправи и седне отстрани, ще се чуе шумолене, което ще издаде намеренията му.

— Ох, ох... Започваш да нервничиш, приятелю. Май че е време да свършваме.

Какво значи да свършваме?

— Но първо имам подарък за тебе.

Пламък от запалка проблесна в мрака със силата на фотосветкавица. Той примигна за половин секунда, преди да разбере, че е седнал доста по-надолу, отколкото предполагаше.

И я видя.

Позна я веднага, макар че си беше сложила големи очила от научната фантастика — *номер, за да вижда в тъмното, нали?* Беше облечена изцяло в черно и държеше запалката с трепереща от ярост

ръка. Не можа да каже дали устата ѝ е разкривена от усмивка или от досада, защото не виждаше очите ѝ, скрити зад екрана на очилата. Тя се задоволи да му даде знак с ръка — с протегнат показалец, за да покаже нещо зад гърба му. Като поразен от гръм, той се обърна машинално.

Човекът, застанал прав зад него, нямаше лице.

Ласар изпадна в ужас — помисли си, че умира от сърдечен удар при вида на нечовешкото лице, наполовина скрито зад същите очила, на великанското туловище, на грамадната ръка, размахваща фино копирено шалче в бяло и черно. После светлината угасна отново и мракът го погълна.

Шалчето стегна гърлото му така, сякаш иска да го разполови. Той издаде слаб гъргорещ звук от изненада, после усети как примката постепенно се затяга. Понечи да се бори и успя да сграбчи лицето на нападателя си: допирът до варената подпухнала плът го стресна повече от всичко и дръпна ръка, сякаш изгореният е той. Въздухът започна да не му достига, гърлото му пламна, а отчаяните му хълцукания молеха за последна глътка кислород. Почувства как очите му се пълнят със сълзи и се възхити на избухналите в главата му светлини. Не осъзна напълно неразбираемата молитва, повтаряна от фанатични гласове, защото долавяше само неразбория от несвързани думи. Последната му мисъл беше безапелационна.

Няма надежда. Умирам в леглото си, но не от хубава смърт.

През следващите петнайсет дни слънцето въздъхна за последно и остави мъглата, от доста време лъкатушеца из улиците всяка нощ, да обсеби бавно града. Тези дни не се случи нищо смущаващо, нито за едните, нито за другите.

Никой не забеляза дискретната обиколка на новодошлите — доста много на брой и отседнали по хотелите в областта, у приятели или другаде. Те наистина бяха видими, защото при всички условия и с различен произход, поведението им можеше да изглежда ако не неприлично, то поне различно в монотонността на Лавил. О, не можеше да се говори за някаква ексцентричност: всички правеха достойни за похвала усилия да се слоят с пейзажа. Но предвид великия миг, който трябваше скоро да ги събере, те се обличаха предимно в черно и наблюдателният минувач несъмнено би се почудил на масовия траур, сполетял едновременно толкова народ! Още повече че ако погледне лицата им, няма да забележи и най-малката следа от скръб, точно обратното: свирепо ликуване — ето какво би прочел по тях.

Но от мъглата, все по-плътна, докато мъртвите листа се трупат покрай бордюрите на тротоарите — нямаше ли поне тази полза от нея, че прикрива всичко зад неясната си мътилка?

След посещението си Греди не се обади повече. Клер би искала да може да се зарадва на това. То показва несъмнено, че разследването на престъплението с детето не разкрива някаква връзка с нея. Колебаеше се какво поведение да възприеме: дали да се обади на инспектора, за да покаже интерес, или по-добре да го изчака той да дойде? Дълбоко в нея здравият смисъл ѝ диктуваше да се държи по втория начин. Но дали ѝ се ще да е така?

Тя продължи трудолюбиво да подрежда спомените си. Отбеляза, че за куриоз „придържането към фактите“ — Боже мой, какъв професионален израз! — я отпраща към други брегове на паметта: освен омразния, но приятен навик да се обръща към Фредерик като към дете, спохождащ я понякога, за да я измъчва, и образът на собствената ѝ майка. Тя я беше обичала силно до последния миг, за

разлика от баща си, към когото изпитваше само презрение, загдето на петдесет и пет години се бе влюбил в някакво девойче и бе напуснал всички заради него. Сигурно е обичал миньончето, за да се откаже дори от парите на жена си?

Така разпределяше времето си между домакинството, преносимия компютър и сина си, живееше като в заточение — трудно, но доброволно, и прехвърляше образите от миналото, понякога от носталгия, в повечето случаи по необходимост.

И тъй като Фредерик все по-често отсъстваше от къщата в Двора на парка, Клер се готвеше да обзаведе по-бързо от предвиденото една гарсонiera на горния етаж под покрива.

Очевидно момъкът е решил да не се задълбочава в миналото на Перл. „Това е доказателство за интелигентност — мислеше си той, и за зрялост. Обичам я не за това, което би могла да прави или не, или за това, което би могла да бъде. Обичам я заради самата нея, каквато е днес, и заради любовта ѝ към мене.“

Разбира се, от едно ъгълче в съзнанието му понякога изскача образът на една четиринайсетгодишна Перл с тяло, перлено от пот, и с очи премрежени от страст под мъжките пристъпи на дългия кретен от японския ресторант. И разбира се, всеки път оттогава, когато я види да поздравява някое момче, в училище или другаде — а тя сякаш познаваше целия Лавил — *въпросът* пари на устните му: И Този Ли Е Един От Онези, С Които Си Спала? Но намира сили да го сдържи. И това му се струва чудесно доказателство за обич — по тоя начин да махне с ръка на срамотните постъпки на младостта.

Към това се прибавя великолепната, опияняваща популярност в лицеза, при Ла Жан, навсякъде.

От своя страна обаче Греди не успяваше да напредне. Връзката с жандармерията се осъществяваше трудно и макар все още да отговаря за разследването, заповедите на комисаря му пречеха да подхване нещата в дълбочина. Този стремеж да стои настрана от всеки трънлив проблем и да прехвърля отговорността за всеки провал (нещото, от което шефът му се страхува най-много, нали?) на жандармерията силно дразнеше Греди.

Но при липсата на нови подробности той наистина няма следа, по която да тръгне.

Впрочем, както ще забележим по-късно, това е една от характерните черти на цялата тази история: известно време не се случва нищо — поне привидно, защото се знае добре, че тук никъде няма пълно спокойствие — и внезапно събитията се устремяват отново напред. В нашия случай примирието май че свърши в деня на бебето.

Бавачката буташе забързано покритата детска количка, макар че знае каква е скоростта, забранена ѝ строго от господарката. Количката е странна — хем старовремска на вид, с гюруче и големи колелета, хем модерна по положението на бебето — полуседнало и с лице напред. Младата американка беше убедена, че майката на детето не е могла да избере между благоразумните съвети на детския психиатър (привърженик на разходките с лице към улицата) и твърде селския вкус на традицията, и е избрала тази гротескна количка с покривало като на карета, което не позволява да се вижда главата на детето.

Във всеки случай безброй пъти ѝ наредиха да разхожда бавно Мари-Софи — да не би детето да се уплаши (нали е с лице напред!). Следователно Дженифър нямаше грижа за това. Като начало, тя не беше прекосила Атлантика, за да се грижи за бебе (макар че Мари-Софи е по-скоро кротка), а за по-голямо дете — поне четиригодишно. Освен това и най-вече — сега я чакат. Тя мина по улиците на бегом, без да усеща, въпреки тънкия ѝ червен пуловер, студената мъгла. Местният климат не ѝ се нрави ни най-малко и в никакъв случай нямаше да се съгласи да напусне Ню Йорк, ако знаеше, че тук ще я посрещне такава гъста мъгла. Но след като се намира вече в Лавил, трябва да си намери някое развлечение, за да поразвесели мрачните си дни.

Тя пристигна при желязната ограда на малка пуста градина, потънала в мъглата. Пое по главната алея, обувките ѝ заскърцаха по ситния чакъл и усети как сърцето ѝ се разтупка, когато забеляза седнала на една пейка човешка фигура. Не беше сигурна дали го разпознава, но широките рамене, открояващи се в мъглата, не можеха да я излъжат. Тоя малък *Френчи* определено я подлудява!

Силуетът се изправи и тръгна срещу нея.

— За малко да закъснееш — прошепна ѝ в ухото, докато я прегръщаше.

— Заради това бебе...

Той я прекъсна със страстна целувка.

— Ела.

Хвана я властно за ръцете и я придърпа към една пейка. Тя го възседна лице срещу лице. Усети през дънките колко твърди са бедрата му и си ги представи окосмени; това я подлуди. Тя обичаше спортните типове, чиито стегнати мускули обещаваха груби удоволствия. Ръката ѝ се спусна между краката му. Въпреки студа му разкопча копчелъка и се зае със слипа, все така солидно седнала върху краката му, а дрехите им прикриваха сцената. Впрочем, наоколо нямаше жива душа, която да се порадва на представлението.

Парещият език на момчето проникна със сила в устата ѝ; тя усети непреодолима нужда да усети мъжествеността му.

Дочу някакви звуци: чуруликането на Мари-Софи (никога не беше слушала толкова приятно детско бърборене, като на това дете). Американката понечи да се откопчи от прегръдката на момчето, за да придърпа количката — къде я беше оставила? На три метра? На четири? — но момчето я притисна с все сила към себе си. Прониза я вълна на удоволствие. *О, Господи*, толкова горещо ѝ стана, че щеше така, както е облечена, да... когато дочу *приближаващи се стъпки по чакълестата алея и...*

Това момче наистина я подлудява, а в цялата работа има нещо гнило, но той пхна ръце под пуловера ѝ и обхвана с пълни шепи гърдите ѝ; тя хвана едната му ръка и я дръпна върху зърното, и почувства как няколко твърди косъма се плъзват от горе до долу по ръката ѝ, докато той кара зърната ѝ да настръхнат, но все пак в цялата работа има нещо гнило...

Скърцащите стъпки започнаха да се отдалечават, бебешкото бърборене — също...

И ТЯ НЕ ЧУВА ВЕЧЕ БЪРБОРЕНЕТО НА ДЕТЕТО!

Греди пое дълбоко въздух и натисна звънеца. Не се съмняваше, че разговорът с майката на намереното осакатено дете ще бъде труден. Тоя болезнен поглед, забелязан за половин секунда зад същата тази врата, вещае неприятни моменти, във всеки случай доста емоционални.

Той почака минутка, но никой не идваше да му отвори. Тогава се отдръпна леко от вратата и погледна нагоре към втория етаж на бялата къща на семейство Гайяр. Пердето потрепна.

Греди се върна до вратата и позвъни отново. Няколко секунди покъсно тя се откряна леко. Беше тя.

— Да?

Гласът ѝ беше притеснен и на дъното на очите ѝ все така просветваха панически искрици, подчертани от тъмновиолетовите сенки. Преди „онова“ тя трябва да е била около трийсетте, помисли си Греди. Но загубата на сина явно е поразила лицето ѝ и го е състарила с десет години. Кожата ѝ вече изглежда състарена.

— Госпожа Гайяр? Аз съм инспектор Греди. Бих искал да говоря с вас за Жюлиен.

Тя въздъхна.

От облекчение?

— Аз... Мъжът ми не е вкъщи и...

Тя не завърши. Но Греди знаеше, че той е в канцеларията си. Беше имал грижата да се увери в това, преди да дойде.

— Няма проблеми, госпожо. Точно с вас искам да разменим няколко приказки.

Тя кимна утвърдително и внезапно отвори вратата. Сякаш изненадана от бруталното си движение, пушна дръжката и погледна стреснато ръката си.

Той влезе във вестибюла, мебелиран повече с оглед на удобство, отколкото на естетика. Беше застлан с плочки — „шестоъгълни, както тези от едно време“, би съобщила някоя брошура — а голям куфар за костюми беше разгънал костеливия си гръбнак, за да поеме дрехите.

Една полица служеше за поставяне на ключове, списания, очила, а стълбище с дървен парапет изглежда се имаше за „аристократичен братовчед“ на някой полски чифлик.

Греди се учуди леко от вида на помещението. Домът не беше вече твърде хубав и видът му сякаш не отговаряше на предполагаемо високия статус на един експерт-счетоводител. Но лошият вкус невинаги се поддава на обяснение и макар вилата да не е кой знае колко красива, все пак изглежда достатъчно внушително.

Тя стоеше пред него с облекло в доста печален вид, каквото беше и лицето ѝ. Не го покани в салона.

— Бих искал само да знам дали не сте забелязали нещо особено.

— Като какво?

— Например, някого, който да се е въртял около къщата.

Тя прие замислен вид. Бързо-бързо примигна на няколко пъти.

— Н... не — отговори колебливо.

— И Жюлиен ли не ви е споменавал нещо подобно? Да е забелязал някой да го следи на излизане от училище или нещо такова?

Тя погледна ръцете си, сетне изведнъж избухна в плач.

— Ние си знаехме... ние... ние си знаехме! — разхлипа се жената.

Инстинктът на Греди го изправи на нокти. Реши да ѝ остави няколко секунди да се поуспокои, после да я атакува наново.

— Съжалявам — рече той.

— Извинете ме — внезапно произнесе тя.

И се затича натам, където изглежда беше кухнята. Греди я последва бързо. Стаята беше голяма и много модерно обзаведена.

Жената се беше облегнала на хладилника. Изтри носа си и сякаш показва, че иска да се съвземе. Но изглеждаше все така напласена и недоверчива.

— Извинете ме — повтори. — След погребението става още по-лошо.

Той подскочи: кой е издал разрешителното за погребение? Греди още не беше получил доклада от аутопсията и си мислеше, че това бавене се дължи на „болестта“ на Либерман и лошото функциониране на съдебномедицинския институт в Дижон!

— Кога точно беше погребението?

— Преди три дни.

— Хм...

Той не издаде разочарованието си.

— Какво сте знаели, госпожо Гайяр? — попита меко Греди.

— Не разбирам?

— Преди минутка казахте „Ние си знаехме“. Кое? Какво сте знаели?

Тя не отговори веднага, но после изтърси без заобикалки:

— Вие не сте оттук, нали?

Въпросът ѝ прозвуча като потвърждение.

— Не, защо?

— За нищо. Никога не съм ви виждала, това е.

Тя прекоси нервно кухнята и на мивката си наля чаша вода.

— Искате ли?

— И така, за какво говорехте? Какво сте знаели? — повтори той.
— Че синът ви ще умре?

Тя го погледна убийствено.

— Защо ме мъчите? — прошепна. — Разбира се, че не знаех нищо. (Наведе глава.) Само сънувах лоши неща на няколко пъти в предходните нощи. Кошмари.

Замълча, после се обърна да изплакне чашата си. Промърмори нещо, което Греди не разбра.

— Моля?

— Такъв е целият ми живот сега, кошмар — високо произнесе тя, като се обърна. — Добре, вървете си, стига толкова. Уморена съм и...

— Искам да видя стаята на сина ви.

И отново тя се позамисли за момент. Греди имаше впечатление, че тя се бори между желанието да свърши с това или да се разкрие пред някого, който изглежда се интересува от сина ѝ.

— Той беше прекрасно дете, разбирате ли — рече накрая тя. — Изключително надарено. Мъжът ми претендира, че това идвало от неговото семейство. Уф! Няма значение. Семейство Гайяр са най-недодяланите същества, които познавам. Синът ми вече свиреше виртуозно на пиано. Вие видяхте ли снимката му?

Греди поклати отрицателно глава.

— Елате.

Тя го заведе на горния етаж. Минаха по коридор в цвят екрю, застлан със светлозелен мокет, и влязоха в голяма детска стая.

— Ето го — рече тя и показа снимка в рамка, поставена върху скрин от бял бор.

Жюлиен Гайяр, облечен в нещо като смокинг, беше застанал пред пианото. Стоеше изправен и се усмихваше гордо, като солист след концерта. Събрани около него, неколцина души ръкопляскаха, включително и баща му с очи, вперени в дребната фигурка. Той гледаше към фотографа, но изразът на лицето му създаваше впечатление, че се е обърнал към невидимата публика. Греди не разпознаваше по нищо малкия осакатен труп, който бе видял, покрит с мъртва окървавена шума в гората на Парка.

Огледа набързо останалата част от стаята: априори, нямаше нищо забележително. Само леглото, снабдено с високи табли, изглеждаше малко странно.

Телефонът отекна в тишината. Майката на момчето подскочи, силно стресната.

— Аз... Извинете ме! — проговори с паника в гласа.

И изчезна в коридора.

Греди се възползва от това да задълбочи огледа. Бутна една врата: банята. Друга: голям долап. Порови се още и попадна на дрешник: един куфар лежеше върху голям сандък, отгоре бяха струпани дрехи, сгънати небрежно. По пода се търкаляха закачалки; само женското облекло виси закачено, отбеляза той.

Върна се в стаята на Жюлиен. След няколко секунди се появи с развълнувана физиономия и тя.

— Излизате ли? — попита Греди.

Тя го погледна убийствено и с отвращение, както се гледа предател.

— Да, ще вървя да си почина няколко дни. Добре, мисля, че посещениято ви завърши... Тъкмо трябва да доопроя багажа си — мрачно допълни тя.

Алекс я погледна студено и каза:

— Откъде го знаехте, госпожо Гайяр?

— Стига вече! — кресна тя. — Ако имате други въпроси, изпратете ми призовка!

Греди се престори, че излиза от стаята, но внезапно се върна назад. Взе снимката и я разгледа внимателно под слисания поглед на домакинята. Изведнъж разбра какво ѝ беше странното. Около бащата на детето имаше доста хора. Сред тях разпозна повечето от посетителите на соарето на Флоранс Нобле.

— Как сте, госпожо Дюкрал?

Маргьорит вдигна очи от бюрото, където преглеждаше усърдно картончетата на раздадените книги. Беше понеделник. За неделя сутринта беше осигурено дежурство от една студентка. Тя искаше да държи под око всички раздадени томове и въпреки ограничения брой на книгите, излезли предния ден, Маргьорит проверяваше всеки понеделник какво е ставало в неделя.

Приблужи се г-н Тайе. Той беше възрастен, винаги много любезен господин, пенсиониран адвокат, чийто понякога толкова старомоден начин на приказване звучеше очарователно. Свикнал да посещава библиотеката, той поръчваше книгите си равномерно като метроном — всяка сряда, откакто Маргьорит беше на поста си. Така те се наблюдаваха един друг как стареят, седмица подир седмица, във всеки случай без никакви други отношения, освен строго официалните. Въпреки превзетите си добри обноски, г-н Тайе си поръчваше достатъчно странно четиво, за да не му покаже Маргьорит съответното отношение: през всичките тези десетилетия тя не го беше видяла да си взема нещо друго, освен полицейски романи.

— Добре сте, нали? — повтори той загрижено.

— Добре съм, да, благодаря ви — отвърна тя с известна тъжна нотка, която не можа да прикрие.

— Изглеждате ми угрижена, скъпа приятелко. Някакви проблеми в библиотеката?

— Не, никакви проблеми.

— Добре. А как е господин брат ви?

— Аз... Добре, надявам се — рече тя неуверено.

— Искан да мина да му поднеса почитанията си миналия петък, но магазинът беше затворен. А в събота и неделя не намерих време. Надявам се, че няма проблеми със здравето, нали?

— Не... Аз... Той беше принуден да отсъства.

— Така ли?

— Да, имаше голяма продажба в Друо и както знаете, той няма служители; в такъв случай предпочита да затвори.

— И дали ни е донесъл сандъци със скъпоценни предмети от парижката си обиколка? Тази вечер несъмнено ще му направя посещение на добра воля.

— Мисля, че няма да бъде в дюкяна. Понеделник е затворено, нали знаете?

— А, да, забравих... Този град е странен — прибави той замислено. — В понеделник е същото мъртвило, както и в неделя.

Помълча за момент, после проговори сякаш на себе си.

— Впрочем, доста неща са много странни, нали?

Маргьорит не отговори. Това не я засягаше. Но изведнъж отбеляза, че за първи път, откакто познава г-н Тайе, той идва в друг ден, а не в сряда. Тази мисъл почти я стресна: дали не събира оттук-оттам сведения за брат й, май че да!

— Оставям ви, скъпа моя. Представете си, бях дошъл да видя дали сте получили вече последната Мери Хигинс Кларк, но не я намерих на рафта.

— Не, не, ще дойде едва идната седмица — отвърна тя с глас на робот.

— Е, добре, ще бъдете ли така любезна да ми я запазите? Довиждане, скъпа госпожо. Пожелавам ви приятен ден.

Тя въздъхна с облекчение. Никак не се чувстваше добре в присъствието на г-н Тайе с инквизиторските му въпроси и навика му да се прави на ударен. Той знае нещо, рече си тя. Впрочем, тук всеки знае по нещо.

Тя обиколи с поглед почти празната читалня: двама преподаватели — с познати лица — неколцина студенти... „Не я ли наблюдават тайно, като едва повдигат нос от документите си, за да я дебнат и да си намигат подигравателно?“

Тя срещна по-открито погледа на една начална учителка, която беше видяла вече веднъж или два пъти да си взема книги. Твърде необичайно бе седнала зад една голяма дървена маса с отворена книга пред себе си.

Маргьорит се опита да не се поддава на паниката.

Много добре знае, че нито преподаватели, нито ученици се интересуват от нея; но подлудява от безпокойство, това неминуемо я

тревожи. Няколко дни след прословутата вечеринка, където брат ѝ дойде, за да вдигне врява, той престана да ѝ се обажда. Чисто и просто изчезна. Все още не смее да се обади в полицията, че е изчезнал. Опитва се да си внуши, че просто е офейкал, съсипан от срам, и е решил да се скрие за няколко дни.

Но може ли да го направи, без да я предупреди?

Тя се самоизмъчваше с въпроса кога ще се реши да сигнализира за изчезването му. Досегашният ѝ опит с полицията не я стимулира ни най-малко и Маргъорит отлагаше за последния момент посещението си в комисариата. А дали не е възможно наистина да му се е случило нещо? Това изглежда просто невероятно. Не, брат ѝ беше фантастичен. Сигурно е предприел нещо като бягство...

Да, но ако е друго? Ще направиш като последния път, нали? Ще си затвориш очите?

Тя не посмя да си отговори на въпроса и се потопи отново в проверката на влезлите и излезлите книги през уикенда.

За нейно голямо облекчение, когато вдигна пак глава, учителката беше изчезнала.

Алекс пристигна няколко минути след Дусе пред внушителната сграда на площад „Свобода“, където живееха родителите на отвлеченото бебе.

Невероятно! — помисли си Алекс, докато се изкачваше по стъпалата, покрити с червен мокет, стегнат с медни пръти. — Пред очите на бавачката!

Това беше разбрал, когато го известиха.

Нямаше нужда да звънят, вратата беше открената. Двама жандармеристи във вестибюла — хубаво антре с безупречен паркет, но зле отоплено, защото Греди не усети да го посреща приятна топлина след щипещия студ на улицата — му посочиха салона, където Дусе заедно с една колежка разпитваха младата американка.

Той влезе в широко помещение с живопис: тапети във воднисто зелено покриват три от стените, на които са закачени няколко абстрактни картини, докато четвъртата излъчва твърдо каменно очарование; стара мебелировка — особено от времето на Луи XV, сред която се открояват два ъглови салона, оставя достатъчно пространство, за да не се задуши посетителят от позлатата и от скъпоценната дървения. В единия салон, наречен „бежовия“, бяха седнали четирима души: Дусе с колежката си, и двамата униформени, момиче с разплакано лице и обикновено облекло, и жена със строго лице и с русолява коса, подстригана на каре. Веднага щом Греди прекрачи прага, жената, облечена със зелен пуловер и фланелена пола, скочи от единствения фотьойл. Греди беше изненадан от високия ѝ ръст. Тя го попита властно:

— Кой сте вие?...

— Инспектор Греди, госпожо. А вие самата?

— Госпожа Масиак е майка на изчезналото дете — промърмори Дусе, като ставаше.

Той се отправи към полицаия и го дръпна встрани, докато високата жена се настани обратно във фотьойла, без да го погледне повече. Алекс каза:

— Ще ме информираш ли?

Жандармеристът въздъхна.

— Много е странно, наистина. Мадамата — той кимна към младата блондинка с изправени рамене и подути очи, седнала в неудобното високо кресло — тъкмо си разменяла нежности с един момък в една градинка. И само за няколко секунди някой минава и хоп! — количката изчезва!

Греди се приближи до малката група.

— Добър ден, госпожице, аз съм инспектор Греди. Натоварен съм с разследването и се нуждая от възможно най-пълна информация.

Младата американка го погледна изплашено.

По дяволите! — рече си той. — Няма нищо по-лошо от травматизирания свидетел.

— Слушайте... въ... господине, мисля, че това е достатъчно — обяви домакинята. — Дженифър вече разказа всичко на жандармеристите. Нали?... въ... полковник? — обърна се тя към Дусе.

Алекс я изгледа изненадан. Поведението ѝ отново не се връзваше с това, което може да се очаква от една майка при подобни обстоятелства. Всичките ли роднини тук реагират така неспонтанно?

— Не мога да кажа нищо — почти изкрещя със силен американски акцент младото момиче. — Бях с Лоран, целувахме се, не правехме нищо лошо и...

Останалото потъна в кресливо ридание.

Греди се обърна към майката:

— Сещате ли се за някого, който ви има зъб, госпожо Масиак, и би имал някаква причина да отвлече бебето ви?

— О, да... Вероятно всички хора, на които мъжът ми е причинил болка. Той е зъболекар — прибави тя, като забеляза, че Алекс не може да включи. — Не, сериозно, според мене Мари-Софи е в ръцете на... нали знаете — на някоя от онези жени, които не могат да имат деца и... въ... си присвояват бебетата на другите. Или нещо от този род.

Греди се почуди дали и неговата физиономия не изразява същото смайване, като тази на Дусе. Какво ѝ става на тази жена? Ненормална ли е? На ръба на лудостта ли е?

Пристигането на висок тип, около четиридесетгодишен, със започнали да посивяват кичури и със стоманен поглед, облечен с

пуловер Лакоста и със скъп панталон, прекъсна нишката на мислите му.

— Какво става, Ан-Сесил? Какви са тези хора тук?

Тя не му е казала още!

— Е добре, Жерар, Мари-Софи, моля ти се, изчезнала по време на разходката с Дженифър.

Почти с облекчение Алекс видя как лицето на човека преbledня. Най-сетне един в този град, който да реагира нормално и по човешки!

— О, не! Не на н... не това!

Човекът с пуловера Лакоста започна да кръстосва стаята, като прокараваше нервно ръка по кичурите си.

— Няма защо да се паникьосваш, Жерар... Това е просто една неприятност.

Той се закова на място и хвърли безмилостен поглед към жена си.

— Мисля, че трябва да си полегнеш, Ан-Сесил. Изглежда, не си осъзнала реално... положението.

Лицето на Ан-Сесил Масиак внезапно промени израза си; проблясък на разбиране изглежда проправи най-сетне път на мислите ѝ, досега изгубени в мъглата. Устната ѝ започна да трепери, погледът ѝ се изпълни с неопишуема паника и на Алекс му се стори дори, че вижда в него сълза. Тя стана и се съгласи с половин уста:

— Да, имаш право.

И без да се сбогува, излезе от стаята.

— Съжалявам — започна Масиак. — Предполагам, че не е осъзнала напълно колко сериозно може да бъде това. Искам да кажа... явно е в шок.

— Кое ви кара да мислите, че може да бъде? — попита Дусе. — Имам предвид толкова сериозно?

Все така прав, мъжът помисли за секунда, като подрънкваше с монетите в джоба. Изглежда беше овладял вече вълнението си.

— Да речем, първо, че по природа не съм голям оптимист; второ, вече съм луд от тревога; и трето, не съм жена. Искам да кажа, прибави той, като гледаше втренчено Дусе, че за нещастие не мога да покрия лицето си. Ако ми казвате, че е изчезнало седеммесечно бебе, то едва ли ще се появи внезапно отново. Всъщност, няма ли кой да ми обясни как точно е станало?

Докато Дусе му разказваше накратко, Алекс се приближи до младото момиче и приклепна, за да се изравни с нея.

— Кое е момчето, с което сте флиртували?

— Аз не познава него добре. Той играе футбол. Срегнах случайно. Отивам да гледам *тима* в неделя много пъти.

— Знаете ли името му? Адресът му?

Тя поклати отрицателно глава.

— Имам телефон, това всичко.

Тя се изви настрана, за да пхне ръка в джоба на дънките и извади омачкано парче картон. Алекс го взе и се изправи, като я остави на грижите на колежката на Дусе.

— Имате ли някаква следа, господин Масиак? Каквото и да е, стига да ни помогне да се ориентираме в разследването?

— Не знам. Наистина нямам никаква идея. Вашият колега ми разказа току-що — уточни той — това е ненормална история. И тази малка улиčníца, наистина ли е трябвало да се... да прави разни неща пред очите на дъщеря ми?

Бавачката вдигна глава, подразбрала смътно, че думите по неин адрес не са никак ласкави. Алекс си помисли, че отмъстителните приказки на бащата са справедливи, но все пак неговата роля е да каже: „Знаете ли, тя е просто смазана от чувството за вина“. И той го стори.

— Може би — продължи Масиак — но само да се е случило нещо на дъщеря ми, ще я дам под съд, можете да ми повярвате. Тези тъпа̀ци американците постоянно си губят времето с процеси. Тоя път ще получат каквото искат!

— Един последен въпрос, господин Масиак. Когато влязохте, казахте нещо като „О, не! Не на н...“, преди да се сепнете и да кажете „Това не!“. Имахте предвид „не на нас“, така ли е? Ако съм прав, защо смятате, че това може да се случва на другите?

Човекът не се смути.

— Не съм в състояние да ви отговоря, защото бях в шок и не знам какво точно съм казал. Но, възможно е да е било „не на нас“... Това, знаете, е като при автокатастрофите или при рака. Когато ви дойде на главата, си казвате: „Божичко, не на мене!“.

Алекс си спомни изведнъж за Нанси, катастрофата, недоумението, болката...

— Като го имаме предвид — продължи Масиак — не знам вече какво съм произнесъл, но знам какво си помислих: „Господи, върни ми дъщерята, аз я обичам повече от всичко на света“.

Да, Алекс помнеше прекрасно всяка секунда след съобщението за драмата. Познаваше този ступор, парализиращ духа, тези думи, скачащи в безкрая — не е възможно, не е възможно, не е възможно — а после блясъка на прозрението, който изгаря всичко и опустошава душата.

О, да, всичко това му е прекалено добре познато. Ето защо, вгледан в изтерзаното лице на Масиак, си помисли: наистина всичко изглежда правдоподобно.

Защо тогава нито за секунда не му вярвам?

Намери Дусе навън, на тротоара. В края на следобед на павирания площад все пак се бяха събрали доста хора, но мъглата сякаш опустошаваше всичко наоколо, всмукана от някаква тайнствена машинария. Предпазливо като стара икономка, повехналото слънце отказваше да свети; това беше достатъчно на Алекс да оцени новата яснота. Като устреми поглед покрай гордите сгради на площад „Свобода“, планирани във формата на полумесец, той се почувства като късогледия, който слага за първи път очила. Трябва да се съгласи, че се е получил хубав кът от XVIII век с ниските постройки, украсени с балкони от дялан камък, с насипа със скулптиран фонтан, с луксозните бутици... Площадът напомняше повече на Века на просвещението, отколкото за Ерата на мрака, забеляза Греди. Кое не се отнасяше за останалата част от Лавил.

— Какво мислиш за тая история? — попита Дусе.

Другите жандармеристи се бяха качили в камионетката и потеглиха, без да чакат колелата си. Несъмнено, помисли си Алекс, са свикнали с характера на жандармериста, който, странно за един военен, има навиците на стар ерген и действа повече като самотно ченге, отколкото като подофицер.

— Намирам ги за странни... Двамата. И тя, и той. Днес говорих с майката на Жюлиен Гайяр. Тя ми се стори малко по-нормална. Бих казал „достойно потресена“, ако се опитам да я определя. Но тя пък изглежда готова да бяга от Лавил... А и мъжът ѝ не е стока... (Той

млъкна за момент и насочи вниманието си към черно БМВ, което спря наблизно.) Мисля, че единствената ни следа са родителите. Трябва да се поразровим около тях.

Дусе кимна с глава, като придружи това си движение с оценяващо помръдване на мустак. Греди остави колата да потегли пак и заби поглед в очите на жандармериста.

— Ти знаеш, че момчето било погребано вече.

— Да, разбира се. Получихме доклада. Както и ти, впрочем.

— Не, аз не съм получил нищо. Засечката е в Дижон, нали?

— Напълно е възможно. Не те предупредих, защото мислех, че си получил копие. Ти се нае с полицейското разследване, нали?

— Да, но не съм получил нищо. Освен това шефът не ме натиска достатъчно, за да разкатая верицата на когото и да било. Има си и той някакви мании — прибави Греди. — Както и да е, кажи какво пише в доклада?

— Като се върна, ще ти изпратя копие, във всеки случай няма да намериш нищо повече от това, което ни каза Либерман, преди да... преди да се разболе. Няма ДНК, това е сигурно. И никакви пръстови отпечатъци наоколо. Единственото сигурно е, че е дело на някой, който си знае работата, и че момчето не е убито там, където го намерихме.

Няма ДНК... Това напомняше за аферата Андремиде. Той изнасилваше момчета, но използваше презервативи и латексови ръкавици. Не оставя и най-малката следа от кръв или сперма, за да се установи ДНК профилът му. Това беше използвано от Клер Ермен по време на процеса.

— Момчето било ли е изнасилено?

— Не.

— Тогава може да не е сексуално престъпление... Или не са могли да вържат очите на момчето... — Алекс замълча, после продължи: — Или е била жена. Нищо ново ли нямате при вас? — попита той Дусе.

— Нищо... Никакъв напредък.

В действителност, Дусе не разбираше поради каква причина не се решават още да се обадят в Париж, след като усилията им бяха очевидно напразни. Освен това не се съмняваше, че помощта на Греди би била от полза, ако полицаят разполага с нужното време, за да се

посвети на разследването. Но както винаги, наличният състав на полицията беше тайна, скрита от чужди очи!

— Добре, аз вземам Гайяр, а ти ще се погрижиш за Масиак, нали? — подхвана Алекс. — Това е единствената ни следа. Трябва да се опитаме да установим дали родителите се познават и дали има каквато и да било връзка между тях. Предлагам да се видим пак след няколко дни, за да направим обща равносметка. Впрочем, вие видяхте ли родителите на момчето, което изчезна в гората, на разходката с коне?

— Да. И си залагам шапката, че не знаят нищо, горките. Бяха като насадени на пачи яйца, когато им съобщиха, че момчето е изчезнало. Те са прости хорица. Той работи на един строеж, тя ходи да чисти. Виж какво, винаги можеш да ги посетиш, за да провериш дали си на прав път.

Алекс въздъхна. Заради онова окаяно разследване на трафика на екстази в областта — но от него шефът явно очакваше резултат! — той трябва да се довери поне донякъде на Дусе.

— Не, имам ти доверие, но засега ще се концентрирам върху двамата Гайяр.

Дусе го погледна внимателно с весела искрица в очите.

— И върху Клер Ермен ли?

Греди му върна погледа, но без хумор.

— И върху Клер Ермен...

Антоанет Андрем е от създанията, които оставят живи, незабравими и приятни впечатления. Тя е едра жена. И на първо време може да мине за голяма дама. В действителност няма нищо подобно. Няма съмнение, че не бих могла никога да определя точно същността ѝ. Но си мисля, че под лифтинга, марковия костюм и елегантните жестове се крие една дива душа. Няма да забравя никога как ме погледна след процеса. Триумфално! Това беше триумфът ѝ, сигурна съм в това.

Клер взе цигара от кутията на масата, изпълняваща функцията на офис, и я запали, докато малкият преносим принтер изплюваше трите листа, които беше написала току-що.

Отпусна се назад върху облегалката на стола и ги препрочете.

Присъдата беше произнесена на 3 ноември. Това е дата, която очевидно няма да мога да забравя. В същия този ден познах опиянението от победата и черната мъка от предателството.

— Спечелихме — пошушнах на Пиер Андрем след произнасянето на присъдата.

Вълнението ми беше толкова силно — не знам дали човек може да си даде сметка до каква степен подобен процес става възелът на цял живот, както професионален, така и личен — че го хванах за ръката, там, в залата. Не можех да се видя, разбира се, но си представям лицето ми, порозовяло от щастие... Днес бих могла почти да се надсмея над себе си, ако не съзнавах до каква степен съм била смешна!

Той се обърна и ме погледна мрачно. После се поусмихна едва-едва с израз, който не познавах у него — полуразвеселен, полузадоволен. И ми — едва се осмелявам да го напиша — намигна!... Като че ли съм някоя „гъска“ на негова издръжка! Сетне дръпна грубо ръката си и ми обърна гръб.

В същия миг се усетих нещо повече от слисана: омърсена... И ужасена. Този жест на презрително отворачение беше толкова неуместен и неприличен сред общата врява и пред почти осезаемата

болка на родителите, пред тържественото жури, сред възмутените коментари на някои журналисти, впуснали се през глава да искат интервюта, мнения и впечатления...

В този момент погледнах към Антоанет Андреди, седнала сред публиката. И точно тогава разбрах. Антоанет и синът ѝ не се изпущаха от поглед. Изглеждаха тотално свързани един с друг, свързани завинаги с монолитното си съучастничество като с нерушима връзка. И най-вече — долових онзи фамозен триумф в погледа им, онова победно чувство, толкова безусловно, че лицата им сякаш възприеха профила на грабливи птици. Дори се почудих за миг как съм успяла да проследя това преображение, като че внезапно се озовах в научнофантастичен филм, където дигиталната техника позволява зрелищни метаморфози. Да, те се преобразяваха — там, пред мене, сред истеричната цвилеца тълпа — в два зловредни лешояда... И само аз ги видях!

После духът ми ме върна на земята... Срегнах погледа на председателя на съда и очите ни останаха впити един в друг за няколко секунди.

И в този миг разбрах, че Пиер Андреди е виновен за престъпленията, в които го обвиняват. И вероятно за много други. Разбрах също, че майка му е съучастничка: тя знаеше всичко и защитаваше малкото си, прекрасното си бебе с ожесточението на тигрица. Изобщо не я интересуваше, че то е истинско чудовище, насилващо невръстните си жертви, преди да ги нареже на парчета, стига само той да остане близо до нея!

В този миг разбрах още нещо — процеса го спечелих и доста слава спечелих, но същевременно загубих и честта си, и илюзиите си... И изпитах безкрайно отвращение от самата себе си, загдето бях могла, макар и за момент, да се поддам на увлечението — но не и на чувствата! — към Андреди.

И най-сетне разбрах, че вече нищо и никога няма да бъде същото.

Клер вдигна глава и несъзнателно се усмихна. Разбира се, че звучи леко драматично... Но като се отклонява от хронологичния разказ, за да напише това, което ѝ беше минало през главата, тя най-сетне успява да се откъсне от юридическата вкочанялост на един стил, изкривен от професионалното му практикуване, и да насити думите си

с повече вълнения. Най-сетне се усеща способна за намеса. За първи път след решението си да публикува своята версия за фактите, тя е почти удовлетворена от резултата: не е вече жертвата — свидетел на една катастрофа, а страна в делото. Това беше облекчаващо.

„И може да бъде възнаградено с една чашка, нали?“

Да, но с кого да я пие? Фредерик и Перл бяха обядвали заедно с нея, но младежът излезе да изпрати приятелката си и обяви, че ще остане по-дълго при нея, преди да се върне. И какво, ще пие сама ли? Бегъл поглед към часовника: двацет и два часът.

Идеята я докосна за миг и тя я улови във въздуха, преди задръжките ѝ да я възпрат. Има едно-единствено място в града, където се срещат студенти, търговски пътници и пласьори, и общителни гуляйджии от всички възрасти: пъбът^[1] „Лондон“.

Тя пое дълбоко въздух и бутна вратата, зад която се чуваше приглушен звън на чаши, джаз и мъжки гласове, за да избяга от мъглата, отново сгъстена и разпространяваща се на болезнено бледи кълба след началото на вечерта.

С влизането в нощния бар я посрещна друга вълна, гъста и топла, излъчвана от пушачите.

Мястото ѝ се понрави веднага. Вътре не можеше много-много да се шава, защото макар и по цялата дължина на сградата, барът беше доста тесен, ако се има предвид броят на блъскащите се в него люде. С дълъг тезгях, почти на половин стена, с облечени в зелен велур пейки в стил ампир и медни ивици около високите украсени огледала, пъбът „Лондон“ ѝ заприлича на вагон-ресторанта в Ориент експрес или поне тя така си го представяше.

Клер забеляза, че клиентелата се състои както от съвсем млади хора, така и от разрошени артисти и художници, или от жени с много по-класически вид, което я поуспокои... Тя потърси къде да седне, но за нейно учудване — все пак беше понеделник — нямаше нито една свободна маса. Само една табуретка на бара изглежда я зовеше и макар че перспективата да я вземат за това, което не е, леко я притесни, тя се принуди да седне там.

Като че никой не ѝ обърна внимание — някои от клиентите си пиеха разредената бира, други обсъждаха политиката или се мъчеха да се потопят в музиката на Коул Портър въпреки шума. Тя се зарадва: не

беше дошла да си търси компания, а само да забрави колко ѝ тежи заточението.

Един отпуснат барман я попита какво ще желае.

— Гран-Марние с ананас — поръча си тя.

Той я обслужи и тя изпи на едри глътки сладката течност.

— Много сте елегантна — чу от дясната си страна.

Тя обърна глава и видя някакъв блондин на около четирийсет години, явно доста набит под широкия си черен костюм. Той я оглеждаше усмихнато, без да може да се разбере дали отдава дължимото на костюмчето ѝ, дамска блуза панталон с марката YSL Рив гош, или на формите, очертани от това костюмче. В отговор тя му се усмихна коректно и се обърна.

— Не сте тукашна, нали?

— Слушайте, чакам... някого.

— И какво от това? Не се опитвам да ви уловя в мрежата си. Вие сте сама или поне така изглежда, аз също съм сам, седнали сме един до друг: Бих искал само да разменим две-три приказки. Като дойде приятелят ви, ще ми го представите.

Тя имаше някои съмнения относно намеренията на човека, но за момента той изглеждаше кротък.

— Не, не съм тукашна. Много ли си личи?

— Тъй — тъй, не ми изглеждате като жените в Лавил.

— А вие отгук ли сте?

— Сто на сто чист лавилец — обяви гордо той.

Клер не му завидя. Отпи голяма глътка от коктейла си, за да спечели време и да потърси изход от положението.

— И отдавна ли сте пристигнали? — подхвана той още по-високо.

— Не много отдавна.

— И харесва ли ви тук?

— Хм... Климатът е труден — беше всичкото, което ѝ подсказа вдъхновението.

Момъкът я погледна за секунда и рече:

— Вие се нуждаете може би от горещина... Тук мъглата прониква навсякъде.

Той разцъфна в странна усмивка, разкриваща наред с белите му (условно казано) зъби и венците.

Стигнахме дотам, помисли си тя. Неприятното усещане започна да я изпълва.

Мили боже, само да не изпаднеш в паника точно сега.

Тя видя с облекчение, че барманът я наблюдава намръщено. Обърна се решително към досадника и заби поглед в очите му.

— Слушайте, господине, очевидно съм сама и също така очевидно не чакам никого. Но още по-очевидно е, че вие сте последният човек тук, с когото бих желала да изгоня мъглата от главата си, от чаршафите и от живота си. Посланието ясно ли е или да помоля бармана да ви го преведе?

Физиономията на човека не трепна. Не отмести поглед пред веселата ѝ усмивка, не примигна, не се отдръпна дори с няколко сантиметра. Но в очите му Клер видя режещ като диамант проблясък на омраза, на чиста злоба. Тя почти подскочи, защото в съзнанието ѝ едновременно с този се наложи образът на Пиер Андреми: върху нея сега пълзеше същият месоядно алчен поглед.

Със същата безжизнена усмивка, разполовила лицето му, човекът каза:

— Блъфайрай, колкото си искаш, адвокатке. Празникът ти ще настъпи скоро.

Дали защото се беше сблъсквала вече и то неведнъж с подобни случки? Или защото простият факт, че влезе тук, беше мобилизирал цялата ѝ енергия? А може би, защото след изненадата от бруталната прилика с Андреми, забележката на грубияна не я възмути кой знае колко много, само ѝ остави усещането за дълбоко презрение към целия род човешки. Впрочем, тя нямаше и време да се задълбочи върху това. Преди да успее да му отвърне, тя го видя да излиза, като се сблъсква на вратата с една фигура, която тя позна веднага: Греди. Той улови погледа ѝ и си проправи път към нея. Тя се почуди кое ще забележи първо по лицето ѝ: радост в очите или яростната горчивина около устните.

— Добре ли сте? — рече той, докато работеше с лакти, за да си отвори място на бара. — Изглеждате, като че не сте на себе си.

— Не, не съвсем. Току-що се... Е, това няма значение. Ще пиете ли нещо?

— Каните ли ме?

Тя кимна усмихнато.

— „J & B on the rocks“ — поръча той директно на бармана, който се приближаваше.

Тя извади от чантичката си цигара и запалка „Дюпон“, и пое дълбоко дим, поуспокоена.

— И тъй, какво правите тук съвсем сама?

— Същото, каквото и вие, предполагам. Бягам от скуката. Освен ако не сте тук служебно. Впрочем, разследването напредва ли?

— За момента никак. Но нямам никаква причина да ви говоря за него, а освен това дойдох тук да се поотпусна.

— Да, за първи път в този град намирам място, където хората идват, за да освободят напрежението.

— Май че не обичате много Лавил, нали?

Тя отпи глътка „Гран-Марни“ и дръпна от цигарата, преди да отговори:

— Знаете ли, Греди, не знам какво точно правя тук. Откровено казано, в Южна Франция има достатъчно много очарователни градчета... Защо трябваше да се забия в това? В края на краищата, не съм се сбабичасала чак толкова!

Тя се разсмя тихичко.

— Не ми ли казвате вече Алекс? — попита той с присвити очи, в които искреше смях, като намекна за единствения път, когато тя го стори пред сина си.

— Е, добре, трябваше да избирам между инспектора и Алекс, а аз избрах третия път: Греди. Това ми звучи добре и не компрометира никого — прибави тя все още на шега.

Той откри в нея сериозното очарование на изстрадал човек. Погледна я по-внимателно: грижливо гримирани зелени очи, устата, добре очертана, изпъква на бялата ѝ кожа. Най-много му се понрави косата, с неуловимия ѝ червен оттенък, гъста и причесана без никакви сложни номера. Около нея се излъчваше аурата на модерна жена, така несвойствена за този град. В същата секунда му хрумна, че тя може би си пада по еротичните игри и погледна крадешком към гърдата ѝ, която доста надигаше блузата от фина коприна. Странно, възбудата му остана смътна. Все още крехката фигура на Нанси продължаваше често да танцува пред очите му, когато ги затвори.

Клер усети тънката промяна в погледа му, когато интересът бе изместен от желанието. Впрочем, това истинско ли беше? Нещо при

него беше различно, но тя долови лесно смущението, което се появи помежду им и ги раздели един от друг. И сама прекъсна очарованието. Кимна към празната си чаша и каза:

— Стана късно. Трябва да се прибирам.

— С кола ли сте?

— Да.

— В такъв случай няма нужда да ви изпращам.

Това не беше въпрос. Но за да не се заблуждава относно нейните очаквания, тя сметна за нужно да подхвърли весело:

— Не. Ще се оправя сама.

И като слезе ловко от табуретката (Благодаря ти, Фредерик, че настояваше за бара в кухнята!), си взе довиждане:

— Приятна вечер, Греди.

— Приятна вечер.

Сетне стигна бързо до изхода под преценяващия поглед на инспектора.

Когато Клер беше вече навън, той обърна глава и очите му като два магнита бяха привлечени към един тъгъл в кръчмата, в самото ѝ дъно. Той улови погледа на посетител, седнал сред група младежи и наблюдаващ го с изострено внимание: Фредерик Ермен.

[1] Пъб — английска кръчма. ↑

Маргьорит въздъхна много дълбоко, почти изстена. Дали забелязват постоянните посетители отчаяните ѝ въздишки, които тя, твърде притеснена, не успява да сподави? Все така нищо! Никакви новини от брат ѝ! Тя все по-трудно успява да се съсредоточи; но за щастие, тези дни няма много желаещи да ползват услугите на библиотеката. Иначе тя би умряла от срам, ако старите ѝ познати като г-н Тайе видят този много едър жандармерист с величествен мустак и яки плещи, който се отправя към нея, като гледа да не тропа много силно в голямата прашна зала.

В дъното на читалнята, където нахлу, като наруши почти монашеската тишина, Дусе видя около шейсетгодишна жена, облечена просто и с кок на пенсионирана начална учителка. С приближаването си забеляза как тя пребледня. Два дни след изчезването на бебето той бе поискал да разпита вехтошаря за причината за скандала, предизвикан у Флоранс Нобле, но вратата на дюкяна беше затворена. От другите търговци по улицата разбра, че човечецът *е изчезнал* от доста дни вече. Тогава посети сестра му, единствената известна негова роднина в околността, която — и това го учуди! — не беше съобщила, че го няма.

Щом я видя как изглежда, реши, че тя се страхува от най-лошото. Приблужи се до бюрото ѝ, вдигнато върху естрада, като това на някой преподавател. Но преди да се качи горе, тя го попита с глух глас:

— Мога ли да ви помогна, господине?

Дусе я погледна с очите на вярно куче — поне на Маргьорит ѝ се стори така, което ѝ вдъхна известна смелост — и се покашля, за да проясни гласа си:

— Тъ... търся...

Това беше казано на висок глас. Забелязал, че пещерният му тембър е привлякъл вниманието на малкото читатели, той се спря наред изречението. И като понижи с един тон, повтори:

— Търся брат ви, госпожо... Май че от известно време никой не го е виждал.

Тя въздъхна за сетен път, но сега едва ли не с облекчение. Маргьорит — според мнението на жандармериста — наистина очакваше най-лошото. Най-малкото дали няма да ѝ съобщи за нещастен случай?

Тя се окопоти и се учуди сама на себе си на хладнокръвието, с което му отговори:

— Можете ли да ми кажете за какво по-точно става дума?

Той се позамисли с отегчен вид.

— Слушайте, ще можем ли да поприказваме насаме?

Един младеж, седнал на няколко метра от тях, вдигна глава и изгледа с подозрение жандармериста. На свой ред Маргьорит го изгледа накриво (тя не понасяше манията на някои читатели в библиотеката да дебнат какво става наоколо), за да му подсказе да си гледа книгите, после се обърна към Дусе:

— Елате с мене.

Първо го преведе през лабиринт от коридори — той никога не си бе представял, че в тази стара сграда, зидана от камък, може да има толкова салони и други помещения! — после влезе подире му в по-малка стая.

Дусе се огледа: масичка, отрупана с книжа, стени, покрити с дълги, многометрови рафтове с книги — помещението, нито канцелария, нито салон, беше затоплено от голяма печка „Честърфийлд“. Силна миризма на тютюн показваше, че тук е нещо като пушалня, и сякаш да потвърди факта, библиотекарката запали цигара без филтър и дръпна нервно на няколко пъти.

— Какво мога да направя за вас, господине?

— Така, бих искал да говоря с брат ви. Но разбрах, че от доста време не са го виждали. Знаете ли къде мога да го намеря?

Тя отново дръпна дълбоко от кафявата цигара и изпусна облак миризлив дим.

— Не, не знам. Съжалявам.

— Нещо не ми е много ясно. Не знаете къде е брат ви, така ли?

Тя кимна.

— Не ви ли е казвал, че ще заминава или че, например, ще затвори магазина?

Тя поклати още веднъж глава, този път отрицателно.

— Кога го видяхте за последен път?

Тя си спомняше прекрасно. Това беше същата вечер след „изявата“ му. Беше ѝ разказал най-подробно за събитията.

— Преди... не знам точно... около две седмици.

— И после не се ли е обаждал?

— Не.

Дусе се намръщи.

— Има ли такъв навик да... изчезва?

— Не.

— В такъв случай защо не сте предупредили полицията или жандармерията?

Тя премълча.

— Знаете ли, че брат ви е замесен в криминално престъпление?

Маргьорит усети как я изпълва вълна на възбуда; пулсът ѝ леко се повиши.

— Какъв вид престъпление? — попита тя с глас на робот.

Дусе се поколеба само секунда; обикновено проявяваше хладнокръвие и в тази афера беше решен категорично да пази тайната колкото може по-дълго време. Въпреки това нещо — някакъв глас? — някакъв импулс? — почти като повеля всъщност, го накара да произнесе:

— Убийства на деца.

Маргьорит получи сякаш внезапно просветление. *Мигът* беше дошъл.

Подсъзнателно тя никога не се беше съмнявала, че рано или късно историята ще я застигне отново. Беше се надявала на това, беше се страхувала... сега го доживя. Тя не разбра дали думите *убийства на деца*, произнесени от следовател, вероятно решен да изясни... нещо — дали тези думи, отекващи през годините на самота, прекарани в подреждане на книги, в брое на книги, в четене на книги, и идващи днес да я облекчат след цяла седмица луда тревога — дали тези думи ще бъдат достатъчни да обяснят бруталната необходимост? Тя прие, че е така и не се противопостави с нищо. Нали беше останала и заради това?

— Как сте, госпожо? Добре ли сте?

— Да, да, добре съм... Там е работата, че...

Фразата ѝ увисна във въздуха; тя впери в Дусе поглед, изпълнен с болка.

— ... Мисля, че трябва да ви кажа нещо.

Предупреден от Дусе, Алекс остави доклада, който пишеше на машината, и пристигна в библиотеката в средата на следобеда. С влизането си беше поразен колко овехтяло е всичко вътре. Всичко контрастираше със свръхмодерните парижки сгради, като библиотеката Бобур, където си беше опитал късмета като студент. И отново го смая разминаването със столицата. Вътре го чакаха Дусе и една възрастна жена.

— Това е Маргьорит... ъъ... Дюкрал. Сестрата на антикваря, когото ти разпита у Нобле. Мисля, че тя има нещо за нас. Освен това мисля, че брат ѝ е изчезнал.

Алекс се намръщи. От една страна, изчезването на стария оригинал вехтошаря — ако се потвърди — означава несъмнено, че той е знаел повече, отколкото си призна, и Алекс се самообвини веднага, че се е подвел от неговата версия на фактите. От друга страна се подразбираше, че за момента нещата трябва да останат в тайна. Но по тона на Дусе разбра, че ѝ е казал.

Тръгна подир Дусе с моряшката му походка и жената, която пристъпваше нервно и с малки крачки, към „пушалнята“ в библиотеката.

— Много добре, госпожо, слушам ви.

Тя запали цигара. Изглежда за няколко мига потъна в спомена, докато поемаше замислена дима. После седна във фотьойла и остави двамата мъже да си вземат по един стол, без да им предложи.

— Това е толкова старо — започна тя някак отнесено. — Толкова отдавна беше... Историята, която ви интересува, започна през 1966-а. Впрочем, като казвам, че ви интересува, не знам нищо за това. Във всеки случай си спомням много добре онова време, защото точно тази година почина мъжът ми.

Всичко започна, когато откриха трупа на едно сираче, избягало от къщи. Тялото му беше осакатено. Това, изглежда, ужасно...

Дусе понечи да я прекъсне, да я попита откъде има тези сведения, но Алекс му направи знак да мълчи. Маргьорит Дюкрал се беше откъснала от действителността, за да се потопи отново в своя

разказ и Алекс не искаше да я прекъсват; ще му дойде времето за необходимите въпроси.

Маргьорит помнеше тази зима — тежка и снежна. Впрочем, през онези години като че валеше по-често сняг. Стана и второ убийство, после и трето... Седем деца за два месеца, всичките осакатени по един и същи начин. И странно, въпреки сериозността на положението сякаш никой не знаеше какво става. Или може би хората знаеха? Докато белите парцали падаха за радост на дечурлигата и покрай бордюрите се трупаха преспи, засъхналата детска кръв зацапваше на потайни места чистите градинки. Тя не беше споменавала никога и никому за това. Впрочем, спомня си, че определени люде се тревожеха — съдеше за това по случайно уловени погледи.

Всеки път децата биваха намирани сред природата, но без да са скрити сериозно.

— Сякаш онези, които са сторили това, не са искали да прикрият ужасиите си. Като че нехаеха, защото са знаели, че няма да ги заловят...

И са имали право. Извършени са седем убийства, седем кървави престъпления — и нищо. Нито ред. Нито един полицейски доклад. Тишина: случаят е пратен „към дело“, сякаш нищо не е било. Просто не е за вярване, толкова абсурдно звучи... И все пак: как така ще има седем отвлечени и убити деца, а никой няма да знае за това или поне никой никога не е казал и дума. Възможно ли е такова чудо и днес? Вероятно не. Медиите промениха манталитета си. Но през 1966-а кой би проявил рефлекс да вдигне под тревога някой голям национален всекидневник, например? Или телевизията? Кой друг, ако не професионалистите...

— Искате ли да пиете нещо? — изведнъж попита тя. — Занемарила съм всичките си задължения, нищо не ви предложих... Кафе? Или по чашка алкохол?

— Не, благодаря — отвърна Алекс.

— И аз не искам — присъедини се Дусе.

Тя се отправи към малък бюфет, откъдето извади бутилка порто и чаша. Наля си щедра доза и си седна обратно. Греди си помисли, че розовите петна от напукани капиляри по лицето ѝ не се дължат само на възбуждането в момента.

Тя поклати бавно глава, съсипана, и отпи глътка порто. Настана тежка тишина. После Маргьорит погледна полицаите.

— Сигурно се чудите откъде знам всички тези подробности... — Тя замълча за момент. — Една от жертвите беше синът ми.

Тя се вгледа в чашата си, без да мига, сетне продължи да разказва с безстрастен тон.

— Ние го обожавахме. О, както всички останали родители, разбира се! Родих го, когато бях вече на трийсет и две. Това беше късно за онази епоха.

Греди и Дусе научиха, че Кристоф Дюкрал бил рус като баща си. Изчезнал на 2 февруари 1966-а. Една неделя, когато отишъл да си играе у съседите, през две къщи от апартамента на родителите си. Обикновено там го водела Маргьорит — бил едва седемгодишен — но този ден отсъствала и го поверила на мъжа си. Той бил начален учител и много по-малко от жена си залагал на сигурността: при всекидневната си работа с деца човек се научава да не се страхува за щяло и нещяло.

— Така и не стигнал до съседите ни Бертини. Бил е... прибран по пътя. Намериха го петнайсет дни по-късно.

И тя млъкна.

В тишината двамата полицаи се спогледаха притеснено. Думата взе Дусе:

— Научихте ли някакви подробности? Какво точно е станало?

— Не, наистина не. Макар че знаех повече от останалите родители. И да ви кажа, мъжът ми не си прости никога за тази драма. Тогава, като видя, че никой не си мърда пръста, реши да направи собствено разследване. Като учител можеше по-лесно да забележи, че изчезват деца. По време на убийствата идва да го разпитва един журналист и двамата се сприятелиха донякъде. Този човек имаше достъп до известна информация благодарение на негов познат в полицията. Но по този въпрос не знам много. Толкова бях съсипана по онова време... Не бях в състояние да следя какво става. Най-лошото е, че въпреки разследването им, журналистът никога не можа да напише нито дума. Беше споделил с мъжа ми, че не му позволили.

— Знаете ли кой е този човек? Къде можем да го намерим?

— Не го познавам. И не съм го виждала от много отдавна... От няколко месеца подир смъртта на мъжа ми. През 67-а или 68-а.

Откакто всичко това се случи и откакто дойдох да работя тук, започнах да бъркам датите. Но името му помня: Люсиен Морван.

— Значи нямате никаква представа какво е разкрил и какво е казал на мъжа ви? — попита внимателно Алекс.

— Всичкото, което знам — мрачно каза тя — е, че прекара много време тук да изучава историята на Лавил.

— Историята на Лавил ли?

— Не мога да кажа нищо повече... Постоянно ми повтаряше, че в края на краищата ще изрови от архивите тайната на това място. Че във всичко това има някакъв скрит смисъл.

Тя помълча известно време.

— Но не успя да я изрови — прибави тя сякаш на себе си.

Греди се замисли, като преповтаряше наум разказа на Маргьорит. После си спомни какво искаше да я попита, когато тя привърши с историята си.

— Когато заговорихте за убиеца, употребихте множествено число. По каква причина?

Тя го погледна право в очите. Беше възвърнала хладнокръвието си и нито болката, нито питието не размекваха погледа ѝ.

— Казах „те“, защото знам и винаги съм знаела, че те не са един и не са двама, и че във всичко това има смисъл. Не знам какъв, но няма съмнение. Мъжът ми беше прав: във всичко това имаше смисъл.

И отново малката фраза изникна в съзнанието на Алекс. *Всичко е свързано. Всичко е свързано!*

Множество въпроси висяха във въздуха: тя защо не се беше борила да открие убиеца или убийците на сина ѝ? Защо не се е свързала с въпросния журналист? Дали се е свързала с другите родители? Те какво са предприели?

Но беше ясно, че старата жена наистина не е в състояние да отговаря. Въпреки всичко, той трябваше да изясни една последна точка.

— А каква е връзката на брат ви с всичко това?

— Навремето той не беше тук. Иначе щеше да раздруса и небето, и земята. Много обичаше племенника си — ние нямахме друг брат или сестра и аз бях единствената му роднина. И той беше покъртен — на връщане от чужбина — да научи какво и как се е случило. Но се върна през 74-а или 75-а. Беше вече късно...

Тя се усмихна разнежено.

— Той е някакъв... побеснял тип. Случаят с убиеца на деца, който после се самоуби, го поразил и щом научи, че адвокатката му е тук...

Алекс поклати глава и се обърна към Дусе:

— А с изчезването докъде стигнахте?

— От една седмица насам не го е виждал никой — отвърна униформеният великан. — Чини ми се, че няма да е зле да наобиколим жилището му.

Греди погледна отново старата жена и я намери смазана от умора. Значи за тази вечер е достатъчно.

Но преди да каже довиждане, не можа да се сдържи да не зададе последния въпрос:

— А защо след всичко случило се останахте тук?

Тя вдигна глава към него и примижа. Помисли малко, без да спуска поглед от лицето му, сякаш отговорът е написан върху челото на полицая.

— Не знам, наистина. Мисля, че... Мисля, че дълбоко в себе си винаги съм вярвала, че рано или късно все ще се появи някой. Това е странно: години наред успявах да забравя болката си... — Тя замълча. — Не, не да я забравя, а да... я сложа под сурдинка. Да се престоря, че съм я забравила... Но в действителност сега си давам сметка, че съм чакала. Може би точно това — да разкажа...

Клер изкара трите следващи дни по същия начин, както и предходните, но с по-леко сърце: излизаше с по-голямо желание да пазарува — както да напълни хладилника си от кварталната бакалница, а не от големите супермаркети, които винаги беше мразила, така и да обиколи из центъра. Същото стори и един следобед, след като беше обядвала в самота. Запали колата и отиде до централната част. Паркира и тръгна да се разхожда без определена цел из така наречения „квартал на антикварите“.

Впрочем, макар посещениято в кръчмата преди няколко дни да остави у нея сладко-горчиво чувство, тя разбра след като се прибра същата вечер, че животът ѝ тук ще стане поносим, само ако намери сили да се опълчва периодично и на улицата, и на хората, и на целия Лавил. Не е възможно да стои затворена в къщата на Двора на парка.

Между другото, беше започнала да намира в този град някакво странно и старомодно очарование, съзвучно с душевните ѝ състояния. И преди всичко, щом почувства, че потискащата тежест на мъката ѝ започва да се разсейва — лекичко като воал от тюл — тя реши: ще напусне Лавил, веднага щом Фредерик вземе (успешно!) матурата си, а тя завърши книгата си.

Отдадена изцяло на перспективата за нов — и то друг — живот, тя пристигна на улица „Стъкларска“ пред дискретно хубаво магазинче. Собственикът беше вложил достойно за похвала усилие да сложи на витрината патинирана дървена рамка, а изцяло скулптираната врата най-вероятно беше откъснат от някой замък в околността. Бледорозовите плочи точно до антрето бяха в тон с махагоновата рамка на витрината; Клер реши, че антикварят сигурно се радва на солидна финансова подкрепа, за да може да покрие уличната настилка със собствени плочи.

Тя пренесе вниманието си върху изложените предмети и огледа с око на познавач много добре изработените бронзови фигури. Накани се да влезе и тъкмо бутна вратата, когато зърна в дъното на магазина

Филип д'Ербле — приятеля декоратор на Флоранс Нобле, облакътен на бюро в стил Луи XVI.

Обикновено общителна и дори сладкодумна с непознати, в тоя час Клер не се чувстваше готова за светски разговори. И тъкмо се готвеше да се откаже и да продължи разходката си, когато антикварят вдигна глава. Позна я и тръгна право към нея, като си проправяше път сред вещи и мебели.

— Скъпа приятелко... Как се чувстваше след... да видим... кога беше?... Е, добре, след вечерта у Флоранс!

Той ѝ подаде забързано ръка и я придърпа в магазина.

— Добре съм, благодаря. Аз... Видях бронзовите ви фигури на входа. Прекрасни са.

— О, да... Много добри екземпляри. Неотдавна претършувах тавана на една стара селянка и открих, можете да ми повярвате, истински съкровища! Не беше лесно да я уговоря, но все пак... С метода на убеждението. Нямате си представа какво държат тукашните люде по прашните си тавани! Върховни неща, вече без възраст и почти недокоснати. Напълно безсмислено е да се ходи по разпродажби. По-добре е да се обикаля из селата. Аз си екипирах един джип 4×4, много смешен, и...

Клер не намери сили да покаже интерес към логореята^[1] на антикваря. Наруши всички правила на доброто възпитание, остави го сам да се залива в приказки, поклати глава в потвърждение на жеста „хм...“ на познавачите и влезе навътре в магазинчето за мебели и дребни украшения.

„... впрочем днес печеля повече от поръчки, отколкото от продажби в магазина. Тукашните хора знаят, че носът ми е безпогрешен, когато трябва да открия търсената от тях вещ...“

В дъното на помещението тя се спря пред прашна бронзова фигурка, която я смути. Беше сатир, но не държеше лира и нямаше гротескното тяло на тези създания с рогати глави. Беше много по-ужасен, защото макар и с кози крака, изглеждаше сериозен, а туловището му беше прекалено мускулесто за предмет от тази епоха. Майсторът го беше пресъздал в учудващо реалистична поза, излъчваща жестокост. Клер се отдаде на миг съзерцание, без да забележи, че в бутика е настъпила тишина.

— Ако ви се нравят, трябва да видите тези, които имам вкъщи...

Дрезгавият глас я накара да подскочи. Тя се обърна и се озова срещу насмешливия поглед на Мадлейн Талко.

— Да не ви уплаших?

— Е, в интерес на истината, не ви бях чула. Освен това не съм свикнала да срещам познати в града.

— Това е съвсем нормално. Мога да си представя, че в Париж такова нещо не се случва никога. Но тук ще трябва да свикнете, особено когато се скитате из квартала.

„Наистина, рече си Клер, да срещнеш за десет минути двама познати показва, че в събота пазаруването в Лавил прилича повече на коктейл парти, отколкото на отегчителен почивен ден.“

Мадлейн Талко я погледна със същия благосклонен и непроницаем поглед, с който я смути на вечеринката у Флоранс Нобле. После подхвана със сериозния си дълбок глас:

— Предложението е сериозно... Имам много по-хубави бронзове от тези в Талкотиерата.

Клер вдигна учудено вежди, макар че се досещаше каква е тази Талкотиер. Филип д'Ербле сметна за нужно да поясни:

— Това е имението, където живее Мадлейн.

Клер поклати глава. Намираще за странно това увлечение на срещнатите от нея лавилци да се обръщат един към друг на собствено име, при това с престорена непринуденост. Сякаш прочела мислите ѝ, Мадлейн Талко каза:

— Защо не оставим нашата приятелка да пие чай в женска компания?

Чай ли? Господи, защо аз? — помисли си Клер. — Ограничена да прекарвам следобедите си в чаен салон. Кога съм стъпвала посред седмицата на подобно място?

— Хайде, не ме карайте да ви моля! — възкликна Мадлейн Талко. — Не ви предлагам въдворяване на местожителство! Там, където ще ви водя, е дяволски хубаво. И да ви напомня, че лакомията не е вече смъртен грях.

От всички срещнати тук тази жена с късо подстригана коса, хубави костюми и открити маниери беше единствената, която изглеждаше на Клер достатъчно откровена, за да ѝ се понрави.

— С удоволствие. Тъкмо ми се пие горещ шоколад.

И тя пое подир жителката на Лавил.

На излизане Мадлейн Талко се задоволи с едно обикновено „дoviждане“ по адрес на антикваря. Той остана разочарован. Клер се спря отново пред витрината.

— Ето тези бронзови фигури са възхитителни.

— Никога не съм обичала ангелчетата.

Безапелационно.

Тръгнаха бавно из плетеницата от сиви улички. Цареше тишина. Клер се почуди как да я заговори и попита:

— Имате ли новини от Флоранс Нобле?

Мадлейн Талко помисли малко, преди да отговори.

— Всъщност не. То си е малко смешно, но след оная прословута вечеринка нито сме се виждали, нито сме си звънили.

— Защо да е смешно?

— Защото обикновено си звъним по два-три пъти през седмицата, понякога и повече... — Замълча за малко. — Знаете ли, Флоранс познава маса народ, но е твърде самотна. Добре, стига сме приказвали за Флоранс. С настаняването ви всичко наред ли е? Какво смятате да правите оттук нататък?

А!... Какво смятам да правя? Шегуваш ли се? За момента имам едно-единствено намерение: да изчакам синът ми да си вземе зрелостния изпит, за да напуснем колкото може по-бързо тоя град.

— За да бъде честна, не мисля да стоя дълго тук. Мисля, че направих грешка, като избрах това градче.

Мадлейн Талко се закова на място.

— Какво разбирате под „не мисля да стоя дълго“? Скоро ли смятате да заминавате?

— Не толкова скоро, не. Имам ужасна нужда от слънце. И се надявам да отворя бутик. Може би в Южна Франция.

Събеседничката ѝ се нацупи.

— Така ли! И какво ще предлагате?

— О, нищо кой знае колко оригинално. Облекла. Не знам защо не съм помислила за това по-рано. Пари имам, време също... И обожавам дрешките!

Мадлейн Талко огледа безцеремонно Клер: доста прилепнала рокля от сива вълна, с права кройка, вълнен жакет с естествен цвят, лачени боти с квадратни носове.

— Наистина ви виждам като собственичка на бутик за готово облекло — обяви усмихнато тя. — Но нищо не ви пречи да го отворите тук. Изкарайте първо няколко месеца... И ще видите, че ще намерите мястото си.

И те поеха отново, улисани в приказки за парцали, моди и марки. Клер научи, че Мадлейн Талко е собственичка на лозя, но почти не се занимава с тях, оставила е основните отговорности на семейството си. Тъй че има свободно време и го посвещава на приятелките си, на малко игра на тенис или бридж, или на пеене в джазов състав (ниският дрезгав тембър на гласа ѝ сигурно прави чудеса, помисли си Клер). И според думите ѝ обича Лавил, защото тук може да се живее изключително добре. И Клер — забравила за мокрия паваж и строгите пусти улици за пешеходци, привлечена от дрезгавото очарование на тоя глас и от разкрепостените приказки на жената — за малко да ѝ повярва.

— А, ето — пристигнахме.

— Имате право! — възкликна Клер, като огледа витрината, облечена с червен велур, върху който бяха наредили сладкиши. — Прекрасно изглежда!

Клер се разсмя открито — повече на неочаквано освободеното поведение на Мадлейн Талко, отколкото на хумора ѝ. Окуражената жена продължи:

— Впрочем, ще бъда откровена с вас: всеки следобед кръстосвам из града като грешница в търсене на сродна душа, готова да ме придружи до това място на погибел.

Мадлейн Талко изкачи двете стъпала и бутна вратата. Ухилената Клер се готвеше да я последва вътре в салона, когато бавно движещ се черен мерцедес привлече погледа ѝ. Тя се загледа за момент в колата, която се приближаваше дразнещо бавно. Забеляза (но дали по тази причина се събуди любопитството ѝ?), че прозорчетата също бяха черни — така вътре не се виждаше почти нищо.

Накрая тя понечи да тръгне подир Мадлейн. И в мига, когато влизаше в сладкарницата, се озърна за последно. Стъклото на задната врата на колата се спусна и изведнъж Клер се почувства без капчица сила: с лице, разполовено от най-широка усмивка, втръчено я наблюдаваше Антоанет Андреми.

Сигурно ще полудея.

Ох, боже мой, тази мигрена!

Тези думи не преставаха да отекуват в главата ѝ, докато пореше крехкия воал на мъглата и се отдалечаваше с колата си от градския център на път към къщи. Беше напуснала Мадлейн Талко под предлог, че внезапно се е почувствала зле. Жената не каза нищо.

Клер пристигна с бясно биещо сърце пред големия портал на къщата в Двора на парка. Паркира рязко под платнения навес, предвиден за подобни случаи, и влезе в покрития с плочки хол. Без дори да сваля жакета си, изсипа съдържанието на чантичката си върху малка масичка и намери каквото търсеше: една визитка.

Набра телефонния номер (даде свободен сигнал едва на третия път) и като се помъчи да надмогне вълнението си, почака да благоволят да ѝ се обадят. Най-сетне един пресипнал глас изръмжа:

— Комисариатът, слушам.

— Добър ден, мога ли да говоря с инспектор Греди, моля?

— Съжалявам, инспекторът не може да бъде открит в този момент. Ще предадете ли нещо?

— Слушайте, много е важно. Няма ли начин да се свържа с него?

— Не затваряйте...

Преди да успее да отговори, Клер дочу сигнала за изчакване, последван от остро съобщение, че търсят събеседника ѝ.

— Инспектор Масар на телефона.

— Тъ... Бих искала да говоря с Алекс Греди.

— А, но той не е тук, госпожо. Мога ли да ви помогна?

— Много е важно. Наистина трябва да се свържа с инспектора. Не можете ли да му се обадите в колата или на пейджъра?

— Нямате ли номера на мобилния му телефон?

Клер погледна визитката. Греди беше забравил да ѝ го даде.

— Ами не, нямам го.

— Разбирам. Добре, в такъв случай мога да се свържа с него само по радиото. Ще му кажа той да ви се обади. Името ви?

Клер го каза буква по буква. Настъпи пауза от няколко секунди, после човекът повтори:

— Вие казахте Е-Р-М-Е-Н, нали?

— Да, точно така.

Втора пауза.

— Добре, записах.

— Благод...

Човекът затвори.

Клер постави внимателно слушалката. Замижа за малко и се съсредоточи върху дишането си, за да отшуми болката, която започваше да я пробужда в гърдите. Някакъв шум я стресна, тя нададе лек вик и се обърна. Фредерик я наблюдаваше с подозрително пламъче на дъното на очите.

— Човек ще каже, че си видяла фантом.

— Не, не... Стресна ме.

— По-рано не беше толкова страхлива.

„Какво да му отговори?“

— На кого се обади?

— Тъ... На никого.

— Подиграваш ли ми се? Нали току-що сложи слушалката.

— Звънях на Флоранс Нобле, за да науча новините, щом искаш толкова да знаеш. — Нямаше все пак да му каже, че е срещнала майката Андремиде, нали!

— Точно така си е — ти просто ми се подиграваш.

Въобразяваше ли си или наистина долавяше заплаха в тона на сина си?

Превръщаш се в истинска параноичка, моето момиче.

— Опитваше се да откриеш твоето ченге, аз те чух.

— Фредерик, ти какво, полудя ли? Какво ти става?

Той я изглежда втренчено. С предизвикателен израз на физиономията се обърна и се прибра тихо в стаята си на горния етаж.

Тя се облегна на масичката, а краката ѝ омекнаха като памук. Толкова бързо стана всичко. Божичко, та тя почти се изплаши от него.

В главата ѝ започнаха да се сменят щастливи картини от времето, когато в Париж двамата споделяха простите радости: една излапана пица преди филма на ужасите от серия Б, взет от видеоклуба; един следобед на пазара втора употреба, той — в търсене на дънки или на чифт „Док Мартинс“^[2], а тя постоянно с банковата карта в ръка; безкрайните партии игра на Скрабъл с арбитър речника с изпокъсани страници... И още хиляди други неща.

Кой знае съзнаваше ли го тогава, но той беше единственият ѝ истински приятел и съответно тя беше единствената негова приятелка, която ѝ беше известна. Така си прекарваха времето — тя се грижеше за него като за скъпо и крехко украшение, единствена отстъпка пред кариерата ѝ, а той я имаше по-скоро за сестра, отколкото за майка.

Клер се радваше на това. Проблемите с децата, с които се сблъскваха повечето ѝ приятели, за нея бяха непознати. Разбира се, случваше им се да се скарат за някой чифт маратонки, търкалящи се в салона, или за тримесечната карнетка. Но нищо повече. И все пак от много дни насам тя наистина *беше забелязала промяна* в поведението на момчето. То ѝ изглеждаше високомерно, студено, потайно. Отдаваше отдалечаването му на връзката с Перл. Но сега разбира: първите симптоми за разпадане на отношенията им се появиха точно в деня, когато Фредерик ги изненада с Греди. Ревност? Нима най-обикновена ревност? Дали е толкова просто?

Във всеки случай контролът, който имаше над сина си — или вярваше, че го има — рязко ѝ се беше изплъзнал. И това, което би трябвало да разбере още отдавна като нещо очевидно, я порази отведнъж: като нещо самозадоволяващо се, пашкулът на съгласието им беше крехък.

Тя отиде в кухнята и си наля чаша вино. Изтощена, почувства, че не е способна да се покатери на високата табуретка и се оттегли обратно в салона. От стаята на Фредерик стигнаха до слуха ѝ глухите басы и яростни резове на Гънс енд Роузис, които започваше да мрази. Би искала да се втурне там и да уреди нещата, но знаеше, че трябва да изчака края на бурята, за да се захване по-спокойно с проблемите.

Защото буря има, нали? Разбира се, доста е объркано... Но нещо се бе случило.

Звънна телефонът. Тя се втурна към антрето да го вдигне, като се надяваше, че това е Греди.

— Ало? Тук е Флоранс Нобле. Как сте?

О, не, това не!

— Добре съм, благодаря.

— Не съм ви чувала от, бога ми, доста време... И се питам дали в края на краищата започвате да свиквате с нашия странен климат.

Тя подчерта думите си с кратък смях.

— Слушайте, Флоранс, съжалявам, но очаквам важен телефонен разговор и трябва да освободя линията. Нали не ми се сърдите? Ще ви звънна веднага щом мога.

— Но как така — каза металният глас в слушалката — нямате ли двойно повикване?

— Не, нямам двойно повикване, както го наричате, Флоранс.

— Е, това не е сложно. Искях само да разбера дали сте свободна вдругиден следобед, за да обядваме в приятелска компания. Всъщност, трябваше да кажа в женска компания...

Клер въздъхна. В края на краищата...

— Аз... Слушайте, затварям, но съм съгласна за четвъртък.

— Прекрасно, по пладне вкъщи.

— До четвъртък.

Тя затвори телефона. Горе музиката беше замлъкнала и душната тишина на потъналия в мъглата Лавил изведнъж я притисна там, в салона на тази почти непозната къща. В паметта ѝ изплува лицето на Антоанет Андреми, като измете всички други мисли. Тя остана, полуизтощена и полузамислена, да чака безкрайно дълго познатия ѝ звън, успокояващия шум...

После тишината беше нарушена. Фредерик слезе отгоре ловко, но шумно, облякъл спортното си яке и с мотоциклетната каска в ръка.

— Излизам — съобщи, без да я погледне.

Тя установи, че се е смрачило вече. Доста часове бяха изтекли от срещата с майката на бившия ѝ клиент.

Без да прибави нито дума, той отвори широко вратата. Клер постоя няколко мига на прага да го наблюдава, после примирено се върна в салона. Във всеки случай, силуетът на Фредерик се стопи в нощта, оспорван от мрака и фосфоресциращата мъгла, които не можеха да си го поделят.

[1] Логорея — поток от несвързани думи; бърбривост. ↑

[2] „Док Мартинс“ — известна марка „хипарски“ обувки. ↑

Фигурата на майка му се очерта в огледалцето за обратно виждане, но Фредерик предпочете да се съсредоточи върху пътя. Кара десетина минути, като се бореше с угризенията, нахлуващи в съзнанието му.

Пристигна при Перл с посърнала физиономия. Тя го дръпна в стаята си, малък оазис под стълбището на голямата къща. Без да се наговарят, скочиха в леглото, застлано с розова покривка. Той впи поглед в огромните ѝ черни зеници с постоянния им учуден израз. Притисна я нежно и допирът до топлото ѝ тяло, до твърдата ѝ гръд, до гладката ѝ кожа го успокои. В този миг той си помисли колко важен може да бъде другият... Тя беше единствената възможност да не бъде повече сърцето му само, през цялото време. Оттук нататък в главата му имаше още някой. Някой споделяше миризмата му. Някой споделяше неговите радости, болки и желания... Точно това е най-важното: да споделиш.

И обратно — той ще бъде винаги там за нея.

Оттук нататък Перл ще бъде — рече си той, като усещаше как го галят по косата — единствен начин да изживееш живота си. И се попита как е могъл да се задоволява със самия себе си през всичките тези години? Дали, впрочем, случаят е точно такъв? Не, разбира се... Имаше я и майка му.

— Не е хубаво да се държиш така... Какво те мъчи?

Съкрушен, той въздъхна дълбоко.

— Не знам. Майка ми... Вече не е както по-рано. Тоя град я промени. А и самият аз се промених. — Той се обърна към нея. — А после те срещнах...

— А сега де! Да не искаш да ми кажеш, че за проблемите с майка ти съм виновна аз?

— Не, разбира се... Наистина не мога да си обясня какво става. Все едно изведнъж започнах да я виждам по различен начин.

— Да не си се скарал с нея?

Той се освободи от прегръдката ѝ и се обърна по гръб. Изглежда размисляше. Тя го хвана за ръката и го погали леко.

Скарал не е точната дума. Но отношенията им не вървяха така гладко, както по-рано. Трябва ли да съжалява за по-раншното им разбирателство? Или просто да приеме, че няма вече предишното желание да споделя с нея?

— И тя е виновна донякъде, нали?

— Искам да кажа — продължи тя — че те е поизтормозила доста. С всичките ѝ истории по процеса, скандала, местенето и т.н. Не ти ли дължи малко... внимание, все пак? Тъй де, не си оставяй магарето в калта!

— Я, виж ти, госпожице! Вие да не сте настроена против родителите?

Перл се изчерви.

— Да, сигурно имаш право. Това са моите семейни разправии. Мисля, че са ме травмизирали доста. Явно не съм много обективна.

Фредерик я погали по бузата.

— Отегчих те с моите разправии — рече той усмихнат.

Тя се изправи и седна по турски в леглото; Фредерик забеляза, че розовите ѝ колене прозират през протърканите дънки. Протегна ръка, за да докосне нежната топла кожа и се опита да проникне от вътрешната страна на бедрото.

— Не, не ме отегчаваш ни най-малко. Само че наистина... наистина не бива да се измъчваш заради разправиите с майка ти. Не са толкова важни. По-важният си ти... Какъв си. Кой си? Питаш ли се вече?

Той въздъхна. Очевидно тази вечер желанията им не съвпадаха.

— Да, милиони пъти. Но смятам, че все още имам време да потърся отговор, нали?

— Надявам се да разбереш бързо. Знаеш ли защо те обичам, Фредерик Ермен? — Тя се излегна отново до него. — Обичам те, защото имаш голямо бъдеще. (Той се усмихна недоверчиво, като си каза, че тя говори малко несвързано.) Да, да. Уверена съм в това. Не усещаш ли силата в себе си?

— Хм... Не, нищо специално.

— Ох, зле поставих въпроса. Никога ли не си се почувствал... различен? Наистина различен от другите? Не усещаш ли дълбоко в

себе си нещо, което не се подчинява на общата логика?

Сякаш нещо изведнъж прищрака в главата му. Как може Перл да изрази толкова просто неясното чувство, онова замряло впечатление, което никога не успяваше изцяло да отъждестви? Трудно е да посмеееш да си признаеш собствените разлики, когато нямаш още деветнайсет години и те измъчва жестоко желание за нормалност, когато нуждата да се впишеш взема връх над всички останали съображения. Но един ден равносметката се налага от само себе си: щом не успяваш, значи не мислиш като другите, не живееш като тях, не желаяш същите неща. Макар и да не знаеше пред какви обстоятелства тепърва щеше да го изправи бъдещият му живот, на Фредерик му се бе налагала вече подобна равносметка. И единствената дума, която му идеше на ум, за да определи схващането си за света, беше „голям“... Докато според него другите казваха „малък“.

— Да, виждам, че разбираш какво имам предвид — подхвана тя.

— Не знам — отвърна той предпазливо — и после, за какво е тоя разговор?

— Трябва да осъзнаеш, че нас изобщо не ни е грижа какво става с майка ти. То не е важно. — Тонът ѝ се смекчи. — Важният си ти.

И тя го дари с най-нежната от усмивките си.

— А ти, Перл Аржансон, знаеш ли защо те обичам? Защото имаш най-красивите колене в лиця! — възкликна той и целуна кожата през една от дупките по панталона.

Повече не си говориха, с изключение на клетвите за вечна любов и хилядите луди проекти (да изкарат матурата и край на всичко!). Целуваха се, прегръщаха се на фона на Гънс, който Фредерик успя да наложи над Уитни Хюстън. И се любиха, най-вече.

Той си тръгна от Перл към двацет и два часа. Тя го караше да остане през нощта, но той отклони поканата. Не бива да злоупотребява с добрата майчина воля, и без това се чувства гузен.

Във всеки случай, вместо да кара направо към къщи, Фредерик направи едно отклонение. Пое по пътя, където познаваше и най-малките неравности, и се озова на същото място, както предишните вечери.

Слезе от моторетката и нетърпеливо вдигна глава. Тя беше там, вярна като смъртта, *неговата* гаргуя с гладко и тържествено лице. От една седмица беше свикнал да ѝ прави тайни нощни посещения. След онази фамозна вечер, когато жената дракон го изплаши, той се върна през деня, любопитен да разбере какво се е случило. Вече не го беше страх. Наблюдава я дълго, безразличен към неколцината туристи, събрали се в преддверието на черквата, за да украсят албумите си с изгледи, вече обезсмъртени хиляди пъти. Не се случи нищо особено, но това лице и тази усмивка като че бяха предназначени тъкмо за него. Сетне продължи да се отбива там, възхищаваше се на безкрайното спокойствие, в което го потапя съзерцаването на гаргуята. Да седне на малката пейка срещу черквата, да наблюдава, да гледа, да разсъждава все по-спокойно, овладян от мирното излъчване на мястото, *да събере мислите си!*

... Толкова просто беше.

Той се настани както обикновено на пейката върху павираната площадка. Затвори очи, вслушан в тишината.

В паметта му изплува караницата с Клер. Защо я нападна така? Никак не му отиваше. Нали обича дълбоко майка си? И само нея си има.

Да, но тя си заслужаваше.

Нищо подобно... Тя е добра, любеща майка. Никога не преустрои живота си, посвети се изцяло на него. Саможертва ли е това от нейна страна? Фредерик не би могъл да си отговори. Мислеше си по-скоро, че силната обич, свързваща майка и син, беше допринесла достатъчно тя да не изпадне в състоянието на афективна недостатъчност.

Така ли? Точно това ли си мислиш?

Без колебание. Тя би пожертвала всичко за сина си.

Дори и по време на делото Андремиде ли?

Той помисли. Определено го беше позанемарила тогава. Пред очите ѝ стоеше само другата „задача“.

Виж ти... А къде според тебе ходеше вечер през тези последни години, като излизаше два или три пъти седмично?

Делови обеда. Имаше много такива и те като че ли се отплащаха максимално. Никога не бяха живели достатъчно добре преди трите години, предшествващи процеса Андремиде.

Но нали знаеш, че и майка ти все пак е жена? Може би някои дела ги урежда другаде, не на обедите...

Пауза.

Може би с обяда тя си е плащала приятно прекарване на времето, докато ти си стоеше съвсем сам с видеото?

Пауза.

Всъщност, може би си е вършела мръсотии открито? Най-сетне приятелите нали ти казваха: Майка ти изглежда е доста добричка!

Може би, ако баща ти беше там, щеше да се засрами, че се е оженил за такава мръсница?

Значи смяташ, че не заслужава да ѝ кажеш четирите истини, тази мръсница?

И после тя не ти ли разтури живота със скапаната си обич? Питал ли си се някога защо нямаш приятели? Я помисли малко...

Фредерик скочи на крака. Втренчи се смаян в каменните очи, сякаш искаше да каже: „Защо ми причиняваш това?“.

— Ей, тъпанар! Папата ли чакаш?

Не беше проговорила статуята. Фредерик се обърна и се озова лице срещу лице с три момчета, които не беше чул да се приближават. Думата взе най-трътлестият:

— Какво се моташ тук, бе тъпанар! Колко пъти те гледам наоколо по вечерно време? Да не чакаш да ти се яви Светата Дева гола, бе педал!

Двамата му съучастници се разхилиха. Облечени с анцузи и дебели якета, с каскети, нахлупени наопаки, изглеждаха като излезли от клип на МТВ, нищо че бяха европейци.

— Добре, какво искате, момчета? Да знаете, че нямам мангизи...

— Ти познаваш ли една уличница, дете се нарича Перл, а?

В главата на Фредерик проблесна: тоя е Люк. Перл му го описа — и него, и характера му.

— А... виждам, че господинът загарява. Е, тъкмо ти ми трябваше, бе левак... Тъкмо удобен случай, нали?

Хлапаците се приближаваха бавно от двете страна на пейката, Фредерик се огледа с надеждата да зърне някой минувач. Но не, по това време наоколо не се мяркаше жива душа. Той прецени на какво разстояние се намира моторетката. И там работата е безнадеждна.

Докато възседне машината, докато пъхне ключа и го завърти, за да освободи блокиращия механизъм и да потегли, тримата тарикати ще го сгачят. Оставаше му едно: да хукне презглава и без да се оглежда, пък дано ги надбяга. А мотопеда ще трябва да го изостави.

— Кротко, момчето ми... Май те хвана шубето, виждам аз. Да не мислиш да офейкаш, а?

Без да чакат отговор, трите момчета се нахвърлиха върху него. Той се строполи, одра си коленете на паважа под тежестта на нападателите. Единият го хвана за косата и удари силно главата му о земята. На Фредерик му се стори, че ще избели очи, но най-безцеремонно го вдигнаха и изправиха на крака. Двете по-едри момчета, които не бяха продумали досега, го държаха здраво.

— Значи ти си бил гаджето на Перл, така ли? Ама и аз също, представи си!

Пляс! Люк му отпра як шамар.

— То всъщност си бяхме много големи гаджета с Перл, преди да се появиш ти.

Този път получи юмрук в корема. Дишането му пресекна и той зина отчаяно като риба на сухо.

— Тъй че ще ти дам един съвет, бе пич... я остави Перл на мира. Нямаме нужда от тебе. Загря ли?

Фредерик получи втори плесник и устата му се изпълни с вкус на кръв. Но не отговори.

— Разбра ли?

Втори удар под лъжичката го накара да омекне като парцал. Не се строполи, само защото двамата юначаги го държаха под ръка. И продума едва-едва:

— Д-да.

Един последен ритник в слабините го събори на земята. Момчетата го пуснаха.

— Следващия път ще ти ги отрежа, пич...

Фредерик дочу влажното свистене на маратонки, бягащи в нощта. Болката в слабините беше непоносима. Той се опъна по гръб, за да я надмогне, като се държеше между краката, слисан от бързината, с която стана всичко.

Когато отвори очи, срещна нейния поглед. Безстрастна, тя си стоеше там с вечния си израз на съчувствие, предназначен за него.

И Фредерик разбра, че Люк ще си плати.

На другия ден, на разсъмване, Греди наблюдаваше трупа. Положено в поза, подобна на тази на малкия Гайяр, тялото на Жюлиен Льобрьой беше обезобразено по същия светотатствен начин: обезглавен, скопен, с широко разтворени очи, той гледаше в Алекс с израз на ужасено недоумение.

Силният дъжд мокреше кожената канадка на полицаия, но това изглежда не го вълнуваше. Разследването му тъпчеше на едно място: аутопсията не даде никакъв убедителен резултат; беше се ровил сред предшествениците на учителката в напразно търсене на някаква следа. Сега тя беше под постоянно наблюдение, но Алекс знаеше, че без подкрепа от шефа няма да може да се съгласува постоянно с колегите си, за да осигури резултатно проследяване. Колкото до Либерман, здравето му беше все така забележително добро за един жив мъртвец.

Оставаше надеждата, че Дусе ще успее да открие Люсиен Морван — журналистът, посочен от библиотекарката... Или че следата на роднините ще ги доведе до някакъв краен резултат. Има я най-сетне и документацията за известните досега убийства на деца..., ако наистина между двете афери има някаква връзка.

А докато чакат, седеммесечното момиченце е все така в неизвестност.

Господи, на седем месеца!

— Могат ли да го вдигнат?

Алекс се обърна, за да отговори на полицаия, който сочеше към трупа. Открит край едно игрище извън предградие на Лавил, посещавано от малките му жители, Жюлиен Льобрьой очакваше сега да извършат върху него последния ритуал — аутопсията.

Алекс кимна в знак на съгласие и се отдалечи с големи крачки, но все пак недостатъчно бързо, защото чу злокобния цип на найлоновия чувал, в който прибираха детето.

Болницата му се стори все така потискаща, както и предишния път. Впрочем, тя е единствената съответстваща на нормата институция в тоя кошмарен град.

Има среща с момичето на Либерман. Според анкетата тя изглежда е единствената му близка и когато Алекс я предупреди за мистериозната болест, след няколкоминутен размисъл тя изяви желание да се срещне с лекарите. Два дни преди това му се беше обадила, за да съобщи на коя дата пристига и Алекс се разбра с нея да се срещнат направо в болницата, за да избегне разговора в неговата стая, който би издал интереса му към случая.

Той извървя по най-бърз начин плетеницата от коридори, застлани с линолеум, глух към приглушения ропот от оплакванията на болни и креолските^[1] подвижвания на санитарите, сляп към хората, разхождащи се напред-назад по домашни халати и пантофи.

Стигна до стаята на Либерман. Вратата зееше отворена. Гледката на живия труп и апаратурата, превърнала се в саркофаг на съдебномедицинския експерт, го порази отново. Реши се да влезе и отклони без усилия погледа си от леглото.

Младата жена седеше в кресло от лошокачествена изкуствена кожа. Греди я видя как за миг се потопи в гледката на това, което беше останало от баща ѝ. Откри известна прилика между двамата: тя беше кокалеста като Либерман и макар че младостта придаваше овал на скулите ѝ, човек лесно можеше да си я представи след няколко години с изпито лице и хлътнали бузи. Стори му се, че не е висока — и се оказа точно така, когато тя го забеляза и се изправи.

— Ох, извинете, не съм ви чула...

— Аз съм Алекс Греди. С мене говорихте.

— Да, да, точно така.

И тя запримига начесто. Алекс отгатна у нея нервната неловкост на стеснителния човек, макар че едновременно с това тази жена с напрегнат поглед таеше в себе си голяма сила.

— Как е той? — попита Греди.

— Доктор Лабрус каза, че няма промяна. Според него не може и дума да става да се изключи апаратурата, защото това не било истинска кома... Той просто ще продължи да бъде в съзнание.

Тя се изчерви, защото може би разбра какво включват в себе си тези думи.

— Мога ли да ви предложа едно кафе долу? Искам да поприказваме.

— Ами... Да, добре.

Те слязоха мълчаливо в хола и седнаха на една масичка в кафенето, пълно с болни и дошли на свиждане. Дори и тук на Алекс му беше неприятна тази картина: люде с бледни лица, седнали по пижами на кафе, сякаш са си вкъщи въпреки околната суматоха.

— Какво смятате да правите? — попита той, като остави на масата двете кафета, поръчани току-що на бара.

— Не знам. Имам един брат, доста по-възрастен, но той не ще нищо да знае. Никога не са се разбирали и са сърдити до смърт. Особено брат ми. Мисля, че баща ми...

Тя не завърши.

— За всеки случай да ви попитам, госпожице Либерман: знаете ли дали се е чувствал заплашен?

Тя окръгли очи.

— Да не искате да кажете, че това е... как се казва? Криминален акт?

— Не казвам нищо определено, не. Това е, защото не мога да си позволя да пренебрегна нито една следа. Баща ви работеше върху аутопсия в рамките на криминално разследване. Това е всичко...

— Да ви кажа право, не разбирам много как неговата... работа (с отвращение ли произнесе думата?) може да се свърже със сегашното му състояние. Горкият татко. Да свърши така, като интересен случай в научно списание, когато е прекарал живота си в... Е, няма значение. Така или иначе, не поддържахме много близки отношения. Звъняхме си веднъж или два пъти в годината, за да си кажем има ли нещо ново.

Думите на младата жена не съдържаха омраза, но не носеха и добри чувства. Греди се попита дали подобни отношения биха могли да се установят между него и детето му, и тази идея го изпълни с дълбока тъга.

— Кажете ми, моля, дали знаете за едно негово пътуване до Мароко?

Отначало тя му се стори изненадана, после ъгълчетата на устата ѝ се разтеглиха в иронична гримаса.

— Да не говорите за пътуването през седемдесетте години?

Той кимна.

— Може наистина да се каже, че знам нещичко. Точно поради това пътуване майка ми поиска развод...

— Обяснете ми, моля.

— Ами добре. Но ще ви кажа, разбира се, само версията на мама. Отначало баща ми трябвало да отпътува за няколко седмици в Рабат... или в Казабланка, може би. Но останал там цяла година.

— И какво се е случило, за да остане там?

Тя направи гримаса. Сякаш споменаването на този период я отпускате донякъде. И дори с известно удоволствие си припомняше миналото.

— Трябва да ви кажа, че работата не е много ясна... Мама разказваше по онова време, че станал като луд, бил обсебен от страната. Дори сподели с брат ми и с мене, че някаква жена му замаяла главата, че това се случва често там — те имали любовно биле, с което омагьосват мъжете! — Тя се усмихна развеселена. — Мама никога не си... мереше приказките. Особено по отношение на татко!

— Значи не знаете какво всъщност се е случило?

— Малкото, което знам, го научих от брат ми. Според Жан престоят на баща ми се проточил поради полицейско разследване, в което участвал и той. Във всеки случай, вече не беше същият, когато се върна, а и мама никога не му прости, че я беше зарязал за цяла година.

— А вие никога ли не сте говорили с него за това?

Тя вдигна очи към небето.

— Ако познавахте баща ми, нямаше да ме питате!

— И нямате представа в какво разследване е участвал?

— Не, или поне не знам нищо определено. Било някаква афера с убийства и той се наел с... хм... аутопсиите. Май че на деца... Нещо от рода на *сериен убиец*, но по онова време серийните убийци не бяха на мода, както днес. Това би обяснило защо се е запалил по сегашния случай.

Греди подскочи.

Рабат, 1978. Думите не бяха надраскани случайно. Либерман беше видял някаква връзка.

И сякаш по резонанс му дойде фразата на лекаря:

— *Нали знаете, Греди, този вид престъпления... е добре, това не ми е съвсем непознато.*

(Имам усещане за „дежа вю“^[2]).

Възможно ли е двете афери да имат връзка? Възможно ли е убиецът да е един и същ? И какво е отношението му към убийствата, за които разказа библиотекарката?

Той се помъчи да не се поддава на възбудата, но когато се изправи, за да си вземе довиждане, момичето на съдебния лекар забеляза, не без учудване, че лицето на полицаия внезапно промени цвета си.

Беше вече десет часът сутринта, когато стигна пред комисариата. Всичко му изглеждаше отчайващо мрачно този ден — след нощ, изпълнена с кошмари, в които споменът се преплита с окървавените образи от болницата. И нито студеният дъжд, нито циничното безразличие на дъщерята на Либерман имаха шанс да му върнат надеждата. Денят започваше зле... и видът на влажно сивата грамада на тази сграда, в която беше стоята му, с нищо не поправи положението. За щастие установената връзка — но трябваше да я уточни! — между Либерман и убийствата го ободри достатъчно, за да се измъкне от това душевно състояние.

С наквасен череп и провиснали кичури — дъждът беше толкова силен, че го измокри само за няколко секунди — влезе бързо в комисариата, за да избегне обикновените „Здрасти, как си?“, и пое нагоре по стълбището.

Беше в коридора към канцеларията му, когато го извика Масар Избръснатия череп — колегата културист. Говореше по телефона в невзрачна стаичка на същия етаж. Подаде му бележка, без да прекъсва разговора си. Греди разчете неравните букви: „Обади се Клер Ермен. Било спешно“.

Той кимна на Масар, но когато се обърна да излезе от стаята, онзи свърши разговора си.

— Мисля, че има още нещо за тебе.

— Какво?

— Някакъв дебел плик от банката. Препоръчан. Да не е за случая, с който се занимаваш?

На Греди му беше прекалено накипяло, за да отговаря на леко агресивната ирония на Масар.

— Добре, пликът на бюрото ми ли е?

— Да, господине, очаква ви.

Алекс му кимна, без да отговори. В мига, когато влизаше в стаята си, Масар му подхвърли иронично отзад:

— Между другото... тази Ермен, която телефонира, да не е онази гадина, дето сваляше Андрем и го оправда?

Вместо отговор Алекс тресна вратата. Набра номера на Клер. Тя вдигна веднага.

— Греди на телефона. Търсили сте ме.

— А, най-сетне! — възкликна силно Клер с облекчение.

Алекс изруга мълчаливо по адрес на Масар. Размениха си няколко думи, преди той да я попита по каква причина го е търсила. Тя не пожела да говори под претекст, че иска да му каже лично.

— В такъв случай ще можете ли да изчакате още два часа?

— Ако нямам избор...

— И ви каня на обяд. Съгласна ли сте?

— Аз... всъщност, с удоволствие.

Греди отбеляза как само за няколко секунди адвокатката се поуспокои.

— Много добре. Дванайсет и половина у вас.

Тя прие.

Той поставяше слушалката, когато забеляза в купа прясна кореспонденция фамозния дебел плик с цвят на сажди: банковата информация относно Пиер Гайяр и счетоводния му кабинет. Пиер Гайяр: бащата на детето... съпругът на уплашената жена... възпълният безличен човечец...

Невероятно, рече си полицаят. Обикновено банковата тайна налага сложна процедура за получаване на информация в рамките на едно разследване. Освен ако използваш благосклонната услужливост на банкиер, който иска да избегне проблемите. Този, с когото се срещна Алекс преди два дни, очевидно обича силно полицията... Или мрази клиента си!

И особено по пощата!

Посочените документи бяха много. Имаше дори и извлечение от личната сметка на Пиер Гайяр за изтеклата година, както и сметките от кантората му, също и различни едри фактури, предадени на банката несъмнено с цел получаване на кредит — голямата и противна къща изглежда беше купена неотдавна.

Греди се задълбочи с известно колебание в изучаване на документите. Беше живял по-скоро като бохем, никога не го беше грижа за паричния въпрос — грижата за него оставяше на Нанси. Освен това отказваше да прави сметки и караше „на око“ върху единствената си база: последната платежна ведомост. Впрочем, след драмата май изобщо престана да харчи и сигурната му служба позволяваше поне тази небрежност.

Зле обигран в банкерските потайности, трябваше да се съсредоточи максимално, за да се оправи в обърканите сметки на Гайяр. Разучава ги в продължение на близо два часа, като се опитваше да намери слабо място, удостоверяващо следното: в края на предходната година кабинетът на Гайяр е прибирал месечно между триста и четиристотин хиляди франка, като оставял на човека повече от кокетната печалба от около двеста и петдесет хиляди франка. Обаче след тази дата експерт-счетоводителят нито веднъж не успява да надхвърли месечен доход от сто хиляди франка — сума, която едва покрива професионалните му разноски.

Греди се порови замислено в чекмеджето си. Извади оттам пакет цигари със светъл тютюн и както обикновено, когато трябва да разреши някой проблем с мислене, а не с действие, запали цигара, всмукна на няколко пъти, без да гълта дима, и нагласи оранжевото огънче пред очите си. То се очерта в сивата дъждовна рамка на прозореца.

Гайяр беше затънал в някаква гадост, няма друга дума за това. За да се провали така внезапно, би трябвало да е загубил с туш от няколко души едновременно... Или от един борец, но от свръхтежка категория.

Човечецът отива дори към катастрофа: с тези заплати, царският наем за кантората, солидните разноски за колата, а в личен план — погасяването на заема за отвратителната сграда... не му остава нищо, за да плати данъците си, освен ако не се порови щедро в персоналните си резерви, което и прави вече от много месеци. Гайяр беше истински въжеиграч в мига преди да скочи в Ниагарския водопад.

Един затънал до гуша експерт-счетоводител. Ето ви случай, който не е банален. Но това не доказва с нищо, че именно той е убил детето си. Не може дори да се превърне в драма от жанра „Разорен, той убива сина си, жена си, а накрая и себе си!“. Човек би могъл да го

разбере, ако евентуално убие за отмъщение едно или няколко деца на предателите клиенти. Но обратното?...

Освен ако...

Той хвърли поглед към големия водоустойчив часовник, който краси китката му: беше време да върви у Клер Ермен.

И дори и да не иска да си го признае, тази перспектива е като струя пресен въздух в мрачен ден.

[1] Креол — европейец, роден в колониите. — Б.пр. ↑

[2] „дежа вю“ — нещо вече видяно (фр.) — похват в киното. ↑

Клер беше облякла пола екрю и оранжева блуза — светъл отблясък от рижата ѝ коса. Посрещна го с усмивка, без агресивност. Но Алекс забеляза, че гримът не прикрива крайната ѝ напрегнатост. Докато я слушаше да разказва историята си, седнала срещу него на едно от канапетата в салона, той не откри и намек за неискреност в думите ѝ. Надушваше чистосърдечна искреност. Прекалено чистосърдечна?

— Кога видяхте Антоанет Андрени за последен път?

— Искате да кажете преди вчера ли? Всъщност на процеса. Чудно е, впрочем, как тези хора — искам да кажа двамата Андрени — изпълваха физически всекидневието ми по време на цялото съдопроизводство, за да изчезнат напълно след това. Всъщност, напълно е... може да се каже...

— Съзнавате ли, Клер, че това, което ми разказвате, ви приближава до моето разследване?

Той я гледаше с мека, уверена усмивка. Тя не можеше да си я обясни. Дали беше възхитен, че я вижда замесена, пряко или не, или пък ѝ съчувстваше за проблема и искаше да я защити? Изпълнена със съмнения, тя му върна усмивката без горчивина.

Клер наистина е засегната от аферата, не може повече да отрича. Във всеки случай появата на Антоанет Андрени в Лавил не само смущава — тя като че действаше именно с намерение да я хвърли в ужас.

Или по-скоро: да ме заплаши.

Какво означава всичко това? И какво прави тук Антоанет Андрени? Клер започваше да усеща смътно, че повече не е в безопасност. Не го изрази категорично пред Греди, задоволи се да му намекне.

— Искате да кажете, че сте се уплашили?

— Знаете ли, така ме погледна с тези нейни очи... Понякога изглежда толкова дива... — Тя млъкна. — Добре, Греди, ще ме водите ли на обяд или не?

Той скочи на крака.

— Готов съм.

Отиваха към вестибюла, когато позвъниха отвън.

— А, струва ми се, че знам кой е.

Клер отвори на Перл, която нахълта в антрето с доста уплашена физиономия.

— Е, какво каза лекарят? Има ли нещо сериозно?

— Не, не се тревожи. Само няколко контузии и синини... Трябва му малко почивка, за да се съвземе. Загубил е доста кръв от драскотината на главата, но не е страшно.

— Уф!... Едва изчаках да чуя звънеца на лицей!

После тя забеляза Греди и го погледна любопитно.

— Тъ... това е инспектор Греди... Алекс, запознайте се с Перл, приятелка на сина ми.

Той поздрави младото момиче, без да пропусне да забележи неуловимото му очарование и леко превзетото му поведение. Позна я: беше в младежката група преди няколко дни в пъба „Лондон“. Малката, почти иронична усмивчица на девойчето го подразни. Клер каза:

— Той те чака, но почукай леко, преди да влезеш. Може да е заспал.

И без да чака отговор, излезе заедно с Алекс. Двамата се отправиха към колата му, паркирана наблизко, подслонени под чадъра, който Клер имаше грижата да вдигне достатъчно, за да не закачи с него главата на инспектора.

— Случило ли се е нещо на сина ви?

— Това е последната прекрасна новина от снощи. На връщане от приятелката му го нападнали.

— Не сте ли подали жалба?

— Той ми забрани категорично. А и нямам представа какво точно се е случило. Една дума не мога да му измъкна. Всичкото, което ми каза, беше „нападнаха ме“. Точка. Така че трябва да се примиря. След като няма никакви последици.

— Щом отказва да се оплаче — отбеляза Алекс — значи знае кой го е нападнал.

— Питам се дали и това момиче няма нещо общо. Синът ми никога не е бил побойник.

— Във всеки случай тя е прелестна.

— Да, чудно е как на нейната възраст вече излъчва женственост. Странна е. Отначало беше много сдържана с мене, а сега ми изглежда почти... нахакана.

Алекс не каза нищо. Качиха се в колата му и мълчаха по време на пътя.

Возиха се десетина минути. Клер обичаше скоростта; кормуването на нейния шофьор, слаломирац по старите улички из центъра със същата лекота, с която би се движил по пътищата в предградията, я устройваше напълно. Накрая той спря пред грубо изписан надпис: *Задушен петел с вино*.

— Ще ми предложите да опитам местната кухня, така ли?

— Честно казано, нямам голям избор. Освен пицариите и китайските ресторанти, това е единствената прилична кръчма, която съм виждал тук. Нали помните, че не съм от този край.

Ресторантът ѝ се понрави. Вътре беше просто, топло, интимно. Тя се надяваше кухнята да съответства на фирмата и се изненада, че менюто изведнъж я накара да огладнее — след като седмици наред нямаше никакъв апетит.

— Защо ме поканихте на обяд? — внезапно попита тя, докато доста снажната и рижава сервитьорка се въртеше наоколо и чакаше да ѝ поръчат.

Клиентите бяха малко и тя бързаше да предаде поръчката в кухнята. Най-сетне Греди ѝ даде знак и тя извади бележник и молив с явно облекчение. Бързи и решителни клиенти — истинска мечта. После, като записа ястията и отпуса бутилката с вино, изчезна.

— Защо ви поканих на обяд ли? Добър въпрос. Съвсем искрено: и аз не знам. Просто така, на телефона... Нямахме много време за мислене и аз — хоп! И ето сега можем да си поговорим. При това вие сте повече от всякога в списъка на заподозрените.

— Заподозряна ли? — извика тя. — Но в какво, велики боже?... Надявам се, все пак, че не е в отвличане и убийство на деца! Защо бих го сторила?

— Слушайте, Клер... Вие сте защитавали един от най-отвратителните педофили, които съм срещал в кариерата ми. И той не

само бе оправдан, но дори след това изчезна. Няколко месеца по-късно вие пххате ключа под вратата и вдигате котва, вие — звездата на съда. Пристигате тук и само подир месец започват нови престъпления. При това ми съобщавате, че сте срещнали майката на Андремии...

Сервитьорката, която носеше ордъворите, хвърли изпитателен поглед върху двойката. После остави чиниите и се оттегли.

Клер се загледа в своята с усещане как хубавият ѝ апетит отстъпва пред униинето.

— Не си ли давате сметка колко... зловещо звучи всичко това?

— Не мога да отрека, така е. Смятате ме, значи, за толкова глупава отново да се навра между шамарите?

— Така изглежда, съгласен съм.

Той я погледна топло с черните си блестящи очи с гъсти мигли. Погледът му ѝ се нравеше.

— Какво мисли синът ви за всичко това?

— Не съм му казала нищо. И дума не може да става да споменавам Андремии пред него — отвърна тя. — А на него тоя град му харесва толкова много, колкото не ми се нрави на мене. Досега бяхме много близки, но...

— А баща му каква роля има?

Клер не скри учудването си.

— Мислех, че в досието ми при вас пише всичко. Баща му почина, когато той беше на четиринайсет месеца. По онова време бяхме в Мароко. Баща му беше кооперант^[1] в развиваща се страна.

Греди подскочи.

— Били сте в Мароко? Кога?

Тя се намръщи. Какво значи това?

— Ами... Около две години. Отидох при Кристиян, съпруга ми. Той работеше в културната мисия и...

— Но по кое време точно?

— Между 1976-а и 1978-а.

— В Рабат ли живеехте?

— Защо ме питате, след като знаете вече?

Тонът ѝ беше сух.

Мили боже, но какво беше това змийско гнездо? В какво е затънал?

— Продължете...

— Какво да продължа? Да ви разкажа за смъртта му ли? За нашия живот? Какво точно искате да знаете?

— Искам да знам какво е станало тогава. Положително се е случило нещо...

— Мисля, че наистина е така — рече сухо тя. — Той обичаше водните ски, беше ас на моноската, но падна, счупи си гръбначния стълб и почина на място. Това стига ли, или да ви разкажа и за погребението?

Настана тишина.

— Да си кажа право, не знаех, че сте живели в Мароко и още по-малко, че съпругът ви е починал. Познавате ли някой си Либерман? Възможно е например да сте го срещнали там. Или да се е случило нещо странно по онова време.

Тя прехапа устни.

— Не, наистина не се сецам за нищо. Либерман ли казахте? Всичко това беше толкова отдавна. — Тя замълча за секунда. — А вие? Не ми отговорихте последния път. Защо сте дошли тук?

— О... знаете ли, след нещастиято с жена ми изгубих желание за всичко... Включително и свещената искра на моя занаят.

Той се поколеба за миг. Нима щеше да сподели колко му липсва жена му, колко се беше надявал да смекчи болката си в някое по-отдалечено място, но как вече е разбрал, че това чувство се е наложило като покаяние? Да, беше готов да се предаде наистина отведнъж, за първи път, откакто съзнанието му се пробуди за тази нова реалност: да страдаш, за да оздравееш. Но самата тя спря този негов порив.

— Ами разследването, и то ли е за вас като изкупление? О, извинете... Не бива да се държа с вас като някоя циганка гледачка.

— Благодаря ви за това. Ако наистина се смилите и ми резюмирате вашия последен *Космо*, ще бъде приятно.

Двамата се разсмяха тихо.

Клер се загледа за миг във волевото му лице, едрия нос, черната твърда коса, тъмните очи. И се развълнува от мисълта, че зад външния му вид, вдъхващ такова чувство за сигурност, могат да се крият истински пукнатини.

Сервитьорката прибра почти недокоснатите чинии и донесе двете поръчани блюда.

— А вие — подхвана той — никога ли не сте имали желание да преустроите живота си?

— Не... Да речем, че не съм имала повод за това. Синът ми, работата ми... — Тя се поколеба. — В действителност живеех като мъж.

Това беше истина. След смъртта на Кристиан и настаняването ѝ в Париж, няколко години се остави да я носи течението, макар че потъна в работа и завърши доста блестящо адвокатския си стаж, за да може на двайсет и осем години да отвори собствена кантора. Цяло мъжко хоро се завъртя около нея за нощ, за уикенд, понякога за цял месец, но тези парижки любови — между две професионални срещи, където всеки взема, без да даде нищо — я изморяваха бързо. Не, нито един мъж не прояви достатъчно сила, да се наложи в сърцето ѝ редом с Кристиан и сина ѝ. Оставаше ѝ единствено работата.

— Дайте ми да видя досието си — подхвърли внезапно тя.

Греди вдигна нос от чинията.

— Нали знаете, че не може да става дума за това?

Тя се съгласи неохотно.

— Дори да съм сигурен в невинността ви (но дали е така? — рече си той в същия миг), не бих могъл да направя подобно нещо.

— Да, знам. Казах го... казах го ей така. Имате ли и други следи? Едната съм аз, това е ясно.

Той се усмихна.

— Освен вас, както казахте, нямам кой знае какво. С едно изключение... — той се поколеба — изглежда точно тук са извършени подобни убийства преди трийсетина години. Но това са само... слухове.

— Как така само *слухове*?

— Нямаме никакво доказателство, само едни показания. Не е имало нито вестникарски статии, нито официално разследване... Нищо. Тъй че можем да се попитаме дали това не е чисто бълнуване?

— Поставяте този въпрос, само защото не е имало вестникарски статии през онази епоха?

— Не само, но между другото и това...

— Как тогава ще ми обясните, че до ден-днешен няма нито ред и за вашето разследване?

Той помисли малко, преди да отговори.

— Просто защото досега контролирам всяко изтичане на информация.

— Хайде, хайде... И вие като мене знаете, че и най-строгата цензура не може да спре изтичането на информация. Винаги се намира полицаи на ясла в някой вестник или разгневен родител, или някой друг да раздвижи медиите. А за това нищо, нито ред!

Алекс трябваше да признае, че тя е права. Не му се щеше да задълбават върху този проблем (има защо: мълчанието на печата вършеше работа), но и не можеше да опровергае Клер Ермен. Вестниците винаги държат в джоба си по някой агент, повече или по-малко възнаграждаван според качеството на предаваната информация; това важи още повече за провинцията, където близостта тъче между различните групи връзки на приятелство и благосклонност.

— Човек може да се замисли над това, нали? — прибави тя. — Две убийства и нито една следа, това е показателно. Знаете ли какво си мисля? Че има нещо напълно извратено в тоя град. Открийте кое е и проблемът ви е разрешен (а покрай него и моят — със същото основание, рече си тя). Ще посмеете ли да твърдите, Греди, че в тукашната атмосфера няма нещо странно?

Да, трябва да се съгласи с нея. Лавил излъчва вълни на мистерия — със студените си улици, с потайните си жители, които си лягат рано, с могъщите и затворени в себе си родове... Дори „контингентът“ — този на бандите, хазарта и кабаретните момичета, изглежда разводнен, забележително зле споен, какъвто е обикновено случаят в малките градчета.

— Две убийства, след тях и едно отвличане — уточни той, без да ѝ отговаря направо.

— Още едно ли!

— Да... Този път на едно бебе.

Тя онемя, но гневният израз на лицето ѝ не беше престорен. На процеса Андремии и, още повече, след него тя не беше престанала да си мисли за родителите. Мисълта, че този път жертвата е едно бебе, ѝ беше непоносима.

Греди хвърли един поглед към чинията на Клер:

— Нали ми казахте, че това ви харесва?

Погледна я и тя. Май не беше вече гладна, но яйцата във винен сос, положени съблазнително върху печени гъби, изглеждаха доста

апетитно. Тя ги опита.

— Вкусно е. Много е вкусно.

— Радвам се, че ви харесват. Мразя да се храня, когато ме гледат.

— Какво значи това?...

— Че ще трябва да си изядете всичко, иначе ще ви опандизя.

Тя го погледна слисано, после избухна в смях.

— И цялата бутилка ли трябва да изпия?

Сега се засмя и той.

Известно време се хранеха мълчаливо. После сервитьорката прибра масата и предложи десерти. Клер искаше да се задоволи с кафе, но Алекс поръча авторитетно два крема брюле.

— Искате да напълнея ли?

— В никакъв случай. Искам да купя признанията ви с нещо вкусно.

— Шегувате се, дълбоко в себе си ме смятате за виновна, нали?

— Никога ли не сте чували за ония момичета, които си падат по криминалните типове и установяват с тях специални отношения? — попита той лукаво вместо отговор.

— И какво следва от това?

Той отказа да приеме двойния смисъл на въпроса.

— От това следва, че трябва да открием с какво ви засяга тази афера. Всъщност имам две следи: Лавил и вие. Остава ми само да открия връзката.

Сервитьорката донесе кремове. Клер първо опита своя с върха на езика, после го изяде с удоволствие. Той я гледаше как се храни с апетит и чувстваше как го обхваща някакво престъпно удовлетворение: от това да споделя с нея един хубав обяд, да я вижда как му се наслаждава, как се отпуща. Също и от желанието да ѝ помогне.

Но има ли тя нужда от помощ?

Греди плати сметката. Тя прие без фалшиви протести.

— Дъждът спря — отбеляза Клер, докато обличаше шлифера си.

— И мъглата ще падне отново.

Излязоха и се отправиха към колата. Тя рече:

— Вие ми споделихте току-що, че тези убийства може да са свързани с историята на района.

— Да, но както уточних, за това няма доказателства и...

— Няма значение. В момента не съм кой знае колко заета. Ще направя и мое разследване. Нали знаете, че ние юристите сме силни в тази област.

— Не мога да ви спра да се потопите в блатото, щом ви се нрави. Аз пък ще се опитам да открия Антоанет Андреми. Със сигурност неслучайно е тук.

Тя сякаш не го чу и продължи да развива идеята си:

— Да, тъй като не щете да ми покажете досието ми, най-малкото, което мога да направя, е да пхна нос в историите на това загубено градче.

Стигнаха до колата.

— Да ви закарам ли?

— Не, благодаря. Предпочитам да повървя. Вече не вали, а вие ме претоварихте с тоя крем. Трябва да го отстраня! Но благодаря ви още веднъж.

Тя му подаде решително ръка и широко се усмихна. Той пое ръката ѝ, но ръкостискането се получи неловко.

— До скоро виждане, бих казал — рече той.

Тя кимна мълчаливо и се отдалечи, без да бърза. Беше вече на няколко метра, когато той извика:

— И да знаете, че усетих много добре диверсията ви преди малко... Да ме заговорите за жена ми, за да не приказваме повече за Мароко.

Тя се обърна и му отправи непроницаем поглед с широка усмивка на устните. После продължи пътя си. Той се забави, загледан как се отдалечава спокойно елегантната фигура с тежка кафяво-червена коса. После образът на Нанси отново ѝ се противопостави и той седна в колата си, за да отдалечи натрапчивите мисли.

[1] кооперант — алтернативна военна служба в развиваща се страна. ↑

Фредерик лежеше замислен в леглото си. Аксел Роуз, разпнат на стената като Христа, го наблюдава с разширените си от злоупотреби зеници. Момчето се обърна към квадрата на сивия прозорец, в който дъждът бие на струи и прави невъзможно да се види нещо навън.

Не толкова проявената агресивност, колкото контекстът, в който той се включи, го разстрои: нещата, които си мислеше за майка си — те изглеждаха толкова правдиви, че се питаше как не го бяха разтревожили по-рано; невероятен живият поглед на гаргуята със съучастническия ѝ вид, ръцете на Клер, която го посрещна на връщане, за да го успокои, и в които той се отпусна за миг, преди да се дръпне... Цяла нощ и част от сутринта картините от вчерашния ден танцуваха в съзнанието му; едва сега започва да ги избягва.

Перл влезе, без да почука, естествено. Но в мига, в който стъпи в стаята, си даде сметка за проявеното неуважение и се извини:

— О, пардон! Трябваше да почукам...

Тя го погледна с постоянно учудения си израз — сякаш собственото ѝ поведение е загадка за нея. Той почувства как го залива вълна от обич — както всеки път, когато се срещнат. Да, Перл е неговата любов, слънце и радост. Само мисълта, че могат да скъсат, го хвърля в бездна от мъка. И точно в този миг, когато към него се приближава тя, слънчевото момиче с хубава усмивка, той истински осъзна как тяхната среща бе преобърнала целия му живот. Дори и в отношенията му с другите беше настъпила промяна, благодарение именно на тази прословута популярност. Неспособността им да се разделят физически — дори и за миг — им печелеше истинско възхищение от страна на приятелите им: вече не можеха да срещнат единия без другия, и макар едва от месец, идилията им стана очевидна за цялото учебно заведение, включително и за преподавателското тяло.

И че спят заедно, това е сигурно!

Те живееха така, както си мечтае всеки един след тринайсетата си година: като възрастните (или поне като онова, което си представя за него).

При Перл няма нищо чудно. Нали е „аристократка“, привлекателно момиче, богато, радва се на изключителна за възрастта си свобода.

При Фредерик — обратно, явлението е ново. Нито особено популярен в предишното си училище, нито „проклет като турчин“, той имаше малко приятели и винаги беше срещал трудности, когато искаше да се включи в някоя компания. Затова сега се наслаждава на новата си слава с упоение, открива за себе си усещане, непознато дотогава, на признателност от страна на „васалите“ си, на покани от всички страни, на погледи, изпълнени с желание — не се уморяват да им завиждат — на клюки, обект на които са двамата с Перл („съвсем очевидно е, че те ще скъсат“)...

И трябва да си признае: страхотно е да си звездата на даскалото.

— За какво мислиш? — попита Перл като се плъзна до него.

— Бях на Луната.

— Боли ли те?

— Не.

Той понечи да се обърне, за да я прегърне, но го прониза болка в корема.

— Разбира се, че те боли... Когато получих бележката ти, щях да полудея. Какво точно ти направиха?

Фредерик й разказа всичко, без да спести каквото и да било. Тя не го попита какво е правел там, пред черквата, вместо да бъде на път към дома си. Деликатността й го възхити.

Замълчаха. Той се чувстваше доста изтощен. Тя се приближи и безкрайно внимателно го покри с целувки. Меките й устни го докоснаха по всеки сантиметър непокрита кожа: ръце, длани, очи, нос, брадичка, врат... Нежността й го умиротвори. Без причина помисли за майка си. Знаеше, че тя обядва с ченгето. Дали има връзка с него?

Перл прекъсна милувките.

— И да знаеш, че ще плати.

Той я погледна, без да разбира. Тя продължи:

— Люк ще плати... Всичко се плаща. Това е в реда на нещата. Не може да нападаш хората ей така и нищо да не ти се случи...

— Какво искаш да кажеш?

— Не трябваше да ти причинява болка...

Тя стана от леглото и клекна на пода. Една нощ Фредерик я беше сварил вече в тая поза, когато го бе събудил някакъв шум. Той ѝ поиска обяснения, но тя само се усмихна.

Позата ѝ наистина беше странна. Клечеше долу и не му обръщаше никакво внимание. Само повтаряше със затворени очи тирада от неразбираеми думи.

— Но... но, бебчо, какво правиш?

— Шшт... моля се.

— Какво? Ама какъв е тоя език?

Тя вдигна глава към него.

— Тази молитва е за тебе. А езикът е този на Властта.

Той я погледна слисан. Още една от странните ѝ мании на аристократка. Имаше си цял набор от такива особени трикове, които той приписваше на съответното на произхода ѝ въображение. Например, да си маже тялото с ароматично масло, когато се любеха; или да става понякога посред нощ, за да полее стайните цветя, като казваше, че това ги карало да растат; или да отказва категорично — и всъщност почти истерично — да я снимат; или да не се виждат в петък, защото тя е на бридж, а това го вбесява; или да пази грижливо по кичур от косата на всичките си приятели... Или да се моли в гротескна поза на неразбираем език. Не беше латински... Какъв ли е тогава този език на властта? Еврейски ли?

*Иом а снейв натас о
екнирп ном о
есмуос ат ерте руоп
нот дуапарк ет ервехк...*

Тя продължи молитвите си още известно време... Според Фредерик безкрайно дълго. Лекарят беше принуден да му предпише обезболяващо с кодеин. Обхвана го леко вцепенение, а тя продължаваше литаниите си.

*... еук ал екнарфуос ед кюл
тиос ишуа етнасюп еук*

ат екроф те нот риовуоп...

Той заспа, унасян от думите с хипнотична звучност.

Перл си беше отишла вече, когато Клер се върна вкъщи. Едва прекрачила прага, тя се качи на горния етаж да види дали Фредерик няма нужда от нещо. Вратата на стаята му не беше затворена и тя я бутна леко, за да надникне вътре: Фредерик спеше дълбоко, ако се съди по ритъма на дишането му. Клер не можа да се сдържи да не влезе на пръсти в разхвърляната стая и да дръпне завивката върху гърдите на момчето.

„Онази малката може и да те обича, но е забравила да те завие на тръгване“ — помисли си тя. И веднага се разкая на упрека си, докато тихичко — както когато влезе — се измъкна в коридора и грижливо затвори вратата.

Слезе в трапезарията и седна пред лаптопа с твърдото намерение да работи, но се оказа, че не може да се съсредоточи.

Обядът с Греди се връщаше неспирно пред мисления ѝ поглед като филм, пуснат забавено, на който анализира всеки кадър.

Той спомена Мароко с очевиден интерес... Каква ли е връзката със собствената му история? Не обясни причините за този интерес, само спомена едно име — Либерман... Но какво точно знаеше?

Всичко тъне в мъгла: първо тези убийства, извършени след пристигането ѝ, после тази Антоанет Андреми, изникнала мистериозно от нищото насред клането. А сега и Мароко...

Тя напусна Париж, за да избегне окончателното корабокрушение на живота си, но сега се пита: онова минало, макар и далечно, не се ли опитва да я завладее отново? Ако случаят е именно такъв, не разбира нито защо, нито как. Но вече знае, че ще трябва да съчинява със скрит страх, присъстващ на всяка крачка. Наоколо обикаля убиец. И Клер усеща смътно заплахата, която става все по-близка, сякаш са решили изведнъж да я подложат на натиск.

Но кой би могъл да желае гибелта ми?

Греди би искал да се срещне възможно най-бързо с експерт-счетоводителя. Но между един обир в квартал „Победа“ и друг случай с кражба на кучета, беше принуден да изчака доста дни, докато се види с Гайяр и получи обяснение за драстичните спадове в приходите на последния.

Тъй че той отиде сутринта в кабинета му и не беше учуден да го открие в една сравнително модерна сграда, строена вероятно през шейсетте години и фактически лишена от всякакъв отличителен белег. Човек може, разбира се, да не понася мрачния климат на Лавил или често мълчаливия характер на жителите му, но трудно би могъл да устои на малките частни хотелчета от XVII век с възстановени фасади, боядисани в бежово, или на разкошните буржоазни постройки от XIX век, на които се дължи очарованието на града, мислеше си Алекс.

По всяка вероятност, на самия Гайяр му понасяше много добре да си прекарва времето близо до единствения дивидент на Лавил.

Асансьорът го отведе на втория етаж. В коридора имаше много врати. Алекс забеляза веднага една от тях, украсена с табелка от черна пластмаса — кабинетът на Гайяр. Позвъни и почака да му отворят. Отвори му секретарка на средна възраст и намусено заяви, че г-н Гайяр не приема днес. Алекс разкри самоличността си и тя с явно нежелание го въведе вътре.

Той влезе в доста голям, но прозаично обзаведен кабинет. Почака прав до рецепцията в съзерцание на репродукции на Дега, които красяха стените, покрити с тапети в бежово и кафяво. Две или три минути стоя сам, макар че тук трябва да работят и други хора: от коридора се влиза в доста стаи.

Секретарката се върна сковано и с очевидно разочарование му съобщи:

— Господин Гайяр ще ви приеме.

Той я последва до дъното на коридора, където го въведоха в голямо помещение, наред което се кипреше модерно бюро, отрупано с папки в различни пастелни цветове. Там го чакаше Гайяр, все така

пухкав и отегчен. Греди се почуди мимоходом как така жена му — която в крайна сметка ще да е била доста хубавка преди убийството на сина ѝ — как е успяла да открие в него и най-малката привлекателна черта. Дори възрастта му си остава — освен ако човек не го познава — пълна мистерия: лицето му е достатъчно гладко за човек около трийсетте, а костюмът му — достатъчно сив, за да му прибавите още двацет отгоре.

— Искали сте да ме видите?

— Да, имам няколко въпроса към вас.

— Слушам ви.

— Всъщност, най-важният е един... По каква причина доходите ви са намалели четири пъти само за няколко месеца... или дори само за месец, защото намалението е започнало през януари и продължава след това?

Гайяр светкавично изгуби почва... или поне изгуби неизменното си добродушие от първата им среща. Алекс улови разколебания му поглед.

— Смъртта на сина ми не ми донесе нищо, нали знаете? Никакви пари...

— Знам.

— В такъв случай това каква връзка има с убий... с положението?

— Връзката сте вие. Искам да кажа, че тук нещо куца. Или имате стоманени нерви, или не сте обичали сина си. Имам впечатление, че нещо не съвпада и искам да разбера какво. Без да говорим — прибави Алекс — за странното поведение на жена ви, която се държи, сякаш знае нещо, но отказва да говори. А вие няма ли да се решите?

Дебеланкото наведе глава.

— Нямам какво да ви кажа. Нямам за какво да се упрекна.

— Това не е отговор на въпроса, който ви поставих. Кои клиенти загубихте и защо? Шейсет на сто от доходите на кантората — това нищо ли е?

— Имах лош период.

— Може би... но той продължава, този лош период.

Гайяр вдигна глава, почеса се по брадичката и присви очи.

— Знаете ли, че мога да ви съдя за полицейски тормоз?

— Престанете с тоя цирк, чувате ли? Дайте да говорим сериозно.

Гайяр го изгледа втренчено. За първи път видя в инспектора съвършеното въплъщение на парижкото ченге от киното, готово за действие, с хубави маратонки на краката и с револвер в ръката. Би могъл да си го представи и с каскет — твърде смешна шапка според него, след като отдавна не е на двайсет години. В това отношение Гайяр е като повечето хора: за него цивилният полицаи задължително спада към една от трите категории — Коломбо, Мегре или Старски и Хъч.

Но ако се съди по човека пред него, ще трябва да промени представата си.

— Наистина загубих доста клиенти, признавам... И както забелязахте, лошият ми период продължава. Не говоря само за финансовите въпроси, но смъртта на момчето ми не е нещо дребно, нали? Както се казва, едно зло никога не идва само. Но във всеки случай между двете няма никаква връзка.

Това беше първият път, когато Гайяр се разприказва толкова надълго.

— За това нещо ми позволете на мене да преценя, ако нямате нищо против. Сега искам само да ми дадете списъка на клиентите, които сте загубили.

Гайяр се поколеба, после вдигна телефона:

— Госпожо Фро, бихте ли ми принтирали един списък на... на хората, които прехвърлиха сметките си в други кантори?

— ...

— Не, само тези, които са го сторили през последните девет месеца. Донесете ми го колкото може по-бързо. Благодаря. (Затвори телефона.) Само ще си загубите времето — каза на Алекс.

— Може би, но ако продължавате да ми го повтаряте, като нищо ще си помисля обратното.

— Аз знам какво говоря.

— Ще видим...

Човекът замълча, после след известно колебание се поинтересува:

— Ще разпитвате ли господата?

— Говорите за тези от списъка ли?

— Да...

Преди Алекс да успее да отговори, почукаха на вратата. Гайяр се изправи:

— Влезте!

— Ето списъка, господин Гайяр...

Съвсем млада жена, може би студентка на стаж, прекоси стаята. Подаде един лист на експерт-счетоводителя и си излезе с наведени очи.

Гайяр сгъна листа на две и го пъкна в един плик.

— Ето. Бих ви го коментирал на драго сърце, но сега нямам време. Чака ме много работа, можете да си представите.

— Ще се оправя сам — отвърна полицаят. — Освен това знам къде да ви намеря, ако имам някой и друг въпрос. Нали нямате намерение да заминете заедно с жена си?

— Не. Оставам тук. Извинете, но няма да ви изпращам...

Алекс стана и се отправи към вратата. В мига, когато я отваряше, се обърна за последно:

— Защо не ме попитайте как върви разследването? Нима не ви интересува дали имам сериозни следи от самоличността на убиеца?

Гайяр се почеса отново по брадичката. Погледна за миг Алекс и подметна:

— Ако съдя по следата, по която вървите, и по начина, по който водите разследването, нямам нужда да ви питам, за да разбера, че сте попаднали в глуха улица.

Клер се разкайваше, задето прие поканата за обяд от Флоранс Нобле. Всъщност, няма никакво желание да понася свръхженското бърборене на агентката по покупко-продажби и се надяваше, макар и без голяма надежда, че останалите гости — Флоранс бе поканила на обяд женска компания — ще бъдат по-интересни.

И докато се помайваше из хола на къщата в Двора на парка, хвърли поглед към часовника: минаваше пладне. Тази нощ Фредерик не се върна и което е по-лошо, не я предупреди. Поведението му не само беше неприемливо, но я поставяше и пред реален човешки проблем: просто не знае как да постъпи при новото положение.

И сега го чака с надеждата, че поне ще благоволи да дойде да закуси. В дванайсет и четвърт се отказа. Вдигна телефона и продиктува на операторката съобщение за „пейджъра“ на сина си: „Моля, обади ми се веднага. Мама“.

„Знае все пак, че се тревожа, когато не ми се обажда“ — помисли си тя.

— Бихте ли прибавили три удивителни след „веднага“? — помоли тя операторката.

Господи, колко ли ще се промени още?

Тя облече оригинален жакет от черна изкуствена кожа, на който изпъкваше червената ѝ коса, и излезе.

Фина мъгла покриваше градината ѝ. Тя не ѝ обърна внимание и пое забързано към тротоара. После очите на Антоанет Андрени изплуваха в паметта ѝ и тя направи остър завой, за да овладее колата въпреки късото разстояние.

Поканените персони бяха пет: Мадлейн Талко — на която Клер се зарадва, Елиос Талко — племенник на Мадлейн, Мари-Франс дю Лонбоа — вече познатата ѝ лозарка от известното „парти“, антикварят Филип Д’Ербле и самата Клер.

— Мислех, че щеше да бъде обяд в женска компания — рече тя на Флоранс Нобле.

— И аз мислех така! Но, скъпа, такива са перипетиите на съдбата! Забележете, че дори съпруга ми не съм поканила...

Това не бе истинско обяснение, но в крайна сметка на Клер ѝ беше все едно.

Този път Флоранс беше напалила огън в голямата каменна камина. Клер обърна внимание на топлата атмосфера в стаята и дори се учуди: всевъзможните позлати, възглавници, дреболии и всякакви други украшения, набиващи се в очи на ярката дневна светлина, внасяха в мястото някакъв преливащ се безпорядък поради блещукането на свещите и пламъците на огъня. Дори не е чудно, мислеше си Клер, като наблюдаваше дневната светлина, проникваща през спуснатите наполовина велурени завеси на прозорците, че тук е приятно през зимата.

Но в момента главата ѝ леко се маеше. Уискито, щедро сервирано от домакинята, упражнява успокоителното си действие. Тя поклащаше глава, като се преструваше, че слуша разсъжденията на другите поканени, събрали се около огъня. Крайно време е да хапне нещо.

— И така, какво става с намерението ви да напуснете Лавил? — изведнъж я попита Мадлейн Талко, като използва временното затишие.

— Искате вече да ни напуснете, така ли? — възкликна Флоранс, като подаваше дребните сладки.

— Човек трябва да я разбере — намеси се Елиос Талко. — Този град не е лесен.

Клер се обърна към него. Беше странен човек, с лице окръжено от коса с неопределен цвят: нито бял, нито платинено рус... нито на албинос. Човек би допуснал, че е боядисана, но подозрението се обезсилваше от веждите и клепките му. Странният цвят на косата подчертаваше сухите бръчки по лицето му на четиридесетгодишен човек, какъвто изглежда с твърде яркото си червено сако.

— Така е, вие сте прав... Това не е лесен град — повтори Клер.

— Какво искате да кажете, скъпа моя? — попита Филип д'Ербле.

— Климатът, хората... Всичко е затворено в себе си. Мисля, че това е точната дума: затворено.

„Да, помисли си тя. По-късно, когато споменавам този град, ще кажа точно това. Затворен.“

— Имате право — съгласи се Мари-Франс дю Лонбоа с очи, светнали от третото уиски. Тук всичко е... затворено. Но щом веднъж отворят вратите... — погледът ѝ се зарея за миг в пламъците — тогава вече човек не може да замине.

— Боже мой, Мари-Франс, колко зловещо го казахте! — възкликна Флоранс Нобле. — Разбира се, че всеки може да си ходи, когато иска.

— Откъде знаете? Вие опитали ли сте?

Флоранс Нобле и Мадлейн Талко се спогледаха светкавично. Последната се обърна към Клер:

— А какво става с проекта ви за магазина за облекло?

— Още не мога да кажа. Веднага щом завърша книгата си... — Тя прехапа устни. — Но това е само възможност.

— Книга ли? Това е страшно интересно! — учуди се Нобле. — Не сте ми казвали, че пишете книга.

— Какво се разказва в нея? — попита племенникът Талко.

— Аз... Това е разказ, но... хм... от суеверие не искам да говоря за него.

— О, само няколко думи, за да ни накарате да примрем от любопитство. Роман ли е? Може би полицейски роман!

Флоранс Нобле затвори уста, точно преди да прибави: „С вашето минало имате пълна кошница с истории за разказване!“. Филип д'Ербле вмъкна точно намясто:

— Във всеки случай имайте едно на ум за търговията. Каквото и да бъде, всичко става все по-трудно и по-трудно.

Елиос Талко протестира:

— Не слушайте Филип. При него нищо никога не се получава достатъчно добре.

Изведнъж Клер се попита дали двамата не са двойка.

Тя се накани да се обърне с въпрос към Флоранс Нобле, която авторитетно ѝ поднасяше ново уиски, за да промени темата и да престане да бъде център на разговора. Но Мадлейн Талко я изпревари с дрезгавия си глас:

— Как е синът ви?

Настъпи кратка тишина.

— Уф... Добре — каза Клер, забола очи в чашата и в очакване Флоранс най-сетне да ѝ я подаде.

— Научих, че се е сприятелил с малката Аржансон.

— Да, наистина. Как?... Вие познавате ли Перл?

Думата взе Елиос Талко:

— Майка ѝ беше... да речем наша семейна приятелка.

— Не знаех това.

— Тя беше приятелка с всички — изсили се Мари-Франс дю Лонбоа. — Много я обичах.

— Да, това е ужасна история — съгласи се Филип д'Ербле.

— Тя е починала, нали? — попита Клер.

— Самоубийство.

Това прозвуча като сентенция в тишината, нарушавана само от пращането на огъня.

— Да, наистина ужасна история — повтори Мари-Франс дю Лонбоа, загледана в празната си чаша.

— Не подозирах, че майката на Перл се е самоубила — каза искрено Клер. — Знае ли се защо?

— Никога не е ясно защо някой се самоубива — отвърна Мадлейн Талко... Тя помълча малко. — Във всеки случай, ако синът ви ходи с тази малката, няма да му е лесно да замине, струва ми се.

— Много е разстройващо за един юноша да се мести постоянно — продължи мисълта ѝ Флоранс Нобле.

Клер се обърна към нея леко слисана и си помисли: *в какво ли се замесих!*

— Нали знаете — позасмя се тя — това са детските любовни истории. Едва ли ще бъде за много дълго!

— Случва се на млади години човек да ги надроби такива, че да му държат влага цял живот — въздъхна Мари-Франс дю Лонбоа и най-демонстративно подаде празната си чаша.

— Вие сте ужасно досадна днес, Мари-Франс — заяви Флоранс. Другата не отговори.

— Както и да е, имате ли усещане, че той започва да свиква? — попита Елиос Талко.

Клер го погледна за момент, без да разбира.

— Искам да кажа, синът ви, разбира се.

— О!... Да, мисля, че достатъчно бързо. По-бързо от мене, във всеки случай.

— Кой ли няма да свикне в компанията на Перл Аржансон? — попита Филип д'Ербле.

— Ами вероятно ти — отвърна му човекът с русо бялата коса.

Всички прихнаха и Клер си помисли, че най-сетне ще преминат към по-малко компрометиращи теми. Но Флоранс Нобле реши да опита отново след неуспеха.

— Споменахте ли на сина си... за желанието ви да заминете?

— Тъ... да си кажа право, не още. Впрочем, не съм решила окончателно. Няма да стане веднага.

— Не взимайте прибързано решение, дайте си повече време — подхвана Мадлейн Талко.

— Да, абсолютно... Нека да мине тази година, да видите как ще потръгне търговията ви — подкрепи я Филип д'Ербле.

— Но нали ви казвам — защити се Клер — не е нещо, което ще стане утре.

Сигурна ли си, момичето ми? Посмей да кажеш, че не ти се ще да оставиш всичко ей сега... Дори и сина си, толкова ти се е насъбрало!

— Аз съм сигурна — започна тържествено Мадлейн Талко — че няма да заминете в никакъв случай. Ще видите: синът ви има място тук. И вие също.

Одобрително мърморене обиколи малката компания: Лавил е създаден за Клер и Фредерик Ермен, не се приема никакво възражение за нещо толкова очевидно.

Когато всички станаха, за да отидат при масата, Клер усети леко замайване. Дали е от алкохола?

По време на обяда се държа на ниво — с цената на доста усилия. От време навреме кръстосваше поглед с Мари-Франс дю Лонбоа, която веднага свеждаше глава. Но ако случайно погледнеше към Мадлейн Талко, очите ѝ веднага се присвиваха в благосклонна усмивка, докато Флоранс Нобле ѝ изпращаше разбиращи всичко и все пак неразгадаеми погледи.

В замяна на това години по-късно тя нямаше да си спомни какво изразяваха лицата на двамата мъже. Но все щеше да си повтаря, че неясното неразположение, което по време на обяда завладя духа ѝ, сви

мускулите на крайниците и обърка червата ѝ, това неразположение трябваше да я накара да стои нащрек.

Когато се прибра към петнайсет часа с натежала глава и смутен дух, Клер намери съобщение на телефонния си секретар: „Съжалявам, мамо, но съм заспал, без да искам, у Перл. Доскоро“.

Тя почувства облекчение: тонът на сина ѝ не беше особено приветлив и въпреки това простото прослушване на съобщението беше достатъчно, ако не да разпръсне неразположението ѝ, то поне да ѝ капне капка балсам на сърцето. Тя реши да не отстъпва пред дрямката, макар че на влизане смяташе да подремне, и да седне да поработи.

Включи компютъра в трапезарията (определено трябваше да измисли за какво да използва тази проклета стая, наречена кабинет) и през голяма част от следобеда писа.

Първите месеци, когато започнах да работя по делото, нито веднъж не се замислих истински за родителите на жертвите. Толкова бях обсебена от мисълта за невинността на Андреми (колко ми е странно да го наричам по фамилия, след като цели две години използвах само малкото му име), че болката на родителите нито веднъж не ми създаде проблем. При това съм майка... Трябвало е да помисля за това.

Не, за мене той беше само жертвата Пиер.

И после един ден ги видях случайно по телевизията. Странно е, впрочем, че е трябвало да бъде излъчен този репортаж, за да осъзная, че съществуват и родителите. Бях длъжна да сторя всичко, за да не ги възприемам като обикновени ищци.

Тогава видях онази онемяла майка, нямаща вече думи, за да изрази своя океан от страдание.

О, уверявам ви: това изобщо не разколеба убеждението ми. Но от оня миг вникнах или, по-точно, замислих се дълбоко за товара на мъката, който могат да понесат бащата и майката на малкото същество, изтезавано и изтръгнато от живота. Дори и днес не мога да намеря

думи: пълното отчаяние, както и безумната любов, не се поддават на описание.

Да, мога да си ги представя тези родители, обсебени дни наред, месеци наред, цял живот от непоносимите картини на мъките на детето им, изложено на неговата диващина. И мога да ги разбера защо ме мразят, след като това е всичко, което им остава.

Трябва да прибавя още нещо: това е ужасна съдба — да предизвикваш омразата на хора, които са ти напълно непознати...

Тъкмо препрочиташе този откъс, когато стърженето на ключа в ключалката я извести за пристигането на Фредерик. Тя погледна часовника: беше вече деветнайсет и трийсет.

— Как си? — рече той на влизане. — Бачкаш ли?

Уф! Тонът му беше... нормален. Поне не е явно предизвикателен.

Тя го погледна за момент: косата му — разбъркана от мотоциклетната каска, а дрехите — омачкани; въпреки това ѝ се стори хубав, чудодейно пощаден от неблагоприятността на една възраст, която търси себе си, естествено изискан, като баща му, с онази същата освободеност...

Тя му се усмихна:

— Ами да, нали виждаш. Бачкам... Не е зле и ти да сториш същото, вместо да се търкаляш по цели нощи.

И се разкая веднага за тези думи: Господи, как ли да се държи с него? Като приема всичко, за да не го отблъсне, или да играе родителската си роля докрай?

Той ѝ хвърли разочарован поглед и отиде в кухнята. Тя дочу успокояващите шумове на следобедната закуска: тресна се вратата на хладилника, забръмча микровълновата печка, хрусна нарязваният хляб... Изведнъж тя се попита как ли ще посрещне излизането на сина ѝ от къщи, когато му дойде времето (а то ще дойде бързо, много бързо...); и пълната ѝ самота ѝ се представи по-оголена от всякога.

Тя влезе в кухнята и го завари седнал на бара и зает да топи филии в шоколада. „Още е с детските си навици“ — рече си тя.

— Какво става? — попита. — Защо престанахме да се разбираме?

— Отде да знам? Предполагам, че разликата във възрастта... Ти ме ядосваш от време навреме, но това си е нормално, нали?

Тя понесе удара. Очевидно е в реда на нещата да го дразни. Но да се радва на това...

— Не мислиш ли, че можем да намерим начин да се разбираме? Все пак съм по-скоро разбрана майка, не е ли така? Бих могла да вдигна врява, задето не нощуваш тук, да ти забраня, да спра да ти давам пари...

— Пак пледоарии, нали? — подхвърли той подигравателно.

— Преди да приказваш, Фредерик, не е зле да помислиш със собствената си глава. Знам, че Перл държи на тебе, но това не е причина да зарежеш училище или да се държиш отвратително с мене. Нямам нищо против да излизаш или да прекараш нощта там от време навреме, в края на седмицата, например... Но и от твоя страна направи някакво усилие.

Той не отговори веднага. Всъщност, не знаеше какво да каже. С нежелание започваше да осъзнава, че отчуждението към майка му не е само временно. Някаква връзка се беше скъсала... И в това има нещо непоправимо. Нелечимо. Не може да каже какво, не може да разбере и причините, макар че малко по малко започва да се оформя някакво смътно обяснение. Това го измъчваше — най-малкото мисълта, че трябва да приеме: няма го вече предишното разбирателство между него и майка му.

Той се тревожеше също, че тя сякаш не осъзнава напълно сериозността на проблема. Не искаше да я нарани, дума да не става, но ако тя откаже да приеме истината, ще бъде принуден да ѝ обясни, че някои неща вече... са приключили.

Но още не беше дошло време за това.

— Права си, мамо. И все пак нещата не са толкова прости.

— Какво значи това, съкровище?

— Не знам. Това е... по-силно от мене, мисля. — Той скочи от столчето пред бара и продължи с весел глас: — Математиката вече я владее... Не съм на старта!

— Добре... Е, исках да те заведа на кино, но го изтървахме...

— А, признавам, че хич нямаше да е зле...

— Късно е, момче, проигра си късмета. Върви да учиш!

Той се усмихна:

— Добре, печелиш. Качвам се.

Оставианицата си в мивката и излезе разсеяно от кухнята, като предостави на майка си грижата да почисти бара, осеян с трохи, на капан с шоколад и оплескан с мармалад.

Тази нощ полицаят Вердон караше по едно странично шосе, като се стареше да бъде колкото може по-незабележим, доколкото това е възможно нощем на напълно опустял път. От доста дни вече двамата с колегата му се сменяха в „лова на уличницата“: така бяха кръстили — тайно — наблюдаването на началната учителка с крака на топ модел.

И наистина младата жена водеше, меко казано, динамичен живот. Не спеше много често вкъщи, вечеряше там още по-рядко и човек можеше логично да се попита кога, аджеба, намира време да подготви уроците и да поправи домашните? Ако се съди по броя на любовниците ѝ, беше си или истинска професионалистка, или момиче, надарено с изключителен темперамент. Във всеки случай за Вердон съмнения нямаше: тая е закоравяла мръсница. Впрочем, нощното следене винаги го докарваше до състояние на неописуема праволинейност — особено когато цяла нощ си представяше как момичето (впрочем, „не толкова, че е със страхотно тяло, но в него има нещо много порочно“, му каза един ден негов колега) се отдава на най-лоши грехове и то в най-безсрамни пози. И той не само мастурбираше доста по-често след началото на следенето, но Ивелин, негова жена от осемнайсет години (и която заедно с годините сложи и осемнайсет кила отгоре), се чудеше на внезапно възродения интерес на нейния „дърт пръч“ към онзи орган, за който той доста отдавна се сещаше от дъжд на вятър.

Така или иначе, тази вечер задачата му се стори още по-мъчителна от обикновено. Да следиш кола в оживеното градско движение е едно, а да не те забележат на напълно безлюден път е съвсем друго. В най-лошия случай в града е достатъчно да се държиш на по-голямо разстояние. Рано или късно все ще ти присветне червеното, за да спреш или да ти позволи да се лепнеш пак отзад. В замяна на това тук упражнението се оказа по-деликатно. Той се държеше далече зад малкото черно фиатче Уно и се водеше само от задните му светлини, за да не го изгуби. Самият той караше на габарити, като се надяваше, че някое животно или гърбицата по

средата на пътя няма да го накарат да изгуби управлението на колата без отличителни белези.

Съсредоточен върху пътя, в първия момент не забеляза, че двете червени светлини са изчезнали и кара трийсетина секунди с поглед, вперен в асфалта. Изведнъж осъзна, че фиатчето е изчезнало.

— Мамка ѝ и мръсница, къде се завря?

Даде газ с надеждата да я настигне. Така измина около километър, докато стигна до голяма желязна ограда. Тогава разбра.

— Божичко, какво търси тази у семейство Талко?

Вердон не се досети веднага, когато пое по този път — и има защо, не би минал никога по него — но пътят може да води само в две направления: след няколко километра към гората или към собственост Талкотиер — най-голямото имение в околност, чиито собственици, двамата Талко, бяха толкова богати, колкото и потайни. Всъщност — и Вердон се учуди пак, че не го е забелязал предварително — обраслата с бръшлян стена, над която се виждат върховете на няколко големи дървета, и край която кара от две минути вече, също е на имението.

— Тъй — тъй, малката мръсница ще да е влязла вътре.

Той се почеса по главата и се почуди какво да прави. Оттук къщата не се вижда. Решетестата врата се отваря към залята с катран алея с дървета от двете страни, но къде води алеята не е ясно, защото, за съжаление, вече притъмня. Той вдигна очи нагоре и прецени, че решетката е висока цели пет метра. На горния ѝ край стърчат железни остриета и Вердон би се обзаложил, че някъде вътре подскочат весело три или четири ротвайлера в очакване на някой посетител, когото да разкъсат на парчета. Няма звънец, за да съобщи за себе си, но той забеляза дискретна фотоклетка в краката си и две камери за наблюдение.

— Мамка му, дано не са ме зърнали. Звънец няма, значи щом се приближи човек, се задейства някаква аларма, за да идентифицират посетителите!

Той реши, че ще бъде по-разумно да се оттегли и се върна в колата. Отдалечи я дващестина метра и я прислони с дясната ѝ страна към високата стена на имението.

Сетне се настани удобно, запали цигара и извади термос с кафе от кутията си за ръкавици. Остава му само да чака, и да си представя безсрамията на мръсницата.

Първата кола пристигна няколко минути по-късно. От наблюдателния си пост — не на идеалното, но на достатъчно скришно място, за да не бъде забелязан — Вердон се опита да види кои са посетителите. Невъзможно! Също както и номерът. Вече е прекалено тъмно. Вратата се отвори и преди колата да се шумгне вътре, той можа да забележи само, че е червена хонда сивик.

Втората кола пристигна само след десет минути. Същата песен. После трета, четвърта, пета кола следваха на интервал от две или три минути. Вердон погледна часовника си: дваисет и два и трийсет.

Само ще да е групов секс! Вместо да го успокои, мисълта за мръсницата, отдаваща се безотказно на цяла банда безпътни баровци го хвърли в огън и същевременно в дълбоко неразположение.

А колите продължаваха една подир друга и дори по-нагъсто. Пристигаха и по две, по три наведнъж. Странна картина, мислеше си той, са всички тези фарове, пронизващи нощната тишина върху обикновено пустия път. В дваисет и три часа беше вече изброил дваисет и осем коли. И това май не е всичко.

В дваисет и три и петнайсет върволицата внезапно пресекна. „Това е, празникът може да започва.“ Той се канеше да му дръпне глътка кафе, когато забеляза два бели фара, немного далече, право срещу него.

— А, това не беше предвидено.

Той се наведе бързо над седалката. Десет секунди по-късно чу как колата мина покрай него. Караше доста бързо за такова шосе. Вердон остана още няколко секунди залепен до седалката, но беше сигурен, че и тази кола ще се шумгне като другите по тъмната алея между двата реда дървеса, стига само да ѝ отворят вратата.

И когато след хиляди предпазни мерки се надигна, колата беше изчезнала. Вердон не можа да види каква марка е, но я прибави към списъка, който вече броеше дваисет и девет автомобиля.

— Поне петдесет души има вътре!

Оргия, а? Не бяха ли прекалено много, все пак... Прием? Несъмнено, но в такъв случай затворената врата не изглежда особено гостоприемна. Без да говорим за тази кола, която дойде право от гората... Ами мръсницата — какво търси на един прием на висшето общество?

На Вердон всичко това му се стори странно. Но не е негова работа да разследва. Той си има неговите си задачи — да следи, да бележи, да чака — най-съвестно; в края на краищата, това наистина не е негова анкета и той е съгласен с Греди... При условие че ще се реваншира. Двата мъже имаха поне една обща точка: пълно презрение по адрес на шефа!

Той се отпусна на седалката и нагласи огледалото за обратно виждане така, че да намери най-добрия ъгъл, за да наблюдава, без да се мести, след което включи тихичко авторадиято.

Така минаха трийсет минути — в самота, пушене и музика. После, тъкмо когато палеше третата цигара със светъл тютюн, някакво движение в огледалцето привлече вниманието му. Един мъж се приближаваше с широки крачки. Водеше три кучета на синджир — не ротвайлери, а датски догове — които се дърпаха яко. Уверено и с две ръце човекът успокои животните; те му се подчиниха.

Вердон усети подсъзнателно опасност. Ясно е — човекът идва за него. Ще трябва да започне да му обяснява: Какво правите тук? — Хм... следя мръсницата, нали я знаете, тази, дето е у вас и кара фиат Уно!

Човекът се приближаваше с решителна крачка. Вердон оправи седалката си и завъртя ключа. Двигателят изскимтя и кихна два пъти, но не запали.

А, не! Ама че номер!

В огледалцето мъжът разбра намеренията му. Пусна кучетата и те се впуснаха към колата. Дясната предна врата беше блокирана и те се скупчиха от неговата страна и с горещия си дъх запотиха стъклото, оплюха го с кръвожаден лай, олигавиха го, покриха го с пяна от ярост и глад.

Паникьосаният Вердон се размърда отново. Погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че мъжът все още не се е добрал до него, и забеляза двама нови преследвачи да се присъединяват към първия. Тримата се приближаваха с бърза крачка.

Контактният ключ се превъртя; след дрезгав спазъм колата запали. Без да му мисли, Вердон включи на първа и натисна газта. Одра леко вратата о стената, за малко да сгази едното куче, не успяло да отскочи навреме, и накара тримата юначаги да се заковат на място. Измина няколко метра с пълна газ, после се сепна.

Нали точно това искат, тези гадове. Да ме блокират към гората!

Натисна рязко спирачката и се обърна на сто и осемдесет градуса в седалката с ръка до облегалото за глава. И с ловкост, позволила му да премине без проблеми всички тестове в полицейското училище, потегли на заден ход уверено, въпреки скоростта. Мина край тримата стъписани мъже, които изгледаха летящата на заден ход кола, а Вердон забеляза колко странно са облечени...

Или по-скоро не, странното е, че и тримата са в черно — като някаква униформа.

Не се разпростря повече в разсъжденията си по облеклото и продължи нататък още около двеста метра, подир което, решил, че е недосегаем, направи обратен завой.

Мярна му се мисълта, че се е измъкнал от истинска опасност. Краката му бяха сякаш омекнали и докато се приближаваше с пълна скорост към Лавил, се почувства страхотно развълнуван. Веднага щом напише доклада си, се прибира вкъщи и се отрязва!

Единият от тримата мъже изгледа червените светлини как потъват в нощта. Ето че и проблемите започват, рече си той.

Въздъхна. Какво ли ще каже Майката?

Той се завъртя в обратна посока, без да го е грижа за другите двама и пое обратно към къщата. Желязната врата се затвори след тримата заедно с кучетата по петите им. Качиха се в малкия джип, който служеше за придвижване вътре в имението. Спряха пред главното каменно стълбище на дома. Човекът слезе от колата и изтича нагоре, като прескачаше стъпалата четири по четири. Влезе в просторния хол и се насочи право към стаята на Майката.

Почука.

— Влез! — извика тя.

Той влезе.

Тя го чакаше. Той каза смутено:

— Успя да ни се измъкне, Майко.

— Как е възможно такава нещца?

— Сигурно е бил някой от полицията. Щеше да е рисковано да го отвлечем. Знаете добре, че нещата се промениха, вече не контролираме

напълно положението. Не бихме могли да го премахнем... И трябваше да го оставим да избяга.

— Нещастното животинче, кой би могъл да знае, че се намира тук и че е изчезнал точно пред къщата?

— Явно е бил тук по служба. Не може да е случайно, Франсоаз твърди, че от няколко дни усещала да я следят, но още не беше успяла да види каква е колата. Значи, ако е бил по служба, спокойно може да се свърже с централата и да съобщи къде се намира.

— Хм...

Настъпи миг на колебание, мълчание, на размисъл.

— Не можем да си позволим провал. Светът ни гледа. Време е да заемем мястото си.

— Да, Майко.

— В такъв случай смятам, че жребият е хвърлен. Скоро ще имаме посещение. Време е да променим плановете. Искахме да напреднем инкогнито, това се провали. Тогава ще вървим с открити лица.

По същото време Клер, сама в леглото, още препрочиташе написаното през деня и по-конкретно редовете за чувствата ѝ по отношение на родителите на жертвите. И отново, за хиляден път си помисли, че ако тя бъде подложена на подобно изпитание, сигурно ще умре.

Това я върна към Фредерик и следобедния им разговор. После двамата вечеряха заедно и си разменяха шеговити реплики... След което тя го остави да учи уроците си.

Тази вечер, простичка и толкова подобна на тези от миналото, би трябвало да я успокои за отношенията им. Но не го стори. Някаква фалшива нотка се усещаше, но тя не успяваше да я улови. Сякаш Фредерик *играеше комедия*?

Не, не беше това...

Също такава фалшиво впечатление остави у нея и обедът с онези хора със странното им поведение. Дори и Мадлейн Талко се държеше неестествено и странно, което сякаш ѝ напомняше за... Антоанет Андреми! Да, тя беше точно същият тип жена! И както с Антоанет, отначало Клер се почувства привлечена от нейната властност с

благосклонни нотки, и от очите ѝ, които сякаш ти казват, че знаят нещо за тебе.

Явно мислите ѝ бяха доста разбъркани, когато угаси лампата, обхваната от сънно вцепенение към един часа през нощта.

Нито за миг не ѝ дойде на ум, че очевидното съучастничество между гостите на Флоранс Нобле може да се дължи и на друго, освен на принадлежността им към клана на кореняците лавилци.

Нито за миг не ѝ хрумна и мисълта, че веселият разговор със сина ѝ би могъл да бъде последното им примирие.

ТРЕТА ЧАСТ. СЕНКИ И СВЕТЛИНИ
(16–30 ОКТОМВРИ)

Греди препрочете многократно доклада. Очертаваше се нова следа. Първата истинска следа от началото на аферата. Той би искал да се поразговори малко с Вердон, с цел да изясни някои пунктове. Защо, например, не беше различил регистрационните номера? Как точно е била паркирана колата му? От време навреме описанието му на фактите беше доста мъгляво. Греди подозираше този, когото в службата наричаха с чисто полицейска елегантност „стоманения грездей“, че е написал набързо доклада си.

Седнал в стаята си пред чаша димящо кафе, Алекс усети мислите си в безредие. Не познаваше добре нито имението Талкотиер, нито живеещите в него. Не бе минало достатъчно време, откакто бе дошъл тук, за да прецени доколко имат тежест в областта. Знаеше само, че семейството е много влиятелно.

Понесъл чашка кафе от автомата, Дусе влезе в малката стая с казионна мебелировка, от което тя се смали още повече. Алекс винаги се забавляваше да наблюдава каква част от пространството биваше заета от жандарма, веднага щом той влезеше някъде.

Двамата мъже бяха решили да прегледат заедно докъде са стигнали в разследването.

— Май има нещо ново, а? — атакува Дусе.

— Ти откъде разбра?

— Нали знаеш, новините обикалят бързо...

Алекс поклати глава и му подаде копие от доклада. Дусе положи солиден задник на верев върху бюрото, отпусна се съвсем не по военному и започна да чете, като дъвчеше угасналия си фас с подскачащ от възнение мустак. Широките му рамене и мощният гръб затуляха доста от гледката на Алекс. Като свърши с четенето, Дусе вдигна очи и засука замислено мустака.

— Абе ние да не сме расли в саксия!

— Преди да нападаш доклада, предлагам да направим равносметка на това, което вече...

— Прав си.

— Добре, започваме отначало.

Алекс стана и се насочи към табло с бели листчета, задигнато за случая от една празна стая на горния етаж, наречена помпозно „Заседателна зала“. Дусе отново се настани на верев върху ъгъла на бюрото.

Алекс започна да изброява фактите. ПЪРВО: убийство на дете. Липсва всякаква следа, но извратената прецизност, с която е извършено престъплението, показва, че то не е дело на аматьор. Дусе кимна в знак на съгласие, докато Алекс пишеше: „Първо убийство. Акт на рецидивист“.

ВТОРО: съдебният лекар, натоварен с аутопсията на тялото, е засегнат от мистериозна болест точно в момента, когато се опитва да влезе във връзка. Следа: „Рабат 1978“? Това има ли някаква връзка или са думи, надраскани машинално върху телефона? След проверка се оказва, че през тази година Либерман наистина е бил в Мароко с професионална цел.

— Добавям — уточни Алекс, — че се видях с дъщеря му. Тя ми намекна, че това пътуване е разтърсило баща ѝ. Според нея там той е разследвал, дръж се да не паднеш, убийства на деца!

— Тогава случаят Либерман е свързан по някакъв начин, нали?

— Да кажем, че тази хипотеза не може да бъде отхвърлена.

— И какво е това?... Отрова, която... парализира ли?

— В това е целият проблем — въздъхна Алекс.

ТРЕТО: едно дете, изчезнало почти пред очите на учителката му. Според Греди последната се държи подозрително, но досието ѝ е чисто.

ЧЕТВЪРТО: Клер Ермен се настанява в Лавил три седмици преди първото изчезване. Пристигането ѝ може да изглежда странно, но след проверка затварянето на кантората ѝ е потвърдено. Някои дори говорят за депресия.

— Научи ли нещо конкретно от твоите срещи с нея? Ти всъщност не си ми казал нищо... — рече Дусе.

Алекс помисли малко. Какво да му каже? Не я смяташе за виновна, това е ясно. Или поне не пряко. Впрочем, първото досие, изпратено на Алекс от Льо Флош, потвърждаваше версията на Клер: изпаднала в нещо като депресия, тя решава да затвори кантората си.

Дори се шушука, че някои от сътрудниците ѝ, които продължават да работят, се опитват да я купят.

И все пак съвпадението между нейното пристигане и първото убийство си остава подозрително. Освен това трябва да признае, че щом си помисли за Клер Ермен, и го спохожда образът на Нанси. Той не знаеше дали очарованието на младата жена го беше засегнало наистина, но чувството на вина, дължащо се на призиванието му, беше явно: тя поражда у него желаниа, досега грижливо потискани. Това нито му помага да разсъждава трезво, нито да рискува да отстрани окончателно Клер Ермен от списъка на заподозрените. И най-сетне, което не е най-малката мистерия, съществува и Мароко.

— Накратко казано, тя изглежда чиста... Само че има нещо гнило. Била е в Мароко по едно време с Либерман.

— По дяволите, тогава... както казваш, има нещо гнило. Знаеш ли какво е правила там?

— Не, знам само, че починал мъжът ѝ. Очаквам подробности от Париж. Моят приятел Льо Флош от криминалната ми изпрати вече едно досие, но почти не ми споменава за Мароко. Ще трябва да ни светне. Чакам го да ми се обади... Стига да има какво да ми каже.

В действителност се надяваше да няма какво да му каже.

— Още нещо странно ѝ се случило — допълни Алекс. — Твърди, че видяла Антоанет Андреми.

Дусе подскочи.

— Шегуваш ли се?

Алекс беше принуден да отрече.

— И все пак не я смяташ за заподозряна? — учуди се Дусе.

— Не казвам точно това... Смятам я за свързана с аферата, но не я виждам в ролята на престъпника.

— Трябва да се задълбаем... Кое ти доказва, че след процеса Андреми не е изпаднала в безизходица и не ни играе номера?

В думите на Дусе звучеше гласът на разума... И все пак Алекс не можеше да си представи как тази жена се отдава на...

На какво по-точно?

Той се съсредоточи отново върху фактите. Постепенно с излагането им конферентното табло се изпълваше с непохватно изписани редове.

ПЕТО: отвлечено бебе. Засега това е единственото неоткрито тяло, следователно не може да се установи категорична връзка с аферата.

— Но все пак родителите се държат подозрително — обяви Дусе. — Особено майката...

— Също и бащата, така е. Но информацията ни за съответните родители оставям за края.

ШЕСТО: според свидетел подобни убийства са извършени през 1966-а. Но — и това със сигурност е най-странното — не е имало нито доказателство, нито жертва, нито полицейски доклад, нищо...

— Сега ще те разсмея — прибави Дусе. — Люсиен Морван — журналистът, за когото се смята, че е разследвал — чисто и просто изчезва. Във всеки случай не открих никаква следа от него. Нито чрез комисията за журналистическите карти, нито чрез професионалните регистри... В журналистическото дружество цели дванайсет години не били чували да се говори за него. За последен път поискал да му подновят картата през... 1982-а. Колкото до главния редактор от онази епоха, той е починал. Срегнах се с вдовицата му, не знае нищо.

— А чрез другите журналисти?

— И там нищо. Повечето са пенсионери. Морван бил мълчалив и потаен момък, не го обичали много, това е всичкото, което си спомнят. Няма жена, нито деца... Може да е бил хомо, ама и това не е сигурно.

Двамата мъже замълчаха за момент, замислени върху изписаното на таблото резюме. Алекс продължи изложението си:

— Така, сега за родителите. Започваме с двамата Гайяр — те са пострадали първи...

При първото посещение Гайяр му направи странно впечатление: не на отчаян родител, изпаднал в шок, а на някакво плешиво кюфте, гладко и плъзгаво, напълно лишено от чувства. Жена му, обратно, изглежда измъчена и сякаш знае нещо. Но за момента няма никаква причина да я слагат под наблюдение, още повече че иска да замине на почивка на място с много по-чист въздух.

— Обаче от финансова гледна точка имам нещо доста по-сериозно. В последно време Гайяр е претърпял големи загуби и то благодарение на двамата си главни клиенти: Пол-Мари Талко и Агенция Нобле... С други думи, агенцията за недвижими имоти на Флоранс Нобле.

— Талко ли каза?

— Да... Пол-Мари, директорка на частната клиника в Двора на парка. Официално Гайяр я ръководи лично, но предвид размера на сумите, смятам, че това трябва да има нещо общо със счетоводството на клиниката. Защо? Знаеш ли нещо?

— Продължавай с родителите, после ще се върна на това — рече жандармеристът, като се почеса със съмнение по темето.

— Добре... ПОСЛЕДНО: когато ходих да се срещна с Гайяр, видях една снимка в стаята на момчето.

— И какво?

— Ами... Трудно е да се каже. Нещо не е в ред, но не успявам да разбера какво точно. Във всеки случай, на снимката е висшето общество — включително Флоранс Нобле — и сега докато ти казвам, се чудя дали точно това не ми се стори странно: това не е снимка на Дядо Коледа или на нещо момчешко, а на люде във вечерно облекло. Какво търси това в стаята на едно момче?

Дусе вдигна неубеден рамене.

— Във всеки случай и това е следа...

Алекс го погледна изпитателно. Дусе започваше да клати глава и поглажда мустак, а зениците му светеха от възбуда.

— Да, може би сме напипали нещо — подхвана той очевидно оживен. — Отивам тайно аз у Льобрьой... Както знаеш, това са обикновени хорица и няма живот за тях — и за него, и за нея, откакто откриха тялото на момчето им. Но може би при Масиак е по-интересно, дори да не сме сигурни дали е свързано с отвличането на бебето им. Зъболекарят, представи си, току-що е получил подъл удар: изхвърлили са го от клиниката Талко, където бил на щатна работа.

Двамата мъже замълчаха и се спогледаха в смисъл „схващаш ли това, за което си мисля и аз?“

Накрая тишината бе нарушена от Алекс.

— Две убити момчета — не, не е това думата, а заклани — и едно отвлечено бебе, един бивш адвокат със съмнително минало, съдебен лекар, сполетян от неизвестна болест, полуоткачена библиотекарка, която твърди, че имало подобни престъпления, учудващо примирени или заплашени родители, които си имат разправии с клиниката Талко, един тайнствено изчезнал антиквар след вечеринка у Флоранс Нобле...

— А сега и това — рече Дусе и размаха доклада на Вердон.

Алекс въздъхна, закачи меката си шапка на ръба на таблото и се върна към бюрото си:

— И сякаш всичко това е свързано някак си...

— Абе нали ти казвам: не сме ние расли в саксия.

— Дори имаме и една следа в повече. Знае се, че у Талко е имало събиране и ако повярваме на този доклад, поведението на хората, броят на поканените и дори несходството на колите — всичко предизвиква съмнения. Видя ли това? Имаме три мерцедеса и две беемвета, но също една 4 L, една mehari и дори една 2 CV. Без да говорим за фиатчето на нашата приятелка... и за червената хонда. Не смяташ ли, че има нещо гнило в прием от тоя род у толкова богати хора?

— Разбира се, че е странно! Доколкото знам, мерцедесите и беемветата не мелят брашно с тези 2 CV... И все пак сме затънали до гуша — настоя Дусе все така с фаса в уста.

Алекс отпи глътка черно кафе. Напитката беше студена и още по-смадлива от обикновено. Устата му се изпълни с вкус на метал.

— Няма ли да престанеш да ми дъвчеш тоя боклук, за да се опитам да ти обясня?

— Добре де, виждам, че не си загреял с кого си имаш работа. Талко наистина не са кои да е. Дори ще ти кажа нещо повече: тук царете са те.

— Обясни...

Дусе стана от бюрото и хвърли фаса в пластмасовото кошче в краката си. Погледна втренчено Алекс:

— От колко време всъщност си тук? — попита неочаквано.

Алекс помисли.

— От година и половина... Май не съвсем.

— Така. Преди това си бил в Париж, нали? Винаги ли си бил в Париж?

— Да, всъщност не... Известно време живях в предградията.

Дусе вдигна очи към небето. Само един парижанин може да смята, че предградията — това не са Париж.

— В такъв случай те разбирам защо ти не разбираш. Позволи ми да ти обясня нещо. Във всички градове в провинцията — сигурно и по света — и особено в малките градчета има две, три или четири семейства, които си поделят властта.

Алекс понечи да го прекъсне, но Дусе го спря с жест.

— Когато казвам, че си делят властта, трябва да се разбира, че притежават най-голямата част от недвижимата собственост; че обикновено излъчват най-малко по един депутат от двете последни поколения — понякога и министър; че хранят няколко хиляди души, запрени във фабриките или в канцелариите им, или и на двете места; че обядват редовно с префекта — и не е впрочем невъзможно г-н префектът да се случи любовник на госпожата или обратното... Така че, виждаш за какво става дума. В Лавил не са четири, не са дори и две семейства, които контролират града. Тук има само едно семейство.

Алекс кимна.

— Талко ли?

— Талко.

— Добре, но не виждаш ли, че името изскача прекалено често: първо, счетоводителят бачка за тези Талко; второ, зъболекарят бачка при тези Талко; трето, началната учителка посещава въпросните Талко; четвърто, старият антиквар изчезва след соарето у Флоранс Нобле, която май се е явила у тези Талко заедно с учителката...

Дусе пое дъх и дълбокият му оглушителен глас се преобрази в конспиративно шушукане:

— Слушай, не знам в какво се набъркваме. Искам да ти кажа само, че преди три години едно младо ченге нагази в л... ако виждаш каква е картинката.

— С тези Талко ли се забърка?

— Да речем, че имаше съмнения относно едни немного... хм... легални дейности. И започна да вдига пушилка.

— Да не искаш да ми кажеш, че момчето е мъртво?

— Не, но тук вече го няма. Дискретно го изхвърлиха заедно със съвет да си държи устата затворена. Тъй че, ако ми позволиш и аз да ти дам някакъв съвет, това е да ги забравиш за малко тези Талко. Съсредоточи се върху нещо друго... Бил си добро ченге в Париж, но нали знаеш, някой пич, който иска да го запратят в дупка като нашата тук, и то когато го очаква блестяща кариера, това ги кара да охладнеят онези там горе. Нали?

Алекс понесе удара. Преди смъртта на Нанси кариерата заемаше доста голяма част от мечтите му. Обичаше занаята си и не беше лишен от амбиции. По свой начин Дусе почти го изкара неудачник.

— Освен това — продължи Дусе вече по-уверено — фактът, че името Талко се появява често, сам по себе си не значи нищо. Те са многобройни и известни... И задължително свързани в професионален или в личен план с много хора.

— Прав си за едно: няма да се огранича с тези Талко, съвсем не. Първо ще ида пак да обработя библиотекарката, да видим дали паметта ѝ се е възстановила, ще разговарям и с родителите...

— И после да не забравяме адвокатката.

Алекс не отвърна. Беше малко разочарован от поведението на Дусе, но в края на краищата, дори да бе по-различен от другите жандармеристи, все пак си беше военен: йерархията, напредването в службата явно имаха значение за него. И Алекс отправи към симпатягата такъв недвусмислен поглед, че другият сметна за добре да промърмори извинително:

— Не искам да кажа, че трябва да се откажем от следата Талко. Но ни трябва много повече елементи, преди да атакуваме такъв едър дивеч. И като начало ни трябва някакъв... мотив, например.

Алекс обърна глава към прозореца.

Чувството му, че е попаднал в гнездо на пепелянки, беше твърде очевидно, реши той, за да оставя настрана която и да било следа. Още отначало едно глухо усещане за нещо организирано се рееше в подсъзнанието му като прилив със слаба, но ритмична амплитуда, и като отегчително повторение на едно и също: *всичко е свързано, всичко има една цел!*...

— Да, напълно си прав — рече той, като се обърна към Дусе — има много други пунктове за изясняване. Но, за всеки случай... би ли ми дал името на момчето, което е разследвало тези Талко?

Тази сутрин Клер стана късно. Дори не видя Фредерик в часа за закуската. Беше изкарала неспокойна нощ със сън, прекъсван от странни видения, и с дух, тревожен от всички страни: от Греди, Андреми, Фредерик, Флоранс Нобле, Мадлейн Талко... Те ѝ свиреха вихрена серенада и лицата им танцуваха цяла нощ върху спуснатата преграда на клепачите ѝ.

Вече минаваше десет, когато тя събра сили да се надигне. Несигурното ѝ равновесие, когато стъпи на пода, я накара да помисли, че започва да злоупотребява сериозно с невролептиците. Един поглед към огледалото в банята, където се завлече, потвърди: очите ѝ бяха надуты като на заклет пияница, макар че снощи отпи само глътка алкохол. Дори не опита трапезното вино, спомни си тя.

„Клер Ермен, четирийсетгодишна, дрогирана адвокатка на края на силите си...“ Не е зле като заглавие на книгата ти!

Тя се усмихна пиянски на огледалото, щастлива, че все още е в състояние да се присмее на себе си.

Слезе в кухнята. Без да се учудва, я намери опустошена след преминалия ураган, наречен Фредерик.

Този ден безпорядъкът нямаше шанс. Клер не се чувстваше способна да свърши работа за стотинка... Впрочем, желанието ѝ беше точно такова: да не върши нищо. Това не ѝ се случваше често: може би два или три пъти в годината ставаше сутрин в подобно полукоматозно, мрачно, отъпяло състояние. Тогава отменяше всичките си срещи, важни или не, със съзнанието, че отиде ли там, резултатът при всички случаи ще бъде плачевен. В тези моменти разсъдъкът ѝ се въртеше на бавни обороти... ако изобщо го имаше. Така или иначе денят беше пропилян: няма да напише нищо свястно, нито пък усеща у себе си сили да отиде до библиотеката и да прочете нещо за Лавил, както си беше обещала.

Тя постоя две минути, загледана в бара, без мисъл в главата. Накрая си свари набързо кафе и се оттегли в дневната стая. Дръпна

докрай пердетата с надежда вътре да нахлуе силна светлина. Напусто: небето беше мръсносиво и мрачно.

Тя се тръшна върху канапето и вдигна крака върху ръба на ниската масичка. Забеляза отгоре пакета цигари, който ѝ намигна полуотворен. Поколеба се за момент (*Гладна си, това твоятто не е работа!*), след което запали една.

И точно в този миг усети силна нужда от слънце. Това беше физическо желание, почти епидермално: да усети топлите лъчи върху кожата си, да забие пръсти в мекия пясък, да слуша мърморенето на вълните върху морския плаж... *Боже мой, трябва да замина!*

Това заклинание я върна безмилостно в Мароко и тя осъзна, че ако продължава така, сигурно ще изкара деня в жалби по участието си от типа „равносметка на четирийсетгодишнината“. Беше ѝ се вече насъбрало достатъчно, за да се потопи в спомени — за Греди, който ѝ говореше за Мароко, за сина си, който от известно време я притискаше все повече с въпросите за баща си — и да не се остави и отнесе само към мрачни и носталгични територии, само защото има нужда да се попече на слънце. Какво да прави? Да си седи тук и да пие прекалено черното кафе и да си повтаря: „Аз Пропилях Живота Си“?

Тя пое нещата в ръце (не без да си даде сметка, че предполагаемите десет минути са се превърнали в цял час: часовникът на видеото показва 11:02). Върна се обратно на горния етаж, енергично си взе душ, облече набързо тесен пуловер, дънки, ботинки и реши да върви на пазар. Хладилникът беше празен и рано или късно трябва да го напълни. Значи...

Когато излезе, реши да не обръща внимание нито на мъглата, нито на гласчето, което не млъкваше: *ама ти какво правиш тук? Ами ти какво търсиш в тоя град?*

По едно време се усети, че сигурно изглежда като някоя луда, защото срещна в Двора на парка един стар господин, разхождащ чистичкото си пуделче; той я изгледа с подозрение, сякаш тя вървеше и си приказваше сама.

Но това не е така, нали?

Не, сигурно не е... но беше изсушила косата си набързо, а ако тя не е вързана или грижливо сресана, бухва като кошерище. И освен това не се гримира като хората: сложи си твърде ярко червило и съвсем блед руж на бузите — тъкмо да изглежда като някой мъртвец!

За да се измъкне от погледа на стария господин с пуделчето, който ни най-малко не прикриваше интереса си (и ясно защо — на километри наоколо нямаше жива душа, освен тях двамата), тя отвори чантичката си и измъкна триумфално очилата за слънце. Наричаше ги „очилата ми Катрин Денъв“, защото бяха достатъчно тъмни, за да прикрият облика на безмилостните утрини. Беше ги слагала понякога и при участията си по телевизията. Така защитена, тя пое отново на път.

Живителната хладина я тонизира и тя се почувства почти във форма, когато пристигна в края на Двора на парка — на площад „Вашингтон“, търговско и следователно оживено средище. Почуди се дали движението и изобщо човешкото присъствие се отразява донякъде на мъглата. Наистина беше забелязала вече това: на площада с малката градинка по средата и с павилионите наоколо беше по-светло и по-свободно, отколкото в Двора на парка; и когато човек го погледне откъм средата на площада, дългите зелени и пусти алеи сякаш се губеха в тунел от мъгла.

Площад „Вашингтон“ беше доста симпатичен. Живеещите на всички околни улици идваха редовно да пазаруват, както Клер, и тук кипеше истински квартален живот. Именно заради тази човешка топлина, непозната в Париж, тя беше поискала да се настани тук.

Мислеше отначало да се отбие при бакалина, но като хвърли едно око на витрината на хлебаря, си спомни, че не е закусвала. След няколко минути, рече си, по улицата ще се проточи опашка от любителите на франзели. А в момента в магазина няма жива душа.

Хлебарката, едра госпожа с блуза в бебешко розово, я посрещна с искрена усмивка (или дяволски добре имитирана в смисъл „А, вие ли сте! Тъкмо ви очаквах с нетърпение!“).

— Добър ден, госпожо... — рече тя със силен бургундски акцент. — Какво ще бъде днес? Добре изпечена франзела, както обикновено?

— Тъ... да, това също. Но май ще се съблазня да опитам и нещо сладко.

— О, бога ми, напълно сте права. Човек трябва да си доставя удоволствие от време навреме!

Интонацията на гласа ѝ, губеща се горе във високите тонове, забавляваше Клер.

— Какво ще опитате? Една пастичка?

— Не, по-скоро ми се ще нещо от тестените закуски.

— О, добре, значи... Вижте тогава тези хлебчета със стафиди. Излезли са от фурната преди десет минути, още парят.

— Да си призная... Но това е пълно с крем.

— Ами! Никак дори! Съвсем мъничко жълт крем, лек като пяна. Хайде, я го опитайте.

— Хубаво... Тогава едно хлебче със стафиди.

— Искате да си го хапнете веднага, нали?

Клер кимна в знак на съгласие.

Хлебарката започна да действа енергично, без да се смущава ни най-малко от мощната си гръд, избра с твърде професионален поглед леко препечена франзела и уви, доколкото е възможно, сладкиша с крем. Точно в този миг, като се обърна към Клер, тя произнесе една фраза — о, съвсем кратко и незначително изречение, което, дочуто от други клиенти, не би имало никакво значение и стойност. Въпреки това, няколкото думи изглежда предизвикаха у младата жена крайно и окончателно въздействие.

Тя подаваше на Клер франзелата и малкото меко хлебче, но вместо да ѝ каже колко струват, тя произнесе с усмивка, която разкри венците ѝ, поизцапани с червило:

— Изглежда искате да ни напускате вече, а?

Клер не отговори веднага, като остави въпроса да отекине с пълна сила в съзнанието ѝ: *Изглежда Искате Да Ни Напуснете Вече, А?...* Внезапно ѝ се зави свят.

— Аз... колко ви дължа?

— О, извинете. Девет франка и осемдесет, моля.

Клер порови в чантата си, (*Изглежда Искате Да Ни Напуснете Вече, А?*) — подаде парите на... *на дебелата мръсница.*

Благодари, поздрави и излезе, като се помъчи да запази възможно най-естествения израз на лицето си.

Изглежда Искате Да Ни Напуснете Вече, А?...

Отби се, както искаше, в бакалницата и беше обслужена от някакъв червендалест тип с алжирски акцент на прясно пристигнал през 62-а. После, като свърши с покупките, се върна бавно към Двора на парка, отрупана с пакети, които обаче не бяха тежки, защото за да се разхожда по-редовно, тя купуваше всичко в малки количества.

Фразата продължаваше да бръмчи в съзнанието ѝ:

Изглежда Искате Да Ни Напуснете Вече, А?...

И тя се опита да я разкара; и в крайна сметка, тя се оказа по-силната.

Какво означаваше това? Всички жители на този град ли ще тръгнат да я питат същото? Превръщаше ли се Клер Ермен тема на разговор за лавилците? Господи, прекрасно си представяше, просто виждаше пред очите си Флоранс Нобле, която ни лук яла, ни лук мирисала заявява на хлебарката: „Знаете ли, на адвокатката, дето защитаваше Андреми... нещо не ѝ се нрави тук. Иска Вече Да Ни Напусне“.

Ти си луда, повтаряше си тя, докато несъзнателно забързваше крачка към къщи. Това си е чиста параноя. На път си да изпаднеш в пълна депресия.

А, така ли? Ами Антоанет Андреми — какво, привидя ли ти се? Ами децата — и те ли са привидение? Ами дебелите хлебарки, които те питат: Изглежда Искате Да Ни Напуснете Вече, А?...

Ами да, това може да не значи нищо. Градчето е малко, провинциално, хората са бърбиви, нормално е.

Несъмнено... И все пак, в това Изглежда Искате Да Ни Напускате Вече, А?... има странни интонации. Звучи малко като *Значи Не Ви Се Нрави Компанията Ни, А?...* Или като *Значи Не Сме Достатъчно Изискани За Вас, А?* Или най-сетне като *Знаеш Ли Какво Може Да Ти Се Случи, Ако Ни Напуснеш?*

Да, това е може би лудост и тя не би могла да обясни ужасното усещане, предизвикано от думите на хлебарката. Да, може би е ирационално, раздуто, преувеличено. Но когато пристигна пред боядисаната къща в цвят екрю в Двора на парка — *определено никога няма да мога да кажа „вкъщи“* — разбра, че решението ѝ е взето.

Тя изкара останалата част от деня в двоумение как да съобщи новината на сина си.

Минаваше двайсет и един часът, когато Греди се прибра вкъщи. „Двустайният“, предоставен му под наем от Флоранс Нобле, който в столицата би минал за „голям“ апартамент, беше модерен и възможно най-безличен. Обикновено той го оприличаваше с душевното си състояние. Мъртъв. Пуст.

Но тази вечер, след изтощителния ден, малко повече топлина би му дошла добре... Не точно „дом“ — нека не си въобразяваме, казваше си той — но поне няколко растения в саксии, приглушено осветление... Малко човеколюбие. С отварянето на вратата забеляза — и то за първи път — колко аскетично е жилището му; само най-необходимото: канапе легло (човек би се попитал, за да посреща кого?), черна маса с два стола, телевизор, хайфи уредба, малко мебелче, за да подреди няколкото си книги, хартиен лампион, разпръскващ мръсна светлина... В стаята — още по-зле: дюшек върху японска пружина направо на пода, а импозантна нощна лампа изпълнява ролята на украсата.

След смъртта на Нанси бе предпочел да раздаде всичко.

Той хвърли анцуга върху канапето и се насочи право към кухнята, където намери една „Хайнекен“ и я изпи със звуци на доволство направо от бутилката. Чувстваше се мръсен и си призна, че един душ ще му дойде добре, но все пак най-належаща беше нуждата да се опъне хоризонтално. Върна се в стаята (*килията на бонзата*^[1]) и се строполи върху твърдия дюшек. Денят беше наситен, да. Беше успял да се свърже бързо с „депортираното“ ченге, споменато от Дусе. Момъкът първо се паникьоса: „Откъде се обаждате?... Позвънете ми пак от някоя кабина...“ С една дума, поведение на жертва на теорията за заговора. Накрая се съгласи да се срещне с Алекс още същия ден.

Три часа с високоскоростния влак нататък, три часа обратно, и като похлупак — малка визита при библиотекарката. Да, денят му беше доста натоварен... но си струваше. Защото макар Алекс все още да се усеща далече от разрешаването на проблема, същевременно интуицията му подсказва, че е уловил интересна следа.

Остава му, разбира се, да събере всички съставни части и най-вече онова, което предусеща като възможна истина, беше в същото време толкова огромно, толкова свръхестествено и невъзможно, че не е напълно сигурен дали трябва да продължи разследването в същата посока. Но знае и друго — че оттук нататък ще трябва да съсредоточи всичките си сили върху тази афера, каквото и да си мисли по-горното началство. И странно, перспективата за сблъсък с прекия му началник не го разтревожи ни най-малко. „Нямам какво да губя, рече си той — нямам вече абсолютно нищо.“

Не е така и той го знаеше. Впрочем, достатъчно говори фактът, че намира апартамента си за зловещ — вътре направо да те хване страх. Но сега се чувства по-добре, много по-добре, и тук разследването играе известна роля. Да поеме риска да му го отнемат беше все едно да започне отново да се отвращава от всичко.

При все това продължава да го гложди малка „подробност“ — какво общо би могло да има между убийствата и Клер Ермен? Това е загадка, за чийто отговор си няма и най-малката идея. Клер Ермен... Харесва му къщата ѝ. Ето ти един топъл дом. Беше успяла да създаде приятелска, контрастираща, мека атмосфера с тия зелени растения наоколо, с тези пастелни цветове, с този колониален вид...

Дали да не ѝ направи едно импровизирано посещение — още сега, помисли си той, като се изправи в леглото.

За какъв дявол?

Ами за да разговарят. Да постоят заедно. Изведнъж това му се стори безумно — тя е единствената личност в Лавил, която той цени истински. Единствената, заради която би поискал да разчупи самотата си.

Не, няма да ходиш при Клер Ермен безпричинно и импровизирано. Не и докато не разбереш ролята ѝ — ако има такава — в тази афера.

Той се отпусна обратно върху възглавницата и въздъхна. Във всеки случай трябва да стане рано; има да свърши много неща: като се започне с проверката на два или три незначителни факта, научени от момъка, после ще наобиколи клиниката Талко, за да разговаря с директорката, ще поиска потвърждение от Флоранс Нобле за присъствието ѝ на онзи вечерен прием, а в случай на отказ — доколко е близка с детската учителка...

Сънят го събори като никога странно лесно, там, облечен, в момент, когато духът му, устремен отново към Клер, му подшушна, че ще я види още утре... И със сигурност не при щастливи обстоятелства.

[1] Килията на бонзата — килията на монаха. ↑

Всичко е свързано... Всичко има една цел.

Греди е прав. Ето защо, както много от очакваните факти в тази история, въпросната нощ трябва да бъде богата със събития, програмирани или най-малкото импровизирани в името на задължителното запазване на контрол. Да, да се запази контролът — ето го отговорът на загадката. За да бъде постигнато, нужна е борба, нагаждане, хитруване. И при нужда — проливане на кръв. Но не е ли това възвишено удоволствие?

И все пак — въпреки крайно старателната стратегия — някакъв непредвиден персонаж трябва да излезе на сцената... Този, когото не очакват и който предизвиква конфликт.

Първото събитие ни отвежда в библиотеката. Заобиколена от книгите си — всички тези прекрасни животи, които бе споделила — Маргъорит се разхожда от рафт на рафт и докосва с треперещ пръст прашните кожени подвързии. От три дни някакъв глас започна да ѝ нашепва мрачни мисли. Един отчаян, но безмилостен глас ѝ напомня, че в този живот не е видяла друго, освен страдания, че удобното убежище на четивото не може да запълни бездънната пропаст — сега, когато се бяха събудили старите спомени, сега, когато ставаше ясно, че брат ѝ е изчезнал...

Полицаят идва през следобеда. Беше студен, макар да прояви разбиране. И с очевидното желание да ѝ повярва, той се показва най-малкото скептичен, що се отнася до точност в описваните от нея събития. Самата тя бе смаяна от ясения образ на спомените си.

През всичките тези години драмата сякаш я бе само докоснала. Никога не се замисляше истински за нея — това беше като скрита и постоянна болка, като зло, с което свикваш, почти като приятел. И после изведнъж бръкват в раната ти и питат: „Не те ли боли?“. Болката, с която се беше научила да живее, се оказва като безименна болест, като нещо нелечимо, което те гризе безотказно като добър стар тумор — до деня, когато разбираш, че е твърде късно да ти помогнат и, божичко, колко боли, дори ако... *сте мъртъв*.

Тя се опита да опише въпросното явление на инспектора. Той я изслуша без коментар. Само ѝ зададе нови въпроси.

Да, сега тя си спомня много ясно събитията. Да, сигурна е, че съпругът ѝ се е интересувал от историята на Лавил.

Не, тя наистина не знае защо той си мисли, че *това* има връзка с онази история.

Да, за себе си тя има някакво обяснение, но не е сигурна, че...

Да, според нея градът е прокълнат. Ето — казва го направо: ПРОКЪЛНАТ, точно това е думата.

Не, не може да обясни защо, твърде неясно е, и после всичко това я уморява много...

Да, може би, като си помислиш за странното поведение на някои жители, на разните теркове^[1], както казва тя понякога; да не забравяме и странните четива, които си поръчват многобройните абонати на библиотеката: всичко това те кара да си мислиш, че...

Не, тук не става дума точно за секта, тук няма секти, иначе щеше да се знае, нещо друго е. Не знае с каква дума да изрази усещането си.

Да, сигурно изглежда странно, че никой не вижда нищо, но — тя не знае защо се досеща за това — нали и през войната бяха сторени ужасни неща, а колкото и добросъвестни да бяха, милиони люде не поискаха да видят нищо...

Да, да, да, оставете ме, уморена съм, УМОРЕНА!

Библиотеката е стара сграда, малко странен частен хотел от XVIII век, защото, обратно на строежите от онова време, той бил издигнат във височина. Дори бил снабден и с нещо като куличка — архитектурен елемент, явно вдъхновен от друга епоха: тази на господарите.

Маргьорит се изкачи по каменното стълбище. Когато пристигна на последния етаж, пресече голям салон, застлан с нееднакви каменни плочи, и излезе на балкона над улицата. Потънала цяла в мислите си, тя гледаше фантома град Лавил, обвит в своята тишина и мъгла.

„Защо не заминах никога?“ — питаше се тя.

Изведнъж Маргьорит си даде сметка, че въпреки мъглата имението Талкоттиер се вижда. Разположена извън Лавил, сеньориалната сграда се издигаше нависоко — върху едно от платата над старото градище — и по нея танцуваха червеникави светлинки.

Тя погледна месечината — пълна и издута до отвращение. Време е.

Без съжаление прекрачи ниския парапет и скочи надолу с главата. Странно, тя разбра всичко в мига, предшестваш глухия и влажен удар в земята, който строши черепа ѝ.

[1] Терк — модел, образец. ↑

Второто събитие, което ни доведе до целта. Тази вечер Люк седеше в автобуса и чакаше последната спирка, намираща се на няколко минути пеша от пазара в предградието, където живееше. Погледна часовника си. Дигиталните цифри от течни кристали показват двайсет и три часа. Беше чакал последния автобус, както се случваше често, за да се прибере.

Пейзажът преминаваше пред очите му. С разсейването на мъглата — неговото предградие поне беше малко над града и човек може да диша, без да гълта белезникавите й валма — декорът се променя. Павираните улички отстъпват място на булевардите, после на окръжното шосе, където широкото му платно си оспорва пространството с търговски центрове или сервизни станции. Най-сетне големите сиво-бежови, мръсни сгради се открояха в нощта на светлината на редките улични лампи и луната. Той си беше вкъщи.

Дните минават, а той не смее да отиде да види Перл. Тя не може да не знае какво беше сторил на „оня педал“, и че за свое учудване, не изпита от това някакво страхотно удоволствие — само неукротимата ревност, която го изпълваше, откакто скъсаха — освен това го беше страх, че стореното ще я настрои безвъзвратно срещу него.

С всяка спирка автобусът ставаше все по-празен. На последната Люк слезе съвсем сам. Автобусът затвори врати подир него и потегли към гаража.

Люк тръгна по широката пуста улица и потръпна. Дънковото му яке и анцугът не можеха да го защитят от ниската температура, която падаше рязко на свечеряване. Той си курдиса слушалките на уокмена и нагоди крачка според синкопирания ритъм на някакво рап парче, като се отправя към „бърлогата“ си, готов за криволичещия маршрут, вече извървян хиляди пъти: край сгради, през големи празни пространства, абсурдни като недовършени паркинги, и няколко миришещи лошо зелени ями.

Не му трябваше много време, за да забележи човека, изключително висок на ръст, вървящ в същата посока като него на

отсрещния тротоар. Той го огледа на няколко пъти и отбеляза мислено, че онзи като нищо има два метра на бой, ако не и повече, като се съди по бързината, с която напредва — при това крачи сравнително бавно. Почуди се какво ли търси тук: в автобуса го нямаше. Впрочем, макар че не може да види добре нито лицето, нито дрехите му, този тип не изглежда облечен като хората в района. Носи нещо като широко черно манто, което скрива яките му плещи, и черна шапка.

Клак! Стъпките му отекват сухо по асфалта; доказателство, че не е нито с маратонки, нито с евтини обувки.

Люк ускори безпричинно крачка. Шестото чувство, присъщо на израстите на улицата, го предупреждаваше, че тук има нещо гнило. Нещо, някаква необяснима подробност: може би фактът, че силуетът на онзи изглежда не намясто в крайградския пейзаж? Не, не е само това...

Той неусетно завървя още по-бързо. Спря и музикалния речитатив, който му думтеше в ушите, но не свали каската. Така измина, без да се обръща, стотина метра по широката пуста улица, оградена с бетон.

Клак! Клак!

Като се вслуша в стъпките на човека, реши, че и той е увеличил ритъма. Пулсът му се вдигна чувствително. Не че се уплаши истински, не, просто го изпълни неясна боязън. Ако беше срещнал двама-трима ядосани юнака, както се беше случвало, щеше да знае как да обърне нещата в своя полза — да се разговори, да се спогоди, да заплаши с евентуално отмъщение. Но това му е... непознато. Странно. И ненормално. Този тип се вписва в обстановката толкова, колкото самият Люк... виж ти... в лиця.

Това не е меко казано, пич.

Той видя едно кръстовище и реши да промени плана. Вместо да върви направо към къщи, първо ще провери дали наистина го следят. Зави наляво и същевременно хвърли едно око на непознатия.

Острата светлина на една улична лампа разкри най-ужасната гледка в живота му: едно нечовешко лице — без кожа, без черти, без физиономия, подпухнало, гротескно — се разплу в хищна гримаса, като му показва два реда свършени зъби. *Нещото* го гледаше, без да мига, и за миг погледите им се впиха един в друг.

Люк усети как някакъв спазъм изправи косата му на тила. Без да разсъждава, движен от сигурния инстинкт на газела в саваната, той си плю на петите. Беше почти спортен тип и се надяваше на това, че познава прекрасно околната обстановка и ще се скрие от преследвача си.

Защото тоя е точно такъв, нещастен глупако — с тая мутра не може да се яви тук случайно!

И мръсникът веднага се затърча подире му — доказателство, че е надушил намерението му да го измами. Но макар и по-едър от хлапака, изглеждаше по-бавен, въпреки равномерния ритъм на бягането му.

Люк прибави темпо, като внимаваше с дишането — както го учеха по времето, когато не бягаше системно от тренировки — и се втурна в нощта. Обърна се за секунда и видя формата с разядено лице, гологлава — шапката беше отхвърчала от усилието; типът нямаше коса и кожата на черепа му изглеждаше също толкова чудовищна като лунната повърхност на лицето му.

Люк сметна, че е прибавил още няколко метра разстояние между двамата, но това не го успокои ни най-малко. Вече започваше да се задъхва — повече от паника, отколкото от липса на издръжливост. Има нещо ужасно и свръхестествено във факта, че по петите му беше лично „Човекът слон“. Това преследване — достойно за киното и развиващо се в тишина, нарушавана само от скърцането на неговите маратонки и от конския тропот на съществото, без никакви разпавии, крясъци, без нито една разменена дума — беше много страшно. То беше отзад с призрачната си маска, правеща по-силно впечатление от тази на Майкъл в *Хелюин* или от Джейсън в *Петък 13-и*, и това не му вещае нищо добро.

Ега ти! Истински ужас!

Той пробяга още две минути, достатъчно дълго, за да увеличи разстоянието между Гадната мутра и себе си, без да срещне жива душа, като съзнаваше, че би могъл да остане бездиханен поне два часа, преди някой, повече притеснен от неудобството за слуха, отколкото от пробудената си съвест, реши да се обади в полицията.

Като се възползва от няколкото спечелени метра, реши да се махне от улицата и кривна зад някаква голяма сграда. Заобиколи големия кирлив блок и без да му мисли, се шмугна в един гъст

храсталак. За щастие градинката, предназначена за децата и младежите от квартала, беше зле поддържана и растенията в нея — неподстригани.

Приклеknал като котарак, Люк овладя тихо дишането си, а сърцето блъскаше лудо в гърдите му. Гадната мутра май не го забеляза и дори и не го последва. Явно не познава разположението на квартала и най-вероятно го търси наоколо.

Но какво значи това, мамка му!

Той изчака почти четвърт час, докато потта се стичаше по гърба му и мокреше дрехите, наострил уши и дебнещ какво става наоколо. Гадната мутра не се показа. Той се поколеба дали да не прекара нощта тук, в храста, клекнал, със сковани мускули, или да се опита да се измъкне бързо като циганин край стените и да се скрие по най-бързия начин в бърлогата. Пълната тишина бе нарушена някъде по-далече от потегляща кола, чийто клаксон протръби като корабна сирена; ако ще трябва да избира между голямото, но краткотрайно шумбе, което ще бере, ако реши да се прибира, и цялата нощ, прекарана със свито от страх сърце, по-добре да избере по-краткото.

С хиляди предосторожности Люк се измъкна от храстите. Шумът му се стори оглушителен и пулсът му отново се вдигна. После бързо като светкавица търти към сградата и се долепи до стената, както беше гледал хиляди пъти да го правят в американските сериали, които населяваха всяка неделя още от раждането му. После с бърз котешки ход мина покрай цялата сграда. Намираше се само на около сто метра от дома си, но за да се прибере, трябва да пресече някакъв бетониран и зле осветен терен. Той се увери, че нещото не се е притаило там и се впусна напред. Прекоси го за броени секунди, но сърцето му щеше да се пръсне.

Пристигна до големия ансамбъл от четири сгради. Тази на Люк беше последната — блок Д — и значи му остават да прекоси трийсет метра на открито. Той го стори страшно предпазливо, разкъсван между желанието да се втурне натам и да остане възможно най-добре скрит.

Ето я най-сетне и вратата на неговия блок, отразила ужасената му физиономия; през остъкления вход се вижда потъналата в мрак стълбищна площадка. Той бръкна трескаво в джоба на якето, за да измъкне ключовете, и бутна вратата. И тъкмо посягаше към електрическия ключ, когато хвърли поглед навън към уличното

осветление и се отказа. Ако светне, ще се изложи цял и Гадната мутра ще го види. Отвън всеки може да го забележи през стъклената врата.

Въпреки полумрака, се отправи без колебание към асансьора зад ъгъла — винаги беше живял тук — но изведнъж се отклони. С този адреналин, пулсиращ във вените му, като нищо ще изтича по няколкото стълбища нагоре. Отвори вратата към вертикалния бетонен коридор, чиито мръсни стъпала се губеха под плетеницата от драсканици. Помисли си: сигурно са пет етажа, но предпочитам да се кача пеша, отколкото да изчакам спокойно Гадната мут...

— Знаеш ли, момче, че имаме общи приятели?...

Мамка му, нещото беше там! Зад вратата на стълбището! Чакаше го! Как беше дошло? Отде знае къде живее?... Въпросите нахлуха заедно със страха. Той се дръпна назад и се опита да изкрещи, но един безмилостен юмрук го халоса и му извади въздуха. Той се преви надве в опит да си поеме малко дъх, падна на колене и се почувства загубен.

— Да, имаме общ приятел и това, дето ти сторих току-що, момче, ти си го позволи спрямо него. А към Шефа не се посяга, нали? Тъй че, ако искаш да избегнеш големи неприятности, послушай моя съвет.

Ама какво...

— Макар че в твоя случай е малко късно за съвети.

Люк, който продължаваше да се държи за корема, едва-едва започваше да диша. Изщракване на метал го накара да вдигне глава. Само на няколко сантиметра от него ужасното нещо го гледаше с цялата жестокост на света и с нож с дълго острие в ръката. Той понечи да се изправи и защити, но другата мощна ръка го сграбчи за ухото и му попречи.

Това ме докосва, ох, мамка му, ТОВА МЕ ДОКОСВА!

Болката беше непоносима, погнусата — пълна; Люк беше сигурен, че нещото ще откъсне и ухото, и душата му. После то произнесе неразбираеми думи; все пак, макар нищо от това да нямаше смисъл, той усети по някакъв начин, че ще умре.

И когато острието проникна в сърцето му, не си помисли за Перл, както би предположил, а за майка си, отишла си завинаги един прекрасен ден, когато той беше само на пет години.

Третото събитие тази нощ ни отвежда в един влак — претъпкан въпреки късния час и хвърчащ с пълна скорост. За Боб Мартен, свикнал повече с пътуванията по въздух или с кола, това си е доста екзотичен начин на придвижване. Пътят между Париж и Лавил го потапя в типично европейската атмосфера и го връща десетина години назад, когато беше дошъл за последен път след клетвите, че кракът му няма да стъпи повече тук.

Всеки път, когато пътува за Франция, леко пробождане в сърцето напомня, че корените му са в тази земя, дори ако — трябва да си признае — във Франция се чувства стопроцентов американец, а в Америка — обратното. Впрочем, колкото и добре да владее двата езика, лек акцент — или по-скоро начин на изразяване, а не истински акцент — го издава, че не произхожда от Новия континент. Французите също забелязват, че понякога му се случва да произнесе с американска интонация някои думи от родния си език.

И докато влакът се приближава към Лавил, той си мисли за града като за прокълнато място, където семейството на баща му по някакъв начин го накара да се почувства чужд — той, бездомникът и синът на американката, „предателка“ на мъжа си...

Отпуснат удобно в креслото на първа класа, той отвори върху масичката преносимата си Apple и кликна върху файла, наречен BRUME. Прочете всички бележки относно аферата.

От 21 април до 5 септември петдесет и три позвънявания от телефонни абонати — класирани като подозрителни от програмата AAS за наблюдение на телефоните — бяха подложени на анализ от компютър. И той съответно посочи, че тези петдесет и три телефонни разговора са водени от Лавил, Франция.

След проверка на данните бе установено, че петдесет и трите позвънявания засягат дванайсет религиозни или езотерични^[1] групи, което прави средно по 4,416 разговора на организация (в действителност сметката не е съвсем точна). Някои са водили само два или три разговора, докато други — осем. Но по-задълбочено

изследване разкри, че различните телефонни абонати са се свързвали помежду си.

На пръв поглед дванайсетте инкриминирани секти сякаш нямат нито преки, нито някакви други връзки. Но във всеки случай, проучването на установените им действия разкри общ пункт: сатанизма. Дори ако „култовете“ на едни изглеждат по-различни от тези на други, в крайна сметка, всички секти от първата до последната проповядват върховенство на злото над доброто, преподават техники за черна магия и основават догмите си върху антихристиянския синкретизъм.

Накрая аферата може да се окаже доста тревожна. От тези дванайсет групи пет бяха подложени на разследване заради изчезвания на деца и убийства, но тъй като са разпръснати навсякъде из страната, между тях не бе установена никаква връзка. Разследващите не откриха нищо. Но все пак, в най-малко три случая се появиха силни подозрения за извършване на „ритуали“ върху малки деца и юноши. От своя страна Боб беше убеден, че подозренията не са напразни, и направи свое тримесечно разследване в Съединените щати. Но в никакъв случай не очакваше чак такива разкрития. Още си спомня изумената физиономия на директора си по време на последната среща в кабинета му с дебелия мокет и кожените канапета, разположен в дъното на коридора хладилник.

— Магьосничество, казвате? Но какво разбирате под „магьосничество“?

— Ами, всички тези организации смятат, че имат божествена власт — би трябвало да кажа по-скоро пъклена — и организират истински сабати^[2]. В този смисъл можем да говорим за магьосничество, защото обредите им несъмнено са наследени от атавистични ритуали през европейското средновековие.

— Разказвате ми смайващи неща, Боби. Искате да кажете, че... магиите и другите подобни съществуват?

— Да, господине.

— Но... — той се поколеба за миг — наистина ли мислите, че те имат такава... такива способности?

На Робер му стана забавно. Макар и директор на правителствена агенция, човекът си остава американски продукт, израсъл с

филмчетата на Дисни през деня и с романите на Стивън Кинг през нощта. Ами нали точно затова Боб обича Съединените щати?

— Не, господине, съвсем не казвам, че някой си там има така наречените магьоснически способности и... всичко останало. Но за разлика от мене всички те са убедени, че ги имат. Тук е цялата тънкост. Въпрос на вяра.

Обаче, мислеше си Боб, щом вярваш, значи вече разполагаш с някаква способност: тази да поставиш себе си над закона. Култът в тези секти несъмнено ги подтиква към всякакви изстъпления. И те, разбира се, поддържат „способностите“ си с разни ритуали, които те карат да повярваш в специализираните четива, в които се беше задълбочил. Въпросните ритуали се различават доста от лосанджелиските пилета с глави, откъснати от неколцината „илюминати“^[3], застанали между *ню ейдж* и магията.

Шефът мълчеше, очевидно развълнуван. Боб забеляза, че тенът му е неравномерен — този човек не е ли чувал за рака на кожата? После Джереми Майлс взе отново думата:

— Боже мой! Как могат да се хванат на номера при всички тези съвпадения?

— Причината е проста, господине: не съществува цялостна общност. Компютърът е успял да разкрие сектите, само защото е изброил всички организации с банкови сметки, чиято дейност е определена като религиозна или мистична. Но тъй като са секти, ние не сме се занимавали никога с тях, просто защото не участват в никакъв обществен живот. Нищо общо нямат с Мун, с Децата на Бога или с Вако. Структурата им прилича повече на тази на Ку Клукс Клан, отколкото на някоя от ония секти, от които обикновено се интересуваме. При това винаги досега са пазили най-строга тайна.

— Хм... И ако вярваме на телефонните разговори, някаква роля тук играе Лавил?

— Изглежда очевидно.

— Това затънтено френско градче?

— Не е толкова затънтено. Първо, областта е световноизвестна с виното си. Второ, поради оживения трафик е много лесно да се прикрие пристигането и заминаването на всякакви чужденци. Само не успях да разбера по-подробно какви ги вършат там, защото трябваше да стъпваме като в паници.

Според него става дума за много важно събитие — церемония, обред или нещо от тоя род, толкова съществено, че е принудило различните секти в Съединените щати да разменят информация помежду си и така да се разкрият. За двете години, откакто е въведена програмата за компютърно наблюдение на телефонните линии, нито веднъж не е била установена връзка между дванайсетте. Щом в продължение на няколко месеца са разменени толкова много телефонни разговори, значи има някаква причина. Но Майлс искаше факти, а не предположения. Затова Боб реши да премълчи някои от умозаклученията си.

Лицето с обгорели от слънцето бръчки се раздвижи; шефът му се усмихна загрижено.

— Значи, Боби, тръгвате на лов за вещици, така ли?

— Не, господине... На лов за тези, които се вземат за вещици.

— Смятате ли, че има разлика?

Влакът спря с оглушително скърцане на колелата. Увлечен в изучаване на компютърния файл, Боб не усети как мина времето. Той стана, грабна багажа си и тръгна към изхода, не без да се учуди от големия брой пътници, сторили същото като него. Лавил не беше последна спирка и той беше предположил, че всички тези хора пътуват за Лион. В действителност две трети от вагона се изпразни.

Той слезе и бе погълнат от видението си за Лавил, за чийто странен климат бе почти забравил: тесния гаров перон и множеството забързани силуети, потъващи в мъглата, редките улични лампи.

Колата, взета под наем, беше малко Рено клио. Агенцията, все още отворена на гарата въпреки късния час, не разполагаше с коли с автоматична скоростна кутия и му се наложи да вземе кола с ръчен лост за скоростите. Колата му се стори учудващо маневрена — обикновено караше Крайслер льо барон — въпреки че превключваше трудно скоростите поради липса на навик. И това беше част от отчуждението му.

Подкара предпазливо, но достатъчно уверено, за да не се изгуби. Легендарното му чувство за ориентация стана известно в цялата академия, когато след завършване на учението беше назначен в AAS. Достатъчно му беше да хвърли поглед върху една карта, за да определи

автоматично маршрута си, да установи основните артерии и важните направления. Когато в малкия си офис в Маями изучи картата на областта, после си спомняше учудващо ясно разположението на местата. Те се оказваха точно според проекциите му: лъкатушни и окъпани в нереална светлина.

Беше избрал дискретно хотелче — поне така се надяваше — на средата на пътя между центъра на Лавил и имението Талкоттиер с инкриминирания телефонен номер. Още пътуваше по пустото шосе, когато забеляза ансамбъла сгради на хотела. Спря със скърцане колата върху чакъла пред главния вход, на импровизиран за случая паркинг; не си бяха дали труд да направят асфалтирана площадка.

Младата блондинка на рецепцията, цялата в морскосиньо, имаше дискретно уверено поведение на стопанка.

— За по-дълго ли смятате да останете? Това не е посочено в резервацията. Ние маркирахме в кредитната ви карта тарифата само за една нощ, но... — тя подсмръкна леко — предполагам, че можете да останете и повече.

— Шшш... Точно така. (За малко да каже *шуъ*^[4]). Но още не знам за колко време. Взех дълга отпуска и ще прекарам тук колкото ми харесва.

— Но какво значи това в дни или в седмици?...

— Засега ми запазете стаята за десет дни. При всички случаи, ако реша да продължа, ще ви кажа след два-три дена.

— Разбрано.

Боб беше сигурен, че тя си помисли: „Още един нещастник, налегнат от депресия“ или „Несъмнено някой артист, изхабен докрай“, или кой знае какво още от тоя род. Въпреки усилията си да се впише в обстановката, спортният му загар и големите кубинки трудно се връзваха с класицизма на хола на странноприемницата. Кратък поглед наоколо го убеди, че хотелът е много посещаван. Но макар поне дузина клиенти да бяха приседнали на разговорка пред голямата камина — въпреки късния час, в хотела цареше почти пълна тишина, нарушавана само от приглушен шепот.

— Доста хора има, интересно... Защо така? Нали не сме насред сезона?

Тя вдигна нос от книгата за регистриране.

— Имаме панаир на виното. Това е важно събитие в областта. Ето ключовете от стаята ви — подаде му връзка ключове. — Веднага ще наредя да отнесат багажа ви.

— Няма нужда. Не нося голям багаж — рече той и показа куфар и малък сак с електронната му техника: компютър, принтер, телефон.

Жената се наведе дискретно да погледне багажа и отново подсмръкна на сухо. Това предизвика неудържимо желание у Боб да я попита дали снощи на партито кокаинът е бил качествен!... Той се усмихна тайно в себе си.

— Закуската се поднася до десет часа. Checking — по обяд.

Произнесе го с такова изключително задоволство, сякаш ръководеше с поразителна лекота *debriefing*, *trekking* или *brainstorming*^[5]. Той не устоя:

— Кое, казвате?

— Che... checking. Ами това е часът, когато трябва да освободите стаята. Тъ... приятно прекарване, г-н Мартен.

Тя заби нос в регистрационната книга, за да провери това, в което беше сигурна: клиентът има американски паспорт. Защо тогава се казва...?

— Благодаря ви много. Приятна вечер.

Стаята му, неособено луксозна, все пак беше доста удобна: украсена по селски, с класическа картина на стената, добри дюшеци, нормандски шкаф. Той взе душ и с още влажна коса погледна часовника си. Единайсет и половина; констатира, че благодарение на часовата разлика вече е огладнял.

Разположи върху бюрото работния си инвентар, като се увери, че електронното блокиране работи. Дума да не става да дойде някой да се рови из файловете му и да констатира, че той е разкрил всичко интересно при основните ритуали. На работа, момчета! И сверете дипломите си по магьосничество с академията!

Мартен нямаше план. Но това, заради което е тук, според него беше очевидно; то може да има сериозни последици. Животи — множество животи — бяха под заплаха. Той дойде, без да разполага с достатъчно елементи, за да сглоби истински план — макар че подробностите, до които се бе добрал, бяха твърде много, за да не пристигне тук.

Той разопакова багажа и подреди малкото си неща в големия дървен шкаф. Същевременно провери дали си носи достатъчно черни дрехи. Неслучайно беше забелязал — по време на разследването си — че дори да не носят на „сбирките“ си истински униформи, всички са в черно... Когато имат все пак някаква дрешка на гърба си. Почти беше сигурен, че въпросните „сеанси“ точно според традицията завършват с най-невероятни оргии. Във всеки случай трябва да признае, че колкото и лесен, този фолклор въздейства — за магьосника черната одежда е това, което е расото за кюрето! Цяла армия от погребални агенти, дошли да се захванат с живите. Ето какво ирационално чувство бе предизвикало видението на всички тези люде по време на разследването му.

Той се облече — като се постара да изглежда възможно най-банално — и реши да излезе, за да преоткрие всички онези улички. Нямаше никакъв познат тук. Съзнателно — защото подозираше, че повече или по-малко Лавил е в ръцете на организацията. Не можеше да се довери никому, каквото и да казва Джереми Майлс, който протестира срещу намерението му да работи напълно сам.

Време беше да излиза. Изследването на имението щеше да стане по-късно.

Няма план, не... Или по-скоро има. Той знае, че най-добрият начин да разследва и да разкрие с какво точно се занимават хората, какви цели, какви средства имат... е да проникне сред тях.

[1] Езотерични — предназначен само за посветените; таен, скрит.

↑

[2] Сабати — нощно сборище на вещици. ↑

[3] Илюминати — привърженици на тайни общества през XVII-XVIII в. ↑

[4] Шуъ — Sure — сигурно (англ.). ↑

[5] debriefing, trekking или brainstorming — плащане на сметката; инструктаж; пътуване; обсъждане (англ.) ↑

Ръката си поигра с малката бяла статуетка с груби черти и с точно отработено движение извади оловната игла, забита между двете гънки, служещи за очи. Ето — библиотекарката вече премина към групата непредвидими под контрол. За „екзекуцията“ ѝ трябваше да се работи отегчително и то много дни, но в края на краищата сметката ѝ беше уредена. Наистина концентрацията и часовете на въплъщение, изисквани от процедурата, бяха изтощителни... но нали в това е цялата сладост?

Ръката взе друга статуетка. Тая се бе овъглила: лекарят не оказва никаква съпротива. Беше просто... Едва ли не съвсем просто. Къде е удоволствието от победата, ако врагът е вече на колене с наведени очи и едва успява да отвори уста, за да се помоли? Да, ако си имаш работа с такива препятствия, като лудата нещастница или впиянчения доктор, ще постигнеш крайната си цел, без да пукне пушка.

Ръката извади от калцинираната статуетка иглата, забодена в темето, и я заби в изсъхнало дървено пънче до сестрите ѝ от злато, мед или също като нея от олово. А фигурката беше запокитена в камината, където гореше силен огън.

В замяна на това полицаят се оказа доста по-деликатен за „убеждаване“. Опитаха се да „въздействат“ и върху мъжката фигурка, но трудовете им отидоха напразно. Също като при Клер Ермен не постигнаха нищо и трябва да разчитат отново на изобретателността си, за да доведат целия този прекрасен свят до точното място на срещата. При това върху Клер Ермен работят от години! Ето ви, прочее, една неразгадаема тайна: колко уязвими са едни и колко устойчиви — други.

Някой позвъни на вратата на леговището ѝ. Ръката натисна малко копче. Метален глас произнесе:

— Очакваме ви... Всички са готови.

Ръката сграбчи фина гравирана кама с антично острие. Време беше да върви при другите. Гротескната, розова и врякаща форма ги

очакваше и денят бе важен: още от време оно бебешката плът е най-високо ценената от Принца — особено тази на женските бебета.

Ръката натисна отново бутона и в стаята прозвуча дрезгав глас:
— Много добре, Антоанет. Идвам.

Тази сутрин Алекс пристигна рано в службата. Щом отвори вратата на стаята си, с голяма изненада констатира, че... вътре го чака шефът. Сега разбра защо Масар, когото срещна на идване в коридора, го поздрави подчертано иронично.

— Греди... така си и мислех, че ще дойдете рано.

Алекс погледна за момент главния комисар Форестие — дългата му мършава фигура с тъпа усмивка... В крайна сметка, рече си, не е много по-различен от Гайяр. Прилича му на... *цикория!*

— Седнете, бих искал... хм... да поговорим.

Алекс се настани на стола си, докато цикорията остана права. „Психологически маньовър“ — рече си той.

— Чух — започна големият шеф — че се интересувате много от тази афера с... хм... изчезналите деца.

— С убитите, искате да кажете?

Цикорията махна неопределено с ръка.

— Във всеки случай трябва да знаете, че това дело скоро ще бъде поето от Париж... Тъй че за момента се заемете с... въ... текущите дела, за да пригответе досиетата, но няма нужда да си давате много зор.

— Искате да прекратят разследването, така ли?

— Във всеки случай, да не вървите подир следа, която ще ви отведе в задънена улица и ще ви... въ... замеси прекалено много.

Дали не му е казал Дусе? — почуди се Алекс.

— Какво имате предвид? — попита той цикорията.

— Именно това: не искам докладът на Вердон, който впрочем не е имал никакво сериозно нареждане да следи, както е сторил, тази учителка... та не бива тоя доклад да ви навежда на... въ... прибързани заключения. Семейство Талко са твърде известни, за да им... въ... досаждате, само защото така сте решили.

Значи това е! Докладът на Вердон!

— И не забравяйте, че... въ... мога да ви накажа, загдето сте използвали полицейски агенти, без да ме информирате, докато ви бях наредил... въ... да оставите жандармерията да си троши главата.

— Давате ли си ясна сметка, че става дума за убийства... Че има убиец на свобода и деца под смъртна заплаха?

Цикорията, известен със способността си да се изчервява, стана пурпурночервен до цветови нюанси, досега непознати на Греди.

— Аз... въ... очевидно е, че си давам сметка. Но знам още, че един областен следовател не може току-тъй да се интересува от най-богатите жители на града, приятели на кмета... въ... на префекта и на депутати. И от... въ... бог знае кого още!

Прав си, момчето ми: това е дори първото нещо, което ще направя: ще посетя... хм... Ла Талкотиер!

Алекс се канеше да отговори в опит да поуспокои играта, като си остави вратичка за измъкване, когато Масар, без да почука, показа дебелата си глава, остригана като на скинхед, иззад вратата:

— Извинявам се, шефе, ама има нещо ново. Нали я знаете онази смахната старица, дето е в библиотеката от... откакто свят светува! Тъй де, та... хвърлила се от покрива на сградата.

— По дяволите! — пошушна Алекс, помислил веднага за снощния си разговор и усетил как го прихлупва тежестта на вината.

— И това не е всичко — продължи Масар. — Намерили са едно бебе... такова... доста обезобразено. Не точно по същия начин като другите, но някой доста се е позабавлявал с него.

И пред слисания поглед на двамата мъже сметна за добре да уточни ухилен:

— Отрязали са и двете му ръце.

Журналистът изглежда се забавляваше много от обясненията на здравната репортерка. Клер, седнала в кухнята пред чашата с кафе, гледаше телевизия и присмехулното поведение на водещия я вбеси — докато твърденията на журналистката ѝ се струваха напълно уместни.

— Толкова тъп ли е този?

Да си кажем право, тази сутрин нервите ѝ бяха опънати; и погледът, който хвърли на ставане през прозореца, с нищо не подобри положението: от ден на ден мъглата става все по-гъста. Вече започваше да мисли, че както си вървиш, това нещо полепва по тебе като дебел и влакнест шал... А карането на кола е само за самоубийците. Истинско, неподправено щастие е да живееш в този град. Да се чудиш защо не се стича още народ, за да живее в него.

Има много да се чудиш защо един прекрасен ден някаква група хора решава да се засели на това място. Все едно да построиш гнездото си точно над фабричен комин, за да си сигурен, че ще тънеш постоянно в л...!

Да, мойто момиче, това е труден въпрос (защо не го предложиш на Жюлиен Лъпер?)

Тя се разсмя нервно и доста зловещо. Никога досега не беше имала достатъчно време за телевизия, а ето че сега, след празния следобед и самотната вечер се е вторачила в програмите.

Във всеки случай трябва да признае: въпросът е дяволски добър. И преди да си вдигне чукалата отгук, тя си обеща да разбере на какво се дължи това „чудо“. Защото заселването на Лавил си е истинска мистерия (още една!).

Тя се захвана да приготви закуската на Фредерик: яйца, рогчета, портокалов сок. Дали ще може да използва няколкото минути, които той ще благоволи да прекара с майка си, за да поговорят? И най-вече дали да се опита да му съобщи новината?

Фредерик влезе в кухнята с подути от сън очи и с влажна разрошена коса. Промърмори едно „здрости“, покатери се тежко върху

табуретката точно срещу телевизора и закова очи в екрана, без да обърне ни най-малко внимание на майка си.

— Здравей, съкровище. Наспа ли се?

— М-м-м...

— Да сервирам ли?

Той не отвърна. Мълчанието несъмнено означаваше съгласие. Тя изсипа овесените ядки в една паница и ги заля с мляко, после му поднесе в голяма чаша и портокалов сок. Той започна да яде, загледан втренчено в новините.

— Цупиш ли ми се?

— М-м-м...

— Добре — добре, виждам, че ми се цупиш.

— Не. Не ти се цупя. Нямам какво да ти кажа, това е всичко.

Е, това поне е казано ясно.

— Как така нямаш какво да ми кажеш? Направо е смешно...

Хората винаги имат какво да си кажат през живота си: за времето, за намеренията им през деня... Каквото и да е — просто защото са хора и имат нужда да разговарят, да споделят. Аз, например, имам желание да ти кажа нещо.

Никаква реакция. Тя продължи:

— Не мисля да стоим повече тук...

Без да я погледне, той попита:

— Как така?

— Ами така, грешка беше, дето дойдохме. Не го харесвам тоя град, нито мъглата му, нито хората му... аз... нищо не ми харесва тук. Мислех да изчакам, докато си вземеш матурата, но всъщност, е изтекъл само един месец, нали? Можем да заминем веднага. Чух да говорят за прекрасен частен лицей в Екс-ан-Прованс и вчера им се обадох, готови са да те приемат.

За първи път очите му се откъснаха от екрана и се забиха в тези на Клер.

— Какъв е проблемът: нещата с твоето ченге ли не вървят, или ти пречи, че аз съм с Перл?

Тя онемя.

— О, и после на мене изобщо не ми пука... Явно те разстройва, че това момиче ме прави... щастлив. Да, мисля, че това наистина те разстройва, но изобщо не ми пука. Ти прави каквото искаш. Аз

оставам тук. Това е всичко. Нямам какво друго да ти кажа. Чу ли ме?
Over.

— Свършено е, свършено е... С какво е свършено?

— С нас.

— Но това са някакви смешни приказки, които ми говориш; ние не сме някоя двойка. Всичко било свършено — това просто е безсмислица. Човек не къса с майка си, както къса с някой... с някоя съпруга.

— Така ли? Значи не сме били двойка? Сигурна ли си в това? Тогава защо става така, че все си нямам приятели; че никога не съм имал приятели? Че винаги съм се чувствал различен от другите? — Тонът му се покачваше постепенно. — И как стана така, че и ти самата никога не си имала приятели? Даваш си сметка за това, надявам се. Откакто напуснахме Париж, никой не ни звънна — нито на тебе, нито на мене. Никога не си имала приятели, горкичката ми, защото не си имала нужда: ти си имаше твоя син! — Той започна да подчертава думите си с енергични движения. — Ами да... Господата си има син, което по необходимост е достатъчно за щастието ѝ. Няма нужда и от мъж... Едно набързо на крак, от време на време, здравословно е, и после хайде вкъщи при *Своя син!* При своя Голям Хубав Син! Най-Хубавият От Всички Синове! И хайде с него на кино, и хайде с него на пазар, и на Дисни също, и навсякъде... Ама ти даваш ли си сметка по какъв начин живяхме? **ТИ СЪЗНАВАШ ЛИ КАКВО СИ МИ ПРИЧИНИЛА?**

Клер го гледаше вцепенена. Мислите се блъскаха и бръмчаха в главата ѝ като мушици, попаднали в капан зад стъклото на прозореца: виж ти, тази сутрин е особено тонизиран, явно онази малка хубавица му е пустила тая муха; този град ще ме довърши; Господи, докога ще му се въртят такива мисли из главата?...

Мушиците не успяваха да се измъкнат. Объркана от грубата атака, тя можа само да каже:

— Не, не съм го съзнавала. Човек никога не си мисли подобни неща, когато обича, Фредерик. А аз мисля, че съм те обичала повече от всичко на света. Мисля, че...

— Ама ти наистина нищо не загреваш. На мене не ми пука колко ме обичаш. Ти не щеш да разбереш, че твоята обич ме мърси, поглъща,

изяжда, задушаваша ме! Не я искам! Не ми трябва повече! Има и други неща на моя хоризонт, освен Клер Ермен!

И той се изправи безцеремонно, грабна сака си, мина през антрето, за да нахлузи якето и вземе каската, и хлопна вратата подире си. Клер го чу да ругае моторетката, която не щеше да запали. Накрая едно яростно *врум* беше последвано от цяла пукотевица. Пърпоренето се отдалечи, после заглъхна.

Тя остана стресната и съсипана, кацнала смешно върху високото столче. Това ли е то юношеството? Не, не е възможно. Струваше ѝ се, че хлапетата превъртат, приказват врели-некипели и се вземат за Рамбо, Мадона или... — как се казваше онзи? — Аксел Роуз... Че говорят несвързани приказки от рода на „тук никой не ме обича“ или „правят всичко, за да попречат на изобретателността ми...“, или още „всички вие сте суперстаромодни овце, мразя ви“... Но това тук беше по-различно. Тук Фредерик се изразяваше с обезпокоителни нотки на истинност — нещо като израз на някаква изгаряща трезвост, която стерилизира завинаги цветята и обичта, които носите в сърцето си.

Нямала мъж! Прекалено много любов! Той само ако знаеше...

Една картина я поразил: четиригодишният Фредерик пред училището, с червена шапчица на главата. В детството му тя винаги гледаше да го облече „като голям“ и този път за новата учебна година беше избрала дънки с подгънати нагоре крачоли и малко късо яке. Той изглеждаше доволен, че се връща в „голямата“ забавачка. Тя виждаше като сега малката фигурка с ученическа чанта „Голдорак“ и с олюляващата се момчешка походка. Още усещаше малката ръчичка, пъхната в нейната; той я беше стиснал по-силно, когато стигнаха до вратата. Дали от тревога или просто от възбуда, че започват учебните занятия?

Но сърцето ѝ остана свито, защото някои деца бяха водени от бащите си. Един от тях дори заснемаше събитието — несъмнено, първото завръщане в училище след ваканцията, ако се съди по възрастта на хлапето и отчаяния му рев. Тя го прокле, тоя баща, защото ѝ напомни безмилостно, че тези мигове на бащинско съучастие синът ѝ няма да ги преживее никога. Този и всички останали внимателни и обичливи бащи, проявяващи истинско съучастие към синовете си — така, както само мъжете го могат — да, тя ги кълнеше при всяка нова учебна година, на всеки училищен празник, на всяка учителско —

родителска среща. Дали тогава Фредерик е успял да прочете мислите ѝ? Тя си спомняше големите му леко тъжни очи, вдигнати към нея, сякаш иска да ѝ каже: „Не се притеснявай, не е чак толкова тежко“.

Клер я заболя така силно сърцето, че насмалко да избухне в плач — там, сред цялата публика пред училището, а това неминуемо щеше да предизвика любопитство: обикновено не майките, а хлапетата хленчеха в първия учебен ден!

Нямала била мъж! Прекалено много любов! Той само ако знаеше... Сякаш пелена се вдигна тихо от съзнанието ѝ. Тя различи неясно някакъв тревожен и мрачен въртоп от думи: деспотична майка, едипов комплекс, вина...

Спри! Спри! Това е психологията на тълпата!

Какво да правя? Господи, дай ми да правя нещо, дай ми повод да изляза от тази къща, иначе ще полудея!

Библиотеката. Ето ти цел... Не е панацея, но поне ще има с какво да занимае духа си. Да намери решение... По-късно. Ето, да. Само след няколко часа ще види по-ясно някои неща. Тя *знае*, че трябва да се махне от Лавил. И ще намери сили да го стори... По-късно. Когато му дойде времето. А сега трябва да излезе!

Тя слезе от столчето пред бара, качи се горе да си вземе душ, облече се, най-внимателно се гримира, събра тежката си коса на хлабав кок. Имаше намерение да бъде красива, да се почувства красива. Не, не намерение. Нужда. Мислите ѝ се отклониха за миг към силуета на Греди. Тя реши, че е време да иде при него. Антоанет Андреми обикаля някъде наоколо, колят деца като прасета, тя самата не се чувства в безопасност. Това е много по-важно от пуберските разсъждения на сина ѝ, нали?

Всъщност, не е съвсем сигурна, но няма избор.

Тя заключи вратата, качи се в колата и се отправи към библиотеката. По пътя я поразил усещането, че само за няколко дни животът ѝ ще се срути отново.

Тази сутрин Боб слезе рано. В хола на хотела беше по-спокойно от снощи, когато пристигна. Влезе в трапезарията, където пищна млада жена поднасяше не по-малко обилни европейски закуски. Той съжали, че му предлагат само хляб и тестени закуски. Денят се очертаваше доста натоварен; като завършен спортист той би предпочел по-балансирана храна.

— Нямате ли зърнени храни? Спешъл К, например?

Сервитьорката, леко червендалеста блондинка, се намуси. Подносът, който държеше в ръце, беше отрупан с хиляда вкуснотии и искането на младежа с хубав тен ѝ се стори напълно неуместно, дори неприлично.

— Не... Имам три вида различен хляб, кифлички, кроасани, малки хлебчета с шоколад, пет вида конфитюр, руло със стафиди... Нищо ли не ви харесва?

— Всъщност всичко ми харесва. Но ме интересува онова, с което аз се храня.

Тя го погледна ужасено, сякаш беше видяла лично самия дявол.

— Такъв красив спортист като вас се храни както си иска! — потвърди тя.

— Ъ-ъ... Тъй като спортувам, трябва да внимавам с храната. Но не е толкова страшно. Във всеки случай... не е ли възможно да ми поднесете омлет от два жълтъка, четири белтъка и нетлъста шунка?

Студеният поглед, който му отправи тя, го разубеди да не настоява.

— Не, вие сте права. Нещо допълнително от време навреме не може да навреди.

Тя се поусмихна отново. Той реши да мине от думи към действия и си сервира две хлебчета с шоколад от подноса, който тя държеше с мощните си ръце.

— Кафе, чай или шоколад?

— Кафе — въздъхна доволно той. — Едно истинско хубаво френско кафе.

Сервитьорката изчезна зад бара и му поднесе голяма чаша димящо черно кафе с прекрасен аромат. После изчезна. Той започна да закусва, като хвърляше по някой поглед около себе си. Единствен той не влизаше в състава на някоя група. Заетите маси бяха три. Май никой не се интересуваше от него. И все пак го завладя едва доловимото усещане, че го наблюдават. Тенът ми, рече си той.

Не, не е това. Нещо не беше в ред. Но ако настоява, причинителят на безпокойството му сигурно ще се скрие. И докато отхапваше с апетит от единия кроасан, реши да се съсредоточи върху пейзажа, който се провиждаше в мъглата. След няколко мига едър елегантен мъж влезе в малката трапезария и се присъедини към групата. Сетне с демодиран жест целуна ръка на една госпожа в зряла възраст, преди да седне, да се обърне към него, да...

Господи, какво толкова се чуди кое е ненормалното? Че то е очевидно: когато влезе, вътре имаше само жени.

Той си излезе, все още поразен от това странно впечатление: ресторантска зала, където единствените клиенти са жени и те се държат така, сякаш той не съществува, но същевременно в престореното им безразличие се долавя остър интерес към единствения мъжки елемент...

Той се качи в колата и прогони неприятното чувство от съзнанието си, за да се съсредоточи в пътя. Направление: имението Талкотиер.

Преди да замине от Съединените щати, Боб се бе погрижил да изучи тукашната топография и да открие място, подходящо за резултатно наблюдение. Спомените му и картата на областта, върху която бе работил, му предоставиха точна схема: Лавил се е побрал в долината почти като в бъчва — така го обхващат отвсякъде платата; малкият път, който се губи из полето — по него се тръгва след отклонение от главното областно шосе — и стига чак до гората; но преди гората от дясната му страна се точи стена, дълга около осемстотин метра, като единствено вратата в нея — старинна, желязна и висока няколко метра — нарушава монотонност. Имението Талкотиер, към което бяха отправени голяма част от съмнителните телефонни повиквания, се простира зад тази решетка. Освен тази

осемстотинметрова сива стена дървета, насадени прекалено нагъсто и равномерно, за да приличат на гора, заемат основната част от декора, докато отляво се простира тревиста равнина, по която няма нищо засадено.

Впрочем, той беше отбелязал следното: хиляда и петстотин метра преди имението се издига изгубена сред простора черквица с няколко къщи около нея — твърде малко, за да бъдат наречени махала.

Именно там пристигна с мощния си бинокъл и цифровата камера с професионален вариообектив, с надежда да си намери достатъчно издигнат наблюдателен пункт, за да инсталира материалната част.

Той прекоси махаличката, именувана Телсей, без да срещне жива душа (Боб не можеше да повярва, че още съществуват подобни отживелици). Колкото до къщите, около тях видях малки земеделски стопанства. И предположи, че живеещите тук хора са или на работа в града, или в полето. Черквицата, и тя имаше жалък вид. В замяна, на излизане от Телсей погледът му бе привлечен от малко гробище — изоставено или зле поддържано. Той спря колата и реши да пообиколи наоколо.

И точно там намери това, което търсеше: стогодишен дъб изправя внушителната си снага, с която засенчва няколко гроба. В съзнанието му изникна изведнъж, без причина, картината с кръстове, набодени до хоризонта в памет на забравените американски войници.

Той беше предвидил всичко: освен апаратите, нужни за наблюдението — (*За шпиониране, момчето ми — можеш да го кажеш!*), в сака му имаше и приспособления за катерене. Макар да не е страстен алпинист, бе достатъчно трениран, за да се изкатери на един дъх по величественото дърво. Нужни му бяха няколко минути усилия, за да успее в това, което отдолу му се стори като идеален наблюдателен пункт: един клон почти на върха, достатъчно солиден, за да издържи тежестта му.

Той се настани внимателно на него, вдигна бинокъла и не помръдна повече, въпреки неудобната си поза. Беше твърде далече, за да използва камерата, но няма значение: оттук вижда добре не само външния вход на имението, но и този на замъка.

Сградата — импозантна и в неопределен стил, се очертава ясно в далечината. Изглежда има и пристройки, ако се съди по покривчетата зад главното здание. Може логично да се предположи, че в подобно

имение ще има и тенис корт, басейн и други удобства. Това го накара да се усмихне: макар че — благодарение на положението си — се издига над имението, а то е над мъглата, похлупила Лавил, пак не може да избяга нито от студа, нито от проникващата влага. Но не си ли спомня и прекрасни пролети, и душни лета?

Не се беше излъгал. Там е оживено като в разбутан мравуняк: непрекъснато прииждат посетители, няколко камиона с доставки, изнервени кучета зад оградите... Навън не прониква нищо: стена, желязна решетеста врата, която се отваря и затваря леко и безшумно — влизат и излизат много коли, но дискретно, без да привличат вниманието. Зад решетките действителността е доста по-различна. Множество коли стоят пред главния вход на замъка върху чакълест насип, изпълняващ ролята на паркинг, и така цяла сутрин: колите следват една подир друга.

И всеки път въртележката е една и съща. Колата спира, пътникът или пътниците слизат, приема ги някой от домакините на замъка, остават вътре между десет и трийсет минути, после си заминават. Там цари истински кипеж.

Трима човека привлякоха погледа му. При всяко ново посещение един от тях излиза да посрещне пристигналите: мъж, който изглежда много едър, облечен с тъмен костюм, изпълнява ролята на нещо като майордом^[1]. Но въпреки свръхмощния си бинокъл, Боб не успяваше да различи чертите на лицето му. Все пак нещо му се стори странно. От сградата излизаше често и втори човек, разперил гостоприемно ръце. Боб различаваше лицето му, включително много светлата му коса; почти би се обзаложил, че е старец — толкова близък до бялото беше цветът ѝ, но гъвкавата походка, живите движения не бяха на възрастен човек.

Заинтересува го и една жена. Не можеше да прецени дали е хубава или не; в замяна на това различаваше много ясно стройната ѝ фигура и яркочервената ѝ дреха. Май и тя е висока. Често застава зад блондина, но изглежда не показва същия ентузиазъм като него. Тези тримата вероятно живеят в Ла Талкотиер или посещават имението често — като част от „най-доверените“ или от „постоянното присъствие“. Боб би ги заснел на драго сърце с кинокамерата или поне би ги фотографирал, ако можеше да различи лицата им. Във всеки случай, тъй както беше очаквал ненормално оживление в Лавил, така

беше предвидил и че вътре в имението Ла Талкотиер няма да е толкова спокойно, колкото изглежда отвън. „Този път печелиш“ — рече си той.

Към пладне младата жена в червено (а дали пък е млада?) излезе, този път сама. Пресече площадката, застлана с чакъл, и се качи в една от колите: Боб не можеше да види регистрационния ѝ номер, но му се стори черна Фиат уно. Хрумна му идея. Събра набързо апаратурата и започна да слиза, като за по-бързо се опита да стъпи на едно клонче...

— Да ви помогна ли?

Прас! Клончето се строши. Той се свлече няколко метра надолу, опита се да се вкопчи в зашумяна вейка, счупи я, като си одраска дланта, пусна я и почувства как острите клонки го шибнаха по лицето; приземи се върху една туфа в тревата с шум на строшена пластмаса — точно в краката на собственика на гласа — с натъртен гръб и пламнало лице.

Кюрето с расо и с брада, която не си знае дните, го изгледа без никакво съчувствие.

— Наранихте ли се?

Зашеметеният Боб вдигна глава:

— Не, мисля, че ми няма нищо. Но апаратите...

— Можете да им благодарите. Ако не бяхте с тая раница, щяхте да си строшите кокалите.

Старецът подаде ръка, за да му помогне да се изправи.

— Какво правехте там горе?

— Тъ... изучавам фауната. Ето, вижте! И отвори сака, за да покаже каквото е останало читаво от апаратите.

— Хм... И намерихте ли интересни птици?

— Тъ... да си призная, не. — Той се престори, че поглежда часовника си. — Добре, изгубих си времето, трябва да вървя. Аз... приятен ден, значи.

Кюрето го улови безцеремонно за ръката и впи настоятелно очи в неговите. Боб не се освободи веднага. Човекът приближи ръка до челото му, прекръсти го с палец. И като продължаваше да гледа втренчено Боб, каза:

— Върви си с мир, синко.

Франсоаз Мьорис караше по тесния път към града бързо както обикновено. Всъщност, без специална причина — днес няма часове с учениците си от девети клас. Но „великият миг“ приближава и тя се чувства доста възбудена: не след дълго към тях ще се присъедини кметът и те ще бъдат отново Господарите на света.

Дали ченгетата ще нахалстват пак да я преследват след случката онази вечер? Вероятно не. За да се увери, тя погледна за кратко в огледалото за обратно виждане. Сърцето ѝ подскочи: зад нея имаше кола, макар и на солидно разстояние. А преди да прекоси селцето — нямаше никой, сигурна е в това. Излиза, че я е чакала там.

Тя стисна зъби: обхвана я неописуем гняв. Но реши да не му се поддава: може пък тая кола да няма нищо общо с нея!

Тя превключи от пета на четвърта и натисна рязко газта. Колата ѝ, подгонена и форсирана докрай; полетя с пълната си мощност.

Боб се паникьоса, като видя, че черната количка потъва в мъглата, която започваше да се сгъстява с приближаването им към Лавил. Божичко, нима е успяла да го забележи?

Той реши да продължи да я следва въпреки всичко. И по време на преследването констатира досадната склонност на младата жена да набляга повече на газта, отколкото на разума. Но това не значи, че тя се смята непременно за преследвана. А и няма никаква причина да го е забелязала толкова бързо. Едва-едва се беше закачил за опашката ѝ... Освен ако тая мадама не е прекалено мнителна!

Франсоаз проследи развитието на нещата в огледалцето: за няколко секунди отблясъкът на другата кола се скъси и дори изчезна благодарение на един доста остър завой. Но почти веднага отражението ѝ се приближи отново. Макар и на значително — тоест безопасно — разстояние, отражението се увеличи в огледалцето — доказателство, че другата кола също е вдигнала скоростта. Сто и трийсет. Тя видя числото на километража. Няма съмнение — преследват я. Ах, мръсници такива, как се осмеляват пак!

Този път направо побесня. Пусна тънка усмивчица, като си представи какво би направила на онова жалко и безочливо ченге, което я разпитва за изчезналия хлапак. После усмивката ѝ се разшири: когато с всичко това бъде свършено, тя ще си достави пълното удоволствие! И какво, докато чака, тези тъпанари ще я преследват, така ли? Добре, сега ще се позабавляваме.

Воланът започна да се тресе в ръцете ѝ с дълги пръсти, докато, неукротима, тя увеличи още повече скоростта.

Господи, тая е откачила! Боб хвърли поглед към спидометъра: сто и четирийсет! Обаче е голяма кучка! Със сто и четирийсет по главния път на областта... С това каране съвсем сигурно ще си строши главата някъде. И той с нея! Какво да прави? Той се поколеба за момент, но това ѝ беше достатъчно да спечели терен. Да продължи със същата скорост би означавало да я преследва съвсем открито. По-добре да я остави да се отдалечи малко, но без да изпуска от око черния бърз силует — в края на краищата по този път няма жива душа; не рискува да я изгуби. Ще я излови отново, като стъпят на националния, който сигурно е доста по-оживен. Тогава ще може да се скрие сред другите коли.

Хайде, ченге мое! Май те хвана шубето, а? Тя се разсмя триумфално, задъхана от теснотията на фиатчето и рева на мотора, като видя, че другата кола, смалила се като насекомо, вече не изпълва огледалцето ѝ. Разбира се, не се и съмнява, че ще ѝ се лепне отново отзад, когато стъпи на националния. И дотогава тя се наслаждаваше на дребното, но невъздържано удоволствие: да води играта — това е, което обича най-много... Въпрос на власт.

Така си играха изнервени на криеница през целия път: тя — възхитена, че диктува правилата, той — убеден в прикритието си. Пътуването по националния също не ги остави да си поемат дъх: ако областният път беше пуст, то националният между Дижон и Лавил беше претоварен. За Франсоаз това беше истинско удоволствие: слаломираше безразсъдно между колите, за да принуди преследвача си да кара открито. Боб се опита да я следва, но или трябваше да се издаде, или да се откаже. И реши да се осланя на късмета си: като пое много по-малко рискове от нея, задмина няколко заспали коли, като ѝ позволи да увеличи още аванса си.

И шансът се обърна: един огромен камион я принуди изведнъж да забави. Макар да обичаше риска, Франсоаз Мъорис все пак не беше самоубийца.

Поради мъглата Боб не я виждаше вече. Но различи в мъглата огромния силует на камиона. И се помоли на Господ — дано не е успяла да го задмине.

След десетина минути се появиха и покрайнините на Лавил. Той се опита да открие малкото фиатче — черно е, слава богу — но не го видя. Хубавицата се беше измъкнала.

Той пое бавно по улиците към центъра... Дали няма да му провърви?

Да! Тя беше там, точно пред него, спряла пред червен светофар. Това е страхотно! Внезапният прилив на адреналин възвърна силите му. Той се вмъкна в същата колона, точно през една кола зад нея. Ловът се възобновява... Но пребледня, като я видя да изскача от колата си в прилепналата къса поличка и червения пуловер и да тръгва право към него.

Щом го зърна отново в огледалото си за обратно виждане, Франсоаз изгуби самообладание. Не можа да се сдържи и реши да му разколебае самочувствието. При това в тоя миг се чувстваше силна. Нещо повече: непобедима.

Почука на стъклото му. Вълна от истерични ругатни го заля, когато го свали.

— Проклето гадно ченге, още колко време ще ме преследваш? Какви са тия тъпанарщини? Много добре знаеш кой ще спечели накрая...

Той я погледна объркан. Ето го обяснението! Взела го е за полицай. Значи не за първи път я следят.

В концерта от клаксони на блокираните от сцената автомобилисти — още една двойка пред развод! — изведнъж му дойде музата. Пред него стоеше несъмнено една от избраните кандидатки. Той вдигна глава към нея и със съответната физиономия произнесе почти всичко, което знаеше от Езика на Властта: „йом а снейв натас о“. Въпреки несигурното произношение, фразата оказа въздействие: на лицето на младата жена в червено се изписа изненада, после Боб улови израз на нещо като *желание*?

И затаи дъх. Тя му каза просто:

— Следвай ме.

[1] майордом — началник на слугите в богаташки дом. ↑

— Именно във *Въведение в психоанализата*, публикувано през 1917-а, Фройд за първи път изясни...

Звънецът иззвъня: единайсет и петдесет и пет, трябва да освободи учениците. Колкото до звънеца, той беше истинска антика — явно останал от края на войната — и макар че скърцащите му звуци напомнят за едни по-зловещи времена, той предизвиква неизказана радост в сърцата на множеството колежани и лицеисти, отървали се временно от учителското иго. За тях протяжният му вой е нежен като най-красива музика.

За разлика от много други ученици Фредерик се изправи спокойно и прегърна Перл, без да чака учителя по философия да довърши изложението си за свръх-Аза. Заедно с целия клас излязоха на двора — някои се втурнаха право натам. Те се отправиха лениво към изхода, в посока, обратна на столовата, където се тълпяха учениците на половин пансион.

В шумната върволица се разминаваха с изгладнели новобранци от шести клас, с пъпчасали пубери от трети или от втори, с „големи“, които се познаваха лесно по лекия им багаж (химикалка и снопче листа) и по новото им самочувствие, с преподаватели с вечните им панталони от рипсено кадифе и скъпи обувки. Всички движени от неотложната необходимост след три или четири часа непрекъснато учене: да похапнат. Или почти всички. Правилникът разрешава няколко изключения: шепа младежи, чиито занимания между пладнe и два часа изглеждат на връстниците им учудващо встрани от материала.

Фредерик се преструваше на безразличен, докато вървеше край високите каменни стени. Но отново се преизпълни с възхита от подчертаното внимание, на което бяха обект двамата с Перл.

След като пресякоха парадния двор, стигнаха до единствената врата, оставена отворена по обяд.

Изведнъж Перл се спря пред голямата желязна порта.

— Какво става? — попита изненадано той.

— Аз... не искам да заминаваш — избърбори на един дъх тя.

— О, Перл, защо го казваш това?

Той се приближи с разширени от тревога очи.

— Заради майка ти. — Той почувства, че тя всеки миг ще се разплаче. — Разказва навсякъде, че си тръгвате скоро и...

— Но как си...

— И какво, вярно ли е?

Той наведе глава като уловен в лъжа.

— Вярно е, че го говори.

— О... и не си ми казал нищо! Представяш ли си какво ми костваше да науча това от другите. Почувствах се... предадена. Аз ти отдадох доверието си, обичта си, за бъдещето правя планове, а в това време господинът се приготвя най-спокойно да си тръгне!

(Кой ли наистина е могъл да ѝ каже?)

— Но това не е вярно, кълна ти се! — възкликна той припряно. — Нищо и никакво е! И аз не знаех... тя ми каза тъкмо тази сутрин. — Той я хвана за ръка. — О, Перл, вярвай ми.

— Но защо? Защо сега? Не си ли щастлив тук с мене?

— Ама това не съм аз! Кълна ти се. Слушай... На 25 ноември ставам на деветнайсет. Само след месец ще мога да правя каквото си искам. Ще намеря разрешение, но, повярвай, няма да замина. Каквото и да се случи, каквото и да направи тя, аз оставам тук. Ето, заклевам ти се... — Той замълча за малко, после продължи. — Ти просто не знаеш колко много те обичам. Ако го знаеше, щеше да разбереш, че *не мога* да замина.

Замълчаха. Той я прегърна, тя сложи глава на рамото му. Вярно, не плачеше, но той усети колко е развълнувана. Останаха така дълги минути, без да продумат. После един възпитател — всъщност студент почти на тяхна възраст — мина наблизо и подхвърли:

— Ей, ако ще се целувате, пуснете се и вървете да го правите другаде.

Те продължиха нататък, все така, без да проговорят. И единият, и другият чувстваха, че от това вече няма нужда.

Минаха през преддверието на голямата желязна порта и тъкмо се насочиха към къщата на Перл, когато тя отново се закова на място. Сепнатият Фредерик тъкмо се канеше да пита какво става пак, когато проследи погледа ѝ и разбра. Един брюнет изскочи пъргаво от колата

си и прекоси улицата в посока към тях. Фредерик го позна веднага: ченгето.

Господи, това е мигът!

Като се приближи, Алекс каза, без да подаде ръка:

— Добър ден... Хубаво е, че ви срещам заедно, защото имам да ви питам нещо и то засяга и двамата ви.

— Тъ... — обади се Перл.

Но думата взе Фредерик. Това беше негова работа.

— Това не би ли могло да почака до довечера, когато се приберем вкъщи? Какво толкова се е случило?

— Познавахте ли Люк Адида?

Той не се обърна към някой от тях конкретно, но и двамата забелязаха употребата на минало несвършено време. Перл се смръщи.

— Да, аз го познавах много добре... Приятел ми е. Ами... с него излизах преди Фредерик... — Тя се запъна за секунда. — Случило ли му се е нещо?

— Страхувам се, че да... Мъртъв е.

— О, Боже мой!

Наистина изглеждаше дълбоко разтърсена. От своя страна и Фредерик понесе силен удар. Не че му беше приятел, напротив. Но мъртъв?

— А ти, Фредерик? Познаваше ли го?

Въпреки вълнението си, момчето отбеляза, че ченгето му говори на ти. А си спомняше отлично, че когато го видя вкъщи — вечерта, когато бяха пийнали по чашка с майка му — тогава се обърна към него на вие.

— Не, не го познавам. Перл ми е споменавала за него, това е всичко.

Момичето го погледна за миг, после се обърна към Алекс:

— Но какво точно се е случило?

— Именно заради това съм тук. Убит е.

Тя го погледна с широко отворени очи, но замълча.

— Не ми е много ясно какво общо можем да имаме с това — подхвърли дръзновено Фредерик.

— А на мене ми е ясно, представи си. Не те ли нападнаха онази вечер?

— Кой ви каза това?

Алекс не си даде труд да му отговори:

— Е? Да или не?

Перл продължаваше да мълчи, Фредерик прехапа устни и наруга наум майка си. На нещастната женица определено ѝ се събра доста в този момент.

— Добре де, набиха ме трима араби. Но не виждам каква връзка има с...

— Лъжеш, не са били трима араби, а Люк Адида с двама негови приятели, които са араби толкова, колкото аз съм китаец. Така че, престани да дрънкаш врели-некипели и ми разкажи какво точно се случи.

— Ама аз не знаех, че е той! — защити се Фредерик.

— Втора лъжа. Другите две момчета, които са живи и здрави, бяха категорични. Люк не е скрил кой е, нито защо е слязъл в града. Имал си е работа с тебе заради Перл... — Греди замълча. — Добре, престани да шикалкавиш: или ще ми обясниш ясно какво е станало, или отиваме право в участъка. Става дума за убийство, момче... Разбра ли ме?

Фредерик кимна. Неколцина ученици излязоха от лицеза и погледнаха към малката група с подозрение: това са Перл и новото ѝ гадже, нещо става!

— Добре... Нямам какво толкова да разказвам. Хванаха ме, пребиха ме. Люк поиска от мене да оставя Перл или щял да ме нареже... Разбирате, нали? После си тръгнаха.

Той си пое дъх. Перл се възползва от това.

— Той е... той беше голям грубиян, нали знаете?

— Знаем, да. Много свидетелства говорят за това и в тоя град има неколцина младежи, които имат основания да не го обичат.

И съответно да му сторят това, което са му сторили, помисли си Алекс, като си спомни за осакатеното тяло, проснато на мръсното стълбище, за двете отрязани китки, които накрая намериха в якето му. Сякаш са искали да се пошегуват с него... и да го накажат за нещо по мафиотски начин. Но за какво? Че е пребил сина Ермен? Изглежда малко прекалено като метод...

— И къде точно стана... кавгата?

Фредерик забеляза малкото запъване.

— Недалече от къщата на Перл. Всъщност, тръгнах си от тях.

— Да, но къде точно?

Фредерик въздъхна.

— Пред черквата „Сен Мишел“.

— Пред черквата ли? Какво правеше там?

— Гледах я... Искам да кажа черквата. Мисля, че е много красива, и после тези фигури и всичко... Значи, тъй като минавах пред нея, спрях се, за да... да я разгледам.

— След матурата Фредерик иска да следва архитектура — уточни Перл.

Физиономията на Греди изрази съмнение. Хлапачката може и да е потресена, но запазва цялата си дяволска съобразителност.

— И нищо друго ли не се случи? Ти отиваш пред черквата, те те издебват, раздрусват те и си отиват, ти се прибираш вкъщи. Това е всичко, нищо друго за уточняване или за отбелязване, например, някой, когото си видял и който е бил свидетел на сцената?

Да, моята гаргуя...

— Не, никой. Всичко стана наистина за няколко секунди. Абе, много бързо. Всъщност, видях само плочника.

— Хм... И защо не се обади в полицията?

— Защото това не засяга ченгетата.

Алекс пое дълбоко въздух.

— Е, сега вече ги засяга.

От колата си Греди гледаше отдалечаващите се момче и момиче. Духът му беше възбуден във всяко отношение. Свързано ли беше убийството на хлапака от предградията с останалата част от аферата? Не и очевидно, но го бяха осакатили с такава диващина и същевременно с такава прецизност, че изглежда възможно, макар че нито жертвата, нито „методът“ бяха сходни с навиците на убиеца. Трябва все пак да изчака резултатите от аутопсията, преди да включи новото убийство в досието.

Далече от него двете фигурки изчезнаха в мъглата при завоя на улица „Сен Мишел“, съседна на черквата.

Греди не допусна нито за секунда, че Фредерик Ермен би могъл да бъде заподозрян. Това деветнайсетгодишно кретенче по странен начин прилича на самия него — какъвто беше сам той преди две

десетилетия. А момичето, тъкмо обратно — нищо, че не може да си я представи как реже двете китки на Люк Адида — в нея все пак има нещо прекалено зряло за възрастта ѝ, едно загатване за неясна поквара... Интуицията на Греди му подшушна, че тази лекота на изказа и тези широко отворени очи, изпълнени с учудване, навярно крият доста тайни.

Той погледна часовника на таблото. Беше вече тринайсет и трийсет. Той изруга. Повече от час чака двамата влюбени да излязат, а има толкова много други задачи. Възможностите са няколко: да отиде отново при родителите, да прескочи до клиниката Талко и да се поинтересува поради каква причина зъболекарят е отстранен също както експерт-счетоводителят... Но преди всичко, след сутрешния сблъсък с цикорията просто се налага да направи посещение от вежливост в имението Талкотиер. Ако нещата наистина поемат в посоката, от която Греди се страхува — а самоубийството на библиотекарката е още едно доказателство за това — на приемите на семейство Талко се играят свирепи игри!

Той реши да ги остави засега — да вечерят на спокойствие, подкара колата и отиде до малката бирария, с която беше свикнал. И по пътя се питаше къде ли се намира в този момент Клер Ермен?

Библиотеката се тресеше от вълнение. Както Клер разбра, отговорната служителка в тази институция се хвърлила от прозореца предишната нощ — от високата куличка, издигаща се над старата сграда, изпълнена с рафтове с книги. Всички изглеждаха обзети от френетична възбуда и атмосферата на читалните, обикновено толкова безшумна, дори заспала, сега беше наситена с електричество.

— Давате ли си сметка? Как е могла да направи такова нещо?

— Въпросът е по-скоро защо.

— В колко часа се е случило?

— Още откакто я познаваме...

Под предлог да си вземат книги, неколцина местни зяпльовци на солидна възраст се тълпяха вътре в библиотеката и не преставаха да сплетничат с отворено четиво пред себе си.

„Безумно е, че хората в тоя град имат вкус към литературата“ — горчиво си помисли Клер.

Поначало досадните посетители я разстройваха. Както всички юристи, беше изкарала безброй часове из университетските библиотеки, за да изучава с хирургическа прецизност дебелите сборници със съдебни решения, особено сборниците Далоз, и то съсредоточено като монахиня. Но още от началото на сутринта заниманията ѝ не изискваха особено съсредоточаване, а възбудата беше заразителна. Не изпитваше нужда да размисля, а да действа.

Нищо досега в нейните четива не предлагаше интересна следа. Дори текстовете бяха разочароващо малословни.

Обратно на повечето френски градове, Лавил сякаш не е основан нито от гали, нито от римляни. И когато през XI век бива присъединен към Бургундското херцогство, представлява малка общност от бедни селяни, живеещи в условията на крайна несигурност поради глада, върлуващ периодично в областта, но и поради климата, разколебаващ и най-големите куражлии, решили да се заселят там. И всъщност селището съществува така от много векове, без особени търговски връзки — повече като село, отколкото като град.

После, в сянката на големия Дижон, и като се възползва от това, че столицата на херцогството преживява подем именно като резиденция на херцогския двор, Лавил се развива при царуването на Филип Дръзки, Жан Безстрашни, Филип Добри и Шарл Смели. Разбира се, става дума за твърде относително развитие: без голям господар, който да обработва околната земя, населението, оставено на самотек, продължава да живее под игото на тираничния климат и земеделските култури и колебливо да расте. Но Църквата няма намерение да изостави земята. Именно тя започва организирано засаждане на лозя. Това обяснява защо Лавил, макар и изолиран, не само не изчезва, но полека-лека започва да се налага като местно средище; между другото тук издигат множество архитектурни паметници, за радост на днешните любители на романската старина.

Едва през XV век мястото придобива някакво стопанско значение, което подтиква Луи XI да превземе Бургундското херцогство през 1476-а и да го присъедини към короната. И докато напредъкът на Дижон се оказва застрашен, Лавил напротив — оттук нататък се развива с постоянно темпо, благодарение именно на търговията с вино, едно от най-хубавите в кралството, както казвали по онова време. Луи XI и по-късно Луи XIII били най-видните му ценители.

Клер се почувства разочарована. Надявала се беше, че както във всяка общинска библиотека, и тук ще намери изобилие от издания, посветени на историята на областта и града. В действителност, многобройни бяха само книгите за Дижон, а за Лавил нямаше почти нищо.

За моя град! — рече си тя с ирония.

А като се започне от XVI век насам, не откри почти никаква информация. Научи само, че полека-лека влиянието на Църквата отслабва и единственото абатство, отдалечено на няколко километра от града, било унищожено от паметен пожар през 1588-а.

От статиите в големите енциклопедии не научи почти нищо повече: освен при пожара в прословутото абатство, огънят вилнял още неведнъж и унищожил много документи (по гражданско състояние, кадастър и пр.) от XV и XVI век. Лавил е относително пощаден от революционната лудост между 1789 и 1800 г., а много по-късно дори и от германската окупация...

Дрън-дрън!...

Откъслеци... това е всичко, което успява да събере. Преди XVIII век е невъзможно историята да бъде възстановена последователно. Дори и след това е отчайващо да се опитваш. Също така не е възможно да се намери задоволително обяснение за:

1. Внезапният напредък на Лавил през XV век, при пълното разоряване на Бургундия;
2. Изгубеното влияние на Църквата много преди революцията;
3. Почти пълната липса на информация;

Може ли да се обясни всичко с климата? На Клер не ѝ се вярваше; но ако не може, тогава с какво?

Тя беше седнала на голяма работна маса, потънала в мислите си, без да чува оглушителната олелия наоколо. Изведнъж се върна в реалния свят и огледа обстановката с невярващ поглед: прашни рафтове, унило осветление, ученически чиновци около широки груби писалища... Господи! Какво прави тук? Какво общо може да има всичко това с нея, с Андрами или с жестоките убийства на деца!

Тя се изправи изведнъж, затвори всички томове, разтворени пред нея, и тетрадката, където си водеше бележки, след което се отправи решително към изхода.

Отвори вратата и си проправи път през десетината граждани, събрали се на стъпалата пред библиотеката. Стори ѝ се, че мярва познато лице в мъглата, и намръщи вежди, като се помъчи да улови убягващото впечатление, после се отказа.

Колата ѝ беше паркирана на петдесетина метра; приближи се бързо до нея. Един пестник я сграбчи брутално за ръката. Клер извика от изненада; и преди да успее да реагира, се намери в есенната шума, опадала под голям явор. Един изключително як мъж я гледаше втренчено и все така здраво я стискаше за ръката. Тя понечи да извика, но той я прекъсна:

— Не се страхувайте!

Тя го погледна за миг, задъхана и с разтуптяно сърце; после въздъхна. Резките му маниери я бяха уплашили, но сега разбра.

— Господин... тъ... забравих името ви...

— Елбек... А не Талко, както ви уточних по телефона. Не съм тук, за да си разменяме любезности...

— Да-да, не се и съмнявам! Защо не ме пуснете, причинявате ми болка!

— О, извинете ме!

Той я пусна, погледна я виновно, после се усмихна ослепително като калифорнийски плейбой. Носеше с известна еlegantност дългото си морскосиньо манто и Клер бе принудена да признае, че е малко по-различен от другите. Явно има всички качества на манекен.

— Много съжалявам, но мисля, че бях напълно ясен по телефона. Нямам намерение да... ъъ... излизам с вас.

Весела искрица проблесна в очите му.

— Жалко, че нямаме време да се посмеем... Иначе щях да се повеселя до насита. Ще ви разочаровам, може би, но не съм тук за това, за което си мислите. (Тя почувства, че се изчервява.) Вие търсите нещо и аз мога да ви помогна.

Той извади от джоба си кафяво тефтерче, с корици сякаш отпреди потопа. Подаде ѝ го.

— Вземете...

Тя го погледна изненадана.

— Вземете, де! Бързо! — рече той припряно. — Могат да ни видят.

Тя взе машинално тефтерчето.

— Приятно четене — пошушна той.

И се отдалечи с широки крачки — мантото му се развяваше на вятъра — качи се в черно БМВ, спряно на десетина метра и изчезна в мъглата, като я остави вцепенена, смутена, изчервена и, трябваше да си признае — леко унижена. Все така под дървото, погледна пак тефтерчето и прочете първата му страница. С дребен, стегнат и нервен почерк беше написано:

История на Лавил-Сен-Жур.

Бележки от Люсиен Морван.

Изведнъж предметът припари в пръстите ѝ. Поиска да го отвори там, веднага. Но Елбек беше прав: можеха да я видят. А поведението му на крадец, хванат на местопрестъплението, ѝ подсказа, че тефтерчето може да съдържа сведения, които според някои не бива да се разгласяват. И защо ѝ го даде? Това си остава тайна... Не заради хубавите ѝ очи, разбира се. От ясно по-ясно е!

Тя се качи в колата, запали и се отправи към Двора на парка.

Момичето в червено гледаше подозрително Боб с все същата странна искрица в зениците. Седяха лице срещу лице в една бирария с поостаряла обстановка, в която се тълпяха студенти и лицеисти.

След като ѝ подхвърли фамозната фраза на езика на Властта, единствената, която знае, Боб кара след фиатчето в продължение на няколко минути — наслуки, само и само да не изгуби пощурелия Болид. Преследвана или не, девойката представлява обществена заплаха, това е ясно. По време на късия пробег мислите му се лутаха: какво точно да ѝ каже?

Тя го доведе тук. От свойското ѝ държане заключи, че е постоянна посетителка. Беше поздравила съдържателката с небрежното „здрости, Мадлейн“.

Седнала зад кафето си, сложи начало на враждебните действия:

— Слушам ви.

— Казвам се Мартин. Робърт Мартин... Накратко Боб. Аз съм... (Той се поколеба, преди да се хвърли в атака. Импровизираният му план беше рискован.)... американски агент.

Тя се разсмя малко нервно.

— Звучи доста интересно. Американски агент, така ли? А мога ли да разбера откъде сте научили онова... онези думи? Имате ли впрочем идея какво означават? Вероятно не. Иначе нямаше да ми ги кажете, сякаш ме поздравявате с добър ден.

— Това беше единственото, което ми дойде на ума, за да привлека вниманието ви. Аз съм американски агент, натоварен с наблюдението на вашата... организация. Няколко месеца вече разследвам в Съединените щати какви връзки се поддържат между различни секти и имението Талкотиер. И съм тук, защото знам, че... това ще бъде скоро.

Изведнъж мрачна и яростна маска разкриви лицето ѝ. Кресна с гневен глас, едва заглушен от електронния вой на флипера и парчето лоша музика от джубокса:

— Какво точно искате? КОЙ СИ ТИ ВСЪЩНОСТ?

— Пристигнах тук да ви помогна. Да ви информирам. В замяна на това искам да бъда посветен. Искам... и аз искам да Му служа.

— Ти не знаеш нищо... Нито знаеш какво приказваш, нито знаеш за какво се отнася. — Тя разбърка кафето си като хипнотизирана и разля половината в чинийката. — Ако имаше някаква представа за истината, щеше да те е страх... щеше много да те е страх. При това използваш думи, които не значат нищо. Секта... Това ли мислиш, че сме?

Той не отговори веднага. Искаше да подготви ефекта. Съсредоточи се върху жената зад тезгяха. Докато си гледаше работата, тя всъщност не ги изпускаше от поглед.

— Може и да не знам точно какви сте... Но знам с какво се занимавате. Знам за... — той сниши глас — жертвоприношенията. Да, веднага щом научих за това, разбрах, че съм намерил пътя си. Това е като откровение, казвам ти... Имам чувството, че съм го очаквал.

Колкото повече го слушаше Франсоаз, толкова повече я налягаха спомените. Болницата, мъртвешки бяла, където я затваряха на три пъти. Майка ѝ... Именно майка ѝ извърши необходимото. Тя се занимаваше с всичко. Винаги. С кухнята, с домакинството, с обучението на милата ѝ обожаема Франсоаз. Тя я научи на толкова много неща: да се моли, да се моли... Постоянно да се моли. За да преуспее в училище. За да не се заглежда по момчетата. Да се моли, за да поиска прошка в деня, когато Франсоаз стана жена. За да иска прошка, задето си поигра с татко. Да иска прошка, да, защото неин грях е, гдето изчезна татко. Тя не заслужаваше да я обича татко и той точно затова си отиде... И на нея ѝ остана само едно — да се моли...

Болницата, мъртвешки бяла. И онова момче, болно и то, което ѝ обясни всичко: защо е наистина длъжна да се моли и да служи. И най-вече Кому да служи. И най-вече как... Истинско откровение. Много повече от диагнозата на доктор Бришар: „Истеричка... В много тежка форма, госпожо Мъорис. Ще трябва, може би, да приложим семейна терапия. Естествено, вие сте силно засегната от истерията на дъщеря ви и не бих могъл да я лекувам, ако и вие самата не се заемете“.

Не, от това ни най-малко не ѝ се изясни... Но в замяна думите на момчето я заплениха. „Ти ще имаш Властта. Ти ще бъдеш Силата. Нека да се съединим...“ Това е несравнимо по-привлекателно от някаква

истеричка... Една голяма, много-много голяма ИСТЕРИЧНА РАЗВРАТНИЦА.

Тя стори всичко, за да има Властта и да бъде Силата. Тогава се успокои и взе съдбата си в ръце. Заповядаха ѝ: приближи се до децата. Тя го стори. И полака-лека се изкатери — с жестокия си апетит за Власт и с желанието си за Сила — към върховете на имението Талкоттиер. И всичко това — благодарение на думите на онова момче и на това откровение.

— Слушай какво — уверено рече Боб. — Искам да бъда и аз, нали разбираш?... Не желая да отсъствам от срещата. Трябва да ми помогнеш. А пък аз ще ти разкажа всичко, каквото знам, включително за дейността на моята агенция. Всичко, което може да ви бъде — да *ни* бъде полезно, за да няма проблеми. Знам, че това е моят път.

Може пък в края на краищата и той да е получил откровение? Може пък да успее да Го обслужи така, както успя тя — с пълно себеотдаване, за да бъде Силата и да има Властта?

Тя го погледна по-внимателно. Беше страшно привлекателен: с бронзов тен и изсветлели на слънцето къдрици, които падаха по челото му, уверен поглед, плещи на спортист. Нещо смътно се помръдна долу в корема ѝ. Тя долови божественото чувство.

Какво пък рискува, ако го представи на Майката? Най-сетне нали той знае много неща, това не може да се отрече. Тя не поема отговорност да му разкрие и най-малкото нещо. Но този момък не е случаен. Има хиляда начина да бъде подложен на изпитание. И тя ще изпита върховно удоволствие от това. Майката ще узнае най-добре като кой е той всъщност.

Боб видя една усмивка да изкривява чертите ѝ. Дали не клъвна най-сетне? Но от това съвсем не се почувства по-добре.

Греди спря колата пред решетестата врата. Погледна към камерата и показа полицейската си значка пред обектива, който реагира с едва доловимо жужене. Щракна ключалка, решетката потрепна леко и се разтвори към асфалтирана алея, оградена от двете страни с дървета с гъсти корони.

От разговора си с колегата, разследвал семейство Талко, не получи особено богата информация, но като гледаше младото ченге как се вълнува, докато му разказва за резултатите от следствието, усети нещо.

Мадлейн Талко, единственият жив член на „основния клон“ от семейството, беше свръхбогата. Състоянието ѝ, подхранвано от търговията с вино, изглежда имаше днес пипаловидни разклонения: съпругът ѝ Робер починал и те бяха олихвили толкова успешно доходите от замъка Талко и имението Талкотиер — двата главни винопроизводителни района на семейството, че притежаваха „половината град“ — израз, достатъчно мъгляв, за да създаде неясна представа за въпросното богатство, без да го изчислява. Недвижимото имущество на Мадлейн Талко — както разбра Греди — било най-голямото в областта.

Към това се прибавяха дялове в различни дейности, контролирани от семейството: Люсиен, племенникът на Мадлейн Талко, имал най-голямата адвокатска кантора в града. Брат му, нотариус в Дижон, движел всички наследствени въпроси около винарските собствениности. Клиниката Маре, известен медицински институт в Двора на парка, ръководен от Пол-Мари Талко, както разбра вече Греди, също бил собственост на семейството.

Областният печат също бил под пълен контрол: местното вестниче *Лавилски новини* им принадлежало; имали дялове и в големия областен всекидневник *Източно общество*. И Господ знае какво още, мислеше си Греди, докато караше бавно по тясната алея с шпалира от дървета.

Дали стига виното, за да се покрият всички разходи? Дори да става дума за най-добрите лозарски масиви в областта, ще трябват десетилетия, за да бъде изградена подобна династия. Да, но ето: изглежда съвсем ясно, че семейството се е настанило тук отпреди векове.

Във всеки случай, днес цялата лозаро-винарска дейност пресекна (в ущърб на многобройните любители). Смъртта на Робер Талко — тогава кмет на Лавил — преди трийсетина години, сетне тази на брата на Мадлейн Талко, бележат залеза на производството. Сърдечната криза на самата Мадлейн преди седемнайсет години бие камбаната на умряло за имението и замъка Талко. Единствено собствеността Кло-Талко, която е от по-малко значение, продължава да бъде експлоатирана от една братовчедка.

Богатството им не изглежда чак толкова разорено, поне не явно. Ченгето беше открило многобройни преobraжения, някои от които със съмнителен характер: Талко били разследвани неколкократно от финансовата полиция, но без резултат (неясно защо).

Но според ченгето, скрито на вахта в едно мръсно кафене, замесването на семейството в престъпни дейности, а именно проституция и наркотици, било очевидно, макар и недоказано. Пак според него липсата на наркотрафик или наркомрежа в Лавил не доказва невинността им. Точно обратното: те са измели грижливо градината си, за да хвърлят боклука в тази на съседите. От Лавил семейство Талко контролира най-важните незаконни дейности в цялата област, включително и в Дижон.

— Много си категоричен — беше отбелязал Греди.

Младият човек беше свел поглед. Едва ли имаше повече от трийсет години и със сигурност разочарованието, че не само не е сезиран за едно разследване, но и че почти са го корумпирали (бяха му „предложили“ повишение), го е навело на горчиви размисли относно функционирането на правосъдието. Беше станал сприхав, това се набиваше в очи.

— Искам да кажа — беше подхванал Алекс — че нямаш нищо... никакъв документ.

— Имах досие с железни доказателства, човече! Банкови отчети, информатори, готови да отворят човките... Всички документи изчезнаха, всички свидетели се изпариха, буквално ги хвана липсата.

— В такъв случай изниква въпросът: ти самият как се крепиш още там?

— Защото разрових много говното... Стигнах чак до Париж, свързах се с момчетата от финансовата, които се захванаха също и т.н. Не можеха да ме ликвидират, след като всичко живо знаеше, че ги разследвам. Принудени бяха да карат яваш-яваш... И да ми уредят тайно повишение в тая прогнила дупка.

— И не ти остана нищичко? Нито един документ?

— Това е всичкото, което ми остана — рече той и побутна няколко листчета. — Това са ми бележките, които си водих тогава, за да се ориентирам в оня говнарник.

Греди ги изчете набързо. После вдигна глава към момъка, който го наблюдаваше тревожно.

— Каква е тая история с тоя побой? — попита Алекс и посочи малък откъс от бележките.

— Значи, понякога действат доста странно — особено когато имат да вземат пари.

— Използват биячи, така ли?

— И биячи, и кучета...

Ченгето млъкна.

— И това ли е всичко?

Човекът се поколеба.

— Да, това е...

Алекс се изнерви:

— Хайде де, ще ми кажеш ли? Криеш ли нещо или какво?

— Защо ми говориш така? Нямам какво повече да кажа... нищо повече не знам. (Не искаше да погледне Греди в очите.) Сигурен съм, че тези хора не са чисти — това е всичко. Ама никак не са чисти. Особено дъртата.

Къщата се изправи пред него след последния завой. Правеше силно впечатление: пътуваш по залятата с катран алея, сякаш прокарана през гъста гора, и изведнъж излизаш на широка поляна, застлана с чакъл. В средата ѝ се издига къщата замък.

Архитектурата му се стори от XVII век, но изглежда през годините са прибавяли отделни детайли, способни да объркат

любителя на архитектурни стилове; в действителност Греди не можа да определи по-точно възрастта на сградата. Беше стара, по-малка от някой истински замък, но по-голяма от една просторна къща. Като замък на селски благородник.

Алекс паркира колата недалече от входната врата, кацнала на полуетажа, до който се стига по каменно стълбище, редом до други автомобили. Сред тях забеляза черен мерцедес 500 и ягуар.

И преди да посегне да звънне, вратата се отвори. Греди очакваше да го посрещне някоя прислужница. Вместо това мъж, облечен с черен костюм и с коса с неопределен цвят (руса? бяла? албинос?), го приветства с ослепително презрителна усмивка:

— Инспектор Греди?... Очаквахме ви!

— Моля?...

Човекът се запъна.

— Прочетохме името ви на картата, която ни показахте току-що пред камерата. Предполагам, че искате да се срещнете с леля ми?

Проклетата камера, рече си Алекс, но без много-много да повярва.

— Ако леля ви е Мадлейн Талко, тогава да... Така или иначе, бих искал да разговарям с някого, който живее в тази къща.

— О, пардон... Не изпълних нито едно от задълженията си. Аз съм Елиос Талко, племенник на Мадлейн.

Греди го погледна за миг: трудно е да му определиш възрастта. Трийсет и пет? Четирийсет? Във всеки случай, разбра кой е събеседникът му. Малкото име му направи впечатление, когато четеше бележките. Имаше титлата финансов съветник и се грижеше за финансовите интереси на семейството.

— Бихте ли ме последвали? Леля ми ви очаква.

Греди прекоси обширния и почти празен хол подир водача си със странната коса, шумът от стъпките му отекна в леко захабения керамичен под от бели и черни плочки. Елиос Талко отвори една двукрила врата и се отдръпна, за да стори път на Алекс. Тържествено и с иронична нотка обяви:

— Майко, инспектор Греди.

Алекс разбра отлично, че става дума за леля му, но преди да успее да поиска някакво разяснение, чу вратата да се затваря зад гърба му.

Стаята, в която влезе, е обзаведена красиво, но без нищо прекалено. Това е салон, мебелиран с вкус, но неуместен в подобно жилище: спартанската мебел в черно или сиво със заоблени линии е разположена с минималистична точност. Без паркета, гипсовите корнизи на тавана и големите прозорци със старовремска форма, човек би се почувствал като в някое помещение на Бастилията, замислено преди всичко да привлече фотографите от списанията.

Седнала на малко твърдия диван, една жена с безупречен бежов костюм го гледаше внимателно. Черната ѝ коса е подстригана късо, малко „ала Зизи Жанмер“. Тя се изправи. Приликата не е само в косата, отбеляза той: колкото повече се приближава, толкова по-малко успява — както и при племенника, да определи по-точно възраст ѝ. Четирийсет и пет? Шейсет и пет? Повече? Не че времето я беше отминало, помисли си той, и сигурно са ѝ направили най-малко един лифтинг. И несъмнено е била изключително красива. Поразително е, въпреки очевидно зрялата ѝ възраст.

Сила, рече си Алекс. Ето какво излъчва: сила, самоувереност, власт.

— Господин Греди? Аз съм Мадлейн Талко.

Сериозен глас, дълбок тембър, почти мъжки. Дали не е лесбийка?

— Името ми — каза Алекс, като пое подадената му ръка в ръкавица — определено е смутило духовете тук.

— Седнете, господине, и ми кажете какво мога да направя за вас.

— Е, добре, аз...

— Пушите ли?

Тя посочи към ковчеже от оникс, поставено върху опаловото стъкло на ниска масичка, и го отвори, за да предложи на Алекс асортимент от цигари.

— Не, благодаря.

Тя си взе една и я запали, без ръкавиците да ѝ попречат ни най-малко. После забодете очите си от син фаянс в тези на Алекс.

— Слушам ви, инспекторе.

Мили боже, тоя глас...

— Дойдох да ви видя, госпожо, поради едно разследване, което вода... (Той направи малка пауза.) Имахте прием миналия петък вечерта, нали?

Мадлейн Талко дръпна дълбоко от цигарата си, преди да отговори.

— Защо? Искам да кажа... защо ме питате това? Какво ви засяга?

— Както ви казах току-що, това може да се окаже важно за моето разследване.

— Не виждам каква връзка има...

— Но аз виждам, тъй че бихте ли ми казали...

— Не, априори, нямам какво да ви кажа, господине. Най-малкото защото вие не ми давате никакви подробности.

Греди помисли за момент. Дори да има солидни причини да го направи, за една съдебна призовка ще отиде страшно много време, особено като се държи сметка за влиянието на замесените персони. Освен това май ги няма тези солидни причини.

— Едно лице под наблюдение било видяно да влиза у вас онази вечер... Това лице е може би замесено в аферата, за която ви споменах.

Очите на Мадлейн Талко се присвиха и на устните ѝ се появи усмивка без радост.

— Имате предвид Франсоаз Мъорис ли?

Греди не издаде с нищо изненадата си. Тя продължи:

— Да, тя беше тук. Впрочем, заедно с други приятели. Но нали знаете, това става често. Ние устройваме много приеми. (Тя дръпна отново от цигарата и умишлено бавно издиша дима с чисто женско движение.) Обичам да бъда заобиколена от приятелите си.

Тишина. Греди бе леко обезкуражен. Тя лавираше добре.

— И сега, след като имате информацията — продължи тя — какво ви носи тя? Да не смятате, че тези деца ги убиваме ние?

— Но...

— Хайде, хайде... Не бъдете наивен, господине. Цял Лавил знае какво става. Не е тайна за никого. Напомням ви, че Пиер Гайяр не ми е напълно непознат. От своя страна и Франсоаз е толкова потресена от тази история с разходката с конете...

— Щом става дума, това е било в непосредствена близост до собствеността ви, в крайнината на гората, където минава пътят — безцеремонно заяви той, за да не издаде смущението си. — В последно време не сте ли забелязвали нещо странно?... И особено този ден?

— Как не, забелязах. (Ново кълбо цигарен дим.) Един голям, ама грамаден мъж носеше под мишница безжизнено дете. Смятате, че е

трябвало да се обадя в полицията ли? (Тя избухна в дрезгав смях на пушачка.) Не, шегувам се, разбира се. Нищо особено не съм забелязвала. Пък и, знаете, доста рядко ходя в гората.

На какво си играеше тази собственичка на замък? На котка и мишка? Но явно се забавляваше лудо. Греди се опита да атакува от друго направление.

— Отново по повод на Пиер Гайяр бих искал да знам по каква причина решихте да се лишите от услугите му?

— Защото не бях доволна... Елиос, с когото се срещнахте току-що, ще се занимава оттук нататък със счетоводството ми. Така всичко остава вътре в семейството, много по-добре е. Не разбирам, обаче, защо ми задавате и този въпрос...

Дали не долови съдържана заплаха в дрезгавия тембър на гласа ѝ? Не искаше ли да каже: *ако не искате да си имате проблеми, не ме питайте за неща, които могат да ме поставят под подозрение за нещо си...*

Греди би продължил на драго сърце разговора, но нямаше предлог да стои повече. На идване смяташе само „да хвърли един поглед“, за да придобие представа. Това беше сторено.

— Добре — рече той и се изправи — не искам да ви отнемам повече време...

— Ще ви изпратя.

Тя прекоси помещението в облак от парфюм и му даде знак да върви след нея. В големия празен хол той попита:

— Познавате ли Флоранс Нобле?

Тя се обърна живо:

— Дали познавам Флоранс Нобле? Ама че въпрос... Мисля, че да. Флоранс ми е племенница. Моминското ѝ име е Талко. Да се чудиш, впрочем, защо не го запази — прибави тя замислено. Стигнаха до външната врата. — Остава ми, господине, да ви пожелаая приятен ден.

И му подаде отново ръката си в ръкавицата.

Докато слизаше по стъпалата и се чудеше разсеяно кога е успяло да се свечери, тя се обади отгоре:

— Казвала ли съм ви, всъщност, колко съжалявам, че не успяха да открият камиона, блъснал жена ви?

След което затвори вратата.

Той се спря като закован. Какво искаше да каже с това театрално поведение и с тая некадърна режисура? Държеше се прекалено уверено, което евентуално я сочеше за виновна, а невинните винаги изглеждат много по-уплашени от полицията. Той тъкмо се канеше да се върне, за да поиска обяснение за последното ѝ изпълнение, когато го спря звънът на мобилния му телефон.

— Греди на телефона.

— Опитах се да те открия в колата ти — каза му ченгето, дежурно в телефонната централа. — Има един мъртъв у Клер Ермен. Очакват те с нетърпение.

Когато пристигна в Двора на парка, Клер дори не слезе от колата. Остави я на контакт, за да продължи да отоплява купето и извади от кожената си чанта кафявото тефтерче. Започна да преглежда редовете, изписани с нервен наклонен почерк. Имаше големи бели полета между отделните параграфи. Ставаше дума именно за бележки, а не за цялостен текст. Обхвана я лудо желание да ги изгълта на един дъх, но реши да чете ред по ред.

*История на Лавил-Сен-Жур,
Бележки от Люсиен Морван,
Журналист в Новини.*

Кой ли е този, всъщност?

Средновековие: Лавил-Сен-Жур е обикновено село, почти само местност.

Нищо особено до Луи XI. Отличителна черта: селището е присъединено към имението на херцог..., но той не се интересува от него.

Сделка с Църквата. Тя решава да организира лозаровинарство в околността...

Лавил започва да се развива.

Но откога точно? Трудно е да се установи. Всъщност може да се каже от втората половина на XV век, след 1460-а.

По това време пристига малка група чужденци. Противоречиви текстове относно произхода им. Може би повечето от тях са от Арас или околностите му. Защо решават да се заселят тук?

Краят на XV век, Арас... Това ѝ говори нещо. Не се досеща какво, но една иконка в паметта ѝ примигва настойчиво. Остава да намери с какъв код да я отвори. Тя вдигна глава и впери поглед в пространството. Да, Арас от края на XV век... Господи, какво беше станало тогава?

Отново забодете нос в четивото.

През тази епоха Лавил се съживява: търговия, лозя, дърводобив. Определен напредък след началото на XVI век.

Поредица пожари: две унищожени абатства на няколко километра. Но черквата „Св. Богородица“ е пощадена.

Но лозята, принадлежащи към абатствата, са откупени от Църквата. Обстоятелствата неясни. Никаква информация.

Няколко семейства контролират виното. Това са семействата от Арас!

Добре, и какво от това? Това са семействата от Арас... Какво подозрително може да има тук? Съвсем нормално е някоя малка група да се настани на повече или по-малко безлюдно място и да започне да развива стопанство. Не са ли създадени така и градовете, и страните? Победоносен или предприемачески дух, воля да завладяваш, смелост — всичко това, взето заедно, движи мнозина люде...

XVI в.: Лавил е процъфтяващ.

Населението му расте.

На повърхността слабо политическо влияние. Но мнозина сеньори си строят жилища в околността. Нещо като летни резиденции.

Въпрос: защо на място с толкова неприятен климат?

Ето най-сетне един добър въпрос!

Лавил се превръща в място за развлечения за мнозина богати сеньори от родове, известни със свободните си нрави. Превременино свободомислие.

Църквата се намесва, но съществуват силни протекции. Няма реални процеси.

През XVII век — същата схема: липса на сериозен политически център, но многобройни връзки с властта — Ришелъ нарежда да построят на няколко километра от града собствеността Уш. Обширно имение.

Никога няма да живее там. Откупено в началото на XVIII век от семейство Талко. Преименувано на имението Ла Талкотиер...

Името я порази. Значи това семейство било толкова старо?

XVIII в.: промяна на посоката.

Определен стопански напредък. Но Лавил се затваря в себе си.

Крият богатствата си.

Пълно откъсване от останалата част на кралството. Сякаш Просвещението не стига дотук.

Много напуснали: търговци заминават за Дижон.

Спирачка за търговските връзки. Развива се обаче селскостопанска дейност. С настъпване на цивилизацията районът става селскостопански.

Революцията. Мистерия: Лавил е пощаден. Никакъв бунт за отбелязване. Всичко става в Дижон.

Всичко става така, сякаш буржоазията отдавна вече е завзела властта.

Особено интересно явление!

XIX век. Нищо интересно в Лавил.

За отбелязване: Наполеон подозиран, че е идвал тук неведнъж и все за кратко, преди да поеме властта.

Няма доказателства.

Няма известни връзки с Луи-Филип, с Наполеон III или с републиканците.

XX век. Лавил произвежда световноизвестно вино. В този случай: защо толкова слаба търговия с чужбина в периода между двете войни?

В замяна: странна активност между 39-а и 45-а.

- Няма реална германска окупация.
- Многобройни кратки посещения на Гьобелс (тайни, но доказани).

- Чести пътувания на Робер Талко (тогава кмет на Лавил) и жена му Мадлейн. Докъде, не е известно. Германия?

Във всеки случай: беззъба съпротива в Лавил. Дижон е разрушен. Лавил е невредим!

Клер смътно долавяше учудването на автора. Но както и в библиотеката, не разбираше докъде трябва да я доведе всичко това. Мистериозното тефтерче изяснява някои неща, но съдържанието му си остава твърде неясно. Градът е наистина странен: сякаш се беше развивал зад кулисите на Историята, макар че е имал какво да каже през известни периоди. Един мистериозен и потаен град, слабо изучен от историците, защото действителността в него, зараждането му, влиянието му се оказали твърде рехави, недоловими и несъстоятелни. Като *мъглата!*

След войната нищо особено. Не се забелязва чистка.

Бляскав период през годините 50-60-та...

После относителен стопански застои през 70-те.

Нищо за отбелязване относно убийствата на деца.

Само различни слу...

Текстът прекъсваше тук. Насред изречението, насред думата. Много странно! Тя почти беше очаквала да види кръв върху последната страница. Като че ли някой го е изненадал по време на редактирането и му е забил нож в гърба, за да го накара да млъкне!

И все пак тя, разбира се, успя да стигне до нещо. Да, много странен начин да приключиш бележките си. Слу... хове, естествено. Но какви? Въпроси, само въпроси... Никакъв отговор, макар че нищо в този град не е като хората, това е ясно.

Арас, края на XV век... Иконката продължаваше да примигва с тиранична настоятелност.

Стресна я шум от кола. Очите ѝ се върнаха отново към действителността. Макар да беше спряла в съседното дворно място, стори ѝ се, че се задушава. Трябва да излезе!

Тя угаси двигателя и слезе от колата, загърната в голямото си петролно синьо манто от вълнен плат. Температурата беше паднала, а светлината — помръкнала. Вече беше деветнайсет часът.

Тя се изкачи по няколкото стъпала до площадката. Невероятно е, помисли си. Тази проклета мъгла е толкова гъста, че чак тежи... Никога не беше виждала такова нещо. Като мести крак подир крак, (едва ги различава), има чувството, че гледа някакъв снежнобял балет, едно...

... едно море на нищото! Ето, това е: океан от облаци и вълни, движещи се забавено.

Един храст в двора отляво се раздвижи от внезапен тласък. Вятърът? Животно? Тя се спря за няколко секунди: повече нищо не помръдна.

Продължи да се изкачва и се спря пред вратата. Започна да рови из чантичката си, за да намери ключовете сред женския безпорядък вътре. Изнервена, измръзнала — облаче пара излиза от устата ѝ при всяко издишване, прерови цялата чантичка. Реши се да свали тънката кожена ръкавица и пак пъкна вътре ръка.

Неоткриваеми! Тези ключове са неоткриваеми!

Дали не са в колата?

Да, сигурно са там. Тя пусна чантичката долу — мъглата я погълна веднага, и бързо слезе обратно. Отвори дясната предна врата и се наведе навътре с едното коляно на седалката, а с другия крак стъпила за опора навън. Хлабавият ѝ кок не издържа и косата ѝ се

разпиля безредно. Леко обезсърчена, забеляза, че мъглата малко по малко прониква в колата. Явлението ѝ напомни за оня филм, *Блоб*, чиято касета Фредерик беше взел под наем за една вечер. На нея ѝ се видя отблъскващ.

Тя опипа слепешком целия мокет, като пъхна яростно ръка и под седалките: сухи листа, различни хартийки, трохи... Флаконче с червило (*я виж, откога го търся!*), някакви сухи, безформени и неизвестни боклуци (*кльоначка? Пфу!*)... Ключове! Ръката ѝ сграбчи връзката и тя се измъкна от колата с облекчение. Захлопна вратичката и се отправи към стълбището, изкачи се отново и се спря пред вратата на дома. Беше се задъхала, сърцето ѝ тупкаше бясно.

Добре де, откачена ли си или какво? Няма от какво да се паникьосваш... Дори и да ги беше изгубила, пустите му ключове!...

С едно освобождаващо щракване — Божичко, колко е студено! — вратата се отвори. Тя понечи да влезе вътре, но се спъна в нещо безформено и едва не падна.

Чантичката!! Ама си една гъска! Нали я пусна долу, когато се върна да търсиш ключовете в колата.

Тя се наведе да я вдигне, като различи кожените ѝ дръжки въпреки мъглата. И вече я вдигаше, когато погледът ѝ беше привлечен от купчина мръсносиви парцали, оставени върху изтривалката. Тя се дръпна назад, после се овладя.

Стига де, това да не е бомба!

Протегна ръка да вдигне парцалите. Под тях имаше завито нещо кръгло. Тя издърпа пипнешком един от краищата на плата и се опита да го разповие. Оказа се, че не е толкова лесно. Дръпна по-силно. Отвътре изскочи нещо моравочервено и се плъосна на пода с влажен звук.

— Но какво е това!...

Замръзна от ужас пред неправдоподобната картина: пред погледа ѝ върху изтривалката се търкулна като топка бебешка глава с обезобразено от страх лице и вперени в нея огромни изцъклени очи.

Когато Алекс пристигна при Клер, наоколо вече се щуреше цяла тълпа пощурели хора. Докато се изкачваше по стъпалата, водещи към къщата, той се обърна към един агент, натоварен да търси следи — с латексни ръкавици и на четири крака върху изтривалката.

— Тук ли я намериха?

Човекът кимна утвърдително с глава.

— Бих искал да не се пипа нищо преди моето идване. Кой е наредил да се вдигне... трупът?

Полицаят вдигна рамене.

— Нямам никаква идея...

Греди изруга наум. Винаги когато се сблъскваше с лошата организация в неговия отдел, челюстите му се схващаха от раздразнение. Повече от десет години в „централата“ не бяха успели да го свикнат с подобен род „къси съединения“.

Той влезе в къщата. Чу гласа на Клер и по него стигна до салона. Седнала на едно канапе и не чак толкова сломена, колкото очакваше да я завари, тя разговаряше с една инспекторка, позната на Греди, и с Дусе. Това подразни Алекс — тази мания на жандарма винаги да го изпреварва на местопроизшествието.

— Мисля, че ви разказах всичко, госпожо...

— Това е добре. С г-жа Ермен се заемам аз. — После към Дусе: — Нали няма да имаш нищо против, ако разговарям с нея насаме?

Спокойната физиономия на жандарма не скри недоволството му, но той се задоволи с едно примирено „добре, щом искаш“, и излезе заедно с колежката си.

— Добре ли си?

Топлият тон на инспектора поуспокои Клер. Изведнъж тя се почувства почти в безопасност.

— Мисля, че да. Но беше толкова ужасно... Толкова...

— Разкажи ми подробно какво се случи.

При други обстоятелства Клер би се пошегувала с общия навик на ченгетата един през друг да карат жертвата — докато е още в шок

— да повтаря отново и отново историята си. Но сега няма сили за хумор. Тъй че си разказа всичко, като внимаваше да не пропусне нещо. Греди я остави да говори, без да я прекъсва. Тя изглежда познаваше текста си, но яснотата му явно се обяснява от факта, че е трябвало да го подреди в ума си, за да обясни събитието на жандармеристите. Той я остави да си поеме дъх, преди да започне с въпросите.

— Защо ходихте в библиотеката?

— Нали ви казах, исках да разровя историята на този град. Затова бях там. И най-наивно си мислех, че ще намеря нещо. На това ме бяха научили във факултета: каквото и да търсите, непременно ще го откриете в някоя книга. Да, но наученото във факултета рядко отговаря на действителността. Все пак, остава ви навикът винаги, когато...

Тя очевидно съзнаваше, че това са празни приказки, но Алекс не се смути ни най-малко.

— Предполагам, че не сте открили нищо, нали?

— Нищо определено, вярно е — призна тя и въздъхна уморено.

— И след това срещнахте ли някого?

— Не в самата библиотека... Макар че беше тъпкано с народ. Изглежда библиотекарката се е самоубила.

— Да, знам.

— Но там наистина не срещнах никого. Когато излизах, обаче... въ... ме забърса Елбек. Беше... странен. Даде ми някакъв бележник, като каза, че сигурно ще ми свърши работа. Тефтерче с бележки върху историята на Лавил.

— У вас ли е?

Тя се изправи и отиде във вестибюла, като остави Греди в салона сам. Повечето служебни лица се бяха изнесли от местопроизшествието и къщата полека-лека се омиротворяваше. „Но без да намери предишното си спокойствие“ — помисли си Клер.

Върна се с мантилото на ръка. Прерови джобовете и извади тефтерчето с оръфани ъгли.

— Вече не помня къде точно изпаднах в паника. Благодаря на бога, че не съм го изтърсила някъде.

Тя го подаде на Алекс. Той го разгърна и по израза на лицето му Клер отгатна, че току-що се е случило нещо важно.

— Какво има? Познавате ли този човек?

Греди въздъхна дълбоко.

— Все по-малко и по-малко разбирам в какъв батак сте се озовали, но знам, че затъвате все по-дълбоко. Трябва да ви призная нещо, Клер. Предпочитам да бъда честен, защото новината не е добра. — Той прочете уплаха в очите на адвокатката. — Спомняте ли си за спречкването на сина ви преди няколко дни?

— Да, разбира се, но каква връз...

— Било е с бившето гадже на Перл Аржансон... И тази сутрин момчето е намерено мъртво, в... плачевно състояние.

— О, Господи! И вие мислите, че Фредерик има нещо общо ли?

— Чакам доклада от аутопсията, но има съвпадения, които се набиват в очи, дори ако престъплението не е напълно сходно с другите. Този е бил хитрец на дребно, познат в района, имал е само приятели. Нищо не показва никаква връзка между свадата и... това, което са му сторили.

Тя се изправи рязко от канапето и започна да крачи нервно из салона. Алекс я видя как се бори със сълзите. Не е замесена, сега беше сигурен. Във всеки случай, не и пряко. Но в замяна на това започваше да мисли, че е под заплаха. Бебешката глава върху изтривалката не е ли *предупреждение*? Не, не точно... Повече прилича на психологически натиск. Още от началото на цялата афера присъствието на убиеца тежи като някаква нематериална заплаха. Сега опасността придобива плът. Да, може законно да се сметне, че тя е пряко застрашена.

Клер гледаше през прозореца как си отиват последните агенти. Изведнъж се обърна към него с очи, потънали в сълзи.

— Мислите, че има реална опасност, нали? Мислите, че... заплашват живота ми?

Той въздъхна примирено и на свой ред се изправи, за да си приказват очи в очи. Но не отговори на въпроса ѝ.

— Авторът на бележките Люсиен Морван е журналист, когото търсим от доста време. Вероятно е бил свидетел в процес за убийства отпреди трийсет години. На подобни на днешните убийства... Макар че — разбирам, че звучи абсурдно — така и не успяват да установят доколко са се случили наистина. Споменава ли го в това, което сте прочели? Намеква ли за убийствата?

Тя го погледна за миг с празни очи, без да разбира.

— Дали намеква за... Аз... Ами да, пише нещо по този повод. На... на последните страници, мисля. Аз... Уф, не знам вече.

Тя се обърна отново към прозореца и погледът ѝ се зарея отвъд действителността.

Греди разлисти тефтерчето в търсене на последната изписана ръчно страница.

Нищо за отбелязване относно убийствата на деца. Само някакви слу...

Какво ли значи това? Слу... хове? И защо авторът е спрял да пише наред изречението? Трябва му известно време, за да разучи тефтерчето. И да го връчи на техниците — да се опитат да извадят всички възможни отпечатъци.

— Бе... бебето, което намерих. Разпознахте ли го? Каза го с чело, опряно на стъклото, без да се обърне.

— Не още.

— Но имате всички причини да мислите, че това е малкото момиченце, което заедно с количката изчезна посред бял ден от градинката — онова, за което ми разказахте оня ден, нали?

— Да, наистина. Много е вероятно.

Тя замълча. Нямахше какво повече да прибави. Наистина не можеше да види всички рани, нанесени на детето, но огромните очи с изрязани клепачи я бяха погледнали толкова страшно, че никога няма да ги забрави. Също като глава на кукла, отрязана и омазана с кръв.

Кой, въпреки, би забравил подобна картина, освен ако не е чудовище?

Мрачната усмивка на Андрени се очерта зад стъклото: мираж в мъглата, във въображението ѝ, на страховете ѝ.

— Мисля, че ще трябва да изпратя някого да се грижи за безопасността ви. Вие предупредихте ли сина си?

— А не! В никакъв случай! Сигнализирах му, че може да прекара нощта при приятелката си. В момента отношенията ни не са особено блестящи, аферата Андрени силно го травмира. Аз... трябва да видя по-ясно нещата, преди да му говоря за тях.

— Значи тази вечер ще бъдете съвсем сама, така ли?

— Не се е обадил още, че няма да се прибере, но мисля, че да.

Тя все така не се обръщаше с лице към него и стоеше долепена плътно до стъклото.

— Моля ви, Клер, обърнете се. Аз... аз съм тук.

Тя се подчини, като показа лицето си, обляно в сълзи. И като събра сили, каза с твърд глас:

— Останете с мене тази вечер.

Иконката на Нанси започна да примигва с обсебваща настойчивост. Без да разсъждава, той пое Клер в прегръдките си.

Облекчението дойде като изстрадана истина: да бъде в ръцете на този мъж, с чело, опряно на рамото му, с лице, скрито в дланите, докато той я притиска леко, като я оставя да се намести по-удобно; в този прекрасен миг тя осъзна, че никой мъж не ѝ беше засвидетелствал такова искрено чувство от... откога всъщност? От аферата Андремиде? Много преди това, разбира се...; зашеметяващата сигурност, която ѝ вдъхва подобен жест, и новото усещане — че сърцето ти не е стегнато в менгемето на самотата. Всичко това показва как я разяжда малко по малко липсата на обич, дори и без да го съзнава. Вместо да плаче заради убийствата и заплахата над нея, Клер остави сълзите да текат от отчаяние и от самота. Горещото присъствие на Алекс беше като проблясък на щастие, като откритие, изпълнено с горчивина.

Алекс не се намеси. Не се помръдваше, не знаеше какво да прави с ръцете си. Постъпи съвсем спонтанно, без да мисли, че тя може да се окаже нещо повече от свидетел, че беше измъкнала от затвора истинско чудовище, че според него май го излъга за Мароко. Той просто послуша доброто си сърце.

Както обикновено, нали, моето момче?

Да, но и на него му заседна буца в гърлото. Нормално, нали? Гласът на Нанси отнякъде му отговори: моментът е зле избран, за да се поддава на чувствата.

Клер изведнъж се сети за грима си и смешното в цялата ситуация. И за това колко е смешно да си мисли за грим в подобна ситуация... Тя се позасмя, с гърло все още полусвито от сълзите.

— О, Господи... срам ме е.

Тя се освободи внимателно от ръцете на Алекс и обърна глава, за да му спести картината на зачервения нос и подутите очи.

— От какво? Разбирам колко ви потресе всичко това.

— Да, но... да плача в ръцете ви... — тя се усмихна леко и се отправи към вестибюла.

— Нали ще ме извините за минутка... Да си върна човешкия облик.

И преди да излезе през вратата, му подхвърли:

— Днес ще вечеряте тук, нали?

През тази здрачна привечер Перл и Фредерик седяха прегърнати на малка пейка, без да искат да знаят за студа. Пейджърът, който се разбръмча в джоба на момчето, ги принуди да се пуснат. Той ѝ показа съобщението: „Квартирата свободна тази вечер. Благодаря за потвърждението. Мама“. Тя вдигна глава към него.

— Ченгето ли?

Той избягна погледа ѝ.

— Има шанс.

— Искаш да отидеш да се увериш ли?

— Не, това си е нейна работа. При това колкото повече е заета другаде, толкова по-добре за мене. Поне ще ме остави на мира.

В мига, когато произнасяше тези думи, Фредерик не можеше да повярва на ушите си. Никога не се беше изразявал така.

Да, но толкова неща се случиха междувременно.

След срещата с Греди не разговаряха много. Тя изяви желание да минат точно пред черквата. За да види, както каза.

И сега седяха там, в съзерцание на статуите гаргуи.

— Какво точно правиш, когато идваш тук?

— Нищо специално. Обичам това място. И нея я обичам — рече той, като посочи с пръст жената дракон с лъскави очи.

И в тоя миг си спомни за разговора по време на първата им разходка из квартала.

— А ти защо не я обичаш тая черква? — попита.

Нежна усмивка се появи на устните на младото момиче.

— Защото всички тези неща са доста ужасяващи, нали?

— Не знам. Не съм. А тя — тя ме омагьосва. Имам странното чувство, че я познавам. Че между двама ни е имало нещо. Или ще има... — Той се спря, за да си поеме дъх, после продължи възбудено: — Точно сега си спомням... Ти ми спомена за някакви проклети трикове, когато минаваш оттук! Ще ми обясниш ли?

Усмивката на момичето стана по-широка. Не беше предполагала, че нещата ще се развият толкова бързо. Процесът според нея трябваше

да трае поне няколко месеца. Но Майката беше права. Няколко седмици стигат. Фредерик ѝ изглежда готов да навлезе в последните фази. Най-важните.

Тя скочи на крака и се затича със смях.

— Ей, къде отиваш?

Смехът, който дочу, беше единственият отговор.

— Перл Аржансон, сега ще те хвана, няма да ми избягаш! —
развика се той с цяло гърло и се втурна да я преследва.

Препълнената чиния с макарони събуди с вкусните си миризми апетита на Алекс, който той смяташе за изчезнал тази вечер. От своя страна Клер не можа да покаже особен интерес към приготвената от самата нея вечеря. Обратното би учудило Алекс. Да си играеш на топка с бебешка глава върху изтривалката едва ли е най-добрият начин да се настроиш за ядене.

Шокът не попречи на адвокатката да покаже още веднъж смелостта си. В салона вълнението ѝ дойде може би в повече, но по време на вечерята не трепна нито веднъж.

Седнала срещу него в салона на изкуствена светлина, тя му поднесе чашка ликьор. Бяха разговаряли по време на цялата вечеря. За Антоанет Андреми и безплодните усилия да бъде открита, за убийствата, разбира се, за връзките на Клер и сина ѝ, за самотата на Алекс, откакто е дошъл в града...

Умората започваше да се отразява на вниманието на полицая. И все пак той се обади без притеснение, след като бяха замълчали:

— Искам да ви попитам нещо.

Тя му се усмихна в отговор.

— Какво ви размива толкова? — попита той без агресивност.

— Питам се колко време ще издържите, преди да ми зададете нов въпрос. Истински рекорд, откакто ви познавам.

Той се засмя.

— И какво?

— Мисля, че около минута, минута и половина, можете да издържите, без да ме питате за следващото нещо.

Той се разсмя от сърце и обърна чашката ликьор, за да си даде време да подготви въпроса.

— Как се получи така, че и вие сте самотна, Клер? Сякаш нямате нито приятели, нито семейство... Как така жена с кариера като вашата може да се ограда до такава степен от света?

— Знаете ли, Греди, когато ви налегне депресия, хората започват да ви отбягват. А когато медиите ви разпънат на кръст... ви отбягват

още повече. Но когато ви обхване депресия благодарение на медиите... тогава целият свят изчезва. Това е бягство напред, разпердушване. Впрочем, нямам приятели в смисъл на... ъъ... Монтен-Ла-Боеси. Много връзки, неколцина приятелки... Но без истински приятели. Точно затова можах да изоставя всичко. В края на краищата към нищо не бях привързана истински. Отговорих ли ви?

— Напълно.

— И отговорът струва ли си според вас? Или е маньовър — рече тя с дяволита усмивка.

— Отговорът си струва, но вие сте адвокатка. Оставам нащрек!

— Имате право. Бих могла да стана опасна! Други питання?

Той като че се поколеба.

— Всъщност да, но това няма нищо общо. Тефтерчето... цялото ли го изчетохте или не?

Тя помръкна.

— Да, прочетох го. Нали стоях цял час затворена в колата да го зубря.

— И?

— И не намерих нищо повече от информацията в библиотеката. Но все пак...

— Все пак какво?

— Начинът, по който бяха подредени бележките, като че подсказва нещо. Ще видите сам... Сякаш този град е остарял встрани от историята.

Греди не настоя повече. Тези думи му се сториха пророчески и мислите му, забавени от умората, се замъглиха съвсем. Той възпря с мъка една прозявка, но овлажнелите му очи и разширени ноздри не заблудиха бдителност на Клер. Тя прехапа устни, после се реши.

— Не искате ли да спите тук тази нощ? Аз... страх ме е.

Той я погледна учудено.

— Чухте ли ме да викам някого да ви пази?

— Ами... не.

— А нали ви казах, че ще ви назнача охрана?

Тя не отговори.

— Е, сега ви го потвърждавам... Тази вечер охраната съм аз. Ако обичате, покажете ми стаята.

Тя тръгна пред него по вътрешната стълба. Както винаги беше елегантно облечена. Алекс беше забелязал вече, че има вкус към дискретно, но ефикасно съблазнителните дрехи. И докато тя се качваше нагоре, оцени по достойнство фините извивки, загатнати в панталона от мека вълна.

Това едва ли беше първата ѝ вечер в компанията на един свидетел. Той знаеше от опит, че съжителството в подобни моменти от живота е понякога пряк път към желанието. И изведнъж му мина през ума, че след смъртта на Нанси не беше имал подобен случай.

Тя се спря в коридора, за да му покаже банята, където го очакваше тоалетен несесер, после го въведе в малка стая, простичко обзаведена с мебели от ракиа. Беше добре отоплена.

— Добре, оставям ви да се настаните — рече тя. — Ако имате нужда от мене, стаята ми е през две врати от вашата.

И понечи да се оттегли. Няколко секунди на нерешителност...

Погледна го в ръцете. Цяла вечер ги поглеждаше тайно: дълги и силни китки, но не прекалено, с мургава кожа и къси косъмчета. Красиви ръце с широки прави пръсти. И в мига, когато си тръгваше, вълнението я задави. Пулсът ѝ внезапно се ускори, докато се бореше, разкъсвана между дързостта и задръжките. Виждаше го как я наблюдава: с гъста, леко разрошена коса, със сенки на умора под очите, но с изведнъж грейнал поглед под учудените вежди в очакване на това, което ще последва.

Тя се върна обратно в стаята, от която почти беше излязла. Пристъпи към него — неуверено, но с решителен поглед.

Неловката смелост на адвокатката развълнува Греди. Стана му трудно да диша и почувства, че нещата стоят на ръба. Чу я да казва с чужд глас:

— Алекс... бих искала да ви благодаря. От душа и сърце.

Той не отговори, не направи никакво движение. Остави я да се приближи още и да го хване за ръка. Беше уловил няколко коси погледа по време на вечерята. Сега ги разбираше. И да бъде обект на желанието ѝ, това отекваше вълнуващо в собствения му порив.

Тя обърна глава, като избегна погледа му. И целуна нежно дланта му, пръстите, погали нежната, изпъстрена с вени кожа на гърба на китката, забави се на линията на съдбата... В това нямаше нищо истински сексуално, но интимният жест, безкрайно нежният допир

беше наситен с еротизъм. Изтекоха няколко секунди между смущението и желанието — времето до мига, след който няма връщане. До мисълта, че всъщност всичко това е може би грешка.

И че в края на краищата, не, не би било грешка, а част от историята, писана от едно време; една увереност, наложила се още от първите мигове у Флоранс Нобле, макар и неизказана — нито от единия, нито от другия.

Да: една очевидност.

Най-сетне той реагира и отвърна на жеста. Хвана я леко за брадичката, за да я накара да го погледне. Тя въздъхна дълбоко: от облекчение? От възбуда?

Той я целуна по нежните и посърнали устни: беше му показала пътя; сега да води той.

Плъзна пръсти в гъстата ѝ коса, за да потърси извивката на главата. Не искаше да насилва мига, а да се порадва на всяка милувка. За нея това беше може би миг на силно удоволствие; за него — възлов акт. Краят на страданията му? Със сигурност не... Само краят на един траур.

Поразил го светкавична последна мисъл за Нанси — болка, вина, съжаление... — после се впусна. Притисна я пламенно и...

... И силно я шамароса. Тя издаде животински звук на удоволствие, който изненада Боб. Учителката беше здраво вързана с ремъци от черен латекс за таблата на леглото — с матрак почти до пода, по средата на пентакъл, начертан с боя върху плочките.

Когато му нареди да я последва, Боб не подозираше какви са й намеренията. Едва пристигнали, тя се разсъблече и извъртя към него изцъклените си очи, като промърмори дрезгаво:

— Я сега да видим какво имаш в гащите.

Той й шибна още един шамар. Беше гола, очите й обърнати нагоре, зърната — защипани със свързани с верижка щипки, изпъчена безсрамно, тялото й — разтърсвано от змийски конвулсии.

— По-силно! — викна тя.

Колко пъти го повтори от един час насам?

Беше започнала с молитва на Езика на властта. Боб не разбра смисъла, но използва внезапния й порив на религиозна ревност, за да си поеме малко дъх.

Не беше очаквал такова нещо. Някаква нещастна истеричка, мазохистка в последен стадий, ревяща, потна и отвратителна: това не се връзваше с представите му за цялата тая история. „Болни“ — да, това се предвиждаше. Но мистични болни, отнесени, „илюминати“... Теоретици на злото, философи на похотта, историци на демоничното. А не обикновени малоумници, движени от антиобществени импулси.

Неговата сексуалност винаги е била възможно най-класическа, дори ако — Маями задължава!^[1] — понякога да беше опитвал и не твърде деликатни удоволствия. Но сблъсъкът с тая луда се превръщаше в страшно изпитание. Тя измъкна от един шкаф черно куфарче с предмети за „удоволствие“: изкуствени членове с различна големина, всевъзможни щипци, девствен пояс. Двете думи не преставаха да кънтят в паникьосаното му съзнание: *девствен пояс!* — камшици и чукчета, белезници. Трябваша му няколко безкрайни секунди, за да схване какво е предназначението на всички тези предмети... и как се използват.

И сега стоеше прав в стаята с изрисуван на килима пентакъл и спуснати черни завеси, осветявана от няколко свещи, лице срещу лице с това момиче с развихрени хормони — *и, божичко, как я друсат тези хормони!* А най-лошото от всичко бяха гащетата му, здравата издути отпред. *От чудовищна ерекция!*

Изпитваше ли истинско удоволствие от „сеанса“? Удоволствие не. Но трябваше да си признае, че изпитваше от него някаква извратена възбуда. Не беше честно: въпреки волята му всичко това му въздействаше. Девойката изнасилваше чувството му за удоволствие!

Тя прекъсна внезапно молитвата и вдигна към него рошавата си глава.

— Изплюй ми се на физиономията...

Той не можа да продума.

— ИЗПЛЮЙ МИ СЕ НА ФИЗИОНОМИЯТА!

Шамарът отекна безконтролно и запали яркочервената ѝ буза. Първата му реакция беше да се извини. Но успя да се възпре, преди тя, зашеметена, да забележи погрешната му стъпка.

Тялото ѝ отново се загърчи в безконтролни движения — като че всяка проява на власт я докарваше до вратите на удоволствието. Какво ли ще му направи сега?

Тя разреши проблема:

— Изпикай се върху мене.

Каза го тихо с тон на себеотричане.

— Моля ти се... Имам нужда от това.

Изведнъж си помисли, че освен опасността, тази история може да го отведе на територия, твърде рискована за разсъдъка му. Концентрира се за няколко мига, за да спадне голямата издутината. И без да вярва на себе си, се видя как го изважда от слипа и се напъва, за да докара течност. Когато урината започна да тече, изведнъж му се доплака, но той се сдържа със сила и...

[1] Маями задължава! — Парафраза на *noblesse oblige* — благородническото име, т.е. общественото положение задължава. ↑

... и ѝ го заби за последен път. Перл се изопна под него, докато той усети как възбудата му стига върха си — в тази стая, наситена със странен парфюм — като гледа как твърдата ѝ гръд реагира на всеки негов тласък, и устните, подадени сякаш за целувка, и с полуотворени очи, опиянен от удоволствието да ѝ доставя удоволствие... Когато я усети готова, свърши в нея. Той се свлече от изтощение, преситен, с всички сетива нащрек. Положи глава в трапчинката на врата на Перл и пое странната миризма на масло, с което тя обичаше да се маже, преди да прави любов. Тя го погали леко по косата с майчински жест — известно време, докато започнат да дишат по-спокойно.

— Обичам те — промърмори Фредерик в полумрака.

— И аз също.

Той усети как душата му полита от щастие.

Останаха дълго легнали един до друг в сънливо мълчание. Никаква нужда от думи: пълното взаимно отдаване замества всички приказки. Като изплава от блаженството, той наруши пръв магията на мига.

— Каква е тая миризма... това, дете си го мажеш на кожата?

Тя се освободи от прегръдката му и разтърси с привичен жест русите си къдрици.

— Беладона.

— Какво?

— О, името няма значение. Един билков крем.

— Охо! Да не е афродизиак? За да ме омагьосаш... Ама нали знаеш, че няма нужда от това — рече той и се примъкна по-близо. — Вече съм луд по тебе. Как само ме възбуждаш... *No comment!*

Тя не отвърна. Стана тихо от леглото и приклепна, както я беше виждал да го прави вече много пъти. Затвори очи и размърда устни, без да издаде нито звук.

За първи път Фредерик намери позата ѝ за леко развратна. И дори възбуждаща. Обикновено я заварваше така полузаспал и на сутринта вече беше забравил какво е видял през нощта. Никога не

беше разбрал какво означава тая поза; но досега въпросната тайна не го занимаваше.

— Това... йогистка поза ли е? — попита той.

Тя прекъсна безмълвната си молитва, отвори очи и се изправи бавно.

— Не точно. Но е нещо подобно. Впрочем, когато бъдеш готов, ще те науча на всяко едно движение. Аз самата.

— Готов ли? Готов за какво?

Тя пое дълбоко дъх, преди да отговори, за да си даде време да помисли. После нахлузи една широка тениска, върна се до леглото и седна с колене под брадичката.

— Баща ти...

— Какво баща ми?

— Липсва ли ти?

— Не знам дали може да се каже така. Не съм го виждал, значи не ми липсва *точно той*. Но някой психиатър сигурно ще ти каже, че ми липсва баща. Аз самият не знам. Наистина не съм си давал сметка за това.

— Разказвал си ми, че е загинал при катастрофа с лодка, но без подробности. Знаеш ли как точно е станало?

Фредерик трябваше да признае, че не. Майка му не обича да засяга тази тема и той я разбира. Случайно и отгук-оттам му беше нарисувала портрет, в крайна сметка твърде абстрактен. Колкото до смъртта му, загадката е още по-дълбока. Знаеше, разбира се, за инцидента с водните ски. „Загинал на място...“ Малка фраза с богат смисъл: можеше да си представи скоростта на лодката, силата на вълните, силния шок при падането. Можеше да разбере жестокостта на съдбата и пречупените съдби. Но това бяха само образи, представи и нищо осезаемо.

— Защо ме питаш за това?

— Защото ти ме попита за беладоната. И за... въ... упражненията ми.

— И какво?

— Как какво, не е ли време за посвещаване в тайните?

Той се усмихна широко и отиде да сложи глава в скута на младото момиче.

— Ти не говориш никога за дядо ти и баба ти — подхвана тя. —
Имам предвид по бащина линия.

— Просто ги няма, това е всичко. Баща ми е бил от децата на DDASS. Доколкото знам, като дете са го вземали в много семейства, но никъде не се е получило. И когато майка ми се омъжва за него, той няма семейство.

Няма семейство ли? Перл кипеше вътрешно. Как е могла тая мръсница Клер Ермен да му наговори такива врели-некипели! Ще ѝ одере очите със собствените си ръце!

За миг мислите ѝ се отклониха към собствената ѝ майка. Но не за дълго. Фредерик е много по-важният в случая.

Тя се премести, като накара момчето да я погледне в лицето.

— Фредерик, аз... не знам дали трябва да казвам, но добре, слушай: баща ти не е починал както си мислиш.

Той скочи като опарен. Опита се да проникне в погледа ѝ, но големите учудени очи на Перл светеха с неразгадаем блясък.

— Какви ми ги дрънкаш? — възкликна той.

— Вярно е, че знам доста малко неща от тая история.

— Тогава те питам още веднъж: какви ми ги дрънкаш?

Тонът му не беше заплашителен, но с агресивна нотка. Тя не очакваше подобна реакция. Майката пак има право: убеждаването на момчето ще бъде най-деликатната част от маньовъра. Толкова по-лесно е той да остане в плен на химерите си!

— Няма нужда да се нервираш. Казах ти, че не знам почти нищо, така е. Но тук има хора, които знаят! Хора с друга версия на фактите, различна от това, което ти е казала майка ти. Баща ти не е загинал при инцидент с водни ски. Това е всичко, което мога да ти кажа, защото само в това съм сигурна.

— Какво искаш да кажеш с това *друга версия на фактите*? Все пак не го е убила тя, нали!

Перл сведе глава съкрушено. После впери отново черните си зеници в неговите и сякаш със съжаление подхвърли:

— В известен смисъл е тя.

Клер се събуди внезапно в три през нощта. За момент се вслуша в равномерното дишане на Алекс — заспал дълбоко. Бяха правили любов, отдадени един на друг без задръжки, тя — с нерви, опънати от напрежението през последните седмици, а той (според нея) — с отчаяната грубост на оцелял корабкрушенец. Тяхното беше странна връзка, но я остави задоволена. И двамата имаха нужда да отдадат и да получат истински и ненаситно, и го сториха без неловкостта на непознати. Тя не си спомняше да е правила *толкова* любов откакто... От години.

Сега се изтяга гола на леглото си, в собствената си стая — където заведе Алекс, след като го беше *нападнала* — с крака, преплетени с неговите в твърде неудобна поза, но която май изобщо не пречи на спящия, ако се съди по лекото му похъркване.

Много внимателно — за да не го събуди — Клер се освободи. Скорошният ѝ опит в безсъницата я беше научил поне на едно: сънят няма да се върне, преди да мине час и половина, дори два — времето на един пълен цикъл. И после ще я изненада към пет часа сутринта, за да я остави изтощена и неспособна за съпротива.

Тя се стресна, когато чу, докато се движеше пипнешком из стаята в търсене на хавлията си:

— Какво става? Проблем ли има?

Гласът му беше ясен. Тя се усмихна: заспал дълбоко или не, Греди не забравяше нито за миг официалната причина за присъствието си тук.

— Не, няма нищо — прошепна тя. — Пие ми се вода.

И преди още да е затворила вратата, стори ѝ се, че той заспа отново. Тя въздъхна в себе си с облекчение. В момента не ѝ се приказваше... Разбира се, нито единият, нито другият бяха показали някакво смущение *по време на*... Но как ще бъде после?

Тя прекоси коридора и хвърли поглед в стаята на Фредерик. Безполезно; знаеше, че той няма да се прибере. Но в случай че...

Празното легло не я успокои истински. Да знае, че няма да се сблъска с Греди, беше облекчение. Но като има предвид притеснителната странност на последните дни, би предпочела да го завари спокойно заспал под майчиния покрив, а не някъде из меандрите^[1] на Лавил.

Тя слезе в салона и се отпусна в големия хамак с небоядисана кука, окачен в ъгъла до един пращяц от здраве фикус. Несъмнено още един признак за желанията ѝ за слънце...

Тя се уви в пеньоара и остави мислите си да се реят в полумрака, унасяна от лекото поклащане на хамака. Нарочно не светна лампата. След този луд ден — караницата с Фредерик, бебето, Греди, имаше нужда да се окопити.

Докъде ще я доведе всичко това? След първите им срещи, колкото и злокобен да беше поводът, се почувства запленена от Греди. Обикновено ранните утрини насаме с новия любовник не я тревожеха ни най-малко. Чай или кафе? Нова среща... Или не? Сега, без никакво съмнение, беше различно. Тя наистина пожела Греди. Беше го предизвикала, като се постави в положение — напълно го съзнаваше — което много жени биха сметнали за унизително. Самата тя при други обстоятелства — стига да не са доведени до крайност — едва ли би се предложила по този начин. Но — дали наистина поради обстоятелствата? — не можа да устои, както и в момента не може да попречи на чувствата си да танцуват главозамайваща сарабанда^[2] в очакване на утринта.

„Странно е — помисли си — как мъжете от значение в живота ми...“

Хайде сега! Значи и Греди стана един от мъжете, които „имат значение“ в живота ти?

Но е доста странно — всички те са свързани по някакъв начин с правосъдието или с правото.

Като последния по ред — бог знае колко би искала да не свързва спомена за него с „мъжете със значение“ в живота ѝ: негова милост Андреми лично... Може ли човек да си представи по-отчайващо блестящ пример за интимна връзка между нейните любови и работата?

Имаше и един Джон, едър австралиец и международен адвокат с изискана реч, русокос и леко рошав. Бяха се срещнали на един от парижките ѝ процеси и връзката им трая осем месеца. С Джон по

онова време беше почти нерешителна въпреки четиринайсетте години разлика, въпреки осемгодишния Фредерик, въпреки самолетите, въпреки часовите разлики и тайните бързи срещи... И благодарение на всичко това, тя отказа да го последва на края на света, там долу в Сидни, и да остане за цял живот. Не можа тогава да се види в ролята на австралийска *haus wife*, на двайсет и четири часа път със самолет от Европа.

Съжаляваше понякога за това, но си мислеше рядко за Джон — освен като за неизпълнено и бързо забравено обещание.

Освен това, в началото, го имаше и Кристиан.

Един опитен наблюдател би могъл да забележи в лунния полумрак на стаята как на устните на Клер се появява лека усмивка, примесена с горчивина. И би заключил, че младата жена се отдава на някакъв приятен спомен. В действителност беше много повече от това.

Тя си спомняше прекрасно първата им среща — в университета, разбира се, в Париж. По онова време той бе обсебен от историята, тя следваше първа година право. Случаят избра да ги събере в един курс по история на правото.

Първа го видя тя. Бяха в онзи амфитеатър с нечовешки размери и се опитваха да се съсредоточат в материала, преподаван от метален глас по високоговорителите, закрепени на тавана. Въпреки волята ѝ, очите ѝ се откъснаха от листа, химикалката престана да се движи, а погледът ѝ — да се разхожда по студентските глави, въртящи се във всички посоки — когато забеляза един студент, който, вместо да си прави километрични записки, изглеждаше погълнат от курса и предпочиташе повече да слуша, отколкото да записва. Като си припомни сега образа му, тя беше поразена колко много ѝ заприлича на Фредерик, който само подир няколко години ще достигне тогавашната възраст на баща си: същите очи с мек, почти смущаващ поглед, същата иронична бръчица в ъгъла на устните, същият наклон и движение на главата, едновременно изразяващи преценка и критичност... Той се беше обърнал и ѝ се усмихна с приветлива, блестяща от здраве усмивка. Повече от всичко я покори изразът на лицето му.

Четирите следващи години преминаха в безкрайно щастие. Чак до...

Тя въздъхна. Има нещо неумолимо в тези истории. Мъжът, който в този момент лежи в чаршафите ѝ, също няма да им се измъкне. Защо

го усети така внезапно и брутално, не можа да разбере. Но има нещо като... приемственост. Континуитет. Логика.

Греди сякаш се явяваше като контрапункт на това минало, което ѝ тежи повече от всякога — пряко свързан с онзи млад мъж по морскосиня риза, забелязан на един курс по история на правото преди повече от двайсет години...

Ох, Господи!

Поразена от това разкритие, тя се помъчи да седне, но се омота във вълнестите гънки на хамака и едва не падна.

Курсът по история на правото!

Ето защо тези думи не преставаха да отекуват в съзнанието ѝ: Арас, краят на XV век.

Не, невъзможно е!

Да, точно така. Беше изучила този период от историята на правото и в Арас през хиляда четиристотин и еди-коя си година се беше случило нещо!

Но какво?

Утре.

Утре ще провери в собствените си записки от факултета, които носи винаги със себе си, и ще намери отговора.

После мислите ѝ се върнаха към Кристиан и изразът му, погълнат от лекцията. Изведнъж ѝ се зави свят и тя, ужасена, се почуди дали не са слушали точно тази лекция в деня на първата им среща.

Отказа се да чака съня, естествено. Стана от хамака, погледна го за миг как потрепна празен, после се качи в банята на горния етаж. Избягна отражението си в огледалото и отвори малкото шкафче с медикаменти. Взе кутийка със Стилнокс, извади едно хапче, поколеба се за секунда, после го счупи на две. Лапна половинката и я прокара с глътка вода направо от крана.

После се върна в стаята си и се мушна в чаршафите, като се допря леко до топлия и нервен гръб на Греди. Помисли си: притисни ме, притисни ме, притисни ме...

Изглежда я чу в съня си — дали наистина спеше? — защото се обърна и я обхвана през кръста.

В четири и трийсет и пет най-сетне тя заспа.

[1] Меандър — завой, извивка на река. ↑

[2] Сарабанда — старинен народен испански танц от мавритански произход. ↑

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ. САБАТЪТ
(31 ОКТОМВРИ — 3 НОЕМВРИ)**

Греди беше посрещнат от сух студ, когато безшумно отвори входната врата на къщата на Клер. За миг се спря на горното стъпало, пое свеж въздух и погледна към светлото небе. Поради каква мистерия мъглата я нямаше днес? Невъзможно е да се каже, но е приятно.

На ставане Алекс не взе да буди Клер и допусна, че тя има проблеми със съня; беше я чул да става през нощта, а на сутринта изглежда потънала в мъртвешки сън. Разбира се, постара се да не вдига шум, макар че движенията на дюшека и шумоленето на чаршафите обикновено стигат, за да се събуди дамата в мига, когато някой се измъква от леглото ѝ; винаги се беше забавлявал с това явление през младите си години. Но сега тя не се и помръдна.

Той пое отново въздух, разколебан; дали да не ѝ остави бележка („Не исках да те будя; ще ти звънна“)? Да изчезва така, рано-рано сутринта, на пръсти като крадец, не е много елегантно. Но сигурен ли е, че ще ѝ се обади? Накрая затвори вратата след себе си, слезе по няколкото излъскани стъпала, водещи към портата на малкото дворче, и мина по алеите, осяяни с мокри листа, в посока към колата си. Като прекара машинално ръка по страните си, усети наболата брада и си каза като комедианта от един пъб Фолксваген: „Никоя жена не може да го накара да забрави онази, която го посреща вярно всяка сутрин“. В случая това беше едно Рено, зад чийто волан седна и потегли към апартамента си.

По време на целия път мислите му се объркваха. Защо прави любов с Клер Ермен, след като по един или друг начин тя има роля в аферата, и следователно могат да я призоват като свидетел?

Защото я харесвам; защото се пече на бавен огън и я усещам всеки миг под какво напрежение е; защото точно в този миг се чувствам отпочинал, сякаш въпреки положението всякаво напрежение ме е изоставило; защото изпитвам лудо удоволствие в нейна компания...

А Нанси сметна за нужно да прибави: „Защото я намираш толкова ЖИВА“.

И въпреки това: ако преди няколко часа му се струваше очевидно, че обича Клер, сега цареше пълна бъркотия в главата му. И в сърцето му.

За късмет мина край черквата „Сен Мишел“ и избяга от Нанси: мислите му се върнаха към разследването и изявенията на Ермен младши. Във виделината на зараждащия се ден площадчето беше оживено от струпаните лицеисти, чакащи рейса (това може да стане стратегическа точка в маршрута на някое от околните предприятия), но Алекс не можеше да разбере какво погребално удоволствие би могъл да извлече младежът от това място, още по-зловещо, когато се спусне здрачът.

Алекс продължи по уличките из центъра — трябваше да го пресече, за да стигне до дома си. Неособено притесняван от движението, почти символично в този час, той караше спокойно и дори разсеяно, като си съставяше дневната програма: трябва да анализира малкото кафяво тефтерче (беше го прибрал грижливо в найлоново пликче — от чисто професионално престараване); прекалено много ръце са го пипали, за да може да открие солидни пръстови отпечатащи. Оставаше му, освен това, да провери защо Елбек — който беше не друг, а приятелят на Пол-Мари Талко, директорката на клиниката — бе сметнал за нужно да връчи въпросното тефтерче на Клер... И то при мистериозни обстоятелства! Трябва, впрочем, да посети за малко и тази Талко... И да разпита родителите на бебето; майката се държеше прекалено неадекватно, когато я видя за първи път.

Трябва също да измисли как да аргументира поставянето на Клер под охрана... И в случай на успех — необходимият персонал.

Освен ако ти не се нагърбиш сам... Поне нощем.

Модерните сгради и чистите зелени площи му напомниха внезапно, че е стигнал до своя квартал. Влезе в малкия паркинг на жилищния блок, угаси двигателя, хвърли разсеян поглед към цифровия часовник (7:18) и още веднъж въздъхна дълбоко.

Господи, днешният ми ден ще бъде натоварен!

Едва беше осем и четвърт, когато паркира пред клиниката на Парка. Самата клиника — ремонтиран бивш хотел, приличаше повече на луксозно старопиталище, но Алекс имаше сигурна информация:

наистина става дума за престижна, много скъпа клиника, където прилагат способностите си най-добрите специалисти в областта. Там не се практикува тежка хирургия, но понякога идват по спешност дори от Дижон, за да бъдат подложени на по-леки интервенции или за естетични поправки.

Греди разбра още с влизането си в хола, че старият — от XIX век — стил от фасадата на сградата е останал само до плъзгащата се остъклена врата. Преддверието беше просторно, силно осветено и пусто. Толкова пусто, че служителката на рецепцията — облечена не с болничен халат, а много хитроумно с непорочно чист бял костюм, изгубена пред грамадния примигващ телефонен комутатор — изглеждаше като излязла от някоя научнофантастична сага. В един „ъглов салон“ човек може да седне и да разлисти добре подредените списания. С изключение на трите големи фотъйола и на самата служителка там нямаше нищо друго.

Като се отправи към младата жена с фина каска микрофон на главата, Греди чу ехото от собствените си стъпки по застлания с плочки под. Вероятността Пол-Мари Талко да е пристигнала вече не беше голяма, но в случай че...

— Добър ден, господине, какво обичате?

Имаше глас на стюардеса и лековати маниери, но измореното ѝ лице, въпреки пресния си грим от началото на деня, свидетелстваше, че и тя е жена като другите.

— Бих искал да видя Пол-Мари Талко.

— Имате ли среща? — пошушна тя.

— Не. Аз съм инспектор Греди.

Тя наведе загадъчно очи. Натисна едно копче, почака малко да ѝ отговорят в каската и направи разочарована физиономия.

— Съжалявам, но личната секретарка на г-ца Талко не е дошла още.

— Но самата Пол-Мари Талко е вече тук, така ли?

Момичето завъртя очи, сякаш въпросът е крайно неприличен.

— Аз... ъъ... да, г-ца Талко е в кабинета си, но самата аз не мога да я безпокоя.

— Слушайте, тук съм заради криминално разследване, а не за лекарска услуга. Така че, благодаря ви, загдето я предупредихте, че съм на рецепцията.

И без да чака отговор, Греди се насочи към единия от трите фотьойла в другия край на помещението. Видя я, как хапе нерешително устни и му хвърля умолителни погледи. Накрая натрака нещо на клавиатурата с нервни движения и устните ѝ се раздвижиха пред микрофона.

Приглушена камбанка извести няколко минути по-късно, че асансьорът пристига. От него излезе светлоруса жена и Греди я позна веднага: беше я видял у Флоранс Нобле. Сега носеше строг сив костюм, контрастиращ с доста дебелия подметки и много плътния за русата ѝ коса тен.

Тя прекоси хола, като тракаше силно с токчетата и се насочи решително към него.

— Инспектор Греди, предполагам?

Имаше извити вежди, сякаш замръзнали в постоянния си израз на учудено презрение.

— Много бързо реагирате — отбеляза плоско той.

— Винаги отстранявам пречките по най-бързия начин. Искате ли кафе?

Той прие.

— Последвайте ме.

Върнаха се заедно в асансьора. После тя го поведе по коридорите до една врата с надпис „РЕСТОРАНТ“.

Изненадан, той влезе в много приятен салон за чай, целия застлан с плъстени тъкани и съответстващ повече на приятния живот по хотелите, отколкото на болнично кафене.

Тя мина край бара и подхвърли на сервитьора, без да се спре и без да го погледне:

— Две малки закуски.

После седна на една маса, като насочи с поглед вниманието на Алекс към единия фотьойл. Той се настани, но въпреки горещината не свали коженото си яке.

— Слушам ви.

— Дойдох, за да получа информация за Пиер Гайяр.

— Какво искате да знаете?

— Поради каква причина решихте да се откажете от услугите му?

Преди да му отговори, тя изчака да им поднесат кафетата, портокалов сок и кроасани, и сервитьорът да се отдалечи.

— Нали сте говорили вече с леля ми по този повод?...

— Точно така.

— В такъв случай вече знаете началото на отговора. Ние сме много сплотено семейство... И когато Мадлейн прекрати договора му, реших и аз да сторя същото. Впрочем, би ми било трудно да не го направя: тя притежава по-голямата част от тази клиника.

— И това е единствената причина, така ли?

Тя отпи глътка портокалов сок и остави плътен отпечатък от червило върху чашата.

— Не... Не бях напълно доволна от счетоводството му.

— Тоест?

— Не е достатъчно компетентен.

— В какво конкретно?

Тя въздъхна с раздразнение.

— Конкретно... има пропуски.

— В сметководството ли?

— Да.

— И вие обадихте ли се в полицията? На властите?

Въпросът сякаш я поразвесели.

— Не — рече тя, като отхапа деликатно ъгълчето на един кроасан.

— Защо?

— Ами, затова... Забелязах го, преди да се превърне в проблем. Освен това имаме навик да уреждаме сами проблемите си.

— Да уреждате сами проблемите си? Като например да заколите сина му, вместо да го накажете?

Тя го погледна студено.

— Ако искате да станете смешен и да провалите кариерата си, продължете по тоя начин: избрали сте правилния път.

И тя направи доволна муцунка, в смисъл „никой не ти е виновен, сам си го търсеше“.

Греди впи черните си очи в тези на младата жена, които излъчваха презрение.

— Слушайте какво... Пет пари не давам за фасоните ви на провинциална *executive woman*, нито за заплахите на леля ви, вашите

или на който и да било друг. Колкото повече ме заплашвате, толкова повече ще си мисля, че криете нещо, и ще се стремя да открия какво е. Така че, питам ви отново: казвате, че уреждате сами проблемите си... Как по-точно?

Тя помисли малко, след което взе думата.

— Както ви казах, пропусъкът не беше достатъчно голям, за да оправдае намеса на правосъдието. Най-малко според нас. И ние просто се... оттеглихме. А както несъмнено знаете, семейството ни е... доста известно. Само за шест месеца репутацията му ще бъде напълно срината.

— Пак ли по финансови причини прекратихте сътрудничеството си с Лъобрьой?

— Зъболекарят ли?

— Да... Ако информацията ми е точна, той е оперирал редовно тук и за него са били запазени определена бройка легла. След януари с това било свършено.

— Той не заслужава да работи повече с нас. Някои негови интервенции... не бяха добри. Негодни протези и други такива. Това заведение има неопетнена репутация и трябва да я пазим. Хората плащат висока цена за това.

Алекс си записа информацията и отпи глътка кафе.

— Вие имате, разбира се, образци от... хазартното счетоводство на Гайяр и професионалните пропуски на Лъобрьой?

— Естествено.

— Хм...

— Свършихме ли?

— Не. Познавате ли Люсиен Морван?

Тя не отговори веднага, а след това Алекс сякаш долови лека промяна в тона и поведението ѝ.

— Самото име не ми говори нищо, но толкова народ се лекува тук, че не мога да бъда категорична.

— Той не е пациент на клиниката, а бивш журналист от *Новини*.

— Не, не го познавам.

— В такъв случай сигурно не знаете по каква причина Фабиен Елбек — това е приятелят ви, нали? — е дал на г-жа Ермен бележник, който изглежда е принадлежал на този господин?

Тя го погледна втренчено и продължително, но Алекс усети, че не го вижда: просто опря поглед в него, за да не залитне, да не разкрие пред събеседника си какъв жесток удар е получила. Всъщност, ако Алекс бе разчел мислите ѝ, щеше да се надвеси изведнъж над бездна от мъчителна тревога.

— Аз... не. Бележник на Клер Ермен ли? Странно... Мислех, че се познават едва-едва. Сигурна съм дори.

— Добре, значи трябва да го попитам лично, така ли?

— Да — отвърна механично тя.

Алекс се изправи. Движението му като че извади младата жена от шока и тя стори същото.

— Смятам, че ще дойда да ви видя пак, но първо трябва да обмисля това, което научих от вас... Или пък няма да има нужда — прибави цинично той. — А, във всеки случай да ви попитам за последно: защо ви наричат госпожица? Не живеете ли на съпружески начала с Фабиен Елбек?

Но тя явно беше успяла да се окопити, защото му се усмихна за първи път в разговора им.

— Обадете ми се някоя вечер и ще ви обясня.

Като погледна бръчиците край очите ѝ, образувани от усмивката, той се задоволи да каже:

— Няма да е необходимо. Приятен ден.

Върна се бесен в полицейския комисариат. Лъжеха го. Всички го лъжеха. От самото начало на аферата го има това усещане: *всичко е свързано...* Всъщност, по-точната формула трябва да бъде „всички са свързани“. С господарските си физиономии и долнопробните си постановки тези Талко почти се саморазобличават, но без да му подадат нито следа, нито свидетел. Приличаше на някаква игра, в която участват с очевидно и зловредно удоволствие. Дали ще може със сигурност да ги обяви за виновни, или целта им е да объркат следите, като действат така просто, за да упражнят провинциалната си власт? Като се смятат за добре защитени от всяко сериозно разследване!

Да, яд го беше, защото му се подиграваха, а не можеше да стори нищо.

Той прекоси с големи крачки празното преддверие на комисариата и минаваше край гишетото, когато Жуфло — униформеният дежурен полицаи — го спря:

— Ей, Греди! Горе искат да те видят.

— Горе ли?... Къде горе?

— Най-горе...

Алекс сподави една ругатня. Това определено е лош знак. Цикорията рядко го търси за добри новини.

Но се качи направо на етаж на комисаря, без да се отбие в стаята си. Почука.

— Да?

Алекс винаги се чудеше на отговора на Форестие: не казва „влезте“, а се задоволява с едно въпросително „да“, като някоя баба, която чака да чуе името на посетителя зад затворената си врата.

Той влезе и разбра веднага, че ще има проблеми. Цикорията се правеше, че изучава някакво досие, и щом вдигна глава, тъглчетата на устата му се разтеглиха в нервна усмивка.

— А... ъъ... Греди. Добре, имам... ъъ... новини. Седнете.

Алекс остана прав, Форестие не настоя.

— Май ви се насъбра доста работа, Греди — започна той.

— Така е. Би било добре да поверите случая с екстазито на някого другиго. Може би на Масар? Предвид големите му ръце, дрогата го познава — прибави той и съжали веднага за коварството си.

— Не. Мисля, че тези... ъъ... убийства на деца не са лъжица за устата ни. Освен това знаете добре, че не ни достигат хора.

— Това какво значи?

— Ами... аз... Аферата ще бъде разследвана от инспекторите на криминалната в Дижон. Ще си сътрудничат пряко с жандармерията тук, така че ни вземат делото.

Алекс понесе удара.

— Те ли ни отнемат аферата или това сте го направили вие?

— Да речем, че в интерес на разследването реших да... Тъй де, вие разбирате.

— Разбирам, да. (Той замълча за момент, после продължи.) Няма да правя никакъв коментар, защото познавате вече моя начин на мислене — подхвърли със стиснати челюсти. — Но...

— Греди, направих го само за... въ... ваше добро. Ако продължите в тоя ритъм, след три месеца ще бъдете в Ла Крьоз. Разбирате ли ме?

Алекс не отговори направо на въпроса.

— Започвам да мисля, че Клер Ермен е в опасност — подхвана той. — Бебешката глава е предупреждение и трябва да я поставим под закрила докато трае разследването.

— А! Клер Ермен ли... Още ли не е престанала да кара хората да приказват за нея? Мнозина твърдят, че онзи бил някакъв ненормален, дето се превъзбудил от присъствието ѝ тук. Нещо като... въ... поклонник на Андреми. „Фен“, както ми казаха в Дижон.

Значи така, помисли си Алекс. Искат да поемат в тази посока. Няма да обърнат внимание нито на Либерман, нито на самоубийството на библиотекарката, нито на изчезналия ѝ брат, нито на убийството на Люк Адида... Фен на Андреми. Проста работа. Да си умреш от смях!

Цикорията не знаеше как да тълкува мълчанието на Алекс: накрая мрачният израз на инспектора го накара да отстъпи пред молбата му.

— Ще видя какво мога да направя с Масар за Клер Ермен. Не искам да се занимавате повече с тази афера. Както казвахте, в нея са набъркани... въ... големи клечки. Тъй че по-добре е да бъдем доволни.

Да, има от какво човек да примре от смях! Какъв е тоя скапан град! И как тоя... това нещо тук може да се нарича комисар? С ръка на дръжката на вратата Алекс се обърна:

— Комисарю, откога заемате тук този пост?

— Ами, скоро ще направя... въ... четиринайсет години.

Ето го отговорът. Той поклати глава и като ядосан хлапак не можа да се сдържи да не подхвърли: „Така си и мислех“.

Греди влезе в стаята си, без да удостои с поглед двусмислено ухиления Масар, с когото се размина в коридора, и хлопна силно вратата след себе си. Това беше единственият знак за настроението му. По-скоро свикнал със студения гняв, той се почувства объркан от силата на яростта и отвращението си. Неспособен да ги сдържа, както и да им даде израз, той започна да кръстосва накръст малката сива стая в ритъма на мислите си.

Какво да прави? Да си даде оставката? Това е примамливо, разбира се, но подобна постъпка, предприета под напора на гнева, не решава нищо. Да се свърже с Париж и да поиска през главата на Форестие да продължи с разследването? Алекс познаваше достатъчно административната машина, за да подцени рисковете за кариерата си от подобно действие. Но какво пък толкова рискува? А освен това не може ли да продължи тайно с разследването?

Не може. Изглежда невъзможно да действаш по свое усмотрение, без да привлечеш вниманието, когато зависиш от подобен полицейски комисариат в подобен град.

Значи да си измия ръцете?

Това разрешение му се стори толкова неуместно, че той престана да кръстосва из стаята.

Не, немислимо е... Не ти прилича.

Може би, но... изведнъж Алекс се почувства по-добре, почти еуфорично. Веднага си помисли за Клер и колко хубаво би било да бъде пак с нея, на топло под чаршафите. А и няма ли да му е по-лесно да огледа нещо, ако наистина се оттегли от аферата.

Ах, ах, измивам си ръцете, не се интересувам вече, не ми пука вече! Ето, видя ли колко е просто.

В този миг той би могъл да вземе такова решение и дори с цената на достойни за похвала усилия да потуши гневното си мърморене от това, че са го отстранили и че не се е справил със задачата. Но телефонът иззвъня и го накара окончателно да се прекатури на другата страна.

— Греди — обяви сухо в слушалката.

— Здравсти, старче, тук е Льо Флош. Оправят ли се нещата при тебе?

Познатият глас на стария му парижки колега го успокои донякъде.

— Хм... не съвсем... Много странна афера. Ще ти разкажа... Но не по телефона.

— Това да не е свързано случайно с Клер Ермен?

Алекс не отговори веднага, като се остави на едно странно предчувствие да го обхване като тръпка.

— Ти получи ли досието, което ти изпратих? — продължи далечният глас на Льо Флош.

— Тъ... да, без проблеми.

— Хубаво... Аз всъщност намерих още сведения. И особено една информация. Не знам каква работа ще ти свърши, но едно нещо е сигурно — животът на тази жена никак не е лесен!

И Алекс, онемял, изчака Лъо Флош да му нанесе последния удар.

В стаята бяха трима. Мадлейн Талко, Франсоаз и самият Боб. Но според Боб сигурно присъстваха повечето от обитателите на имението Талкоттиер. Той не можа да ги преброи както трябва по време на наблюдаването с телеобектива; имението беше обширно, с допълнителни сгради, горичка, както беше предвидил — и парк, басейн, тенискорт. Много коли, паркирани на чакълестата площадка пред главния вход, свидетелстваха за броя на съжителите, обитателите или посетителите на имението. Със сигурност имаше доста народ, но къде са? Някъде из хектарите на собственост? Досега не беше видял никого, с изключение на тази странна жена.

Когато Франсоаз — Мазо, както започна да я нарича на ум — му съобщи за намерението си да го заведе в имението да разкажел историята си, той имаше смътното усещане, че скача право в устата на вълка. Сега, седнал в този неуместен, супермодерен салон, лице срещу лице с тази жена с очи от син фаянс и дрезгав глас на попзвезда, това впечатление се засили. Той се опитваше да покаже пълно самообладание, но уравновесеното спокойствие на събеседничката му го плашеше много повече от тази откачена, с която трябваше да прекара нощта. Той усещаше, че домакинята е свикнала да упражнява способностите си и тази характеристика, прибавена към онова, което знаеше, беше още по-заплашителна: очевидно ставаше дума за окултни способности.

Седяха лице срещу лице, тя — на софата, Мазо и той — един до друг на почти същото канапе отсреща, точно като млада двойка на посещение при родителите, за да съобщи намерението си за женитба. Този образ, след умопобъркващата нощ, още повече задълбочаваше лошото му настроение.

— Доколкото разбрах — подхвана дълбокият глас — докато сте разследвали някакви... секти, точно този термин използвахте, сте открили по-голяма организация, така ли?

— Не точно, госпожо. Един най-обикновен, рутинен надзор ни насочи към вас.

— Аферата с телефоните, за която ви казах — уточни Франсоаз.
— Хм, да... Аферата с телефоните...

Думите увиснаха за момент в тишината на стаята. Мадлейн Талко наблюдаваше с интерес младия човек, като се опитваше да си изясни положението. Изглеждаше ѝ искрен, макар и твърде хубавичък, за да бъде честен (точно в този миг тя незабелязано стисна юмруци, като си спомни за паническото обаждане на Пол-Мари, съобщаваща ѝ за предателството на онзи жалък адонис Фабиен Елбек). А най-вече информацията му беше солидна.

Мадлейн Талко не се беше съмнявала и за миг, че рано или късно някое разследване ще *ги* доведе до вратите на имението. Но никога не си беше представяла, че то ще тръгне от Съединените щати, за да стигне дотук, и това я накара да преразгледа нещата.

Контролът върху американците беше едновременно по-лесен и по-сложен: по-лесен, защото безграничната лудост на тази страна подходеше прекрасно за вербуване на кадри от високо качество, включително и сред лидерите на общественото мнение; по-сложен, защото механизмите за отбрана там бяха изключително ефективни. Там имаше изключително опасни активисти от крайната десница... и антитерористични звена, чиято ефикасност няма равна на себе си; рекорден е броят на серийните убийци, формированията от специални бригади в академиите на ФБР са най-добрите в света; пълно е и с всевъзможни секти... И те също са под контрол. Доказателство за това е тоя малък сополанко и фасоните му в смисъл „аз знам много за вас“.

Сблъсъкът на силите на Доброто и Злото винаги е бил привлекателен за Мадлейн и дори понякога тя се забавляваше от разликите между Стария и Новия континент. В Европа окултната власт се упражнява нелегално; мракът поглъща светлината коварно и полека-лека, промъквайки се под вратите. В Америка борбата е фронтална и тотална, с изключителна жестокост. Но тъкмо там е проблемът: окултната власт може да се упражнява само отвътре и понася зле ярката светлина.

— Какво точно знаете за тези организации? Как се наричат? Какви връзки имат помежду си?

Тя му зададе уверено въпросите, но Боб отгатна алчния ѝ интерес, потвърждаващ онова, което знаеше вече: колкото повече ѝ

дава точна информация, толкова повече ще му повярва; и толкова повече *те* ще имат причини да го премахнат.

Това е да заложиш всичко на карта.

Той стана изведнъж — за да си вдъхне смелост? — да стане убедителен? — и започна да кръстосва стаята под бдителния и леко изненадан поглед на двете жени. След това се закова на място също така внезапно, подпря се с две ръце върху облегалката на канапето и впи поглед в очите на Мадлейн Талко.

— Първо: знам, че повечето гурута са жени. Тази организация — защото по мое мнение съществува само една-единствена — е достатъчно близка по схващанията си до традиционната Църква: има си „енории“, „паство“ и началници... И смятам, че има някъде някой си, който контролира цялата общност. Един папа, ако предпочитате така... Или папеса...

В мига, когато казваше тези думи, ролята на жената срещу него го поразя изведнъж като нещо очевидно, но дори и да се беше запънал съвсем леко, никой не забеляза.

— Второ: тези хора имат своята вяра. Внимание, не говоря за привърженици. Това, че вярват, е нещо съвсем нормално. Но жените начело на всяка група вярват твърдо във властта си и в мисията си. Разбира се, всяка по свой начин, но има и общ пункт: те не го правят за пари. Това не са групи от проповедници. Това са истински нелегални братства, които не търсят печалба... Нищо общо със сциентолозите, например. Дори ако Дванайсетте са много богати, става дума по-скоро за наследство, което работи от десетилетия, отколкото за съкровищница, разчитаща само на парите на поклонниците си.

Трето: именно тяхната вяра разрешава... жертвоприношенията. Не, не ги „разрешава“... налага ги. В Съединените щати групите не са били подозирани, но съм убеден, че всички са извън закона.

Четвърто: не знам каква точно е вашата роля в Ла Талкоттиер, но имам всички основания да мисля, че вие централизирате цялата тази дейност. И моята официална цел е да разкрия това. Между другото смятам, че се подготвя нещо „голямо“. Може би събрание с представители от всички страни?

За миг Боб остави въпроса висящ, сетне продължи:

— Пето: това разследване е изцяло под мой контрол. За доказателство скрих част от информацията.

— Шесто: ето ви списъка на сектите под наблюдение — ние ги наричаме така — в рамките на разследването.

Той извади от задния джоб на панталона си лист, сгънат на четири, и заобиколи ниската масичка между двете канапета, за да го подаде на Мадлейн Талко. Тя го пое, без да го чете. Докосна с поглед явно доволната Франсоаз и тази очевидна гордост, че ѝ е довела младежа, предизвика у Мадлейн допълнителна досада. Тя не отричаше, че човекът наистина знае достатъчно, за да се превърне в действителна заплаха; очевидно го беше подценила: излъчването му на добро момче и спортист с наивен поглед криеше зад себе си остър ум.

— И седмо: искам да се присъединя към вас. Аз... не знам коя сте точно, но знам какво правите... И защо го правите. Знам също, че това е моят път.

Той направи почти съкрушена физиономия и се върна на мястото си до Франсоаз. Експозето завърши.

Мадлейн Талко въздъхна мислено. Какво да прави? Той определено изглежда искрен... А премахването му неминуемо ще доведе до ново разследване. Не е ли по-добре да влезе в играта му... Като го държи под око? Да, но кой ще го надзирава? Не и Франсоаз. Не откъсва очи от него и пърха влюбено с мигли, което е напълно неуместно. Не, тия женски фустии със сигурност ще я уморят (сети се отново и за Пол-Мари и Фабиен Елбек). А толкова се нуждае от помощ в този момент! Да, това става неотложно.

Тя се изправи и се приближи до него. Побиха го тръпки, когато сухата ѝ фигура, облечена с пола и черен пуловер, се раздвижи и разкъса тишината само с шума от стъпките си. Мадлейн Талко се спря, погледна го отвисоко и се усмихна загадъчно. Той вдигна глава, за да посрещне погледа ѝ и не можа да се измъкне от твърдата синева на очите ѝ. Спазъм скова мускулите му. Почувства, че нервите му са готови да се скъсат като прекалено натегнатата струна на цигулка. И замалко да подскочи, когато облечената в ръкавица ръка на Мадлейн се стовари грубо върху рамото му. Тя затвори очи като вярващ по време на молитва и се отпусна сякаш в мистичен сън, с ръка все така впитва в трапецовидния му мускул като капан, стиснал плячката си. Сцената

беше абсолютно статична, той дори забрави за присъствието на Франсоаз.

По-късно му беше невъзможно да прецени колко секунди или минути тежа това нещо върху рамото му. И дори да беше дошъл с определени очаквания, трябваше да признае, че почувства нещо. Не можа да намери точната дума.

Сила? Топлина? Не. Нещо... Това е.

Тя вдигна ръката си със сух жест и отвори очи. Той забеляза, че е побледняла и придобила по-уверен вид, и несъзнателно си размачка рамото; просто не го чувстваше. Тя го погледна още веднъж продължително и мълчаливо, след което се върна и седна на мястото си.

Дрезгавият ѝ глас разкъса тишината като хартия.

— Бих могла да ви разпитам надълго и нашироко, за да разбера кои са истинските ви мотиви и дали те наистина отговарят на това, което казахте. Мога дори да наредя да ви подложат на изтезания... И да ви накарат да си признаете какво ли не. В по-различни времена — прибави тя намусено — сестрите ми сигурно биха опитали.

Тя замълча замислена, после продължи монолога си.

— Както и да е, ръката ми избра да ви даде шанс.

При други обстоятелства тържествената фраза би отекнала едновременно драматично и гротескно в ушите на Боб. Но не и този ден.

Мадлейн Талко се канеше да продължи, когато някой почука на вратата.

— Бях казала да не ме безпокоите!

— Перл е на телефона, Майко — чу се приглушен мъжки глас иззад затворената врата.

— Влез!

Боб щеше да получи удар: във влезлия огромен мъж нямаше нищо човешко — нито в ръста му, нито в кошмарната му физиономия.

Великан с изгаряния!

Да, но... наистина от трета степен. Чудовище, грешка на природата, ужасяваща аномалия, оживял по някакво чудо след обезобразила го злополука. Боб усещаше как го пронизва острият поглед на Мадлейн Талко и трябваше да направи допълнително усилие, за да прикрие обзелия го смут. Почувства се изведнъж като

затворник в безизходен кошмар, в който едно твърде сериозно семейство Адамс полека-лека би обсебило цялото му същество.

Чудовището се размърда с гъвкавост, учудваща за туловището му, и занесе преносимия телефон на Мадлейн Талко. Тя го взе и се задоволи да произнесе накратко: „Да... Много добре... Чудесно... Очаквам ви...“, след което изведнъж се усмихна неудържимо и издаде в какво добро настроение я доведе разговорът.

Тя остави слушалката на ниската масичка и кимна дискретно на чудовището:

— Благодаря ти, Бруно.

То пресече стаята, без да прояви видим интерес към Боб, но точно в мига преди да затвори вратата след себе си хвърли поглед към непознатия младеж, седнал на софата.

Боб улови краткия му поглед и веднага стана пишман. Очите му, две живи стъкловидни късчета върху мъртвешки бледото, обезобразено лице, потвърдиха онова, което не беше очевидно на пръв поглед: съществото е човекоподобно. И носи душа.

— Искам от вас да ни представите доказателствата — подхвана Мадлейн Талко, без да се интересува от вълненията му. И се обърна към Франсоаз, която изведнъж разцъфна от това, че си спомниха за присъствието ѝ. — Ще ти кажа какво точно да направиш. (После отново към Боб.) Защото, знаете ли, може да има пропаст между романтичните ви представи и реалността на това, което правим. И преди да ви го разкрием, искам да преценя доколко сте решен... За момента вие сте никой. Не искам да знам нищо повече — нито за вас, нито за разследването ви. Докажете ми, че искате да се присъедините към нас, и после ще видим.

Тонът ѝ е равен, но поне му оставя отворена вратичка. Няма за какво да спори: трябва само да изпълнява. Още един очарователен тест за Боб?

По обратния път Франсоаз пак караше с лудешка бързина. Първите пет минути не размениха нито дума, тя погълната от шофирането, той — от анализа на поведението си. Накрая Франсоаз се обади:

— Разочарована съм.

— Защо?

— Не обичам такива работи. Бих предпочела Тя да ти каже ясно да или не, за да знам как да се държа с тебе.

— Още ли не знаеш?

Тя не отговори, но той почувства вътрешната ѝ борба. И се почуди дали — колкото и да изглежда луда — *не се е влюбила от пръв поглед?*

Ако случаят е такъв, това ще бъде може би негов коз... и, все пак, не посмя да си помисли на какво ли би била способна, когато открие истината?

Той забеляза честите ѝ нервни погледи в огледалото за обратно виждане.

— Проблем ли има? Много си нервна... Защо гледаш постоянно в огледалото?

— Онова тъпо ченге би трябвало да е неутрализирано, но добре, в случай че... — мърмореше си тя със стиснати зъби.

— Какво ченге?

— Някакъв жалък тип, дето се опитва да ни пречи. Наредиха да му отнемат цялото досие. Във всеки случай според мен сигурно ще пукне скоро. Жалко — прибави тя замислено — иначе си го бива, много е секси.

— Хм... Това да не е... О! Ами аз му знам името! Имам го в досието. Това е ченгето, натоварено с... ъъ... разследването и с когото влязохме във връзка от Съединените щати. Казва се... ъъ...

— Греди. Алекс Греди.

— А, да. Май че точно това име беше в...

Тя го погледна:

— Той знае ли, че си тук?

— Не, по никакъв начин. Не съм му казвал, че ще дойда.

— Хм...

Обърна глава пак напред. Той я огледа: орлов нос, бяла и леко мазна кожа, не беше някоя хубавица. Тогава какво толкова сексапилно имаше в нея? Очите му се спряха само за миг на дългите ѝ бедра с чорапи — не беше чорапогащник, той знаеше.

Франсоаз почувства погледа му и забави малко. Той се загледа в пейзажа: дървесата се молят с обрулени клони на наситеното с влага небе, студено мрачно време в безмилостен край, всичко му се струва

сковано от лед в безкрайната зима. Той се сгуши в дрехата си, за да усети по-добре топлината в купето. Започна да го наляга дрямка. Греди... Алекс Греди... Лесно за запомняне име...

— Браво! — внезапно извика тя.

За секунда силна вълна на омраза за малко да го накара да повърне.

— Браво на кого? — попита с немощен глас.

— Наблюдавах те, докато Бруно беше там. Ти се оказа мъжко момче. Не трепна, когато го видя. Затова ли са те наели в твоята лайняна агенция?

Той пренебрегна въпроса, както и каруцарския ѝ език.

— Какво му се е случило? — попита.

— Хе-хе... Нещо като злополука.

Той я почака да му обясни.

— Майката прилага понякога доста радикални методи към онези, които я предават. Всъщност, не знам защо казах Майката; май че винаги си е било така — прибави тя като на себе си. — С една дума, каквото и да е, той оцеля.

— Искаш да кажеш, че вие... че го е изгорила тя?

Тя се завъртя към него, сякаш изведнъж е престанала да управлява колата.

— Другите се връщат в земята... или отиват на небето... или на което щеш шибано място. А ние, ние принадлежим на пламъка — рече убедено тя.

— Гледай си пътя.

Тя го погледна вбесена, после пое нормално волана.

— Значи се е измъкнал, и как така?

— О, това е дълга история. А и не съм толкова загубена да ти разкривам разните трикове. Може да си някое дребно гадно шпионче.

Той бръкна внезапно между бедрата на жената, заби ръката си без никаква любезност и започна да пощипва издутата ѝ плът. Тя изпусна едно „уф!“, странна смесица от изненада, болка и удоволствие.

— Карай, тъпачко такава.

Тя не посмя да каже нищо и най-сетне го остави на спокойствие и в плен на безкрайно униение: жестът му беше напълно спонтанен.

Когато пристигнаха пред жилището ѝ, две квитанции за глоба бяха цъфнали на предното стъкло на колата му под наем. Слязоха от колата на Франсоаз, той изруга и прибра двете „маргарити“.

— Дай — рече тя.

Той ѝ ги подаде. Тя скъса решително белите листчета и ги разпиля с ликуваща физиономия. Той си замълча, не я попита нищо. Имаше вече отговорите.

— Ще дойдеш ли да пиеш едно кафе? — попита тя с безразличен вид.

Уличнице, остави ме, ОСТАВИ МЕ!

— Не. Трябва да докладвам... Не съм им се обаждал от двайсет и четири часа.

— Добре. Ще се свържа с тебе, щом... щом му дойде времето.

— Точно така.

— Тогава довиждане.

Той ѝ кимна с усмивка и я изгледа как се прибира въщи. И когато се качи в колата си, почувства как пълното изтощение прогонва напрежението от последните часове и изведнъж си пожела едно-единствено нещо: да спи.

Пристигнал в хотела, той се качи направо в стаята си и окачи табелката „*Do not disturb*“, която за учудване не беше преведена на френски. Сетне се настани припряно на малката маса, отвори своя Powerbook и включи в него клетъчния си телефон, като не забрави да провери дали работи антиподслушвателната система.

Сетне натрака на клавиатурата:

I'm in. Crazy things here. Keep everything under control. (Аз съм на мястото. И лудите са тук. Всичко е под контрол.)

Той се поколеба за секунда, като съзнаваше необходимостта да даде по-точна информация. Но все още всичко бе твърде неясно, за да получи точно обяснение... А според часовите пояси на източния бряг сега беше едва шест часът. Няма да набира кода за спешност, съобщението при всички случаи няма да бъде прочетено с предимство. Тогава... Подробностите могат и да почакаат!

На екрана кликна върху „Send“ и остави „Apple“ да изпрати съобщението му в Е — мейла на шефа.

Не, истински спешното е това: той погледна към чистите чаршафи. Не сме все пак за няколко часа, помисли си той, преди да

ПОТЪНЕ В СЪН.

Араската водерия (1459–1461)

Текстът беше покрит с прах и Клер трябваше да се рови почти два часа в един задушен таван, въпреки новата му инсталация, за да намери хубав картон (което беше за добро: мислите ѝ престанаха да се лутат между Греди и Фредерик). Трябваше ѝ още един час, за да открие сред километрите ръкописи нужния текст.

Беше изпъстрен със зачеркнати места — тя се учуди колко се е променил почеркът ѝ от онова време, — но се четеше прекрасно. И така, тя започна да чете Араската водерия, настанена в „офиса“ си.

Това е един от най-известните процеси за магьосничество от XV век (и дори изобщо! — прибави тя в ущърб на всякаква грижа за представяне). Както и по броя на личностите, обвинени заради поведението им (стотици са задържаните в Арас и околността).

Всичко започва през 1459-а с ареста на някакъв отшелник близо до Лангр. Той обвинява, за да избегне кладата (напразно старание), две личности от Арас. Това се случва точно навреме: разпространяването на магьосничеството през онова време достига върха си и очертава ясна граница между инквизиторите и хората на властта, от една страна, и от друга — народа (скептичен доколко това е престъпление).

Трябва, впрочем, да се отбележи, че ако има наистина поклонници на Сатаната (това остава да се докаже за Арас), трябва да ги разберем като изразители на общественото недоволство през Епохата (тя забеляза, че е написала Епохата с главна буква и се почуди какво ли означава това): всеки път, когато се струпват стопанските и обществени нещастия, в областта пламва епидемия от магьосничество (впрочем големите процеси престават в

началото на XVIII век, когато настъпва, между другото, и края на глада).

Араската водерия (водерия = ерес) в най-голямата си сила остава нещо изключително. Подложени на изтезания, обвиняемите си признават за всички престъпления, за които ги обвиняват. Съдебните дебати започват на 9 май 1460-а. Инквизиторът — доминиканецът Пиер Льо Врусар, обобщава обвиненията: „...(те) се нуждаят от помада със свръхестествена сила... Те вдигат ръка срещу Светото причастие и отдават Светая Светих за храна на краставите жаби. Жабите били изгорени. Към техните сажди прибавили прах от костите на обесен, после билки и кръвта на малки невинни деца...“

Без да повярва на очите си, препрочете неколkokратно „кръвта на малки невинни деца“... Нямаше почти никакъв спомен от този курс и се попита поради какво чудо ѝ просветна снощи оная искрица. И все пак няма грешка — дребният почерк си е нейният.

Грижите за обществото от страна на управляващата класа преоткриваме в дългата проповед, изнесена на самия процес от Жан Тектюр, магистър на Турне. Ако водерията — която е по-лоша от идолопоклонничеството на езичника, по-нечестива от греха на еретика и от неверничеството на сарацина — бъде насадена, държавата и гражданското общество ще се срутят; лошите ще узурпират владенията и правителствата и светият народ ще проси и тъне в нищета.

Стотиците смъртни присъди се отразяват на стопанството. Поради тези стопански нужди и под влияние на Бургундското херцогство, но също и с милостивите присъди над личности с добро поведение, няколко години затвор и бичуване — твърде въпиеща несправедливост, гоненията престават.

Трийсет години по-късно, на 21 май 1492-а, нов съдебен процес прекъсва всички предишни арести и под натиска на семействата реабилитира осъдените...

Тя продължи с четивото си, но по-нататък не научи нищо ново, освен безинтересни процедурни подробности.

„Това изглежда толкова отдавна, помисли си. Нима може да има връзка с бележките на Люсиен Морван? И най-вече — какво общо може да има със самата нея?“

Просто не ѝ се вярваше, че един или няколко души са се забавлявали да възобновят някакъв фантастичен култ от друга епоха... И все пак. Нали точно това ѝ подсказва тефтерчето: че този град е живял уединено още от основаването си?...

Пак ѝ дойде на ум смъртта на Андреми: сцената беше театрална, за нещастие си я спомня твърде добре, а и странните думи, които произнесе по адрес на „учителя“ и „хаоса“... И тази... молитва на неразбираем език!

Възбудена от откритието, тя се изправи рязко и събори назад стола си.

Поклонниците на Сатаната...

Явно беше очаквала да попадне на нещо такова. На подобна организация или нещо друго. И на Пиер Андреми като част от нея... Значи като пристигна тук, тя се *хвърли в устата на вълка*? Обзе я истински ужас, последван веднага от властната нужда да запази хладнокръвие. Трябва веднъж завинаги да свърши с онази Клер след процеса с припадъците ѝ, играещото кръвно и неподдаващите се на контрол емоции.

Добре, но няма никакво доказателство, никаква сериозна следа... Само няколко думи, надраскани в тефтерче, и тетрадка със стари лекции... Но и усещане — не, почти увереност — че е права.

Но как само ще ѝ се разсърдят за това... Защо иначе ще я поздравяват с празника и ще ѝ оставят подарък на изтривалката?

Откритието по странен начин я накара да осъзнае извора на лудостта, на чието дъно шляпат онези, *но те със сигурност са мнозина*, които посягат на деца. Да, още отначало усещаше, че се е изправила пред нечий болен мозък... Но Арас от XV век с вещиците си... Това е толкова безумно, толкова немислимо, че самото заключение относно една такава реалност представлява безгранична

заплаха. Нищо не може да пречупи волята на авторите на подобни престъпления: те ще изпълнят намеренията си докрай.

И те ми имат зъб, Господи, те ми имат зъб! Но защо? Несъмнено заради защитата на Андреми. Те биха искали да го превърнат в своя мъченик...

В този миг позвъниха на вратата.

Мадлейн Талко просто не успяваше да овладее възбудата си. Толкова дълго беше чакала този момент... Успя да победи всичките си врагове, запази контрола въпреки трудностите през последните години, избягна разпродаването на наследството... Всичко изтърпя заради този миг. И въпреки възрастта си, която вече ѝ тежи, се почувства, сякаш ѝ поникнаха криле!

До нея, в стаята на Мадлейн, беше Антоанет Андреми. Майката се преобличаше — дума да не става да приеме гостите в черно, като оня дребосък американец. Не, трябва да ги предразположи...

Просторна беше стаята, където доста хора не ги хващаше сън — не че изглежда кой знае колко зловещо, а защото, както целият замък, свидетелства за неумерения вкус на Мадлейн към празните помещения. Да си извадим заключение, че само Духът е важен за тази извънредно разсъдъчна натура, ще бъде погрешно все пак. Доказват го многото мебели в замъка, които са истински музейни експонати — като това китайско легло от XVII век, което Мадлейн Талко накара да преустроят в библиотека, или вещь на Волтер, предназначена само за нейната стая. Така че тя първо осигурява пространството и една ефикасна околна среда. В това отношение почти целият селски замък ѝ подхожда напълно. Единствената ѝ отстъпка беше за колекция бронзови фигури, най-хубавите от които беше изложила на първия етаж в „малък“ будоар.

Антоанет затвори телефона, загледана как приятелката ѝ облича без свян отпуснатата си, сбръчкана плът с бисерносива блуза.

— Пристигат... Готова ли си?

— Да, да... Една минута.

Антоанет се усмихна. При други обстоятелства дори би се позабавлявала искрено от почти детинското вълнение на Майката, в момента заета да проверява грима си в огромното огледало като момиче пред първата си среща. През тези повече от петдесет години, откакто се познават — още от войната! — не я беше видяла нито веднъж да се държи така.

— Мисля, че така съм добре — съобщи Мадлейн.

И се обърна към Антоанет, готова да попита: „Как ме намираш?“, но се отказа. Би било неуместно.

Движението ѝ обаче беше забелязано от приятелката ѝ.

— Прекрасна си — рече тя.

Мадлейн Талко го оцени. Положението на Антоанет беше печално: присъстваше на триумфа на Мадлейн, подписан от собственото ѝ поражение.

Като шеф на парижкото звено Антоанет Андрени се бе надявала, че ще поеме безвъзвратно властта — до момента, когато самата Мадлейн беше най-безсилна. Дори — просто заради играта — манипулира Клер Ермен, когато изгърсакът на Антоанет беше от техните хора. (Ах, отвратително създание! Мадлейн мразеше тези неподдаващи се на контрол същества, които се сгромолясват с гръм и трясък и предизвикват провал и на хората около себе си!) Също и тя насмалко да успее..., когато онзи нещастен глупак Пиер се остави да го заловят — дори и това, впрочем, я ядосваше, тъпия начин, по който беше накарал да го заснемат! Нито веднъж не се показва достоен да се присъедини към тях! Оказа се годен само за това: да участва в пародията филм на ужаса.

Така Антоанет загуби сина си, наследника си и шансовете си да оглави Водерията. В завързалата се трагедия — колко смешно беше! — и като хвърли Клер Ермен за плячка на зверовете, тя показа на Мадлейн Талко пътя към победата. И на нея оттогава ѝ оставаше само да върви предпазливо по него... до днешния ден.

Всеки друг на мястото на Антоанет би имал различна съдба: би изгорял на кладата — защото в края на краищата такава е наказанието, отредено на предателите (или може би щяха да ѝ отнемат сина, ако сам той не се беше заел с работата!). Но тя беше специален член на Водерията. Двете заедно преживяха всичко — от прекрасните часове на Окупацията, когато щурмуваха властта като още съвсем млади момичета, до навечерието на третото хилядолетие. Заедно, упражняващи пълен контрол, но Мадлейн винаги с крачка напред.

Като сестри, дори и на разстояние една от друга, те най-сетне се събраха в деня, когато кръстосаха погледи в едно огледало и видяха едни и същи магьоснически бръчки, еднаквите горчиви гънки, същата

суха усмивка, която алчните години на властта и контрола запечатват завинаги върху лицата ви.

Мадлейн познаваше достатъчно добре Антоанет, за да знае: и тя като нея в подобно положение ще отстъпи. Не поради някакво задължение, продиктувано от честта, а защото оцеляването им, на едната и на другата, зависи от успеха на този проект. Все пак аферата Андреми накърни силно авторитета на Антоанет — това си го признаха дори и между тях...

— Е, добре, отиваме ли?

— Да, да...

Мадлейн слезе по двете белокаменни стъпала, като остави Антоанет Андреми да наблюдава сцената от площадката с ръка на големия стълбищен парапет, с врат, изпружен като на птица, и с тяло, задръстено от омраза.

Мадлейн влезе в големия хол на долния етаж, когато звънецът иззвъня. Тя въздъхна и с достойно за похвала усилие се помъчи да изобрази гостоприемен израз върху суровото си лице. После отвори вратата.

Фредерик и Перл се държаха за ръка, но щом видя Мадлейн Талко, той я пусна.

Жената, чиято възраст беше невъзможно да се определи и която му се усмихна така, сякаш го познава отдавна, не предизвика никакво усещане у Фредерик. Но в странната тишина, която се възцари пред внушителната врата, нещо смътно помръдна на повърхността на паметта му. Тя прилича на...

— Фредерик — рече Перл, — искам да те запозная с баба ти.

Клер се почувства като заловена на местопрестъплението, озовала се нос срещу нос с Греди на прага на вратата на къщата в Двора на парка.

— Аз... тъкмо щях да ти се обадя — започна тя.

След първата секунда на колебание как да тълкува непроницаемия му поглед, Клер се почувства луда от щастие, че го вижда.

— Влез — рече тя.

Алекс я погледна и къса болка прониза сърцето му. Тя наистина му харесва. Гледа го с очи, пълни с топлина, с усмивка, наситена с щедра откровеност, цялата излъчваща дълбока искреност. Може би не я обича още... Но иска да я обикне. В това е сигурен.

„Защо не ми каза нищо?“ — помисли си той.

— Е, добре, инспекторе? Ще влезете или не?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Нали затова съм дошъл? — произнесе тайнствено той.

Последва я вътре в къщата.

— Да ти наля ли една чаша?

— Не.

Тя се обърна, за да го посрещне, докато влиза в салона.

— Имам да ти казвам някои неща...

— И аз.

Сухият му тон не ѝ се изплъзна от вниманието и я огорчи. Рече си, че твърдостта му може да се дължи на неприятностите през деня, но сама не си повярва.

— Тогава първо ти — предложи тя.

— Не.

Искаше да ѝ даде шанс да му признае истината.

— Добре, както искаш.

Тя седна и взе цигара. Той остана прав с ръце в джобовете на кожената канадка.

Тя му разказа как малката фраза от тефтерчето, Арас XV век, най-сетне ѝ позволи да намери пътечка в паметта си, после търсенето в студентските ѝ записки... Възбудата я овладя, когато разказа накратко какво е научила за Араската водерия.

— Това ли е всичко? — попита той след края на разказа ѝ.

— Ами... Мисля, че не е малко, все пак. Показва, че става дума за... не знам точно, просто за магьоснички! И то не от вчера, ако вярваме на Люсиен Морван.

— Нищо друго ли нямаш да ми кажеш?

Тя го погледна учудено:

— Ами не... Какво... става?

— Аз не мога да кажа... Ти би могла да ми разкажеш за Мароко, например.

— За Мароко ли? Ама каква муха те е ухапала?

— Да... Бихме могли да поговорим за съпруга ти в Мароко. За произшествието с водните ски.

Той видя как лицето на Клер се промени мъчително: от болка, омраза, срам.

— Защо не ми каза, че се е самоубил? — подхвърли той. — Защо не ми каза, че се е гръмнал с пушка в устата? И че дори не е умрял веднага... Агонизирал е доста дълго...

Тя стана и прекоси стаята, без да го гледа, с глупаво вперени очи в хамака.

— Да, агонизирал е няколко минути, достатъчно време, за да го намериш, а той да прехвърли оръжието с лявата си ръка в твоите...

— Млъкни! — извика тя.

Той трепна от изненада.

— Как смееш да ми приказваш такива неща? Жена ти е мъртва! Нали знаеш какво е! Ти не трябва... Трябва да уважаваш смъртта!

— *Да уважавах...* — повтори тихо той. — *Да уважавах...* Това шега ли е? Говориш ми за уважение — ти, която ме водиш за носа от самото начало... Това е криминална афера, госпожо адвокат Ермен. Трябва ли да ви го напомням? Настоявах, питах те дали не се е случило нещо в Мароко, дали познавах някой си Либерман...

— И аз ти отговорих! Никога не съм чувала името му! Не го познавам!... — Тя замълча за момент, после продължи тихо: — Колкото до останалото, то не те засяга. Няма никаква връзка с тази

афера за... убийства... за луди... за магьосници, не знам как още да я нарека.

— Защо не ми разказа нищо? От самото начало знам, че криеш нещо... Какъв ти е проблемът? Страх те е, че ще ме охладиш и няма да...

Тя го плесна с все сила. Толкова силно, че ръката я заболя и започна да я разтърсва като натъртена.

Той вдигна глава, бялото на очите му блесна застрашително; после разумът го накара да потисне яростта.

— Аз...

— Не можеш да разбереш — прекъсна го тя.

Обърна се и отиде към прозореца, без да вижда нищо, без да забележи, че разтрива несъзнателно ръката си.

— Не, не можеш да разбереш. Жена ти е загинала в катастрофа. Това е ужасно, но... Но е съдба. Това е животът. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя продължи. — Не знаеш какво е да се чувстваш виновен... Не — да си виновен.

Тя се спря, сякаш да обмисли това изявление.

— Знаеш ли, аз не бях там... Искам да кажа: не съм видяла да става нищо. Стотици пъти пусках филма, изчетох десетки книги, за да се опитам да разбера какво съм пропуснала, какво не съм разбрала, какви признаци не съм забелязала за... за това, което е имал в главата си.

Не, не знаеш какво е да живееш с някого, който е като... който е като светлина, като слънце, през цялото време... И да откриеш изведнъж, че ужасни неща му разяждат главата. Не знаеш какво е цели нощи да се проклинаш за егоизма си, за егоцентризма си, за проклетото его, което ти е попречило да видиш... И с часове да се питаш: той защо го направи това? Защо го направи това? — Тя не усети как гласът ѝ се издигна с една степен. — Не знаеш и какво е хората да те гледат странно и да повтарят: „Господи, каква трагедия!“. И в същото време да си мислят: „Все пак това е доста странно. Дали не е бил щастлив с нея? Как не е забелязала нищо?“. НЕ, ТИ НЕ ЗНАЕШ! НИЩО НЕ ЗНАЕШ!

Тя се обърна и като избягваше погледа му, отиде при малката масичка, за да вземе цигара, без да забележи тази, която пуши в пепелника. Очите ѝ бяха влажни, но не плачеше.

— Не е ли оставил писмо? Нищо?

Тя седна и дръпна нервно от цигарата.

— Не. Всъщност, почти нищо... Две думи: „Прости ми“, на парче хартия. Това е... И никога не разбрах защо... Той беше от децата на DDASS... Може би нещо го е повлякло, хванали са го лудите, както казват, не знам.

— И все пак, защо скри от мене? — настоя той. — Нито щях да те осъдя, нито...

— Алекс, когато жена ти е починала, ти си се почувствал виновен. Положително. Но това не си го казал никога и никому, права ли съм или не?

Тя вдигна очи, срещна погледа му и разбра, че не, не се лъже.

— Нали ако кажа, че се е самоубил, все едно подхвърлям: „Добър ден, аз съм вдовица, убих мъжа си“. Разбираш ли?

Той кимна.

— А... а защо произшествието с водните ски?

— О, боже мой, това ли... Имаше доста тежко произшествие, няколко месеца по-рано. Зрелищно беше и когато се случи, се уплаших за живота си. Поне така си мислех тогава — уточни тя с безнадеждна усмивка. — И щом се върнах във Франция и ме накараха да обясня, това... това беше първото нещо, което ми хрумна. Много малко хора знаят истината... Майка ми знаеше — прибави сякаш на себе си.

Толкова исках да ти повярвам, Клер... Толкова много.

Тя разбра погледа му.

— Не ми вярваш, нали? Мислиш, че има и друго ли?

Той не отговори. За една секунда му се прииска да седне до нея. Но накрая седна отсреща. Тя стана внезапно.

— Стой тук, идвам веднага.

И изчезна за миг във вестибюла, за да се върне с чантичката си в ръка. Седна и започна да рови вътре.

— Искам да го видиш.

И му подаде над масата една снимка.

Той видя мъж, надхвърлил с малко двайсетте, когато са го снимали. Приличаше на... Фредерик, разбира се — или по-скоро обратното — с тази разлика, че на снимката се усмихваше като човек, дарен с щастие. Алекс не си представяше дали Фредерик, намръщен като сърдит на целия свят пубер, може да се усмихне така радостно.

Клер е права: мъжът излъчва... светлина. Сигурно е била щастлива с него — тази мисъл не му спести едно бодване от ревност.

Върна ѝ снимката. Тя я взе, а очите ѝ питат. Какво може да ѝ каже?

Предпочете да се върне към по-конкретни неща.

— Отнеха ми разследването.

— Какво?

— Мисля, че някой е оказал натиск. И май че знам кой.

Тя го изчака да продължи.

— Семейство Талко са начело в списъка. Но не мога да си обясня каква игра играят.

— Какво, Талко ли? Какво общо имат с всичко това?

В същия миг тя си спомни, че в тефтерчето на Люсиен Морван имението Талко наистина се споменаваше по някакъв повод.

— Да не мислиш, че те са... убийствата и всичко останало? Смяташ ли, че Антоанет Андреми е при тях? О, Господи, вярно е, че виждах в тях нещо... някаква прилика, нещо общо в поведението!...

— Не знам. Вече не знам — въздъхна той. — Това, което ми разказа за... процесите за вещици... (Но след парализата на Либерман не се ли беше подготвил за някаква, да речем, странна евентуалност?) Всъщност никаква сериозна следа не води към тези Талко, макар всичко да ме кара да мисля, че са замесени. Освен това нямам представа и за обхвата на организацията.

Замълчаха и двамата, всеки вперил поглед в своя ъгъл.

— Нито за това — повтори Греди — нито за връзката с... Мароко.

— Мисля, че тук баща ти е на почти същата възраст като тебе.

Мадлейн Талко му показва снимка в голям албум, подвързан с кожа.

Фредерик я погледна с невярващ поглед, онемял. На снимката се виждаше млад човек със средно дълга коса, с костюм с тясно сако и панталони клош, каквито носят по онова време. Усмивката му беше безоблачна, широка.

Фредерик не успяваше да намери връзка между този образ и баща си. Не виждаше за първи път негова снимка, но на малкото, които му се бе случило да види, беше сниман мъж... а не юноша. Това несъответствие го смути още повече, защото въпреки странния му вид и прическата демоде, Фредерик улавяше за първи път някаква смътна прилика със самия себе си, една... семейна прилика; нещо в тялото — вече стегнато и оформено, въпреки юношеската възраст на момчето, също и в усмивката, може би, макар че Фредерик не си представяше как ще се усмихне така слънчево; в по-едрия нос...

Той се обърна към Мадлейн Талко: момчето от снимката приличаше и на нея. И във вихъра на прозрението той разбра защо лицето на гаргуята му изглежда познато: всички — баща му (ако това наистина е той), тази жена, демонската фигура и самият Фредерик имаха същата тази волева брадичка и високи изпъкнали скули.

Всъщност той самият *прилича* на жената дракон.

— Виж, тук е дванайсетгодишен. А това е неговото пос... А бе, една церемония.

Тя прелистваше страниците на албума с очевидна радост. Фредерик вдигна пак глава и забеляза разнежената физиономия на Перл. После огледа стаята наоколо: беше пълна с дребни позлатени статуетки, повечето на религиозен сюжет и странно не на мястото си тук. Мадлейн седеше до него на канапето със сив велур; когато очите му се спряха върху нея, забеляза сухите бръчици, подчертаващи горчивата извивка на устните ѝ, и се почуди дали времето, по-късно, ще го подложи на същите издевателства и него.

Надвеси се над една снимка, която тя му показваше настоятелно. Този път няма съмнение: приликата беше очебийна. С изключение на прическата и цвета на костюма — този на баща му беше черен, а неговият би бил морскосин — снимката беше копие на онази, която майка му пази в своя албум със съответния надпис: „Фредерик, Тържественото причастие“.

— Да, ти приличаш на него — рече Мадлейн Талко и го погледна. Наблюдаваше го с насмешливия вид на хората, които знаят много; Фредерик не знаеше какво да мисли.

— Това е неговото първо причастие, нали?

Възрастната жена и младото момиче се спогледаха.

— В известен смисъл — рече Мадлейн.

Той погледна пак снимката: не се виждаше нито кръст, нито Богородица — нищо, което да говори за религиозно събитие. И все пак сериозното (*тъжно?*) лице на момчето излъчваше нещо тържествено.

— Ти откога знаеш? — попита той внезапно Перл.

От вниманието на Мадлейн Талко не се изплъзна сприхавият тон на нейния внук.

— Не е по нейно желание — намеси се тя. — Аз ѝ бях наредила да не ти казва нищо. Исках... да те оставя да стигнеш до нас.

Замълчаха. Фредерик не знаеше откъде да започне, твърде много неща имаше да пита. Мадлейн Талко обяви тържествено:

— Мисля, че вече е време да знаеш. Историята е дълга; днес няма да мога да ти я разкажа цялата. Защото ти си потомък на много-много стар род. О, да... ние имаме зад гърба си многовековна история и трябва дни и седмици, за да научиш точно кои сме. Но ти си наследникът, моето момче. Не го забравяй никога... И съвсем скоро ще научиш всичко.

В гласа ѝ почти прозвънна нежна нотка.

— Но какво е станало, за да ми каже майка ми, че... че той не е имал семейство? Вие защо не сте се обадили по-рано?

— Точно отгук искам да започна...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не знам какво точно е могла да разкаже майка ти за баща ти. Дори не знам каква представа е имала, защото мисля, че ние двете, тя и аз, сме гледали по два различни начина към един и същи човек. Когато я е срещнал, Кристиан беше блестящ студент. О, трябва да си

призная... ние с него винаги сме се разбирали малко трудно. При това той загуби баща си много млад и това, разбира се, беше ужасно изпитание за него... Тя обяснила ли ти е при какви обстоятелства са се срещнали?

— Във факултета и всичко останало?...

Тя кимна.

— Да, казвала ми е.

— Добре... Та ние бяхме в малък конфликт — той и аз, както се случва, предполагам, на всички майки по света, които имат един-единствен син. После той е срещнал твоята майка... И тя веднага ме е намразила. В минутата, когато той ни запозна, тя разбра, че въпреки разправиите синът ми е дълбоко привързан към мене. Бяхме много близки. А Клер е ужасно властна жена, Фредерик. Ти не може да не си забелязал вече...

Тя го изчака да потвърди, но Фредерик не каза нищо. Наистина успя да бръкне в раната: майка му е властна до крайност (доказва го поведението ѝ към Перл!). Но във всеки случай не се вижда да я предаде така пред една непозната.

Мадлейн Талко стисна зъби. Той не реагира и това му поведение я раздразни.

А ти какво очакваше? Да извика: О, да! Майка ми е една проклета мръсница!

Не... Но и това ще стане.

— Това е вярно, Фредерик — намеси се Перл. — Много е властна, ти сам си ми казвал.

— Във всеки случай, тя не понесе връзката между баща ти и мене — подхвана Мадлейн Талко. — Отначало не се разтревожих. Помислих си, че за Кристиан това момиче е нещо временно. После, когато работата стана сериозна — след като я доведе тук за една събота и неделя, после заминаха заедно през ваканцията — реших, че може пък нейното отношение да е временно. Имам предвид враждебността ѝ към мене, разбира се. С една дума, не стана нито едното, нито другото. Обратно, от месец на месец чувствах как синът ми се отчуждава. Беше онази дълга, тримесечна ваканция в Мароко. После, когато се върнаха, онази ужасна сцена, когато той ми съобщи, че са се оженили, че тя е бременна и че той не иска никога повече да

чуе нито за мене, нито за семейството Талко. Естествено, знаех кой стои зад това...

Тя го остави да осмисли всичко чуто.

— После загубихме следите му... Аз наех частен детектив и научих, че Кристиан се е върнал в Мароко и е променил името си. Представяш ли си, момчето ми? Майка ти го е заставила да смени името си! Разбира се... Талко е твърде известна фамилия!

— Аз... Тъ...

— Да, Перл, какво има?

— Не, нищо...

Мадлейн Талко погледна за миг любимката си и ѝ благодари вътрешно, загдето я прекъсна. Понякога на Мадлейн ѝ се случваше да се самозабрави в ужасния си гръмогласен гняв. Но сега не беше моментът да повишава тон.

— Сърцето ми беше разбито, Фредерик... Едничкият ми син е избрал да се нарича Ермен — не знам, впрочем, как е успял да получи документите си — и да отрече цялото си семейство.

— А произшествието как е станало? — попита младият човек, който все не успяваше да свърже седящата до него жена с образа на сладкото бабче.

Той погледна към квадрата на прозорците и видя, че вече се е смрачило.

— Произшествието... Не е имало произшествие, Фредерик. Знаем, че това, което ще ти кажа, ще те нарани дълбоко, но... Трябва да знаеш истината... — тя се спря за момент, сякаш обхваната от размисъл и колебание — баща ти се е самоубил — изведнъж отсече тя.

Разкритието прозвуча като присъда. Фредерик разтвори широко очи, раздвоен между неверието и бунта.

— Да — повтори Мадлейн Талко. — Синът ми се е самоубил и майка ти го е подтикнала към това.

Когато Клер чу да се хлопва външната врата, сърцето ѝ се сви болезнено.

— Ти ли си, Фредерик?

— Аз съм, да — чу отговора от антрето.

Тя се въоръжи с кураж и отиде да го посрещне.

— Е, добре, кажи ми защо толкова рядко започнах да те виждам тук?

И тя веднага прехапа устни.

Нарочно ли се показваш толкова неловка?

Момчето тъкмо оставяше мотоциклетната си каска и якето в антрето, когато тя се приближи да го целуне. Той се дръпна.

— О, извинете... Забравям, че господинът е вече голям мъж.

Никакъв отговор.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, да... добре съм...

Тонът му беше разсеян, почти отнесен. Сякаш беше... другаде.

— Сигурен ли си? — настоя Клер. — Изглеждаш като че... не знам... като че си видял призрак.

Той се обърна към нея и я погледна странно.

— Да... почти.

— Как така?

— Нищо, нищо...

„Засега не ѝ казвай нищо, беше казала Мадлейн Талко. Няма нужда майка ти да знае, че се виждаме и че знаеш истината... Искам да се опознаем по-добре. Ще ти разказвам за баща ти... И ако искаш, покъсно можем да извадим всички необходими документи, за да носиш нашето име. Не забравяй, Фредерик... Ти си наследник. Наследник... Наследник...“

Думите ѝ отекваха безспир, докато се връщаше с моторетката и Перл, притисната до гърба му.

— Къде си, на Луната ли? — попита Клер. — Какво ти става? Надявам се, че ще останеш да вечеряме тази вечер. Ваканцията по

Задущница не означава да си навън всяка вечер. Поне веднъж и аз да се покажа като готвачка.

— Добре. Ще вечерям тук...

И се качи направо в стаята си със същия отнесен поглед и спотаено смайване на дъното на зениците.

Ама защо е като... от гръм ударен?

В стаята си Фредерик просто седна на леглото и се замисли. Засега не намира вътре в себе си гняв, бунт или дори искрица агресивност; само едно огромно недоумение се разтвори в съзнанието му като цяла бездна, като черна дупка, която поглъща всичките му убеждения, схващания, и дори и собственото му съществуване.

Това ли било Истината? Една черна дупка?

Значи животът му бил граден върху една лъжа и макар, обективно погледнато, да намира това за отвратително, то е прекалено голямо, за да предизвика у него искрена реакция. Историята му била фалшива от самото начало, ще трябва всичко да гради наново, но засега огромната задача го оставя изтощен и обезверен... Но не и измъчен. Дори не му беше трудно да го скрие от майка си. Просто не можеше да й каже: „Значи си ме излъгала, а? Баща ми се е самоубил... И ТО ЗАРАДИ ТЕБЕ!“.

Не, това му се струва непосилно. Защото, макар винаги да бе предусещал тайната, за да се изправи срещу Клер и да я разобличи, трябва да вложи и поне малко убеждение.

А засега колкото и да си повтаря: истина е, истина е, истина е..., просто не може да повярва.

Клер шеташе из кухнята. Тишината в стаята горе не вещае нищо добро. Сега би се зарадвала дори и на Аксел Роуз.

Дали е скъсал? Или поне дали се е скарал с Перл?

О, Господи! Дано не е разбрал за убийствата!

Не е, иначе щеше да й каже. Сигурно има проблеми с Перл. Впрочем, ако се позамисли, замаяният му поглед подхожда напълно на измамения съпруг, заварил „добродетелната“ си съпруга да се забавлява лудо с любовника си... И отказващ да повярва на очите си.

Да, сигурно е това.

Изглежда, ако беше научила в този момент каква е истината, нищо от последвалата драма не би могло да се случи. Но Клер, докато върти неуморно с лъжица соса бешамел в тенджерата, за да гарнира един от редките си специалитети, шунка с цикория, се намира безкрайно далече от истината. Тя, всъщност, си мисли за Фредерик и за неотложната нужда да напусне Лавил; мисли си за Греди, когото вероятно ще остави наред пътя — вярно, че той не си тръгна като неприятел, но идеята за връзка с нея като че не го занимава особено; мисли си и за ченгето отвън — силната ръка, която Греди успя да й издейства за защита; мисли си... за шунката с цикория.

Да, за всичко си мисли, освен за семейството Талко и думите на Алекс: „Те са на дъното на цялата афера“.

И може би точно това я погуби.

Мадлейн Талко слезе бързо по каменните стъпала на замъка и скочи в пластмасовото автомобилче, спряло пред входа, за да се придвижи лесно из имението. Тя потръпна от студ: беше се смрачило и мъглата след малка почивка, неочаквана и капризна, в този миг отново се спущаше над Лавил. С унилия си дъх тя успя да облъхне дори и стените на Ла Талкоттиер, обикновено щадена от нея.

Мадлейн кормуваше неловко — нямаше книжка и въртеше волана като някоя играчка. Освен това не виждаше добре евентуалните препятствия по залятия с катран път, въпреки лампите от двете му страни. Тя сви внезапно по някакъв мек път, чиято спечена пръст беше осветена още по-зле. Най-сетне спря внезапно пред малка сива къщица, кацнала върху самата земя. По-рано това е било плевня, но настанилият се в нея обитател беше успял, с почти никакви средства, да й придаде радушния вид на хижа. Като зърна златистата светлина, прозираща през полуотворените капаци на прозорците, Мадлейн Талко реши, че ще завари този, когото търсеше.

Тя слезе от автомобилчето и почука силно на вратата.

— Бруно! Там ли си?

Не последва отговор.

— БРУНО!

Върху вратата се появи сянка, която се удължи прекомерно. Мадлейн Талко се завъртя на токове: зад гърба ѝ силуетът на гиганта се очерта на лунната светлина.

— Откъде мина? Сто пъти те виках вече!

— Извинете ме, Майко. Бях... навън.

— Ами телефонът? Колко пъти ти казвах да вземаш преносимия телефон.

Той не отговори.

— Ще влезете ли?

— Да, само докато си вземеш нещата. Имаме... спешен случай.

Той мина пред нея, завъртя ключа в ключалката и влезе в осветената стая. Тя го последва, като потриваше ръце. Вътре цареше

мека топлина от огън с дърва.

— Не гасиш ли, когато излизаш? Тя не уточни дали говори за осветлението или за червеникавия огън в тухлената камина.

— Аз само за няколко минути... Какво трябва да взема?

Тя го погледна за миг: дори след всички тези години, дори на оранжевата светлина на огъня за нея лицето му си оставаше загадка. „Наказанието“ беше събудило непоправимо у него най-долните дивашки инстинкти: Мадлейн не беше срещала много палачи, които да се стараят така в дългата си престъпна кариера.

Това беше странна история. Никой не разбра навремето как е успял да се измъкне. Когато „чудото“ стана, решиха, че разбират смисъла му: Принцът на мрака го оставя жив, защото не го иска още. Мадлейн винаги казваше: „Той ни го остави жив, за да ни служи. Да бъде волята Му“. А самият Бруно защо прие? Ами нямаше избор... С подобен недъг знаеше, че е обречен. Едновременно с опрощението — опрощение ли? — не, забрава... — Мадлейн му предложи жилище, закрила, пари и дори възможността да облекчава редовно прекалено големия си заряд от тестостерон. Кой би отказал?

— Фабиен Елбек — подхвърли тя без други обяснения; Бруно знаеше прекрасно за какво става дума.

Тя не можа да изтълкува искрата в погледа му, но беше свикнала с това: макар очите му да не бяха повредени, „нормалността“ им беше толкова неуместна сред опустошеното лице, че бяха изгубили всякакъв обичаен израз.

— Как мина срещата с вашия внук?

Тя се изненада от тази проява на интерес. Бруно не беше бърлив, а още по-малко — любопитен.

— Не толкова добре, колкото се надявах, но по-добре, отколкото се страхувах.

— Мислите, че ще можете да го доведете при нас ли? Той не е усетил... всичко това още отначало.

За малко да прибави „както вие“.

Мадлейн го разбираше. Той не беше роден като нея с Властта, със Силата.

— Не се тревожи... Той не е като баща си... Има нещо в погледа му. От моята кръв е.

— Въпреки това... — настоя зловещото лице — не знае какво е Властта... И Силата. Дори не говори и езика.

— Ще го научи... След като е с нас, значи е наш. Имаме време. И да го научим, и да го променим. Знаеш ли, Бруно, когато му казах „ти си наследник“, видях как мина нещо през ума му... Нещо, което познавам добре.

Тя се спря и го погледна: той се събличаше, за да облече подходящото облекло, и изложи на показ обезобразено като лицето му, но изключително мощно тяло. Никак не се притеснява, помисли си тя... В края на краищата не е ли тя скулпторът, съзерцаващ творбата си?

— Ще направим жертвоприношение, веднага щом поиска Принцът — внезапно подхвана тя, сякаш идеята се налага въпреки желанието ѝ. — И този път ще успее. Нямам бърза работа... Казвам ти пак: всичко е под контрол. Имаме време.

Фабиен Елбек погледна лицето си в огледалото в банята. Красиво лице, което погали с длан — със съвършени страни с очертан контур; едно лице, което го доведе тук, в къщата на Пол-Мари Талко, кокетно селско имение, в което живее вече близо десет години... Леговището на демона.

Той ги чакаше: знаеше, че всяко бягство е безсмислено. Където и да отиде, ще го открият. Колко пъти му го беше повтаряла Пол-Мари Талко? „Никога не се опитвай да ме напуснеш, скъпи, защото ще подпишеш смъртната си присъда. Не можеш да заминеш... Но ти дори нямаш право да поискаш такова нещо. Любов моя.“

Той се усмихна и се наслади на образа си в огледалото — никога не му омръзваше съвършено чистата линия на усмивката му. Цялото му минало беше тук — в това лице. Като дете възрастните го глезеха и майка му му прощаваше всичко. Като юноша откри опиянението от лесните победи, както и лютата завист от страна на другарите си. После дойде време да печели хляба си и как можеше да го прави, освен като продава красивото си, желано лице на списанията, за да възхвалява качествата на сапуни, самобръсначки, млечни продукти, спортно облекло, очила?...

Въобразил си беше, че ще стане кинозвезда, естраден певец, телезвезда. Но накрая разбра, че красотата му, колкото и съвършена да е, не е достатъчна, за да въплъти мечтите. Липсваха му истински темперамент, воля, спортна злоба — отсъствието им, макар и да опазваха лицето му от всякакви неприятни следи, бяха отнели всяко постоянство от характера му.

Лъскав е роден... лъскав ще си остарее. Такава била съдбата му.

Поне така смяташе, когато срещна на един коктейл тази блондинка с тен от ултравиолетови лъчи. Тя беше откровена: „Имам луда слабост към красивите мъже. И чакам шедьовъра, за да се омъжа за него“.

„Останалото“ го откри твърде късно...

Чу да се захлопва долу входната врата. Идеха.

Защо даде тефтерчето на Клер Ермен? Ето ти въпрос, на който никога няма да може да отговори. За почти десетгодишния брачен съюз не беше проявил и най-малък бунт, отстъпваше пред всеки каприз на половинката си, приемаше шантавите теории за Силата и Властта на Принца, дори се преструваше, че участва в истеричните им сборища... Но всичко се срина, когато се захванаха с децата. Този път духът му не откри примирението, за да приеме. „Децата, беше му обяснила Пол-Мари, са изключение. Прибягваме към тях, само когато положението е критично, защото Принцът изисква да правим жертвоприношения. Чиста кръв иска... И ние му я даваме. Това е цената, която се плаща, за да имаш Властта...“

Дочу шум зад гърба си.

— Искаш да умреш, нали?

— Добър вечер, скъпа... Не знам дали това е думата.

— Защо направи това, Фабиен? Знаеш, че след няколко минути ще бъдат тук и...

— Помислих, че вече идат с тебе.

Да, защо Клер Ермен? От желание да „направи нещо“, без да се компрометира напълно, както би било, ако отиде в полицията?

Полицията! Каква смешка! Те всички са в ордена им!

— Как можа да сториш това? Сега ще те убият! Знаеш, нали? Няма да приемат предателството ти, дори ако аз...

Шумът от няколко коли, спираци на двора, я прекъсна. Изведнъж Фабиен Елбек усети как го присви коремът. Усмихна се отчаяно.

— Много е късно, скъпа... Ето ги. — Замълча. Не вярваше, че ще бъде толкова страшно.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Убий ме, Пол-Мари. Сега ме убий. Върви вземи револвера от стаята и стреляй. Аз се опитах, но... Не мога.

Тя го погледна мълчаливо. Долу се чуваше шум от много стъпки, гласове... Майката колко ли беше довела?

— Моля те — повтори той — аз... няма да мога. Нали знаеш какво ще ми направят? Спести ми поне това мъчение!

Блъсканица по стълбите, гласът на Бруно, Мадлейн, която крещи:

— Къде си? — без да е ясно към кого се обръща... Хора в коридора.

— Пол-Мари... милост!

Тя наведе глава.

— Милост ли? Ти наистина не си разбрал нищо, горкото ми момче... (И после по-силно:) Ние сме тук, Майко!

Фабиен чу трополенето в коридора и пребледня. Като в кошмар, пуснат на бавна скорост, видя как Пол-Мари се отдръпва, за да им стори път, после туловището на Бруно се очерта в рамката на вратата на банята. И изведнъж действието се забърза и той не можа да види страхотния плесник, който щеше да му откъсне главата; преди да може да реагира, почувства, как го вдига някаква нечовешка сила, за да го запрати срещу стената на коридора. Зашеметен се опита да види кой присъства на празника: смътно различи старата вещица Талко, платиненорусия племенник, някакво ченге, учителката...

Господи, какво ли ще понесе?

Господи... Да, точно това трябва да каже. Господи, помогни ми...

Старата гаднярка взе думата:

— Не знам каква игричка си играехте, нещастен жалък червей такъв, но знам какво ви очаква.

Тя се усмихна злобно, после погледна към Бруно. Това означаваше: ето ти програмата, човече. Приятно барбекю!

Той срещна погледа на гиганта и се опита да открие в него поне малко съчувствие. Нали беше понесъл същата участ... И знаеше.

Но не видя нищо. Поне нищо явно. Тогава започна да се моли. Това му дойде като откровение — не, като властна необходимост. Да се моли, за да получи опрощение, да се моли, за да умилостиви Небето, да се моли, за да има сила да посрещне непоносимото, да се моли, за да не бъде прекалено дълго...

В мига, когато соленият вкус на кръвта го накара да разбере, че носът му е счупен, силен удар се стовари върху главата му и го оглуши. Бруно го хвана за ръцете и с помощта на ченгето го помъкнаха по стълбището. Изпаднал в полусвяст, дори не разбра, че се дърпа като бесен, само забеляза, обхванат от неописуем страх, че подире му — също като кортеж по стълбите слизат хора. После усети, че го влачат по земята, влязоха през една врата... Той знае предназначението на целия този малък свят: залата в подземиято, каменните плочи с нарисувания голям пентакъл... Мазето, в което Пол-Мари го караше да правят любов...

Любов ли? Да причиняват смърт, това да!

С тела, намазани с масло от беладона, като надават викове на езика на Властта и за слава на Злото... Точно тук на тържествена церемония ще го накажат върху един дръвник или почти... „Както загинаха сестрите ми!“, казва винаги Мадлейн Талко, като има предвид Арас. И лицето му, красивото му лице най-сетне ще посрещне съдбата си...

... Ох, трябва да се моли... да се моли това да свършва бързо и най-вече да няма „произшествия“... Да се моли да не свърши като Бруно — живият печен бут, нетленният, лишеният от човешки облик, роботът с кошмарен лик... Да се моли за спасение на душата си... Да се моли...

В момента, когато усети как го ухапа долу, а студът и мъглата се втурнаха заедно с него във вътрешността на зле осветеното подземие, от устата му се изтръгна безконтролен вик:

— ГОСПОДИ, ПОМОГНИ!

Елиос Талко, който на свой ред беше оглавил малката група, се спря внезапно в горния край на стълбите към мазето, прокара ръка по неестествено русата си глава и спокойно отсъди:

— Страхувам се, че е малко късно да искаш от него тая милост.

Зимата неумолимо и напълно завладя Лавил тази нощ. Беше странна нощ, каквито се случват две или три на десетилетие в този край, нощ, през която стихииите, изведнъж освободени, изглеждат обхванати от лудост.

Започна се към двацет часа, когато мъглата покри отново тротоарите с финия си прозрачен килим. Подобно явление не би учудило кой знае колко старите жители на Лавил, ако по същото време небето не се беше затулило от надвисналата студена пара и влага. В този час Дворът на парка, ограден с лампиони с оранжево осветление, би могъл да ощастливи някой фотограф — импресионист с контурите си, очертани в зрака на неясните светлини... Но по къщите хората вече започваха да се споглеждат предпазливо в смисъл „мислиш ли си за това, за което си мисля аз?“.

По-сетне нещата се объркаха. Час подир час, на елегантни и бързи каскади, мъглата сякаш се спущаше от платата около Лавил към дъното на градската котловина, за да я запечата напълно и завинаги под своя похлупак.

Към двацет и два часа, след наблюдаване от прозорците на изчезващия пейзаж, най-калените разбраха, че от сутринта на другия ден градът им ще се превърне в бял кошмар. Както оня зимен ден през 1958-а, когато колите изобщо не можеха да се движат: мъглата беше толкова гъста, че пешеходците, пресичащи улицата с броени крачки, тъй като не виждаха тротоара, в последната секунда изникваха като привидения пред предното стъкло на автомобилите.

Онези, които помнеха зимата на 58-ма, излязоха прави: на всяка улица мъглата танцуваше вихрена сарабанда, водена от внезапните и силни пориви на вятъра. Редките автомобилисти, които още бяха зад волана, бяха уловени от бързите движения на този екран, който фаровете им не можеха да пробият.

И студът си го биваше. Температурата падна много под нулата, вятърът заледи дървесата, дори и с редките осланени от есента листа по клоните им.

По къщите, всички в ледена примка, палеха огън, засилваха парното и избягваха да разказват страшни истории. Във всеки случай глухата вцепененост на града беше прилепчива; различаваха се само безформени очертания и приглушени звуци, тъй че най-добре беше човек да си ляга и спи... Някои — след молитва, като преди това бяха запушили добре всяка цепнатина, за да попречат на мъглата да проникне вътре.

В сърцето на тази студена мъгла черквата „Сен Мишел“ — тъмна маса в белотата, се издигаше самотна и триумфираща като тотем, безчувствена към ласките на мъглата по каменните ѝ, покрити с бръшлян стени. По същото време от високото си положение имението Ла Талкотиер бдеше с майчина грижа над този станал невидим свят.

Когато излезе към осем и половина, Греди усети странното чувство, че е попаднал в четвъртото измерение през нощта. Картината, която го посрещна — бяла завеса, полупрозрачна, полуматова — изглеждаше нереална. Той погледна невярващ надясно и наляво, към почти невидимия паркинг, в опит да открие колата си, до която стигна, само защото знаеше мястото ѝ — до самотното дърво в дворчето, сега подобно на изкривена колона в мъглата. Разтърси го неудържимо желание: да се върне в апартамента, да пъхне глава под чаршафите и да се покаже едва през пролетта след...

Мили боже, след цели шест месеца!

Имаше си своята колекция от лоши дни. Вярно, тази нощ не сънува Нанси. Трябва ли да се радва на това? След Клер образът на Нанси започваше и той да се губи в мъглата. Въпреки това сънят не го освежи; разкъсван между проблема с разследването и проблема Клер Ермен, духът му скачаше от единия на другия с чисто мазохистична радост. За капак на всичко се чувстваше полека-лека заплепен от сладко-горчиви чувства; като онези, които усещат, че са привързани към някоя благина, едва когато се лишат от нея. Да мисли за адвокатката означава да се остави да лелее точно такива чувства...

Реши да подкара колата въпреки гъстото пюре във въздуха и прекоси паркинга на малката резиденция, като подухваше вече порозовелите си пръсти. Щипещият студ му напомни от колко време се кани да си купи топли ръкавици.

В мига, когато пъхаше ключа в ключалката, усети една ръка на рамото си:

— Инспектор Греди?

Подскочи. Проклетата мъгла поглъща всеки звук и Алекс не беше чул някой да се приближава. Обърна се рязко по посока на гласа. В мъглата различи млад човек — най-много на трийсет — но с тен, сякаш идва направо от почивка на Бахамите.

— О, извинете, ако ви стреснах...

Гледаше ръката на ченгето, вече плъзнала се във вътрешния джоб. Греди се поотпусна: въпреки безшумната му поява, момъкът не изглеждаше с агресивни намерения.

— Да, много съжалявам — повтори непознатият — но тази мъгла...

Алекс кимна в смисъл: да, знам, тук е истински ад и каквото и да сте ми причинили, прощавам ви, щом обвинявате мъглата.

— Значи вие сте инспектор Греди, нали? В такъв случай ще имате ли нещо против да ми покажете служебната си карта?

Седнал на неудобната седалка в един бар близо до жилището си, Алекс изслуша разкритията на Боб, повече замислен, отколкото недоверчив.

— Значи ми казвате, че тези Талко ръководят операция, засягаща множество секти в Съединените щати и в която е замесена част от Лавил, но за момента нямате никакво доказателство, така ли? — обобщи накратко Алекс след края на историята.

— Да, така е, но не е само това — уточни Боб. — Първо, това не са обикновени секти като другите... Не са точно поклонници на Сатаната, а направо... магьосници.

Виж ти: Араската водерия...

— Искам да кажа — продължи веднага Боб, като видя, че ченгето се намръщи — че те наистина се мислят за магьосници: говорят като магьосници, изпълняват ритуали, като използват езика на магьосниците, освен това...

— Какво, какво? — прекъсна го Греди.

— Ами вижте им езика... Според традицията по време на сабат вещиците се молят на ада. И аз мога да ви кажа, че Мадлейн Талко владее перфектно езика на Властта, защото така нарича...

— И убийствата на децата са част от това, предполагам... Нещо като дар или жертвоприношение, някакъв такъв номер, нали?

Те седяха срещу витрината на бара и Боб следеше разсеяно с поглед как тънки струйки кондензирана влага се стичат надолу по стъклото.

— Точно там е проблемът, разбирате ли?... Аз се рових доста, преди да пристигна. И научих известен брой странни обреди от...

практиките им. Отначало, по време на всеки сабат, трябва да предложат на Сатаната жизненоважни органи от невинно същество, примерно, от девствено момиче или от дете. Но тъй като сабат има всяка седмица, не могат да издържат на ритъма, ако мога така да се изразя... Във всеки случай, не и по наше време.

— Кое то значи, че „изпълняват изцяло договора“, само когато положението е сериозно.

— Точно така. Това ме кара да мисля, че подготвят нещо много важно за тях. Може би сливане с американските групи или нещо подобно...

— Господи! — Алекс прекара загрижено ръка по челото си. — Това е моя грешка! Отказах да повярвам в очевидното, защото ми изглеждаше невероятно едно малко градче като това тук да таи в себе си подобни ужаси; но всичко съвпада.

Алекс разказа за каталепсията на лекаря, за поведението на родителите, за историята в тефтерчето и как Клер е открила Араската водерия.

— Смяташ, че всичко това е толкова отдавна? — попита Боб, изоставил учтивата форма като напълно непригодна в създалото се положение.

Греди отпи глътка кафе, преди да отговори.

— Разбира се, не мога да бъда категоричен... Изглежда пълна лудост. Четири века! Не, не ми се вярва... По-скоро е някаква банда новопокръстени, които са започнали отпреди известен брой години. Но не по-малко от трийсет...

Той обясни как е научил за неразкритите престъпления отпреди трийсет години, както и за показанията на дъщерята на Либерман за извършените през 1978-а в Мароко.

— В Мароко ли! — възкликна Боб. — Че това е световна организация тогава! Ти разследва ли в тази посока?

Алекс го погледна не особено любезно, в смисъл „благодаря, не ме учи как да си гледам работата“...

— Там също няма следи, но аз не можах да отида. Няма нищо и от страна на Интерпол...

— Не е чудно — каза Боб. — Според тях не е сигурно, че това е международна афера. А всъщност ги засяга пряко... Явно мрежата е огромна и ритуалите навсякъде са едни и същи.

Двамата мъже се спогледаха продължително и мълчаливо. И на двамата им тежеше неудобното им положение: освен тях, никой друг не знаеше за мащабите на явлението. Смазваща отговорност.

Алекс усети как духът му работи с пълна скорост.

— За момента ние двамата не можем да направим нищо... Трябва ни поне една следа, някакво начално доказателство, нещо, което ще ни позволи да свържем всички случаи — убийствата отпреди трийсет години, тези в Мароко...

— ... Тези в Щатите... — прекъсна го Боб.

— ... Тези в Щатите и сегашните в Лавил. А нямаме абсолютно нищо!

Тези думи го накараха да осъзнае блестящото ръководство на семейство Талко. Те може би се забавляваха с него, но иначе не бяха оставили нито една конкретна следа.

— Нямаме с какво да впримчим тези боклуци! — изруга той.

— Не — съгласи се Боб. — Телефонът не е доказателство. Колкото до моите показания... Всъщност до момента не съм видял нищо. Най-много, ако се разровим из хотелите в областта, да открием сюриса американци, членове на една от организациите под наблюдение...

— И какво? Голяма работа... Те си имат пълното право да се събират, ако им харесва. Не можем да им направим нищо и не е никакво доказателство, че семейство Талко и не знам кой още са замесени в убийствата на трите деца... И във всичко останало!

Боб се замисли за миг.

— Слушай — започна той — не знам до каква степен подлъгах Майката, защото ми се чини много печена... но засега ме смятат от техните. Даскалицата ми се обади рано заранта. Изглежда, че прословутия тест, през който трябва да мина, е за днес. Впрочем... — той погледна часовника си — тя сигурно вече ме чака...

Алекс извади пакет цигари от джоба на якето си, извади една, запали я и я остави пред очите си, за да следи колебаещото се стълбче дим.

— А ти трябва да преориентираш разследването в светлината на това, което знаеш — прибави Боб.

— Разследването не е вече мое. Отнеха ми го.

Не прибавиха нито дума. И двамата знаеха какво означава това.

— Сигурно си притеснен, но искам да ми изброиш набързо какви точно са им ритуалите. Ако толкова уважават традицията, неминуемо ще правят странни трикове. Това може да ми помогне.

— Добре... С две думи: сабатът е в петък през нощта.

— Какво значи сабат?

— Литургия в прослава на Сатаната. По-точно оргия.

— Това няма ли да заинтересува любителите на групов секс в околността?

— Които обичат такива хард неща, да...

Той се въздържа да сподели собствения си пресен опит в това отношение.

— Нещо друго?

— Има цял куп трикове... Свързани именно със сабата: потърси, например, развъдник на жаби, а също кой продава и кой купува в района масло от беладона...

— Защо?

— Нямам време да ти обяснявам, а и това, което искаш, е невъзможно: списъкът на ритуалите е толкова дълъг, колкото един проповедник трябва да научи за енорията си...

Те бяха прекъснати от две жени, които седнаха до тях. Греди ги погледна за миг. Едната — около трийсетгодишна, пълна и с пищни форми, имаше сенки под очите като някой, който си пада по живота.

— Вече нямам сили — започна приятелката ѝ (четирийсетгодишна, гримирана като секретарка в дирекция, но с ръце на земеделска стопанка) — мисля, че той си има някого...

Той се обърна отново към Боб.

— Трябва да се видим по-късно — обади се Боб и стана. — Ще направим както се разбрахме, нали?

— Хм... Едно последно нещо. Как определят главатаря... или главатарката? — пошушна Алекс.

Боб облече големия си бомбър в цвят каки и нахлупи шапката си на докер. После се приближи до Алекс и каза тихо:

— Точно това е странното. По принцип е малко... като при царете.

— Наследствено ли?... От майка на дъщеря?...

— Да, от родител на дете... И точно според информацията ми... въ... тук няма пряк наследник.

Няма деца. Виж, интересно, Мадлейн Талко наистина няма деца.

— Хайде, старче, довиждане! Ще ти се обадя!

Боб му подаде приятелска ръка. Дали е такъв... лесен или това е за маскировка?

— Да, довиждане! — замислено отвърна Алекс.

Няма деца...

Нещо помръдна в съзнанието му, нещо основно: цял блок от основния смисъл, липсващото късче от пъзела. Той усети как парчето почти си отива на мястото в главата му и прави „щрак“, а после цялата блокирала механика на мозъка му се раздвижва с лекотата на нов мотор. Глух за чуруликането на двете жени, седящи до него („Моля ти се, завчера телефонът иззвъня и щом казах ало, ми затвориха под носа...“), той гледаше набитата фигура на младежа с бомбър в цвят каки, който се отдалечава в мъглата.

И за първи път от началото на аферата по-скоро предусети, отколкото разбра истински, какво е мястото на Клер Ермен в странната игра в момента.

Клер гледаше мъглата през прозореца на стаята си, почти загубила чувство за ориентация. Плътноста на... явлението я смайваше. Едва успяваше да различи отсрещната къща.

Тя се върна към леглото. Върху него лежеше малко професионално куфарче от кафява кожа и тя провери за последен път какво има в него: преносимият компютър, кутийката с гримове, тоалетната чантичка... Това е напълно достатъчно, за да изкара деня в Париж. И без това мрази да се качва на влака натоварена като муле!

Реши да си направи това удоволствие преди час, когато гледаше и не можеше да повярва на какво прилича градината ѝ, победена от мъглата. Докато с нос, залепен на стъклото, се опитваше да различи контурите на познатия ѝ, все пак, свят, почувства как униетието от последните дни изведнъж се измества от гняв.

Париж! Ето от какво имам нужда, помисли си тя. Час и половина с високоскоростния влак и... ще се разхожда по оживени улици, ще среща хора с всички възможни цветове на кожата, ще седне на остъклената тераса в някоя шумна бирария... С една дума, ще смени тоя пейзаж с небоядисаните или нашарени с графити каменни стени на столицата и с витрините на авеню Монтен.

Пък и каква работа има тук? Да се затвори пак в библиотеката, този път с надежда да открие нещо за Араската водерия или за шегичките на „култа“ на магьосниците? Е, добре, не ми пука за тия магьосници! До гуша ми дойдоха! И без това не може нищо да им стори. Трябва да си признае: да се намери затънала до шия в някаква си история с магьосничества или жертвоприношения в името на праотечески култове ѝ се струва, след като се наспа през нощта и сега, в отрезвяващата утринна светлина, напълно неправдоподобно... И доста странно, нали?

Тогава какво друго? Да прекара следобеда с Фредерик, да си пуснат филм, например? Да, хубава шегя... Дори и бутът с цикорията не го накара да се усмихне, милото момче. Похапна си, без да произнесе една дума и едва благоволи да погледне майка си снощи по

време на вечерята. Толкова приятно стана да се храниш с това момче, че да го гледаш на обед и вечер срещу себе си може да се превърне в много ефикасен метод за отслабване!

Искате да отслабнете? Поканете Фредерик Ермен на Вашата маса! Това е най-сигурният начин стомахът ви толкова да се свие, че нищо от Вител да не влезе в него!

Тогава?

Тогава Париж. Щом ще пише, тогава да го прави на някое място, където ще ѝ бъде приятно, нали така?

Погледна часовника си: време беше да тръгва. Облече мантото си, взе куфарчето и излезе в коридора. Когато мина край вратата на територията на Фредерик, не си позволи дори да хвърли един поглед. Спи... Добре, нека си спи! Нито дума няма да му напише.

В антрето, преди да отвори вратата, за секунда се поколеба. Не е ли по-добре да повика такси, вместо да рискува да кара до гарата?

О, да не би шофьорът на таксито да вижда по-добре от нея! И после не си представя как на връщане, замръзнала от студ, ще чака кола под козирката пред също така пустата гара.

Тя набра смелост и... *се гмурна*. Точно такова чувство изпита, щом отвори вратата и пристъпи навън в мъглата: че напуска чистия, успокояващ въздух на къщата си, за да се потопи в тоя бял, опушен, бездънен океан.

В десет часа сутринта Алекс отиде в болницата, за да се срещне с доктор Лабрус.

Разговорът с младия американски агент не излизаше от главата му. Още от началото на аферата му беше много присърце да разбере как елементи, привидно несвързани, могат да се съчетаят помежду си, за да образуват едно цяло. Но никога не допусна възможността, че това цяло е извън... нормалното. Разбира се, че отхвърля мисълта да води разследването като персонаж от роман на Стивън Кинг, вкопчен в схватка с шайка вампири! Поне в това е сигурен. Но след разказаното от Боб и разкритията на Клер, трябва да приеме, че аферата е, хм... да речем по-специална.

Като прехвърляше отново и отново фактите, той си спомни за странното поведение на Лабрус — невролога, заел се със случая Либерман. И сякаш го чу как му казва: „В тази афера не бива да търсим сто на сто рационално обяснение...“

Така ли? Тогава какво?

— По това време е на визитация — информира го жената на пропуска (предвид странното създание от типа Стар Трек, ръкоположено в приемната на клиниката Талко, тукашната служителка в рецепцията му се стори страшно скучна, но пък вдъхваща доверие) — в момента д-р Лабрус трябва да е в „Инфекциозни болести“. Втори етаж.

Греди въздъхна. Напоследък определено си прекарва времето по болниците.

Полута се из втория етаж с надежда да открие доктора, като се пребори да надмогне отвращението си.

Една санитарка с нечовешки широк задник и омазани с нечистотии ръце го осведоми сухо:

— О, доктор Лабрус свърши визитациите. Тъй че в тритерапията, тук вече няма никой.

На Греди му се стори, че това я наскърбява.

— В този час сигурно е в кабинета си в неврологичното на третия.

Алекс бе изненадан от сърдечното посрещане на доктора, когато най-сетне откри прословутия кабинет. Симпатията, която му вдъхна човекът с козята брадичка по време на първата им среща, се потвърди.

— Клиентът ви замина за Дижон, знаете ли? — събщи му веднага той, изправен в миниатюрното си кабинетче, в което трябва да отхвърля административната работа. — Дъщеря му поиска да го преместят. Но ако имате време за едно кафе... Готово е. В термоса.

— Да, благодаря. Във всеки случай, исках да ви видя и вас. А състоянието му какво е?

Лекарят вдигна въпросително вежди, но не попита нищо.

— Е, добре, в неподвижно състояние е — започна той, докато наливаше в чаша димящото кафе — изключително неподвижно, дори... Съжалявам, че го отнесоха. Наистина беше интересен случай.

Той подаде чашата на Алекс и седна.

— Именно. Точно затова исках да ви видя. Когато говорихме миналия път, вие ми казахте нещо от рода на: „В тази афера няма обяснение, което да е непременно рационално“. Спомняте ли си?

Лабрус кимна, като го гледаше внимателно.

— Какво точно имахте предвид тогава?

— Не си спомням съвсем точно. Да речем, че случаят е малко... странен, нали?

— Лекарят сте вие. Това е нещо, за което не мога да съдя.

Лабрус се усмихна леко.

— Съгласен съм, да.

— И само това ли можете да ми кажете? Че случаят е странен?

— Ами... Не знам какво друго мога да ви кажа. Мисля, че психосоматиката е подействала много силно. Няма никаква мозъчна травма, нищо. Това е всичко, което знам.

— Хм...

Греди отпи замислено глътка кафе.

Лабрус внезапно се изправи, отиде до вратата, отвори я рязко, сякаш да се увери, че зад нея няма никой, и се върна на мястото си.

— Вижте какво, старче, я ми обяснете откровено какво ви мъчи. Чувствам, че го усукват нещо... Сигурен съм, че имате точен въпрос. Нали?

Греди въздъхна. За да го окуражи, Лабрус настоя:

— Слушайте, това е смешно. Щом искате да ме питате нещо, направете го, особено ако това ще ви помогне.

Наистина. Смешно е: да кърши пръсти като някое девойче, уплашено от... от какво всъщност? Че трябва да попита нещо? И той се реши.

— Добре. Възможно ли е Либерман да е погълнал някакво вещество, в пиение или нещо друго, което да е предизвикало каталепсията му?

— Вещество ли... — повтори Лабрус, според Алекс леко иронично — искате да кажете някакъв филтър?

— Ами... Зависи от това какво наричате филтър.

— Във всеки случай не са открили нищо. А си мисля, че вещество с такава сила би оставило следи. Впрочем, не знам какво би могло да предизвика подобен ефект... Има от какво да се шашне човек — заключи той, като видя разочарованата физиономия на Алекс.

— Ами аз просто не знам какво да си мисля.

— Може ли и аз на свой ред да попитам нещо: от колко време сте тук?

— Малко повече от година.

— В такъв случай нищо чудно, че ви се изплъзват някои неща. Вие ми изглеждате по-добре от миналия път, тъй че позволете ми да ви кажа следното. В нашия край понякога се случват... странни неща, както може би започвате да разбирате.

— Като какво например?

— Например... Някои редки и необяснени случаи, странни болести, за които си споделяме понякога между колеги..., но само в бурни нощи — прибави той, като намигна. — Лично на мене ми се случи да видя два такива... Освен всички онези, за които съм чувал.

Лабрус сам не забелязва, помисли си Алекс, че се наведе над бюрото си и заговори тихо.

— Единият се случи по време на мое дежурство преди няколко години. На една жена ѝ се парализира ръката... без някой да може да обясни защо. Крайникът се атрофира отведнъж — стана неподвижен като на мумия в саркофаг и никой не откри нищо. Никаква мозъчна травма, никакъв оток, никакъв удар. Това не! — рече той и щракна с

пръсти. — Сякаш мозъкът ѝ отказва да изпрати и най-слабия сигнал в проклетата ръка.

— А другият случай?

— Не го лекувах аз, а мой приятел гастроентеролог, който ми даде възможност да го наблюдавам. Цяло семейство беше прието в болницата и близо седмица си изповръща червата поради отравяне.

— Но това не е чак толкова странно, нали? Хранително отравяне...

— Не е... С изключение на това, че макар цялото семейство да живее в района, повечето от членовете му не се бяха виждали от седмици... И още по-малко са се хранили заедно!

— Имате ли някакво медицинско обяснение?

— Да... Винаги може да се намери такава, разбира се. Например че цялото семейство е алергично към някакъв пестицид... И че в определен момент е било „поръсено“ малко повече от разумното. Нещо от този род. Но откровено казано, нищо определено... Това, което знам аз, е по-различното обяснение, което даде бабата.

— А именно?

— Ами... въ... не спираше да повтаря: „Магия ни направиха, тия мръсници. Магия ни направиха!“. Господи, поне сто пъти го повтори!

Изглежда случаят по-скоро го забавляваше. От тоя тип блика жизнерадост, помисли си Алекс.

Поколеба се за секунда да произнесе думата, после се реши:

— Искате да кажете, че на Либерман му е направена магия?

— А, не така! Успокойте се... Не съм казал нищо подобно — защити се Лабрус.

После продължи по-спокойно:

— Мога да кажа само, че нищо не е толкова просто, колкото изглежда. Особено в тоя град.

— И какво е заключението? — попита Алекс.

— Заключение: несъмнено аз съм по-отворен от повечето мои събратя и не изключвам, че понякога има... неща, които ни убягват. Това е всичко. И не означава, че говоря за омагьосване или нещо друго, което можете да изтълкувате като паранормално... Но то ни убягва, така е. Изплъзва ни се както... както механизма на любовта, например. Защо изведнъж се усещате като омагьосан от някого — нали това е

думата? — до такава степен, че преставате да ядете и пиете и дори можете да изпаднете в още по-драматични състояния?

Той спря да говори, като учител, който оставя ученика си да обмисли теорията му. После продължи с изложението си:

— Като невролог можах да констатирам, че психосоматиката не е някаква абстракция, нищо подобно. Кой ви казва, например че доктор Либерман не е вярвал твърдо като желязо, че е омагьосан? Че не е прочел някъде, че една „магия“ може да предизвика парализа и от силната емоция — отде да знам каква, например голям страх — нещо не е дало накъсо в главата му?

— Искате да кажете, че...

— Стоп! Още веднъж: аз не казвам абсолютно нищо! Само ви обяснявам защо не бива да отричаме странното и защо странно не се римува задължително с *необяснимо*. Разбирате ли?

Алекс кимна.

— А тогава каква е връзката с Лавил?

Лицето на Лабрус помрачня.

— Това вече мога да го кажа: тук има повече... странни случаи, отколкото другаде.

Той направи ефективна пауза, после изведнъж се изправи на стола и рече неочаквано весело:

— Но само ако кажете някъде, че съм твърдял, че Либерман е... обсебен — тогава, старче, ще ви разбия муцуната.

Дали психосоматикът е хванал също така любезно за ръка Маргьорит Дюкрал, за да изкачи едно по едно стъпалата до ешафода? — рече си с мрачна ирония Алекс на излизане от болницата. Навън зимата беше в пълните си права. Почти по обед слънцето, изгубено някъде на хоризонта, все така не изглеждаше склонно да отпусне малко повече светлина, която мъглата превръщаше в нещо средно между зора и здрач.

Стигнал до колата си, той реши да се обади на Клер. Трябваше да ѝ разкаже за разговора си с Боб Мартин и да поиска някои сведения за произхода на починалия ѝ съпруг.

— Освен това искаш да си поговориш с нея, нали? — попита Нанси. — Да чуваш гласа ѝ. Да признаеш, че ти липсва... тя.

Той отказа да я слуша повече. Набра номера в своя мобифон, не без да се учуди, че го знае наизуст.

— Добър ден — чу се гласът на Фредерик в слушалката. — Ви е звъните на Фредерик Ермен. Ами аз къде съм? — чу се отзад гласът на Клер. — А, да, вярно... Звъните на Клер и Фредерик Ермен. Няма никого, но можете да оставите съобщение след сигнала... И особено ако е за мене.

Последва съответният сигнал.

Греди се поколеба:

— Тъ... Добър ден, Клер. Искях да ти кажа нещо. Има едно или две неща за... за изясняване и...

И ти ми липсваш. Искам да те видя. Страх ме е, че си ме предала, не знам вече, не знам.

И не мога да ти кажа нищо компрометиращо, защото... защото се питам дали не ме слушаш в момента. Всичко изглежда шантаво в този град...

... и ще ти се обадя по-късно.

Затвори. Съобщението в телефонния им секретар беше симпатично. Сигурно беше от по-отдавна, когато майката и синът имаха хармонични отношения. В гласовете им се отгатваше съучастие и обич и този безгрижен тон звучеше далеч от мрачните в Лавил. Алекс съжали, че не е срещнал тази жена на друго място.

И изведнъж отново го налегна усещане, че тя е в опасност, че няма представа от положението, че кроят истински заговор срещу нея. Но така ли е наистина? Знае ли тя кой е бил съпругът ѝ — ако наистина е бил такъв? Нима знае кои са Талко и си мълчи? Защо?

Колкото повече напредва, толкова по-голяма е бъркотията.

И все пак, като се отправи към полицията, където реши да се отбие за малко, за да се превърне в център на внимание, той имаше неприятното чувство, че нещата започват да се ускоряват... Както и увереността в надвисналата неизбежна катастрофа.

Ти си наследник... Наследник... Наследник...

Телефонният звън най-сетне изтръгна Фредерик от съня. От един час дремеше в леглото си, повтаряше и въртеше малката фраза по всякакъв начин — както би направил един маг с високата си шапка — за да проникне в тайната.

Той се изправи в леглото, прекара ръка по косата си и грабна слушалката на телефона от нощното шкафче. Реши да позвъни на Перл.

Тя се обади веднага.

— *Hi, honey* — жизнерадостно възкликна тя, като позна гласа му.
— Наспа ли се добре?

— Да... „Онова“ изобщо не ми попречи да заспя. Направо се строполих като животно. Току-що ме събуди телефонът.

— Кой беше?

— Не знам. Телефонният секретар свърши работата.

— Ще се видим ли?

— Ако се чувстваш във форма, ела с мене до ба... до семейство Талко. (Той усети, че от другата страна на линията замълчаха въпросително.) Мисля, че ще поискам по-точни обяснения.

— О! Разбирам. Объркан ли се чувстваш?

Хубав въпрос!

Всъщност, тази сутрин, като се събуди, почувства пълна апатия. „Може би депресията ще го налегне по-късно“, изненадано си помисли той. И отбягна въпроса на Перл.

— Във всеки случай, майка ми не забеляза нищо. Поне така мисля.

— Добре. А ти какво искаш да... изясниш?

— Как какво... Един наследник — какво по-точно означава това за тях? На какво имам право, ако баща ми наистина е бил... ъъ... неин син?

Перл затвори с лъчезарна усмивка. Майката беше права още отначало (както обикновено!). Някой друг щеше да се съсипе, потисне, разгневи, но не и Фредерик. Него го интересува единствено „наследството“. И като се замисли малко, тя почувства, че освен парите, мястото, което той може да вземе един ден благодарение на името Талко, възбужда алчността ѝ.

И то какво място!

Тя не улови и най-малката нотка на тъга или тревога в гласа му. Нищо, освен... желанието.

Просто да не повярваш.

Не на себе си от вълнение, тя хвана пак телефона и позвъни в Ла Талкотиер.

Собствеността обхваща двайсет и четири хектара — обясни Мадлейн Талко, докато слизаше по стъпалата на площадката. — Става дума — уточни тя, като се обърна към Фредерик и Перл — само за Ла Талкотиер. Тук не включвам лозята.

Фредерик поклати сериозно глава.

— Впрочем, момчето ми, мисля, че е време да направим една обиколка из имението. Качвайте се в колата.

Тя им посочи нещо, което приличаше на голяма пластмасова кофичка за кисело мляко, паркирана до десетина луксозни автомобили, което учуди Фредерик, защото не беше срещнал още никой друг в дома. Тя седна първа, след което ги изчака. Те се сместиха както можах на второто място.

Тя потегли малко рязко. Младата двойка се спогледа и не се стърпя да не прихне.

— Знам, знам... Не съм някой ас на волана. Но все още не съм сгазила никого — рече Мадлейн Талко, като се разсмя заедно с тях.

— Ехо! Ха така, мадам Тушар — провикна се Фредерик, като пародира *Свидетелство за правоуправление*, скеча на Силви Жюли, на която беше фен. Никой в колата не го разбра.

— Ей сега ще видиш прекрасно представление — обяви Мадлейн Талко.

И едва бяха заобиколили къщата по залятата с асфалт алея, когато той разбра смисъла на думата „представление“, свързана с Ла

Талкотиер. От другата страна на къщата, която не беше виждал, имаше огромна тераса — от нея се разкриваше поразително красив изглед към цялата околност, която лежеше в краката им. Под тях се простираха и хектарите градини и гора; цяло езеро от бяла мъгла, раздвижена от вятъра, показваше къде е Лавил.

— Красиво е, нали? — възхитено се обади Перл.

— Великолепно е — съгласи се Фредерик. — Не знаех, че Ла Талкотиер е разположена толкова нависоко. Ти беше ли поглеждала от тази страна?

— О, да... Това е най-хубавият изглед в цялата област.

— Гледай, гледай, Фредерик — обади се Мадлейн Талко. — Цялата гора, която се вижда, е част от имението. Няма да ти я показвам днес, защото... честно! — това е само гора. Не е много интересна, освен за ловците. А лозята, които не са включени в това имение, са от другата страна.

Тя му показва планински скат към долината. Не се виждаха подробности, но в очарованите очи на Фредерик той изглеждаше огромен.

— Продължаваме ли? — попита баба му.

Тя потегли рязко, без да се отделя от асфалтирания път. Дениз Грей в *Купонът*, помисли си той. Беше сигурен, че след малко ще разсмее Перл с това сравнение.

Обиколката на имението не беше чак толкова омагьосващо, като тази в Джурасик парк, но все пак се оказа доста възбуждаща. Мадлейн Талко му показва летните съоръжения: тенискорт, голям басейн с трамплин за скачане и широка морава, бар и съблекалня („Има и сауна — уточни тя — но никой не я използва“), маси за пинг-понг, терен за петанк^[1], дори и миниголф.

После минаха край широки каменни постройки, които изглеждаха повече или по-малко изоставени.

— Конюшните — обясни тя. — Дядо ти имаше страст към конете, която никога не съм споделяла, и когато ни напусна, сърце не ми даде да се занимавам с целия му екипаж. Ловът с хрътки е много малък за мене! Но всички съоръжения си стоят. Обичаш ли конете, Фредерик?

Сетне се спряха пред доста голям парник с полупрозрачно и с плоско прозоречно стъкло.

— А това е личната ми градина — обясни тя. — Всяка сутрин тук идва градинар... А следобедите са мои. Тук си почивам, чета. Искаш ли да слезем, за да хвърлиш едно око? Ще видиш... Вътре винаги е топло.

— Не... не днес. Ако обичате, бих искал... да видя всичко!

Тя се усмихна.

Перл поклати мълчаливо глава, възхитена. Бива си я Майката. Това е истински урок по съблазняване, който тя, разбира се, владее.

Продължиха пътя си.

Фредерик хвана ръката на Перл и я стисна. Чувстваше се понесен от огромно чувство на ликуване... Но същевременно го разстройваше странно неразположение. Разходката доста прилича на развлечение в увеселителен парк — по тоя хубав път през добре поддържаната малка гора, край редуващите се сгради. А какво ли ще има, когато се отклонят от пътя?

— А, ето я и резиденцията за приятели. Казвам резиденция, а не стая, защото както можеш да видиш... това е голямо!

„Не е, наистина, цяло селце, но почти“ — помисли си Фредерик. Имаше пет постройки, подобни на ловни хижи, разположени леко анархистично, дори две от тях са двуетажни.

— Нали виждаш, всичко е замислено много добре. Отначало къщичките бяха използвани предимно от ловците, приятели на дядо ти. Но после наредих всичко да се преустрои. Ако не вървиш по пътя, на по-малко от сто и петдесет метра оттук е басейнът. И той си има всичките удобства.

— Но сега има хора тук! — възкликна Фредерик, като видя четири коли, спрени пред „хижите“.

— У Мадлейн винаги има хора — съобщи Перл. — Нали, Майко?

Тя веднага прехапа устни.

Фредерик се обърна живо към Перл. Какво значи това...?

— Да, абсолютно. Тук винаги ме посещават много хора. Тъй като — ти ще видиш по-късно, Фредерик — нещата не се ограничават само с Ла Талкотиер и с виното, съвсем не.

Той понечи да отвърне, все още изненадан от това неуместно „майко“, но някакъв човек, целият в черно, излезе на вратата и им махна широко с ръка.

— Добре, отиваме ли? — рече Мадлейн.

И закова на място колата.

Посещението продължи почти час. На връщане Фредерик мълча, като остави на Перл и Мадлейн да водят разговора — задача, с която се справиха с предизвикващ възхищение ентузиазъм.

— Май че ти дойде малко в повече, Фредерик — рече изведнъж Мадлейн, сякаш забелязала сега мълчанието му. — Това е нормално. Ще свикнеш с нас, както аз вече свикнах с тебе. Представям си, не е много лесно да откриеш на осемнайсет години, че имаш баба.

— Да, наистина.

Той се обърна към прозорчето и погледна как неговото имение минава край очите му.

— Откъде знаете на колко години съм?

— Е, нали мога да ти отговоря, че съм научила от Перл... но не искам да те лъжа. Всъщност, аз знам всичко за тебе, момчето ми.

Той нямаше какво повече да каже.

Все още с нос до стъклото, той забеляза някаква постройка, сякаш изгубена вдън гората.

— А онова там какво е? — попита.

— Там живее един от пазачите — отговори лаконично Мадлейн.

— Но... как може? Прекалено голямо е за къщичка на пазач!

Тя натисна внезапно спирачката и спря с вой на гумите.

— О, онова ли? — рече, като проследи погледа на Фредерик. — Това е нещо като... параклис.

— О... великолепно изглежда.

Постройката не се виждаше много добре, но изглеждаше величествена и стара... И малко не намясто зад големите дървеса.

— Това е забележителна сграда от XVII век. Казват, че в началото тази част от имението била нещо като... дом на търпимостта, ако разбираш какво имам предвид. Ще ти я покажа.

— Така ли? Малко странно е да превърнеш в параклис един... въ... публичен дом.

— Силно се обзалагам, че някои от твоите прадеди са имали доста... особени идеи относно религията и мястото на Бог в

обществото.

Фредерик намери отговора за енигматичен.

— Вярващ ли си? — попита внезапно Мадлейн Талко и се обърна направо към него, сякаш Перл не седеше между двамата.

Той се почувства малко смешен: да говори ни в клин, ни в ръкав за религия, седнал в това пластмасово гърне от кисело мляко, стиснал ръката на любимата и вперил очи в баба си, за която дори и не подозираше само преди два дни. Да, напълно свръхестествена история.

Освен това не беше от силно веруещите. Всеки път, когато си поставяше този въпрос, загледан във филми като *Проклятието*, *Екзорсистът* или други, с цялата тази холивудска представа за Злото от седемдесетте години, отговорът беше следният: дяволът е много по-възбуждащ от Бог. И дяволски по-ужасен. И адски по-привлекателен. В това отношение *Проклятието* му направи силно впечатление: Злото ти дава сила, несравнимо по-мощна от тази на Доброто. Разбира се, всичко това е неясно и изопачено от концепцията на сценаристите, наречена „чар и магия“, от специалните ефекти, и трудно за обясняване.

Въпреки това за свое голямо учудване се чу да отговаря:

— Пфу... Не съм много наясно. Странно е, но неведнъж съм бил склонен да повярвам повече на Дявола, отколкото на Бог... Като че злото превъзхожда, нали разбирате?

Мадлейн Талко разбираше прекрасно.

Гласът на жената стана сериозен.

— Трябва да знаеш нещо, Фредерик. Ла Талкоттиер не е нищо... В смисъл, не е кой знае какво. Аз ръководя лично и чрез директорите, които съм назначила, четиринайсет дружества. В моите активи влиза и клиника, освен лозята, за които вече знаеш, а също и финансова компания със седалище в Париж, местни вестници, един национален — кой е ще премълча засега, издателство, дружества за строеж и търговия с недвижими имоти... Всичко това, ако го желаеш, един ден може да бъде твое.

Твое... и Негово, прибави тя на ума си.

Фредерик отвори уста, но преди да издаде и звук, я видя да вдига предупредително пръст.

— Засега не ми отговаряй нищо — нареди му с глас, още подрезгав от обикновено, почти пресипнал. — Разсъждавай. Мисли.

Имаш достатъчно време. *Ние* имаме достатъчно време, за да се опознаем и свикнем един с друг. Искам да ти покажа твоето родословно дърво, да те „запозная“ с предците и да ти обясня кои сме ние. Искам да разбереш какво представлява родът Талко и какви сме наистина.

[1] Петанк — провансалска игра с железни топки. ↑

Боб отиде при учителката в дома ѝ. Веднага щом пристигна, от екзалтирания ѝ вид и разширени зеници разбра, че му предстои... избухлив ден.

— Ти взе ли нещо? — попита той.

Тя се олюля към него, заумилква се като котка, сгърчена в примката на тесния червен пуловер и още по-тясна черна пола, истинско предизвикателство към законите за пазене на равновесие върху токчета.

— Какво те кара да мислиш така, голямото ми л...?

Да... Очертава се много труден ден, една от датите, за които човек си спомня цял живот, а някой убеден астролог ще ви резюмира така: „Квадратът между вашето Слънце и Уран в контекста, където Марс е много противоречив, ни показва изключително експлозивно разположение на планетите“. Само един поглед към тази жена му опъваше нервите и той не можеше да разбере от какво е — от желание или от отвращение.

— Ти си абсолютно дърво. С кокаин ли се надрусва?

Тя завъртя изпъкналите си очи.

— Уау, татенце... Да не си Госпожа Ирма или какво? Ако искаш от онова... Супер добро е. Майката ми го дава. Най-сетне и Бруно, но и то е като другото. Трябва да вземеш, сладурче. Ще имаш нужда.

И обясни в ужасените му уши какво се очаква от него.

Права беше: супермаркетът беше почернял от народ и в периода на училищната ваканция майките във фоайето нямаха друг избор, освен да мъкнат подире си шумните дечурлига, зачервени и сополиви, скачащи около количката за пазаруване, тичащи между рафтовете и щандовете с очаровани очи, готови да си пожелаят това и онова с такава бързина, с каквато Лъки Люк вади пищова.

— Ще видиш... Ще намерим *едно* много лесно — събщи Франсоаз, цялата възбудена от гледката на толкова много свежа и

подвижна плът. Когато нямаме някое под ръка... точно по такива места ги събираме. В момента няма панаир, а при тая мъгла няма да ги водят в парка...

Имаше ги навсякъде, от всички възрасти. Повечето бяха по анцузи или дънки с кръпки на коленете и обути с маратонки. Тичаха, крещяха, а в това време количката бягаше напред, изоставила разплакано малкото братче: „Мамо, той не ми дава да се кача в количката!“. Други, по-големи, зяпаха с широко отворени очи съкровищата в тази ослепително светла пещера в бяло и никел — с ръка, вкопчена в количката с покупките и с глава, въртяща се като перископ. С една дума, спокойно можеха да си изберат някое по-нежно и чистичко (макар и не чак толкова... Не едно дете „се изгубваше“ на драго сърце от майка си и баща си заради пълната колекция от Батман, Робин, Мистър Фрици и Батмобил!).

— Малката... Лолита чака родителите си на рецепцията до щанда с книги — съобщи един глас много по-малко нежно от онзи, който звучи по летищата.

— По дяволите, изтървахме я — рече Франсоаз и стисна юмрук.

Репликата ѝ беше толкова не на място, че Боб би искал да избухне в смях.

— Върви след мен до щанда с парцалите — нареди тя като шеф. — Тия мръснички губят ума и дума пред шаренията.

Той се подчини зашеметен, сякаш също е успял да „съръкне нещо“.

Тя беше права. В лабиринта от стойки за дрехи, въртящи се и неподвижни лавици, множество жени се ровеха с хищен поглед в търсене на добрата находка или на месечната промоция.

— Това е тъпо, тия не са с намалени цени — прошепна му Франсоаз на ухото — иначе щеше да бъде още по-лесно.

Това очевидно не беше първото посещение на Боб в супермаркет — макар че градчето Арт Деко в Саут бийч влияе повече на разходката до кубинския бакалин на ъгъла, отколкото до големите „К-март и компания“. В замяна на това никога не му се беше случвало да отвлеча дете и да го предоставя за жертвоприношение на Сатаната. Този ден определено възприема нещата по малко по-различен начин.

Всъщност, малкото приключение им отне повече от два часа и за голямо облекчение на Боб се оказа, че работата съвсем не е толкова

лесна. Но откачената — която ходи на два пъти до тоалетната да си прочисти дълбоко синусите — имаше да изпълнява мисия и не отпусна ръце.

Най-сетне го видяха: един мургавелко, голям колкото педя човек, смучеше пръста си, без да изглежда много разтревожен, но очевидно сам. С големи нежни очи, изгубен сред доматиените сосове и кулинарията на Ънкъл Бенс, той се стори на Боб съвсем мъничък и дребен. Той навиваше и развиваше ловко ъгълчето на престилката си. Изглеждаше толкова тъжен, че сърцето на Боб се сви.

Франсоаз се приближи.

— Здравсти... Как се казваш, пиленце?

Той вирна нагоре глава, сякаш тя беше висока четири метра и половина. Много не му се щеше да извади пръста си от устата, но тъй като госпожата му се усмихваше и изглеждаше любезна, реши да отговори:

— Аз се казвам Тома — на пет години съм — а ти коя си?

Франсоаз приклекна, за да се изравни с него.

— Аз съм Франсоаз. И трябва да знаеш, че ако имаш късмет, след няколко години ще ти стана учителка.

Боб се смая от двуличието на жената. Само за няколко секунди придаде на изморената си физиономия израз на ангелска нежност; очевидно притежава флуида, от който Боб бе напълно лишен, позволяващ ѝ да спечели веднага детското доверие.

— А-а? Значи си учителка? Ти не приличаш на моята! — заяви Тома с тънкото си гласче.

— Защо? Твоята учителка каква е?

Той завъртя кръглите си очи и каза:

— Охо, тя е стара. И е много лоша!

Франсоаз се засмя деликатно и тъничко пред възхитените очи на момченцето.

— Е, добре, пиленце, ако дойдеш в моето училище, ще се заема с теб, когато стигнеш до горните класове.

То се усмихна, явно очаровано от перспективата.

— Защо си самичко, пиленце? Къде са родителите ти?

То завъртя глава наляво и надясно, сякаш изведнъж се сети за съществуването им.

— Ми, не знам — призна си смутено.

— Добре. Да не са те изгубили?

На лицето на детето изведнъж се изписа израз на мъка.

— Искаш ли да те заведе у вас?

То кимна в знак на съгласие, но продължаваше да гледа неспокойно.

— Знаеш ли къде е у нас?

— Виж какво, пиленце. Ти забравяш, че съм учителка. Ами аз знам всичко.

То се задоволи да кимне пак с глава: *Ами да, една учителка не може да не знае къде живеея и всичко останало.*

— Хайде да вървим, сърчицето ми — каза накрая Франсоаз и му подаде ръка.

И пред ужасените очи на Боб малката ръчичка на Тома се пъхна в голямата и суха ръка на учителката, надрусана с деветдесет и деветпроцентов чист кокаин.

Десет минути по-късно една жена, толкова червенокоса, колкото мургав беше синът ѝ, обикаляше рафтовете тичешком и повтаряше в неспокойно кресчендо едно и също име: Тома... Тома... ТОМА!

За Боб следващите мигове се сляха в дълъг, безкраен кошмар, някои картини от който щяха да бележат неизличително всяка една от нощите му.

Той се видя как сяда зад волана, докато Франсоаз и детето се качиха отзад. Той се видя как се мъчи да не обръща внимание на разговора им, прекалено отвратен, за да може да го понесе. В един миг чу въпреки волята си: „Тя те изостави, майка ти. ТЯ Е МРЪСНИЦА. НЕ ТЕ ОБИЧА. ИЗОСТАВИ ТЕ. НАРОЧНО ТЕ ОСТАВИ СЪВСЕМ САМ!“, след което чу плача на детето. Чу се щрак на чанта, която отварят, шум от отпушване на бутилка, непоносимо се размириша на болница, почнаха да ритат в облегалката му...

После нямаше нищо друго, освен пътя, невидим в мъглата.

Дусе изслуша Греди с най-голямо внимание. Изслуша всичко, без да трепне, седнал в кухнята: теорията му за убийствата, Либерман, Клер Ермен, Арас, „американеца“, всичко... И запомни най-вече едно име: Талко.

Алекс реши да се обърне към жандарма, осъзнал, че в задънената улица, в която се намира, му трябва поне малко помощ в самия Лавил. Искаше, преди да се обади в Париж на Льо Флош и останалите, да знае може ли да разчита на някого. И вече не беше толкова сигурен, че е направил добър избор: Дусе не го прекъсна нито веднъж, само клатеше глава с упорит израз на лицето, който не вещаеше нищо добро.

Когато свърши, Алекс изчака някаква реакция.

— Е?

Мустакатият великан вдигна рамене.

— Какво „е“? Не знам какво да ти кажа... Нямах нищо. Само предположения.

— Добре. Разбрах.

Настъпи тишина. Дусе се възползва, за да запали с въздишка една Марлборо.

— Ама ти какво искаш да ти кажа! — изведнъж избухна той. — Че отивам при шефа и започвам да му редя: дай да арестуваме дъртата Талко, защото е вещица, прави магии и плюска деца? Нищо не мога да направя за тебе. В най-добрия случай ще насоча разследването натам. Но и ти знаеш не по-зле от мене колко време ще отнеме това!

Страх го е, помисли си Алекс. Тоя пич си умира от шубе.

Но страх от какво? От началника? От бандата Талко? От самата Мадлейн?...

— Ти знаеше, нали? — попита той.

— Какво?

— Че дъртата е нечиста. Точно това ми подсказа, като ми даде — без да се намесваш сам — името на оня момък, дето се е занимавал с аферата.

Дусе се изправи и прекара пръсти през подстриганата си високо гъста коса. Беше с червен анцуг и Алекс си даде сметка, че го вижда за първи път без униформа.

— Има слухове, които обикалят — подхвърли той напушено, сякаш насила. — Да, вярно е, че има нещо гнило там. Не се знае какво точно, но хората се страхуват от нея. Това поне можах да науча за почти седемте години, откакто съм тук. А като попиташ, пичовете ти отговарят: колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за тебе. Ето: това е, което мога да ти кажа. И още, че откакто съм тук, никога не е имало друго престъпление срещу дете.

Беше пъхнал ръце в джобовете на анцуга и се почесваше машинално и не особено елегантно по тестисите, но явно се чувстваше натясно. За Алекс това беше очевидно.

Изведнъж някой изтопурка оттатък и един дребосък влетя като куршум в кухнята с вик: „Тате!“. Детето се закова на място, като забеляза непознатия, седнал вътре с баща му.

— Е, добре, Джереми, няма ли да кажеш добър ден на господина? Това е Алекс... приятел на татко. Той е полицай.

— Здравей, Джереми — каза Греди.

Детето се сгуши в краката на баща си. Изглеждаше около четиригодишно.

— Добър ден — рече то тихо и с несигурна усмивка, като се въртеше смутено.

— Ти си бил много срамежлив, бе — каза Дусе, като разроши косата на сина си. — Какво толкова искаш, момчето ми?

Детето не отговори, хипнотизирано от присъствието на Греди. Явно бе забравило защо дотича в кухнята: непознатият беше определено по-интересен.

Дусе погледна усмихнато Алекс и той се учуди от добрината, която се четеше в очите му. Но после жандармеристът се понамръщи и каза просто:

— Не мога да ти помогна. Вярно ти казвам... Не мога.

Докато се връщаше по изпълнените с мъгла улички, Алекс се поколеба какво да предприеме оттук нататък. Отново се опита да се обади на Клер и все така без резултат. Започна да я подозира, че нарочно не вдига телефона.

Трябва да се свърже на всяка цена с Льо Флош в Париж. Или с друг негов колега, достатъчно високопоставен, за да го насочи към някого в Дижон и да изпрати „военни подкрепления“. Но преди това реши да посети за последен път семействата Масиак и Гайяр: майката на бебето — голямата заплесната кобила, на която ѝ трябваше сума ти време да проумее истината — не може да не знае нещо. Доказва го неестественото ѝ поведение. Няма на какво да се надява от страна на бащата: зъболекарят вече изложи на показ прекрасното си самообладание и дори линията му на поведение, което ще следва по отношение на бавачката, се стори на Алекс твърде гладка, като отлично отрететирана роля. Но жена му, о да, тя си е напълно отнесена. И по този начин предоставя плячка на инспектора, който знае в каква посока да напредва.

Колкото до г-жа Гайяр, той се питаше дали се е върнала от прословутото си пътуване. При всяко положение, или едната, или другата би могла да му даде важна информация за разследването. Ако... се съгласи да свидетелства.

Детето беше в безсъзнание, когато Боб и Франсоаз влязоха през решетестите врати на Ла Талкоттиер. Минаваше шестнайсет и трийсет и полака-лека започваше да се здрачава. На Боб, който караше бавно към замъка, мястото му се стори още по-зловещо от миналия път — сякаш дърветата и храстите наблюдаваха как преминава кортежът с пълно съзнание за зловещия му товар.

— Мини оттам — показва му Франсоаз, когато пристигнаха пред къщата. От задната седалка, където продължаваше да седи, тя сочеше вдясно към път, който потъваше в гората. Потънал в мислите си, Боб мина край сградата и пое машинално по него. Не знаеше какви други удоволствия бяха предвидили лично за него, но в съзнанието му се блъскаше непрестанно най-важното: как да освободи детето, защото няма да понесе, ако му посегнат. Обратно на надеждите си, ще трябва да се разкрие много по-рано и така ще компрометира възможностите да отгатне загадката Талко и да разплете цялата мрежа. Аферата с детето може да бъде песъчинката, която ще повреди цялата машина.

Божичко, какво да направя? Какво все пак да направя?

Нямаше време да се съсредоточи върху въпроса. Изведнъж излязоха пред странна постройка, нещо като сив параклис, потънал в зеленина, но чиито прозорци, вместо да са затворени с високи витражи, бяха стеснени като бойници. Както целия селски замък, и тази постройка изглеждаше странна, заимствана от много архитектурни стилове: средновековно застинала като укрепен замък и, едновременно с това, готическа и сводеста като черква. „Огромна е — помисли си той — и дяволски добре прикрита от дърветата.“

— Спри тук! — нареди тя.

Той се подчини и натисна спирачка пред вратата от черно дърво.

— Ето това е... светилището — съобщи гордо тя.

— Какво?... — заекна той, като срещна погледа ѝ в огледалцето.

— Чисто и просто преддверието към ада — пошепна му тя в ухото, като го прегърна и хапна нежно по главата отзад.

Трима мъже се показаха на вратата на „светилището“ и се отправиха към тях, като се спуснаха по няколкото стъпала. Боб не ги познаваше, но единият, светъл като албинос и с черен костюм, го подсети, че това явно е племенникът, за когото има фиш в компютъра си.

Той излезе от колата и тръгна към него, като подаде ръка:

— Елиос Талко, предполагам?

Спомни си малкото му име; рядко срещано, то го беше учудило: Елиос, Слънцето, изглежда твърде непривичен образ за сенчестите дейности на това семейство.

Човекът стисна ръката му с нескрито подозрение, после се обърна към Франсоаз, която също слезе от колата.

— Вече сте ни представили, така ли, скъпа?

— Не. Но на името ви има фиш в рамките на моето разследване — информира го Боб.

— Хм... очарователно. Аз наистина съм в течение на въпросната ви анкета.

Останалите двама типа наблюдаваха сцената, мъдро застанали настрана. Единият — с врат на бик и шкембе на човек, прекарал последните двайсет години в състезанието „половинка наливна“ със самия себе си — се приближи.

— Тоя от нашите ли е?

Елиос Талко се обърна към него:

— Това ще разберем скоро. Добре, да го внасяме вътре.

Професионалистът по линия на хмела и дубльорът му — помлад, със сухо лице и кокалесто тяло, освободиха момчето от синята покривка, в която го беше увила учителката.

— Пай се, бе! — изръмжа животното. — То тежи две кила мокро. — Няма да стане на петнайсет, я!

Другият се отдръпна мълчаливо.

— Мисля, че вие го знаехте вече — подхвана Боб, без да обръща внимание на мелодрамата.

— Занесете го където трябва, господа — нареди Талко, преди да се обърне към загорелия на слънцето младеж. — За какво става дума?

— Е, добре, само ако съм един от вашите.

— Не се обиждай — каза Франсоаз, като се приближи. — Понякога Елиос е малко...

— Не съм никакъв, скъпа. И мисля, че Майката очаква и двама ви... Може би да е разбрала, че то е наистина в ръцете ни. И дали му отреждаме една... по-друга съдба.

— Е, сега и вие станяхте очарователен — отбеляза Боб. — Ще ми позволите ли да хвърля поне едно око на светилището? Изглежда много красиво.

Русият се поколеба. Франсоаз взе думата:

— Няма да слезем — обеща тя като дете.

Той вдигна рамене.

— *Красиво* не е точната дума, господин...

— Мартин.

— Господин Мартин. В края на краищата, щом толкова искате. Следвайте ме.

И тръгна пред тях, предшестван от двамата мъже.

Човек е свикнал, щом прекрачи прага на черква, да пристъпи сред религиозна тишина под величието на сводовете, устремени към небето, през призмата на витражите да го успокои мека светлина, долу нееднаквите столетни плочи да отекват, а старите госпожи съсредоточено да мърморят неразбираеми думи с полузатворени очи.

Едва престъпил прага, Боб усети как го залива вълна на силни емоции: бунт, отвращение, ужас.

На пръв поглед светилището беше планирано като черква. Но в колонадите и сводовете, в пътеките и в олтара му имаше нещо превзето, някаква надута тежест като почти съвършен фалшификат, който разкрива произхода си, ако се вгледаш в шевовете — прекалено дебел конец, зле подшит подгъв.

Освен архитектурата, най-вече декорът внушаваше нещо възмутително и нехигиенично; тук всичко миришеше на зло, дишаше зло, излъчваше зло: огромният черен пентакъл, наплескан върху стената на олтара; черно-червените завеси, дамгосани с кабалистични знаци и обграждащи прозорците, празни като избодени очи; гигантски платна, по които луди художници бяха изрисували престъпления и оргии, излагащи на погледа пълен бестиарий^[1] с най-гадни извращения; кръстове, съборени с главата надолу като ритник в носа на мъченика...

Слисан, Боб се спря за миг пред статуята на Христа, разпънат на кръста гол, с ерекция и с маска на вечното страдание, изписана на изпитото му лице. Франсоаз реши, че отгатва изненадата му и му сервира втора, прикрита зад една колона: там брутално му се яви Светата Дева със зърна на гърдите, настръхнали от желание. Фигурата ѝ беше още по-оскърбителна, защото сладострастните форми се съчетаваха с лицето, запазило израза си на спокойно състрадание. Двете статуи от бял мрамор, изваяни с най-съвършения лош вкус и все пак с талант, несъмнено биха намерили място в Лувъра, ако не беше непристойният сюжет. А не е изключено там да са изложени творби от същия автор, помисли си Боб.

И продължи да обикаля, бавен и невярващ на очите си, по пътеките; хиляди други подробности го зашлевяваха през лицето. Това тук няма нищо общо с шегите на младите еретици, излизащи от час по вероучение. Не беше лекото богохулство от предградията, не! Това беше голямо, много голямо „изкуство“: архитектурно превъплъщение на злото, порока, греха, което дори и най-големият атеист сред човеците не би могъл да погледне, без да изпита потрес.

— Ето тук започват нашите сабати — обясни застаналата до него Франсоаз.

— Аз ви предупредих — рече Талко, останал до входа. — Тук не е в пълния смисъл на думата... красиво. Зрелищно ще бъде може би по-точно.

Гласът му отекна и ефектът изненада Боб. Не беше говорил никога на висок глас в черква.

— Ела — каза Франсоаз.

Тя го хвана за ръката и го повлече тайно към една врата, която двамата мъже с дебелия бираджия начело току-що бяха затворили подир себе си.

— Къде отивате? — извика Елиос с нотка на раздразнение в гласа.

— Ще му покажа долу! — отвърна жизнерадостно Франсоаз; и тази радост без любов сякаш започна да се блъска безкрайно по стените на светилището.

— Не! — извика Елиос Талко като пубер с мутиращ глас. — Не! — повтори по-категорично. — Майката ви очаква. И после... Той няма да слиза долу преди да се срещнете с Нея.

Франсоаз се обърна рязко към фигурата в черно и я погледна яростно.

— Ела — рече Боб. — Така е по-добре.

Вътре в себе си усещаше, че това е вярно; защото, без да знае тайните в подземията на светилището, се страхуваше от най-лошото.

Някаква непозната им отвори вратата. По почтителното ѝ държане Боб отгатна, че е прислужница. Както беше видял през телеобектива, зад вдъхващите сигурност решетки и в спокойното си уединение, Ла Талкоттиер побираше цяло население в себе си. И тайните пазванти сигурно пълзяха наоколо като пепелянки...

Мадлейн Талко ги чакаше на първия етаж.

— Трябва да си поговорим с тебе — рече изведнъж на Франсоаз. — Ела... А вие, господин агент на американския контрашпионаж или на не знам какво точно, нали ще ни почакате? Няма да се бавим.

Боб ги гледаше как се отдалечават и се почувства смешно ненужен в пустия коридор.

В този миг най-неочакваната идея през кариерата му реши да се оформи в главата му като светъл и гениален проблясък.

Той огледа с опитно око стените и таваните. Нямаше камери. „Добър знак, рече си. Значи, имам пълно право да отида до тоалетната, нали? И тъй като не знам къде точно се намира, ще трябва да я потърся...“

По широкия коридор на първия етаж имаше много врати. Невъзможно е да отгатне коя точно да отвори, но тъй като не рискува нищо...

Първата не беше която му трябва: видя почти празна стая, където е трудно да се скрие каквото и да било. Не, това, което търси, са апартаментите или кабинета на дъртата... Място, където да открие доказателство, документ, някоя чудновата бланка с отпечатан адрес, която да оправдае започването на разследване, списък с „приятелите“ на Талко от района...

Той затвори тихо вратата на празната стая и се спря за миг: цареше пълна тишина. Тогава продължи да търси с уверената походка на невинен. Маратонките му проскърцваха тихо по застлания с каменни плочи под.

Отвори втора врата: този път попадна на нещо като пушалня: няколко дебели книги на земята около един фотьойл, малка библиотека... Почти нищо повече.

По коридора се чу шум от стъпки; Боб застина с наострен слух. Стъпките се отдалечиха...

Той продължи нататък, учуден от липсата на мебели по стаите, чиито врати отваряше една подир друга. Отново залепи ухо на една от вратите в опит да долови и най-слабия шум отвътре. Нищо.

Бутна вратата и кръвта затуптя в слепоочията му: този път явно откри кабинет.

— С него как вървят нещата? — попита Мадлейн.

— Мисля, че е искрен — отговори Франсоаз. — Малко е както всеки друг отначало: открива... Но вярвам, че ще мога да го посветя. Да, сигурна съм, че иска тъкмо това.

— Хм... Аз не съм толкова сигурна. — Учудените очи на Франсоаз поискаха обяснение. — Оставих го да си играе неговата игра, защото за момента нямаме друг изход; сега не мога да се занимавам със Съединените щати, а най-вече не мога да си позволя да се сблъскам с други разследвачи, ако той изчезне... Разбираш ли?

Натъжената физиономия на Франсоаз ѝ показва, че да, тя разбира.

— Нямам му доверие — продължи Мадлейн. — Но поне, тъй като се смята пристигнал намясто, ще ни остави на мира.

Франсоаз не отвърна.

— Днес имате ли новини от Перл?

Боб влезе и затвори чевръсто след себе си. Огледа колкото може по-бързо какво има из стаята: голямо бюро, кожен фотьойл от типа трон на г-н генералния директор, без столове отпред, за да седнат евентуалните посетители, но въпреки това мястото внушаваше известна интимност — нещо рядко за Ла Талкоттиер; голяма библиотека, покриваща стената отляво, а покрай дясната — модерно компютърно оборудване. Той подскочи от радост, като видя последните продукти на Apple.

Интернет! Тая измет положително се свързва чрез Интернет...
Да, очевидно е. Сигурно разговарят чрез e-mail. Може би адресът им е <http://www.sacrifice.com?> Или <http://www.latal-cotiere.com?> Или <http://www.satan.avec.vous.com?>

Поколеба се за момент: ще има ли време да пусне компютъра?
На тези машини понякога им трябва сума ти време, за да заредят...

Антоанет Андремиде, някъде на втория етаж на замъка, си гледаше с картите таро и потриваше ръце. Ако Мадлейн открие този й порок, несъмнено ще загуби и малкото останало й уважение от страна на „приятелката“. Затова тя се отдаваше на гадателство с най-голяма предпазливост... И с успех! В миналото не се съобразяваше особено с предсказанията на картите и съжали за това. Сега се допитваше до тях с благоговение и премяташе арканите^[2] с виртуозността на една г-ца Лъонорман.

На устните й се изписа усмивка на удовлетворение: картите не й обещаваха успех, но предсказваха „провал на близкото й обкръжение“. Имена наистина няма, но... Човек може да се надява, нали?

Тя хвърли едно око към стенния часовник: пет и двайсет. Време е да иде да провери какво е дошло по електронната поща.

Боб се приближи до компютрите: имаше множество екрани и централен компютърен блок. Дори да пусне компютъра, като натисне клавиша Majuscule, за да дезактивира разширенията и да го зареди за няколко секунди, няма съмнение, че ще му бъде поискана парола. Той се отказа и отиде до бюрото. Отвори първото чекмедже: моливи, хартия... Нищо интересно. Второто беше заключено. Третото също. Какво да прави? Да ги разбие?

Изведнъж си даде сметка колко глупаво постъпва: има ли смисъл? Поема безсмислени рискове, без в крайна сметка да открие нещо; компрометиращите материали сигурно стоят в каса, заключена с четири ключа, или зад десет пароли в компютъра.

Трябва да се върне през нощта заедно с Греди и може би още едно или две сигурни момчета, за да влязат в Ла Талкотьер с взлом като крадци, да освободят момчето и да обвинят тези тук най-малкото в опит за отвличане. Ще бъде първата крачка в разследването...

Антоанет Андреми слезе на първия етаж, все още очарована от тайното общуване с картите. А и перспективата да „влезе във връзка“ също допринасяше за доброто ѝ настроение. Тя много обичаше да сърфира из Интернет и бе създала сайт, изцяло посветен на сина ѝ, където се събираха негови почитатели от цял свят. Мадлейн не разбираше нищо, но Антоанет, напротив, винаги беше имала жив ум, насочен към действителността в един постоянно развиващ се свят. Трябва или да напредваш, или да се подчиняваш. Дори и папата дава днес рокконцерти! Мадлейн си остава вкопчена в ритуалите от един друг век! И несъмнено тъкмо това ще я погуби...

Тя тръгна по коридора. Офисът ѝ беше на петнайсетина метра по-нататък.

Боб се отказа. Изведнъж го обхвана силен пристъп на клаустрофобия. Трябва да излезе. Да си придаде небрежен вид — от сорта „заблудих се, защото търсех тоалетната“ — и да се върне, ни лук ял, ни лук мирисал, в коридора.

Той се отправи към вратата, а на челото му избиха ситни капчици пот. Божичко, кой го би по главата да направи такава глупост? Посегна към дръжката на вратата и направи невинна физиономия, преди да излезе.

Изведнъж вратата се отвори рязко, блъсна го и го накара да отстъпи назад. Намери се срещу някаква жена от типа на Мадлейн Талко, малко по-млада, може би, с израз на учудване на строгото лице.

— Какво правите тук?!

— Ами... търсех тоалетната.

Тя не му повярва нито за миг и той го разбра. Естествено, когато човек търси тоалетна, бута първата врата, и ако не е там, я затваря и продължава към следващата. А той не беше направил точно това, нали?

— Но какви ми ги дрън...

Той не ѝ позволи да завърши. Хвана я за ръката и я дръпна рязко навътре. Тялото ѝ беше сухо и кокалесто като на мумия. Тя зина да протестира, но не успя да издаде и звук, защото Боб я удари силно в корема и тя падна, отворила уста като риба на сухо, а лицето ѝ

промени цвета си от синьо, заради липсата на въздух, до пурпурно от прилива на кръв. Тя вдигна към него очи, замъглени от неразбиране, когато с втори добре насочен удар той я прати без шум в царството на съня без кошмари.

Въздъхна. Тази не я познаваше, но му прилича твърде много на другата, за да се окаже някоя почтена госпожа. Още малко и щеше да вдигне тревога!

Добре, преди няколко секунди май беше на ръба на катастрофата... А сега е загазил и с двата крака, нито повече, нито по-малко. Има само един изход: да офейква овреме, преди някой да открие г-жа Рамзес Втори... Най-малко не желае да свърши като свинско печено, а освен това има най-сериозно намерение да се върне на помощ на малкия Тома.

Той още веднъж пое дълбоко въздух, за да напълни дробовете и да изгони от лицето си последните следи от вълнението; отвори полека вратата, излезе най-спокойно и я затвори внимателно след себе си.

В коридора все така нямаше жива душа. Цареше злокобна тишина, смутена леко от проскърцването на маратонките му; бързичко — като някой, налегнат от неудържима диария, който се мъчи да удържи на напора, за да избегне белята — слезе на приземния етаж. Помоли се да не среща никого и за щастие успя, без да срещне препятствия.

Стигна до пустия и празен хол, видя входната врата; отвън е колата, помисли си. Същата, която ме чака. Изведнъж изходът му се стори отдалечен на километри, в дъното на някакъв разкривен коридор, който продължаваше да се удължава прекомерно.

Той тръгна да пресича хола.

— Отивате ли си?

Боб подскочи и се обърна; малката прислужница го гледаше, без да проявява и най-малък интерес.

— Да... Имам да правя един важен курс.

Тя вдигна рамене и се върна обратно.

Той се устреми отново към изхода. Горестно се захлопна врата. Той се спря, застанал нащрек: чува се стъпки... Гласове. Не ги разпозна, но може би не бяха онези двете.

— Но Перл направи огромен гаф — разказваше доверително Мадлейн в мига, когато Антоанет Андремиде се отдаваше на добре наквасена мексиканска фиеста. — Не знам как можа да се изпусне така. Както, впрочем, не знам и тепърва какво ще разкаже на Фредерик... Сигурно не това, че допреди две години организирах най-посещаваните абитуриентски вечери за младежта от Париж до Лион и в случай на нужда... вербувах там моите момичета!

Двете се разсмяха едновременно, очаровани от изтънчения хумор.

— Добре, да вървим при нашия приятел — внезапно каза Мадлейн. — Сигурно скучае вече без двете божествени създания, които да му правят компания!

Франсоаз я погледна с възхищение: отдавна не я беше виждала в такова настроение... още от... всъщност никога!

— Да, и аз мисля, че вече няма търпение, горкият сладур — съгласи се тя.

И двете излязоха в коридора да потърсят Боб.

— Боб?

Той чу гласовете им точно когато отваряше вратата.

— Къде сте, Робер?

Думите още отекваха между голите стени, когато затвори вратата подире си, посрещнат от вечерния полумрак.

Колата го очакваше сред останалите на импровизирания паркинг пред къщата. Той бръкна в джоба си... *ключът е у нея!* Франсоаз беше карала по късия маршрут от светилището до замъка: ключът беше в чантичката ѝ!

Кръвта замръзна в жилите му; или ще се качи насила в реното си и ще се опита да го запали, като изскубне двете жици, или...

(Или просто се качвам в мерцедеса, който ми намига с прекрасна връзка ключове, висящи на контакта!)

Той се втурна към германския автомобил, седна зад волана и завъртя ключа: моторът избръмча и му даде кураж. Той отпусна съединителя, натисна газта до долу и изфуча с гумите като състезател на автомобилно надбягване.

Тревожна сянка мина през лицето на Мадлейн Талко, когато чу колата... После я смени недоверие: „Не, не може да бъде!“. И като луда — пред очите на слияната Франсоаз — хукна от стая в стая, като блъскаше вратите.

Сетне Франсоаз чу крясък, нещо като истеричен яростен вой, излязъл от кабинета на Антоанет Андреми, за да се разпространи из замъка като вълна.

На колко ли е? На около осемстотин метра от решетките... И после — свободата! *Седемстотин... шестстотин... петстотин...*
Засилен с пълна скорост, болидът напредваше.

Мадлейн Талко прекрачи през неподвижното тяло на Антоанет — като се сдържа да не забие в движение тока си в дланта ѝ — и се втурна към телефона на бюрото. Набра шестицата и си рече: Вдигни! Вдигни тая слушалка! На третото извъняване някой го стори.

— В момента една кола се опитва да излезе от имението! — изрева тя в слушалката пред очите на все така зашеметената Франсоаз, която се бе вторачила в тихото ведро лица на Антоанет Андреми. — Желязната врата затворена ли е? Затваряйте я бързо, пуснете кучетата и извикайте Бруно! Тази кола не трябва да излезе, чувате ли! Не трябва да излезе оттук!

... *Четиристотин... триста метра...* На светлината на фаровете видя как блестящите решетки трепват, после започват неумолимо да се затварят; обикновено, когато човек чака пред портала, мудното отваряне на решетките го вбесява. Този път на Боб му се стори, че са на пружини.

... *Двеста метра...*

Изведнъж забеляза, че от гората излизат хора. Не, не излизат, а тичат. Сториха му се десетки, но на страха очите са големи: едва ли бяха повече от пет или шест. Явно са били дяволски добре скрити, защото обикновено не се виждат, но ето че си бяха точно там, облечени в черно, с белеещи се лица и...

Носят пушки, мръсниците!

Чу се изстрел и едно стъкло се пръсна отзад. Все така с пълна газ той инстинктивно сви глава между раменете...

... *Сто метра...*

и се размина с втори куршум, пръснал двете странични стъкла отпред; вратите все така се затваряха и...

петдесет...

и в никакъв случай няма да успее да се промъкне!

Свободното пространство се стесни драматично: пет метра, после четири... три... Чу някъде отзад яростния лай на огромните догове, после ужасното стържене на ламарина и...

Минавам! Господи, минавам!

И най-сетне се озова отгатък на свобода. С развята коса, безчувствен към студа, връхлитащ на талази през зеещите прозорчета, той изчезна в нощта към града и мъглата.

[1] Бестиарий — вид средновековно литературно произведение, в което се описват зверове. ↑

[2] Аркан — прът или въже с примка в края за ловене на животни. ↑

Греди пристигна в комисариата към деветнайсет и четвърт. Досегашните му усилия излязоха ялови и се налагаше да се обади на Льо Флош в Париж.

Г-жа „мойто-бебе-беше-отвлечено-от-една-жена-без-чувство-за-майчинство“ Масиак не си стоеше вкъщи... Както, впрочем, и американската детегледачка, и съпругът зъболекар. Като се помота из сградата, Греди най-сетне попадна на портиерката.

— Не я знам къде е госпожа Масиак — рече жената, подаде глава в отвора на откренатата врата. — Оная американка я видях да излиза, ама тя по цял ден яха метлата. По мое мнение здравата ѝ пари под д-то! Колкото до господина, по това време той си е в кабинета.

Пълен неуспех и при семейство Гайяр: по всяка вероятност майката на малкия пианист не се е върнала от почивката си, която се проточи учудващо дълго. Дали подготвя терен и за мъжа си? Във всеки случай една съседка го уведоми, че той си бил вкъщи... „но изглежда живее само на партера, защото прозорците на горния етаж са постоянно затворени“.

Подсилен с тези подробности, Греди реши да се отбие по-късно и да изстиска сведенията от шишкавия счетоводител. Сега разполагаше с данните на Боб — солидна основа, за да щурмува Гайяр фронтално... Но докато чака, задължително трябва да предупреди Льо Флош.

За нещастие цикорията го излови на стълбището в комисариата, някъде между партера и първия етаж, на мястото, където неонът примигва влудяващо.

— А, Греди... Искан да ви видя. Нужен ми е... ъъ... резултат от аферата с екстазито. Чувате ли? Резултат искам.

— Знаете ли — рече Алекс — според разследването изглежда се оказва, че става дума за шепа хлапетии, които гълтат по едно хапче следобед, за да се понесат из облаците. Няма организиран трафик и...

— Дрън-дрън-дрън... Имат връзки с Дижон и...

Алекс се примири и го остави да приказва. Имаше чувството, че това ще продължи с часове.

После в коридора към стаята срещна и Масар със сенки около очите като чинии.

— Благодаря ти за подаръка — изсъска културистът през зъби. — Това ми беше мечтата: да трамбовам у Ермен цяла нощ.

Този път Греди се намръщи, стисна челюсти и премълча. *Остави ги да пасат, имаш по-важна работа да вършиш. Сметката с тях ще уреждаш после.*

Най-сетне, с въздишка на облекчение, стигна до стаята си. Вдигна телефонната слушалка, набра номера и почака. В седемнайсет и двайсет и осем Льо Флош се обади.

Антоанет Андреди потъркваше челюстта си с жеста на боксьор и поклащаше глава в смисъл: браво, хубаво ме подредиха.

— Как си? — попита я Мадлейн.

Антоанет кимна с глава:

— Бива си го. Веднага съм загубила съзнание.

Мадлейн кипеше с ръце на хълбоците. Антоанет я погледна горчиво:

— Казах ти да сложиш камери в цялата къща, а не само отвън.

— А аз продължавам да отказвам! — изсъска Мадлейн. — Не мога да живея под постоянен надзор! Вкъщи правя каквото си искам!

— Добре, но ето до какво ни доведе това...

Елиос Талко влезе в кабинета точно навреме да спести на Антоанет някоя кървава реплика от страна на Мадлейн.

— Какво става бе? Целият парк е в суматоха! — беше изгубил самообладание и на фона на светлата коса лицето му грееше кървавочервено от вълнение.

Антоанет му разказа за произшествието, докато посрамената Франсоаз стоеше мълчаливо в един ъгъл, а Мадлейн обикаляше, без да спре около бюрото.

— Какво правим? — попита Елиос и се обърна към леля си.

— Свикваме веднага всички долу на събрание — сопнато му отвърна тя.

Залата за събрания се намираше на партера на селския замък. Това е единственото помещение в цялата сграда, където Мадлейн си беше позволила да покаже истинската си природа: едната стена беше заета от огромен абаносов кръст, висящ с главата надолу; срещу него цифрите 666 избликваша от едно модерно платно в букет от червено и черно. Антоанет Андреди, Елиос Талко, Бруно и самата Мадлейн, седнали около конферентната маса, се гледаха мълчаливо, Флоранс Нобле и Жан-Пиер Емри, главният редактор на вестника, трябваше да

пристигнат всеки момент. Областният префект Клод Гаспер също можеше да се появи тази вечер.

Франсоаз стоеше на известно разстояние, до стената. Предвид обстоятелствата беше оторизирана да присъства на събранието, но без съвещателен глас.

— Така — започна Елиос — толкова ли е опасно?

Погледът на Мадлейн му подсказа отговора.

— Това момче знае кои сме, знае също, че сме приготвили прасе за Принца, дори участва в залавянето му, И ОСВЕН ТОВА Е АМЕРИКАНСКИ АГЕНТ! ТОВА СТИГА ЛИ ТИ?

Елиос кимна мълчаливо.

В действителност, според Мадлейн нещата отиваха към катастрофа. Понастоящем в Лавил и околностите му се намираха близо двеста души, приети във Водерията и пристигнали да отдадат почит и поставят семейство Талко там, където заслужават: на върха. Мадлейн беше заложила на времето, за да опитоми внука си, да го привлече и посвети... Сега трябва да преразгледа цялата стратегия, ако иска да постигне отново пълен контрол над наследника си, над империята, изградена малко по малко през вековете с усилията на цялото семейство.

— Добре, конкретно какво предлагаш? — попита Антоанет. — Спираме всичко, освобождаваме прасето, отричаме?...

— Тъ... Майко? Тогава ще трябва да разрушим и светилището... — обади се плахо Елиос.

Двете жени се обърнаха към него, после към Франсоаз.

— Той видя ли го? — попита Мадлейн с окръглени очи.

Франсоаз наведе глава.

— Добре... Мисля, че нямаме избор — обяви Мадлейн. — Време е да преминем към сериозните неща. (Антоанет я погледна въпросително.) Ами да, скъпа Антоанет... Камери вътре вкъщи нямам, но все пак имам други извори на информация. Години вече, откакто знам, че рано или късно ТЕ ще дойдат... И то във време, когато дейността ни ще кипи. Аз имах достатъчно търпение, за да създам най-съвършенстваната машина от вид, който не си виждала никога...

Всички се спогледаха стреснато, като се питаха дали Мадлейн, докато си играе с онези игли, не се е смахнала окончателно? Май че

само Бруно — с тайнствена усмивка, разтеглила устата му без устни — се отнесе с доверие към думите ѝ.

В действителност, в продължение на дългите си криминални години собственичката на Ла Талкотиер беше изтъкала сложна мрежа, в която оплете целия Лавил — истинска държава в държавата, в която смяташе, че държи и ножа, и хляба. Никога досега не беше изпробвала обхвата на властта си над областта, поне не в рамките на подобна тежка операция, каквато се кани да предприеме — не за да защити себе си и останалите, а за да постави целия град в обсадно положение! Тъй че това ще бъде една премиера.

— В открит текст — рече тя, леко нервирана от недоверчивите физиономии на трите си марионетки — ето какво ще сторя: първо, предупреждавам спешно Перл; второ, „забавям“ онова мръсно американско прасе, за да позволя на Бруно и останалите да го открият и поправят провала си преди малко... — Тя хвърли леден поглед към изгорения мъж и замълча за секунда като актьор, който подсилва въздействието от думите си. — И докато чакаме да го открият и редът да бъде възстановен — рече тя с дрезгавия си безмилостен глас — **ЩЕ ОТРЕЖА ТОЗИ СКАПАН ГРАД ОТ ОСТАНАЛИЯ СВЯТ!**

В помещението настана благоговейна тишина. После Мадлейн се обърна към Франсоаз:

— У тебе ли е онова, което ти поисках?

Младата жена я погледна неразбиращо, обхваната от паника; после в разсъдъка ѝ проблесна нещо. Тя кимна забързано и бръкна в големия сак до краката си. Извади малка кутийка и я подаде почтително на Мадлейн. Тя я взе, отвори и цъкна удовлетворено с език, като видя вътре кичур коса.

Перл изслуша внимателно гласа по телефона. Поклати замислено глава с напълно овладян израз на лицето, макар че ѝ съобщаваха за драстична промяна в стратегията.

— Трябва да го задържиш при себе си тази нощ — каза гласът. — Това е от първостепенна важност... И не забравяй: само след минути няма да има никакъв начин да се свържем.

Затвори телефона.

Тя погледна часовника си: беше седемнайсет и двайсет. Задържа слушалката и набра номера на Ермен. Обади се Фредерик:

— Ало?...

Гласът му беше леко замечтан.

— Аз съм. Липсваш ми вече — сладко прошепна тя.

— Разделихме се само преди половин час.

— Да, но мисля, че те обичам прекалено много.

И тя се изкиска кокетно.

— Ще дойдеш ли при мене? Искам да прекараме нощта заедно. Ще питаш ли майка си?

— Тя не е тук. Не съм я виждал от сутринта.

Перл се постара да не издаде внезапното си безпокойство.

— Тъй ли, че къде е?

— Не знам.

„Няма ли нотка на тъга в гласа му?“ — попита се тя.

— Още една причина да дойдеш да ме видиш. Щом си сам и...

Той не отговори веднага.

— Добре, става. Ще дойда след... след малко. Целувки!

И затвори.

Тя остави бавно слушалката върху телефона и се замисли.

Беше... по-различен. У него нещо се промени вътрешно след срещата му с Майката. Перл се беше измъкнала елегантно, когато я попита в колата за така глупаво изтърваната дума:

— Започнах да я наричам Майко, когато почина майка ми. Те бяха силно свързани, а тя ми стана толкова близка... после. А и нали

знаеш, че тук сума ти народ я нарича така. Талко са ни като родители на нас!

Дали това обяснение не му беше достатъчно? И дали няма някои... съмнения?

Чу шум зад гърба си и подскочи. Обърна се и се оказа срещу една добре позната фигура — висока, слаба и изгърбена. Изведнъж си даде сметка, че не е виждала баща си от много дни. Толкова по-добре: в редките случаи, когато спира поглед върху дъщеря си, тя отгатва същия извеян израз в очите му, виждащи в нея жена си и реагиращи с примирение и отвращение.

— Не знам откъде да започна, старче — каза Греди на Льо Флош.
— Историята е... много шантава.

Ченгето от другия край на жицата не отговори. Чакаше продължението от стария си колега.

— Тук има една странна афера с убийства на деца... Отначало мислех, че става дума за сериен убиец, нали знаеш, нещо от жанра на *Мълчанието на агнетата* и прочее... Изобщо това, което не се случва никога във Франция, но откакто Клер Ермен се настани тук, разбираш, нали... Възможно е. Но всъщност е нещо, десет пъти по-откачено от...

Ту-тууу, ту-тууу, ту-тууу.

Греди свали слушалката от ухото си и я огледа от всички страни.

Сетне чукна нервно на няколко пъти по комутатора, за да чуе сигнала „свободно“ и да позвъни пак на Льо Флош. В коридора някой изтрополя и гласът на Дюблон, негов колега, извика:

— Какъв е тоя бардак, бе!

„Боже мой, помисли си, точно сега ли трябваше да се разпаднат линиите?“ Опита се отново да получи сигнал, после се отказа. Още една мистерия за изясняване. Но докато чака, поне може да използва мобифона си.

Той го извади от калъфчето и се приготви да набере номера: на екрана от течни кристали пишеше ТЪРСЕНЕ НА МРЕЖА без резултат. В Лавил това се случва често — да се свържеш трудно поради географския релеф. Но не и в службата. За първи път да не може да използва тук мобилния си.

И това не ми говори хич добре!

В коридора се чу ново трополене и други гласове: „Всичко изгърмя. Никаква връзка не можем да установим!“. Той скочи на крака, за да отиде да разбере какво става, когато цикорията показа радостната си физиономия в полуотворената врата:

— Добри новини, Греди. Тъкмо разговарях с Дижон, когато това... ъъ... прекъсна. Имат заподозрян: някакъв тип от... ъъ... американски произход, доколкото разбрах. Бил е видян в Мамут дьо

Кетинъи да отвлича дете. Разполагаме с много точното му описание. Засега не можем да... въ... разпространим неговия фоторобот, но жандармерията има заповед да блокира гарата и всички изходни артерии.

За секунда Алекс онемя, докато осъзнае обхвата на събитията: няма телефон, излазът от града под контрол, Боб Мартин подгонен... Това се нарича обсадно положение, нали?

Цикорията понечи да затвори вратата, но изведнъж си спомни за най-важната подробност:

— А, и още нещо... хотелската му стая е претърсена и това се потвърждава: замесена е и вашата... въ... приятелка адвокатката. Типът е нещо като поклонник на Андреми. Открили са цял куп документи.

Фредерик яхна моторетката и потегли въпреки мъглата и почти настъпилата нощ. Поколеба се за момент кой път да избере; в крайна сметка реши да се отбие за последен път при неговата гаргуя.

Последен ли? Защо мислиш така?

Имаше чувството, че именно тя му задава въпроса, но не можа да намери отговор. Караше внимателно, съсредоточи се върху пътя. Макар да го познаваше прекрасно и макар да имаше усещането, че е отрасъл тук, видимостта все пак беше крайно ограничена.

Беше го обхванала някаква странна вялост след посещението му в Ла Талкотиер, някаква смътна депресия без явна причина... Или поне без осъзната причина, поддаваща се на контрол.

Няма значение... Просто ме налегнаха черни мисли. Прекалено много промени за твърде къс срок: Лавил, Перл, смъртта на баща ми...

Може би да. Може би е първият отзвук от разкритията за самоубийството на баща му; последиците от подобна драма са неизбежни, когато човек разбира късно за нея... Като осиновените, които разбират естеството на истинската им връзка с „родителите“ и изпадат в депресия; най-малкото така беше чувал да се говори и...

— Ей! Я си гледай пътя!

Един клаксон го върна в действителността. Светкавично зави и едва успя да избегне една кола, после и пешеходец, пресичащ с кучето си; животинчето беше дребно и почти напълно скрито в мъглата, която беше най-плътна ниско до земята. Човекът изръмжа някаква ругатня и сърцето на Фредерик заблъска в гърдите му.

Ами да, тоя човек е прав: няма да се пребивам заради една черна меланхолия, я!

Той продължи да кара по-спокойно и накрая пристигна при черквата без повече произшествия. Обикновено в този час площадът беше оживен, защото на всеки десет минути тук спира рейсът, който минава край много учебни заведения. Но през училищната ваканция мястото става много по-спокойно.

Този ден никой не обърна внимание на младежа, който паркира мотопеда си на площадчето отпред и постоя известно време, вирнал нос към небето и потънал в мистериозно съзерцание на една черква, чийто покрив не може да се види от много дни вече — толкова забързани бяха хората да се приберат вкъщи и да избягат от мъглата.

Фредерик не я виждаше; по-точно, благодарение на внезапен порив на вятъра, успя да различи неясните ѝ контури. Но я знаеше, че е там. Неговата гаргуя.

Кое не е в ред?

Какво криеш от мене?

Защо съм станал такъв? Имам чувството, че съм като някой нещастен юноша, дето си няма и хабер от света... Мразя това. И себе си мразя, когато съм в такова състояние.

Почака за отговор. Напразно. Скрита добре зад белезникавата завеса, жената дракон се престори за първи път, че не го познава.

Боб караше вече поне четвърт час с очи, впити в огледалото за обратно виждане. Изглежда никой не го преследва, но докато напредваше неотклонно към града, полака-лека потъваше във все поплътната мъгла, която го скриваше от неприятелите му... Или обратно — криеше и тях.

Голямата бързина не му беше позволила досега да потърси визитката на Греди, за да го вдигне под тревога. (Трябва, рече си той, да намеря час по-скоро друг автомобил: мерцедесът се набива прекалено на очи. Той видя път вдясно от себе си, вероятно водещ към някой селскостопански имот — макар че благодарение на мъглата не можеше да бъде сигурен. Дали се отдалечих достатъчно от Ла Талкотиер, за да рискувам да спра? — попита се той.)

Добре, всяко нещо с времето си. Първо Греди.

Той забави малко и започна да рови из джобовете си в търсене на портфейла. С едната ръка на волана, подпря портфейла на едното си бедро и извади визитката. После взе мобифона, оставен върху таблото, и набра номера с палец.

Мадлейн Талко се взря продължително във фигурката от бял восък. Намираше се в малко помещение без прозорци, миниатюрна килия, скрита зад стаята ѝ. Тук нямаше никаква мебел; виждаха се само един червен пентакъл върху грубия под, полуизтрит вече, и свещите в странни калаени свещници. И самата тя в центъра на петолъчната звезда, с дух изцяло съсредоточен върху сляпата кукла, заповядваща на всяка клетка от тялото си да се насочи към единаединствена цел: залавянето на Робърт.

Знаеше от опит, че атаката ѝ може да бъде резултатна... Или да не бъде. Приписваха ѝ много по-големи „умения“ от тези, с които наистина разполага. Впрочем, би било по-точно да се говори за знания, отколкото за умения. Освен това концентрацията ѝ трябва да продължи седмици наред, нощ подир нощ, докато влезе във връзка с мишената.

Все пак някои обекти бяха особено възприемчиви — като онези, с които вече успя да установи физическа връзка. Мнимият тест на дланта от снощи имаше само една цел: да наложи отпечатък върху младия човек... За всеки случай.

Тя оваля отрязания кичур с дългите си възлести пръсти, докато го превърна в жива къдрава топчица... С другата ръка докосна фигурката, поставена върху горния лъч на пентакъла.

ТЪРСЕНЕ НА МРЕЖА. Боб не повярва на очите си. Точно сега ли трябва да се случи тая повреда! Проклет мобифон! Никога не работи, когато е важно.

Захапа със зъби антената и я дръпна, за да се разгъне. Почака една секунда.

ТЪРСЕНЕ НА МРЕЖА.

Изригна поток от ругатни. Този проклет град е недосегаем. Истински кошмар!

На г... на географията! Ето къде се намирам!

На един завой изведнъж забеляза фантомен пейзаж, осветен за кратко от фаровете; дърветата отляво заедно с гората отсреща се движеха прекалено бързо. Той погледна стрелката на скоростомера: 110. Вечният проблем с големите мерцедеси: не се усеща скоростта. Охлаби натиска върху педала на газта: сто... деветдесет...

Продължи да държи волана с една ръка и завъртя наляво-надясно телефончето, за да улови някой канал. Леденият вятър, нахлуващ силно през зеещите прозорчета, започваше да го заслепява...

— О НАТАС ЕННОД ЙОМ АЛ ЕКРОФ

ЕТУОЧЕ АТ ЕЛЛИФ, СДНЕТНЕ АМ ЕУКИЛППУС

ЕННОД ЙОМ АЛ ЕКРОФ...

Едно изтръпване на края на пръстите, нещо като леко боцкане и постепенно затопляне на ноктите... И изведнъж Мадлейн, понесена от смесен порив между еуфория и омраза, усети как Злото овладява цялата ѝ ръка. Усещането беше невероятно: първо приятна топлина, после свръхестествен студ смръзна фалангите на пръстите, стегна плътта, направо отсече дланта ѝ — тя почувства как се откъсва от нея натежала и мъртва; ръката не ѝ принадлежи вече, тя е Негова.

Тогава разбра, че е Силата и че има Властта.

Обърна се към иглената възглавничка: иглите са от различни метали, според това, което иска да причини. Тя взе една сребърна и я погледна продължително.

— ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП!

ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП! — повтори тя като молитва към безкрайност и почувства как температурата в стаята се вдига, вдига се още и...

Пътят продължаваше да се разкрива пред фаровете на Боб, а валмата мъгла, нахлуващи в купето, изведнъж му се сториха много по-студени. Той потръпна, все така стиснал телефона в търсене на канал. Изведнъж си даде сметка, че не среща никакви други коли, което го учуди, защото беше...

Господи, вече е деветнайсет и четирийсет!

Той подскочи, когато очите му се спряха на цифровия часовник на таблото. Колко време вече, откакто кара? Дали не е объркал посоките в суматохата на бягството?

ТЪРСЕНЕ НА МРЕЖА. Екранчето на телефона отказваше да му намери линия. Някакво смътно подозрение се промъкна в съзнанието му. Дали успяват да установят пълен контрол над телекомуникациите в областта? Дори над GSM-операторите? Нима дъртата Талко е разпростряла властта си дотам?

ТЪРСЕНЕ НА МРЕЖА. Във всеки случай засега не може да се надява на телефона. Той остави малкия Startack заедно с портфейла си на дясната седалката и се съсредоточи отново върху пътя. Сега трябва да провери маршрута и да дебне следващата указателна табела. И щом не може да телефонира на Греди, нищо не пречи да го открие направо в комисариата.

И то колкото може по-бързо!

Сега мерцедесът му върши добра работа; няма жива душа по пътя, може да си позволи да...

И почти въпреки волята си, почувства как кракът му натежава върху газта.

— ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП!

ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП!
ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП!

И с безгранична ярост Мадлейн заби иглата право в сърцето на фигурката.

— ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП! — изрева тя за последен път.

Той забеляза неясното очертание на пътна табела в бялата мъгла отдясно и се опита да прочете надписа. Не видя нищо. Това стана толкова бързо, че наистина не можа да усети нищо: гледаше си пътя, после тялото на една кошута изведнъж се очерта в мъглата, уголеми се пред предното му стъкло... Последва глух удар, кървави пръски, безименен страх, от който спря сърцето му. Не можа да осъзнае кога мерцедесът излетя встрани и се заби чак долу в дърветата, в ниското, което би могло да стане след километри пътуване...

Успя да си помисли: О, не! Нямах време да сложа колана!

Дочу странен шум, нещо като *пиит!*, после... После нищо. Освен ужасените очи на кошутата, които уловени от фаровете го гледаха откъм мрака.

— ЕЖ СИУС АЛ ЕКРОФ, ИА'Ж ЕЛ РИОВУОП!

Щом видя капчицата кръв, която потече от „раната“ на фигурката, Мадлейн се разсмя като луда, после се строполи долу.

Няколко минути остана просната в килията, докато усети как кръвта се раздвижи отново във вените на ръката ѝ. С мъка се изправи и влезе обратно в стаята си. Почувства се стара, изхабена... Откога ли не беше овладявала така една душа, без да я докосва предварително в продължение на много дни? Дали впрочем е мъртъв? Няма нищо по-несигурно... Но е достатъчно обезвреден, за да имат хората на Бруно време да го открият.

— Стара съм вече — каза високо тя и си легна в кревата.

Може би... но дори да умра тази нощ, ще стигна докрай.

Европа I, 20 часът: Брижит Бежан

... Вцепенение в областта на Дижон. Лавил-сен-Жур, добре познат на любителите на добрите бургундски вина, днес изглежда напълно откъснат от останалата част на страната. Всички телефонни линии са прекъснати по все още неизвестни причини. Според местния вестник, който ни изпрати комюнике преди около два часа, силите на полицията и жандармерията са мобилизирани, за да заловят предполагаем извършител на серия убийства на деца, които почерниха областта от един месец насам; информацията не е потвърдена.

От Дижон: Оливие Пюибер...

— Добре, Брижит, разбирам — тази вечер Лавил е обсаден град. Цялата област е блокирана и никой не може да излезе без контрол от страна на силите на реда — контрол, още по-труден поради това че не е възможна никаква връзка с вътрешността: нито една телефонна линия не работи в район от петнайсетина километра. Тъй че не се знае дали прекъсването на средствата за комуникация е дело на някой фанатик, автор на убийствата на деца, крити досега от печата поради нуждите на разследването, но във всеки случай областта изглежда като бойно поле, при това от вчера сензационната мъгла се е вдигнала, което прави търсенето благоп... тоест трудно.

Не е известна също така — при липсата на всякакво официално изявление — и самоличността на въпросния човек. Според някои слухове става дума за американски гражданин на посещение в областта, но това трябва да се уточни. Забележете най-сетне, че продължават и спекулациите относно възможното замесване на Клер Ермен. Адвокатката на печално известния Пиер Андрем, затворила кантората си поради предизвикания от процеса скандал, действително се е настанила от известно време в града и...

Алекс завъртя ядосано копчето на авторрадиото, за да смени станцията. Гласът на Селин Дион изпълни купето на колата.

Трудно е да повярваш, като слушаш почти паникьосания глас на журналиста, че става дума именно за Лавил. Тук улиците са пусти, хората — заключени по къщите си, а призрачното представление пред очите изглежда на километри от апокалиптичната атмосфера, описана от гласа на говорителя. Отвън може и да се създава такова впечатление, но вътре в града всичко е спокойно както в полунощ пред понеделник.

За четвърти път през последните два часа той мина бавно край къщата на Клер. Забави под прозорците ѝ и се наведе навън в опит да забележи някаква светлинка или признак на живот във вътрешността на къщата; но не видя никъде нищо: сградата изглежда толкова необитаема, колкото е опустял Дворът на парка.

Алекс въздъхна. Къде ли се е дянала? Трябва да я открие и измъкне от затрудненото положение, преди да са го сторили „те“. Ами американецът? Той пък къде изчезна?

И както се плъзгаше бавно с колата си в оранжево оцветената мъгла на Двора, забеляза автомобила на Масар.

Ама че номер! Значи денем не ще да наблюдава, а нощем може! И какво дебне там? Празната къща ли? Какъв маскарад е всичко това!

И се почуди дали и Масар го е забелязал. В тая мъгла и с бавните му реакции, едва ли.

Няколко минути по-рано се беше отбил и при Дусе, но жандармеристът бил вдигнат под тревога: тази вечер били мобилизирани всички сили на реда — нима с изключение само на Масар и на него самият? Отново въздъхна: чувстваше се изолиран.

Минаваше двайсет часът и шест минути... В този час може би имаше шанс да улови някого у зъболекаря Масиак или у Гайяр и да го накара да изплюе някое сведение, следа или нещо, което да го извади от безсилието?

Той увеличи леко скоростта и се отдалечи тихо в нощта, без да бъде забелязан.

Клер слезе от влака в двайсет часа и две минути. Потръпна, като стъпи на земята: температурата беше с поне пет-шест градуса пониска, отколкото в Париж. Тя вдигна яката на мантото, притисна шала около гърлото си, после изведнъж забеляза оживление по перона: жандармеристи и патрули обикаляха навсякъде тихо и бдително. „Да не е имало атентат? Кой ли терорист би заложил бомба в такъв скучен град?“ — попита се тя. Клер вдигна рамене, но неясна тревога я бодна в сърцето. Прекоси гарата към колата си, не без да забележи, че е едва ли не единствената цивилно облечена на перона.

Беше изкарала един... нужен ѝ ден. Глътка въздух. Гледа филм — със субтитри — непостижимо удоволствие тук в областта, закуси в една претъпкана бирария, сутринта писа малко, отби се при Мария, „стара приятелка“, собственичка на бутик за прет-а-порте... Малки радости, почти чувствено осезаеми: креслото в киното на Шан з’Елизе, където можеш да се разположиш на топло; металният шум в бирарията по пладне; конспираторският тон на Мария, която ѝ разказва последните клюки. Всичко това е просто приятно. И сега се връща „вкъщи“ като затворник обратно в килията си след един ден отпуска.

Тя прекоси салона на гарата, мина пред празната малка чакалня и се озова навън на паркинга.

Обратно на гарата, тук я посрещна смайващо спокойствие и почти свръхестествената липса на улично движение я накара да се замисли. Обстановката ѝ напомни за Рамадана в Мароко, в края на постенето: улиците опустяват светкавично и само за две или три минути градовете стават призрачни и изоставени, както след някоя златна треска.

Усмихна се: за първи път спомен от Мароко да се вмести в новия ѝ живот!

Стресна я шум от стъпки: обърна се, но видя само неясен силует да се качва в кола на няколко метра от нея. Фаровете се запалиха и колата потегли. Клер реши да стори същото.

Греди си мърмореше сам под носа, докато паркираше. Тоя Гайяр не се вижда нито в кантората си, нито в — *уродливата изгнила барака* — нито вкъщи. Греди излезе от колата и вирна нос: поне у Масиак свети. Дали зъболекарят и жена му са вкъщи?

Обаче вратата му отвори детегледачката. Учуди се, че я вижда още тук. Нима бащата не я е изпратил директно в Щатите с първия самолет?

— О... никой няма — рече тя с очарователния си акцент от реклама за дъвка.

Стоеше в рамката на вратата, леко отпусната на единия крак, и изглеждаше по-спокойна в избелелите си дънки, отколкото при последното посещение на Греди.

— Добре... Къде мога да ги намеря? Сама ли сте? Или продължавате да наглеждате „големия“?

Тя направи детинска гримаса.

— Сама съм... Господине, не знам. Мадам е болна.

— Така ли? Вкъщи ли е? Какво ѝ е?

Забелязала, че Греди смръщва черните си вежди, тя се поколеба малко, като явно се питаше дали не прави нов гаф.

— Аз... аз не знам какво ѝ е. Тя не вкъщи...

— Къде е тогава?

Отвътре на апартамента се чу детски глас:

— Кой е?

Младото момиче се обърна с уплашени очи, като че положението безпричинно започваше да ѝ се изплъзва.

— Къде е тя? — притисна я Греди.

— Във... *хоспитъл*, мисля. Не съм сигурна. Мисля, тя е в *хоспитъл*...

— Коя? Коя болница?

— *I don't know!... A hospital around!*

Тонът ѝ започва да става плачлив и според Греди момичето изглежда уплашено по неизвестна причина. Във всеки случай наблизко като че ли няма кой знае колко болници... И коя ли е най-близката? Клиниката Галко?

Изведнъж тя го погледна с умоляващи очи. Той поклати глава и реши да прекрати необяснимите ѝ мъки.

— Благодаря — прекъсна я внезапно и я остави сама без повече церемонии.

Вече в колата си, се поколеба дали да отпраши направо за клиниката Талко, или да мине още веднъж под прозорците на Клер. Погледна часовника: по-добре да не закъснява за клиниката. А ако Клер се е прибрала... Е, след час нали пак ще си бъде вкъщи?

Три съобщения очакваха Клер на телефонния ѝ секретар. „А-а... добър ден, Клер, искам да ти кажа нещо...“ Тя остави лентата да се върти; гласът на Греди. Забравил е да се представи, но тя го позна веднага. Странно, рече си тя, не си казва името, като че сме стари приятели, дете се познаваме от първата думичка. Или двойка... когато единият казва само „Аз съм“ и сред хилядите гласове другият улавя познатия му глас.

И второто съобщение беше от него: че ще позвъни отново.

Тя въздъхна. Колко пъти си помисли за Греди този ден? И колко пъти трябваше да направи усилие, за да го изгони от съзнанието си?

Петнайсет пъти? Или трийсет и два?...

В следващото съобщение нямаше нищо изненадващо: Фредерик щял да прекара нощта при Перл. Колко пъти изплува в съзнанието ѝ и нацупената физиономия на момчето, за да смути „бягството“?

Тя хвърли мантото и тоалетния несесер върху един стол в антрето и се отправи към кухнята. Не че е много гладна — в момента умира за сън. Един ликьор от върбинка и два-три сухара, леко намазани с масло, ще я заситят напълно. На третата филия тя отмести чинията с отвращение и слезе от бара. Погледна часовника, окачен над умивалника: двайсет часът и трийсет и пет. Сподави една прозявка. Ох, сега ще вземе един хубав душ, ще се отпусне, ще почете малко и след час — гасим осветлението!

Тя прекоси стаите на партера, провери прозорците и ключалките, погрижи се да угаси всички лампи и остави къщата да потъне в мрак; светеха само аплиците на стълбището, за да осветят изкачването ѝ на горния етаж.

Влезе в стаята си; разкопча блузата си, преди да влезе в банята.

Нещо не е в ред.

Закова се на място. Огледа се: има нещо гнило, нещо не е на мястото си.

И разбра: вратата на дрешника ѝ зее широко отворена. Погледна я за секунда и се помъчи да си спомни: дали тая заран на тръгване не я е оставила така? Поколеба се. Добре, в края на краищата това са дреболии... *да, но все пак е леко обезпокоително.*

Зеещата врата я накара да се почувства малко не на себе си: „проникнал“ ли е някой в интимния ѝ свят? Кой? Фредерик?

Тя се подвоуми отново, после се приближи бавно с леко наведена глава, като че става дума за най-странното явление, с което се е сблъсквала — като че нещо, сгушило се на дъното на този долап, бързо ще избяга, уплашено от смелостта ѝ!

Подът изскърца. Звукът си беше напълно нормален: стаята беше с мокет, но отдолу сигурно има паркет, както навсякъде на горния етаж. Това изскърца под *нейните* крака, нали? Не другаде... В корема ѝ се образува студена топка. През квадрата на прозореца преминаваха бледи спирали и тя изведнъж си помисли, че както е опустял Дворът на парка, викът ѝ ще заглъхне в мъглата, преди да го дочуе някой... Ако разбира се тя започне да крещи.

Ти си луда.

Да, сигурно е луда. Тя се стегна, изпъчи се — несъзнателно беше превила рамене — и като събра смелост, прекоси стаята с уверена крачка. Хвана дръжката на вратата на дрешника, пъкна глава навътре и...

... И очевидно там нямаше нищо.

Да, абсолютно нищо. Тя провери добросъвестно разположението на дрехите — всичко изглежда нормално.

И все пак... смътното чувство, че са бъркали в дрешника ѝ, остана като бръмчаща мушица, която човек не успява да улови.

Добре, потвърждавам: губиш си ума.

Тя вдигна рамене, затвори вратата и влезе в банята. Завъртя крана за топла вода на ваната и започна да се съблича.

Въпреки влагата в помещението, не посмя да изчака ваната да се напълни и се шумгна веднага вътре. Опита се да топне цялото си тяло в първите двајсетина сантиметра вода, почувства как кожата ѝ настръхва на вълни от горещия допир и се усмихна глупаво, като констатира, че гърдите ѝ упорстват да се покажат отгоре на въздуха.

После затвори очи и се остави да я погълне сладката отпуснатост на банята. Остана така няколко минути неподвижна, почти приспана от шума на течащата от крана вода.

Светлината угасна. Изведнъж.

Тя се изправи рязко, като разплиска водата и сънното ѝ състояние отстъпи пред обзелия я силен страх. При липсата на прозорец в банята тя се озова в пълен мрак. Спря крана и се вслуша в тишината. Не дочу ли шум?

Не. Само водата. Водата винаги шуми, дори ако не мърдаш.

Дали са бушоните? Може да са изгорели бушоните!

И после дочу стъпките. Стъпки на сам човек — не, на много хора! — изкачващи се по стълбището. И невероятно — чу ги да си приказват... Като че ли става дума за обикновен разговор!

Господи, това е кошмар! Гола съм в тая баня и... какво точно казват?

— ... за да не види ченгето светлина, ако мине долу...

— Добре, а къде е оная уличница?

Бяха двама: мъж и жена.

Успокой се. Успокой се. Успокой се...

Никога през живота си не беше изпитвала такова чувство на уязвимост: гола, мокра, ослепяла. Но все пак силният страх не ѝ отне силите. И защото в самата природа ѝ беше заложено да изтръгне нещо положително от отрицателното чувство, не остана вцепенена на дъното на ваната, а обратно, приготви се за борба.

Първо се изправи премерено бавно. Лек плисък издаде присъствието ѝ, но за това човек трябваше да напрегне слух. Прекрачи внимателно страничния край на ваната, като се стегна, за да не потрепери от студ и пипнешком във влажния мрак на банята откачи пипнешком пенъоара си от куката. Допирът на хавлиения плат до кожата върна част от силата на духа ѝ.

Оръжие... Какво да използвам като оръжие?

Отговорът се оказа смайващо очевиден, адреналинът го извади направо от ковчезето с идеи: флаконът с лак. Да, това може да се използва.

— Добре бе, къде е тая мръсница?

Клер трепна: жената беше в съседната стая.

Тя се отправи на пръсти към тоалетката. За малко да се подхлъзне на мокрия под и сърцето ѝ спря за миг. В никакъв случай не бива да издаде и най-малък шум, докато търси флакона в стенното шкафче! Ако всичко е на мястото си, трябва да го намери...

Бинго! На самата вратичка!

За щастие флаконът беше пъхнат в единственото отделение на вратичката, предназначено за шишета с такава форма. Допирът до метала като благодатна вълна ѝ върна смелостта, при това шумоленето в стаята като че се дължеше на една-единствена персона: жената.

— Откри ли я? — кресна тя иззад вратата.

Клер не чу отговора. Това я обнадежди, че няма да се сблъска с двамата едновременно.

Отиде до вратата и хвана дръжката; пое си дълбоко дъх, вдигна флакона пред себе си, готова да напръска всеки срещнат.

Едно...

Сърцето ѝ ускори още повече пулса си.

Две...

Почувства как дълбоко в нея се събужда някакъв инстинкт, някакъв чисто животински проблясък, и...

... Триии!

Тя се втурна в стаята с луд крясък, който се проточи и засили като при животно, като при нападащ звяр.

Франсоаз също нададе вик, нещо средно между изненада и уплах, при вида на тази полугола фурия, уловена от лъча на фенерчето ѝ. Сетне изкрепя отново, тоя път от болка, когато пареща спиртна струя я плисна право в лицето, в очите, и я ослепи напълно.

— Мръсница! — изрева тя за трети път, но Клер, като знаеше, че приятелчето ѝ шари някъде из къщата, продължи да тича със същия вик на уста.

Без да ѝ пречи полумракът — след като изскочи от пълната тъмнина на банята — тя претича по коридора, все така стиснала здраво флакона. Спусна се надолу по стълбите сякаш с криле на краката и чу мощен тропот на горния етаж — толкова по-застрашителен, защото преследвачът ѝ не произнесе нито дума — и се помоли да има време да отключи, преди той да се стовари върху ѝ, като съзнаваше, че може да се спаси, само ако избяга навън.

Стигна до антрето и се хвърли върху вратата; човекът беше по петите ѝ по стълбите и тежките му кънтящи стъпки я накараха да си помисли, че я преследва динозавър, някакъв огромен звяр.

Първата ключалка... Втората... Тя отключи третата, отвори вратата и...

— Къде отиваш, скъпа?

Тя се закова като ударена от гръм, озовала се лице срещу лице с човек с обръснат череп и широки квадратни рамене, очертал се в рамката на вратата.

И когато той пристъпи към нея с широка усмивка, разбра, че е загубена.

В мига, когато Масар се нахвърли върху Клер, Греди влезе в празното фоайе на клиниката Талко.

Той поднесе полицейската си карта под носа на телефонистката и нагло попита:

— Стаята на г-жа Масиак?

Госпожицата, определено по-безинтересна от колежката си през деня, започна да трака уплашено по клавиатурата.

— Аз... въ... 318, но часът за посещение отмина и не знам дали...

— Не съм дошъл на посещение. Кой етаж? Третият?

Тя продължи да се помайва, но парещият поглед на полицаия й вдъхна благоразумие:

— Въ... там е, да, но наистина не знам дали...

— Кое е това отделение?

— Нарича... наричаме го етажът за почивка.

— Благодаря.

Като го видя да се насочва към асансьорите, се почуди дали да предупреди охраната... В крайна сметка реши, че ако си чете нейното *Воаси*, определено ще си спести някои проблеми.

Ан-Сесил Масиак наистина беше в 318-а. Или по-скоро, в стаята лежеше нещо, което е било Ан-Сесил Масиак в миналото. Греди се приближи до проснатото в леглото мъртвешко тяло: изглеждаше заспала, но май усети присъствието му и едва-едва отвори очи.

— За инжекцията ли идвате? — попита с колеблив гласец, който нямаше нищо общо с нахакания тон от първата им среща.

— Не — тихо изрече той, сякаш тихият говор ще пощади слабостта й. — Аз съм инспектор Греди. Спомняте ли си за мене? Водя разследването за убийството на дъщеричката ви.

— Ох...

Тя въздъхна безсилно и очите й се премрежиха. По страната й се спусна една сълза, само една.

— Мари-Со... какво сториха на момиченцето ми...

После затвори клепки и сякаш започна да задрямва. Греди коленичи и стисна ръката ѝ.

— Знаете ли кой ѝ... стори това? Госпожо Масиак? Кой? А на вас какво ви правят?

Тя отвори бавно очи и ѝ трябваха няколко секунди, за да открие с поглед мъжа до главата си.

— Това е, защото исках да напуснем Водерията. Те ме... мисля, че ме дрогират. Правя всичко, каквото искат, само и само да не ми отнемат и момчето.

И тихо се разплака. Алекс ѝ каза успокоително:

— Никой няма да стори нищо на малкото ви момче, госпожо. Аз се заемам с това. Само ми кажете какво знаете. Това е единственият начин да сте сигурна, че момчето ви е в безопасност. Кажете ми всичко и аз ще се заема...

Той шепнеше почти в ухото ѝ, като на дете.

— Мислите ли? — попита тя с една идея по-бодър глас.

Той стисна ръката ѝ вместо отговор.

Ан-Сесил Масиак остави ръката си, дълга и слаба, в топлата длан на инспектора през цялото време, докато разказваше с усилие всичко, каквото знае...

Разкритието порази Фредерик с такава сила, че го зашемети: Мадлейн Талко лъжеше.

Нима и Перл?

— Как си? — попита младото момиче, седнало по турски в леглото с уста, пълна с хамбургер.

В момента обядваха и гледаха епизода от *Малка къща в прерията*, когато Керълайн Инголс току-що беше обяснила на Лора, че семейството е най-свещеното нещо на света, и че дори ако баща ѝ ей сега е постъпил несправедливо, той е добър човек и Лора трябва да му прости.

Всичко това беше ужасно блудкаво, макар и казано с неоспорима искреност, както би се произнесла по въпроса майка му.

— Хей! Добре ли си? — повтори Перл.

Не, не съм добре. Дори никак не съм добре. И сега мисля, че знам какво ме мъчи.

Не познавам баща си, тъй че да допуснем, че е решил да сложи кръст на цялото богатство и цялата власт на семейството си. ОК, да допуснем. Но познавам майка си... В този миг може би ме нервира и ядосва, понякога си мисля, че я мразя, но всъщност я познавам. Следователно: първо, като едно порядъчно момиче, тя не е способна да поиска от някого да скъса напълно със семейството си; второ, изобщо не е толкова загубена, че да се откаже от евентуалната позиция на съпруга си.

Следователно има нещо друго. Да, непременно се е случило нещо твърде сериозно, за да скъса баща ми със своето семейство и дори да смени и името си!

И после как да си обясня, че майка ми се връща и настанява в града на прекрасното поругано семейство? И защо моята ба... Мадлейн Талко замеси така майка ми?

— Няма ли да ми отговориш? Какво става?

Той се надигна като лунатик.

— Хей, къде отиваш?

Той отиде до телефона и вдигна слушалката.

— Все така няма сигнал — обяви занесено.

Перл се изправи гъвкаво и красиво, като се чудеше каква ли муха го е ухапала?

— Добре де. Какво толкова?... Чудо голямо, утре ще го оправят.

— Хубаво. Тогава трябва да вървя у Талко.

Гласът му изведнъж стана твърд.

— Какво?

— Трябва-да-вървя-у-Талко! — повтори той, като подчертаваше думите.

Перл пребледня, но той не забеляза нищо.

— Ама защо? Какво ти стана?

— Тя ме излъга.

— Кой?

— Госпожа Талко. Мисля, че ме излъга и ще ѝ поискам обяснение.

— Добре, слушай, въ... Успокой се. Не знам защо мислиш така, но можеш да почакаш до утре, нали? Ще поговорим и...

— Не! Слушай, Перл, не те карам да ме придружаваш, но става дума за майка ми, баща ми, семейството ми и... И искам да разбера

какво всъщност крият от мене, окей?

Тя го изгледа бясна. Положението ставаше сериозно. Все пак, с малко късмет, може би като видят кои са, няма да им отворят решетестата врата!

— Хубаво, идвам с тебе. Но наистина не знам защо. В това ужасно време най-малко един час ще пътуваме в студ и в мъгла!

Той се усмихна, прегърна я и я целуна нежно по челото.

— Обичам те — рече просто и се възхити на изяществото на тялото, което държи в ръцете си.

Сега, Клер, вече знам... Знам, че нямаш нищо общо. Знам дори, че ти не знаеш. Знам, че... ще те обикна.

Греди караше към Двора на парка въпреки мъглата и липсата на видимост. Беше спешно.

Но как, как можах да се оставя да ме подхлъзнат така? Като някой хлапак... Нищо не можах да направя, божичко!

Имаше чувството, че едва сега се свестява от дълъг унес, сякаш и духът му до този миг също е бил пленник на постоянната мъгла. Но сега вече е ясно.

Освен ако не е твърде късно!

Той намали, като навлезе в Двора на парка. Като стигна до къщата, вдигна очи: прозорците бяха все така отчайващо тъмни. Не се беше върнала; нямаше никаква промяна. Нищо..., освен *колата на Масар!*

Изчезнала е. Масар не е вече на поста си! Сърцето му прескочи. Или са го извикали за нещо спешно, което е съмнително... или Клер наистина се е върнала и е излязла пак, или е отвлечена?

Какво чакаш повече?

Престана да разсъждава. Натисна до долу педала на газта и се устреми към единственото място, където още от самото начало ставаше всичко.

Когато отвори очи, Клер се почувства напълно обърквана. Къде се намира? Какво всъщност стана? Паметта ѝ се върна заедно с ужасно главоболие: плешивецът ѝ препречва вратата, а отзад е типът, чиито огромни лапи лягат върху тялото ѝ, лепват памук на лицето ѝ, упойващата миризма... причерняването. Сигурно са я упоили с хлороформ или етер.

На рязката светлина на една крушка, висяща от тавана, огледа наоколо: килия без прозорец, голи каменни стени, под от утъпкана земя, умивалник и в краката ѝ — покривката, в която сигурно са я видели. Тя я придърпа и се наметна с нея; беше студено.

Заля я вълна на отчаяние. Няма никаква представа нито какво ще правят с нея, нито по каква причина се намира тук, но дълбоко в съзнанието си не носи ли предчувствие, че рано или късно трябва да се случи подобно нещо? Не един, а хиляда признака говореха за опасностите, на които е изложена: физиономията на Антоанет Андреми на прозорчето на мерцедеса, преди няколко дни бебето върху изтривалката пред дома ѝ, подозренията ѝ, че е предмет на нечие внимание... Но тя не пожела да ги види.

Както обикновено, нали? Много те бива за това: да не искаш да видиш нещо. Много по-лесно е, както с Андреми. Не, той не е странен... нито пък предизвиква тревога. Просто е смутена от ареста, от събитията. Толкоз.

Същото беше и с Крестиян. Нещата се развиваха чудесно, нали? Няколко минути преди драмата би се заклела в това. А тъжните погледи, въздишките, угриженото му лице... Сигурно са плод на въображението ти, нали? Както винаги... Трябва да вървиш напред и никакви въпроси!

Дори ако при пристигането резултатът е катастрофален.

Тя се опита да избяга от гласовете в главата си и се вслуша напрегнато: дали се чува нещо наоколо? Изправи се, отиде до вратата от старо обковано дърво. Дочу смътно бръмчене, глъчка от много гласове, като речитатив от нечленоразделно песнопение. Дори в един

миг ѝ се стори, че долавя детски плач, но после той изчезна. Пулсиращото главоболие сякаш с удоволствие ѝ пречеше да се концентрира: всеки път, когато уловеше някакъв звук, сякаш нож я пробожда в един нерв точно зад очите.

Шумът на ключ в ключалката я накара да подскочи.

Вратата се отвори. В килията влезе Мадлейн Талко, последвана от тип, облечен като наемник с черен пуловер и панталон от маскировъчен плат.

— Това е — рече тя с мъжкия си глас. — Оставете ни сами.

Човекът сложи на земята стола, който носеше със себе си, излезе и вратата се затвори след него.

Клер се изправи, като остави покривката да се смъкне в краката ѝ.

— Седнете, скъпа — покани я Мадлейн Талко.

Клер я изгледа недоверчиво как сяда неловко на стола. Беше облякла черен траурен костюм, само с някакъв странен символ, извезан над едната гърда, нещо като сложно преплетен хералдичен знак.

Мадлейн Талко ѝ отправи широка усмивка:

— Разказаха ми за подвизите ви — започна тя. — Изненадвате ме. Очаквах да ви заваря разплакана и молеща за милост на пода на тази килия, а ви намирам бодра, с изписано недоверие на хубавата ви муцунка, което би усилило възхищението ми при други обстоятелства. Но то ме учудва само наполовина — рече тя сякаш на себе си. — Винаги съм знаела, че Кристиян ще си избере умна жена.

Дочула името на мъжа си, Клер подскочи.

— Но коя сте вие по дяволите? — изсъска тя яростно.

Мадлейн я изгледа с лека иронична усмивка.

— Е, добре, във вашия случай мисля, че съм тази, с която идва нещастieto.

Двете жени се изгледаха продължително една друга.

— Но ще седнете ли най-сетне или не? — внезапно изфуча Мадлейн Талко. — Хайде, настанявайте се, имам да ви разкажа нещо... Дължа ви го, все пак.

... Студ... Болка... Лай... Студ.

Тежко. Главата тежи.

— Спи ми се, мамо. Искам да спя. Остави ме да спя...

... Мъгла... навсякъде мъгла... И, боже мой, замръзнал съм; а защо не мога изобщо да се поместя? Но какво ми става?...

— Мамка му!

Боб се стресна от собствения си глас. Само преди секунда си мислеше, че е шестгодишен. Строполил се е на леда на хоккейния мач и лежи вече много минути в мъглата. И точно в тоя миг чувства жесток студ и влага, а главата му е като топка от метал. Точно така: голяма метална топка, която не му позволява да види нищо.

Но той не е на хокеен мач. Той е двайсет и деветгодишен и гласът му е мъжки — доказва го, като произнесе — макар и доста колебливо — „мамка му“. И не е денем, вече не. В момента е черна нощ.

С череп, стегнат в менгеме, той се опита да разбере къде се намира и какво се е случило. Първото нещо, което различи, беше една грамадна бяла гърда.

Възглавницата. Това е въздушната възглавница в колата! Господи, катастрофирал съм!

Той обърна глава, за да се измъкне иззад голямата надута топка от платно, но усети рязка болка в главата. Опита се да помръдне, но някакъв шиш го прободде в рамото.

Пострадал от множество контузии. Нали така се казваше?

Да. Ако са само контузии.

Той видя краката си върху седалката на шофьора и разбра, че главата му лежи върху седалката отдясно. Сигурно колата се е преобърнала; надути бяха и двете въздушни възглавници, с което са му попречили да разбие с глава предното стъкло.

Но какво е станало?

Спомня си за малкия Тома, за бягството си от имението на Талко, за затварящите се крила на железната врата, за мобилния телефон, после... после нищо. Досега се: временната амнезия може да го лиши

от спомен за минутите преди катастрофата. Спомените могат да се възстановят и постепенно, и едновременно. Никога не се знае при *мозъчно сътресение*.

Както си лежи върху седалката, видя почти черна съсирена локвичка, голямо тъмно леке върху сивата тапицерия. Кръвта вече бе засъхнала.

Кървил съм. И не е отпреди десет минути. Каква ли съм я свършил? Колко ли време съм бил в безсъзнание?

Дочу далечен лай на кучета.

Потеря? Хайка?

Опасността прогони съня, който натежаваше на клепачите му при всеки опит на волята да го накара да се надигне. Той събра смелост, опря се на ръце, забрави за забития шиш в гърба — (*Или поне възпалено сухожилие... се надявам*) — и внимателно се изправи в седнало положение. За секунда пред очите му всичко се разпадна като картината на развален телевизор. После декорът се върна на място и той можа да констатира пораженията: цялата предна част на мерцедеса беше сплескана и усукана около дънера на дърво, чернеещо се в нощта и огромно като секвоя. Намираше се върху стръмен склон, в нещо като тъмна гора. Сигурно е загубил контрол върху колата, излязъл е с пълна скорост от пътя и се е спуснал по склона, преди да се приземи тук.

Далечният кучешки лай постепенно се приближаваше. Във врявата на хайката Боб започна да долавя и човешки гласове.

Безкрайно предпазливо провери дали може да движи крайниците си. Облекчен, констатира, че с изключение на болезненото дясно рамо и окървавеното му, но читаво лице — както се увери след един измъчен поглед в огледалото за обратно виждане — изглежда няма други сериозни рани.

Реши да излезе: голям храст пречеше на вратата да се отвори достатъчно и той я натисна. Тогава осъзна колко безсилни са мускулите му; функционираха забавено, както след прекалено дълъг и дълбок сън.

Но кучетата идат, старче.

Налагаше се да действа бързо.

Изблъска отново вратата със стиснати зъби заради острата болка в рамото и се измъкна от колата. Усещането за земя под краката беше

успокояващо, но почувства как мускулите му поддават. Пусна вратата на колата и успя да се задържи изправен.

Вдигна глава: шумовете идеха отдясно и малко отдолу. Следователно трябва да се изкатери нагоре към пътя.

— ... кучета... търси... дръж...

За първи път долови цели думи: тези типове бяха дяволски близо, факт!

Започна да се изкачва, подпомаган от лунната светлина, когато металните ѝ отблясъци успяваха да проникнат между дърветата. Помагаше си с лявата ръка, като се подпираше на клон, намерен край пътя, катерейки се по една землена могила... Да би имал достатъчно сила, щеше да драсне на четири крака, което би било много по-лесно предвид стръмнината на склона. Забеляза, че мъглата не е твърде гъста: следователно се намира по-близо до Ла Талкотиер, отколкото до града.

Така изтекоха около пет минути. Шумът от нощната хайка, пъхтенето, шибациите го по лицето клони и вейки от храсталаците, изкачването, ставащо все по-трудно, студът, вледеняващ оголеното му чело...

После дочу: ХВАНАХМЕ ГО! ЕТО ГО!

Това му даде криле. Забрави за тялото си, за изтощението, за болки и мъки... Събуди се инстинктът му за оцеляване и се затича автоматично с едничката мисъл: да им избяга. Сега сякаш всичко му помагаше да постигне целта си.

— КЪДЕ Е? КЪДЕ Е ТОЯ КОПЕЛДАК?

Тичай, божичко, тичай!

Най-сетне забеляза пътя. Минава само на петдесетина метра над него; долу кучетата се разляяха.

— ЕЙ ТАМ НЯКОЙ СЕ ИЗКАЧВА НАГОРЕ! ЕЙ ТАМ! МЪРДА!

— ПУСНИ КУЧЕТАТА, БЕ СКАПАНЯК! ПУСНИ КУЧЕТАТА!

Долу зад гърба му шумата се разшумоля яростно; той се обърна и видя как лъчите на мощни фенерчета шарят по дървета и храсталаци. Преодоля последните метри на четири крака като животно и най-сетне се изправи пред прекрасния асфалтиран, вдъхващ спокойствие път, простиращ се вляво и вдясно до безкрая. Прекрачи металната релса и се помоли в тоя момент да се появи някоя кола.

Бели светлини предвариха с няколко секунди бръмченето на мотор, после два мощни фара пронизаха нощния мрак на стотина метра от него. Боб се втурна на средата на пътя и заподскача, като размахваше широко ръце.

И изведнъж си помисли: „ами ако са от «ония» типове?“.

Заля го вълна от страх, но вече нямаше време. Сякаш изскочили от тунел, двете огнени очи се устремиха право към него и той се почувства като заслепен от фаровете заек в мига преди да бъде прегазен. Неясен образ на кошута мина пред очите му, но не се спря.

„При всички случаи е твърде късно“ — помисли си. От това разстояние шофьорът вече ме е видял.

Диаметърът на фаровете се увеличаваше равномерно и неумолимо.

Сега печелиш играта или губиш всичко.

Клер седна и впи очи в тези на Мадлейн Талко, вцепенена от спокойната решителност и насмешливия ѝ тон. Подпря се на стената и се приготви да слуша така, както малкото момиченце поглъща приказките на баба.

— Тази история започва много отдавна...

Клер поклати глава с въздишка:

— XV век, Арас, Водерията.

Мадлейн Талко я изгледа с възхищение:

— Явно от вас получавам само изненади! О, колко съм глупава! Научили сте го от тефтерчето! Бъдете спокойна: оттук нататък Фабиен Елбек не може да ви помогне с нищо.

Клер се направи, че не е разбрала. Не искаше да ѝ доставя удоволствието да види лице, изкривено от ужас.

— И така, Арас, XV век — подхвана вещицата. — За нас нещата започват истински именно през 1460-а. Трябвало е да се спаси цял един род: Тоно. Впрочем, мои прадеди, както сте разбрали, може би...

Клер почти очакваше тя да завърши думите си с „милото ми момиченце“, но — *слава богу!* — не го стори.

— Гийом Тоно, знаете, не бил нищо особено. Обикновен бакърджия, също като баща си, а жена му — перачка. Нищо не представлявали тези хора. И въпреки това, били обвинени в магьосничество. Как, защо?... Не се знае точно. Всичко става толкова бързо: оклеветяване, *приятели*... Било такава лудост, както с евреите през войната, прибави тя с носталгична усмивка.

Дори не се знае дали тези хора — семейство Тоно, искам да кажа — били наистина последователи на черната магия или Гийом е открил Големите тайнства след това. Както и да е, успели да ги предупредят навреме и те избягали заедно с десетина други хора. Избягали... дотук. До Лавил-Сен-Жур. Това не било дори и село, а местност. Да, именно тук Гийом решава да се засели, сред местността, която не му се нрави и е толкова враждебна, че би обезкуражила *онези* да дойдат да го преследват чак дотук — всички *онези* фанатици с черни раса! И тъкмо

тук той се е захванал насериозно със Сатаната. Странно, нали? Отдал е на всички тези люде, оковани и преследвани, на лицата, ревящи в пламъците, най-висока почит.

Според легендата между малкото жители в района имало една старица, отдала се с най-голяма вещина на магията. Именно на нея било поръчано да направи... първите стъпки. Но всъщност, всичко това го слагам в условно наклонение, защото от моя страна винаги съм смятала, че преди да пристигне, Гийом е знаел вече доста неща.

Както и да е, в Лавил или още по-рано в Арас, той бил посветен... Останалото, което наричаме Големите тайни, го получава направо от самия Принц.

Тя се наведе към наметнатата с покривка Клер, която я поглъщаше с очи.

— Бил е, знаете, избраник.

Младата жена не направи никакъв коментар, но усети, че недоверието ѝ проличава, въпреки маската на безразличие.

— Не ми вярвате, нали? — внезапно я попита вещицата с прегракнал глас.

— Не. Мога да допусна, че ваш прадядо се е наричал Гийом Тоно, че се е отдал на... хм... магьосничество, щом смятате така. И че е избягал от Арас и се е заселил тук — бога ми, защо не? Но че е бил избраник... Съжалявам. Малко по-трудно е да се повярва.

Мадлейн Талко я погледна втренчено.

— Вярвате ли в Бог, скъпа?

Клер премълча.

— Е, добре! Вярвате ли или не?

— Да — накрая отвърна с нежелание младата жена. — Не съм дълбоко вярваща, но все пак вярвам.

— Добре. В такъв случай трябва да вярвате и в стигмите, нали? Да вярвате и в явлението на улицицата в Ласко — в ей такива неща? При вас те не липсват, нали? Искам да кажа разните появи, чудеса и прочее атрибути... В такъв случай, ако прасетата и свинките са избрани най-акуратно от големия шопар най-горе, **ЗАЩО ПРИНЦЪТ САТАНА ДА НЕ СТОРИ СЪЩОТО И ДА НЕ КОМПЛЕКТУВА ИЗБРАНИЦИТЕ СИ, КОИТО ИЗПЪЛВАТ НЕГОВИТЕ ЛЕГИОНИ?**

Клер не отговори, втрещена от спектакъла. Само за няколко секунди любезната, възпитана, общителна Мадлейн Талко можеше да

се превърне в разпенено от ярост чудовище с почти нечовешко лице. „Откъде тая омраза, помисли си тя. И защо такава омраза?“

— Той е човек, достоен за възхищение — изведнъж продължи най-спокойно Мадлейн. — Очевидно не можете да го осъзнаете, защото ви липсват доста знания за това. Но той, например, е написал най-големия трактат по магия, създаван някога. Произведение, което се търси от всички демонолози по света. На вас мога спокойно да ви кажа: тя е тук... Магьосническата книга, имам предвид.

Магьосници, Водерия, книга със заклинания, демонолози... На Клер почти ѝ се зави свят — от всички тези думи от едно друго време, пристигнали при нея в спокойния ѝ парижки кабинет, за да я доведат до тази килия, изолирана като тъмница за осъдени до живот!

— Но най-вече — продължаваше дъртата луда, отдалечена на сто километра от мислите на жената в краката си — най-вече Гийом слага начало на най-хубавата династия магьосници в световната история!

Тя изплю въпросната „истина“ с горделиво ръмжене, наситено със слюнка.

Сетне стана от столчето, сякаш следващите думи не могат да бъдат произнесени в седнало положение.

— Ние управляваме изцяло този град в продължение на повече от четири столетия, чувате ли, Клер? Четири века! О, няма да ви кажа, че е било безпрепятствено, разбира се. Става дума за Талко — името било променено през Революцията като имената на всички династии. Имали сме времена на упадък — а именно през XVIII и през XIX век. Знаете ли, магьосничеството винаги се събужда през тъмните времена на историята... Така че понякога ни се е налагало да отстъпим пред световните реалности.

Но дори когато знамето ни е спуснато наполовина в знак на бедствие — продължи замислено тя — винаги запазваме пионки върху шахматната дъска на властта. Наполеон е идвал често тук. А и други...

Замълча. Очите ѝ се замъглиха от спомени, които никога не ѝ бяха принадлежали, и които, може би, не бяха и съществували. Знае ли човек?

— С една дума — внезапно рече тя, като впери отново очи в Клер — бих могла да ви разкажа хиляда анекдота за влиянието на Ла Талкотиер, но... (тя погледна часовника си), страх ме е, че няма да имаме време.

И седна отново на стола.

— Да се върнем към онова, което ни интересува. Баща ми Луи Талко поема отново нещата в ръцете си. Била е достатъчна една война — първата — за да седнем отново в седлата, да съберем привърженици сред измамените от властта — а именно онези, които не са понасяли диктатурата на Клемансо — и... О! Пак се увличам!

Добре! Разберете това, Клер: Версайският договор, голямата криза през 1929-а в Съединените щати, после във Франция през 1933-а, надигането на нацизма... Целият този период е благодатен за Ла Талкотиер. По света са създадени многобройни звена, включително в Америка и в Германия. О, ние не ги ръководехме пряко. Но те се позовават на нас и това е най-важното. Защото знаехме, че рано или късно ще поемем контрол над тях и ще разширяваме безспир нашите зони на влияние. Защото, скъпа моя, откровено казано, едва ли можете да си представите по-знаменит за нас период от този варварски ХХ век. О, да, и съвременността си има добри страни! Без свършеното от историята никога не бихме могли да намерим мястото си и да помогнем за триумфа на Принца!

Започна да диша развълнувано — несъмнено от екзалтираните си приказки. Клер се възползва.

— И това място, какво е то?

Мадлейн премести халюциниращия си поглед върху нея.

— Мислех, че сте разбрали вече! Ла Талкотиер е за легионите това, което е Ватикана или Мека за прасетата. Съвсем просто е.

Тази жена е луда — помисли си Клер. — Дори повече от луда; мегаломанията ѝ се вихри, а душата ѝ сигурно е подложена на големи мъки — душата на човешко същество с претенции за божественост.

— Но защо? — попита изведнъж Клер. — Защо е всичко това? Господи, нима баща ви е създал, за да ви докара до...

— **ОСТАВЕТЕ БАЩА МИ НА МИРА! НЯМАТЕ ПРЕДСТАВА ЗА КАКВО ГОВОРИТЕ!**

Настана тишина. Приглушена глъчка от различни гласове проникна през старата дървена врата. Накрая Мадлейн се поуспокои:

— Питате защо ли? Ами това, скъпа, е очевидно! Вие защо сте вярваща? Защо Папата прави онова, с което се занимава? Нали се надява да настане царството на мир, любов и щастливи деца? Е, добре, Клер — аз се боря да дойде царството на хаоса, похотта и омразата!

Самата аз служа на собствената си власт: изнудвам, убивам, шантажирам! Защото аз съм Властта! Аз съм Силата! И ако не подозирате дори за миг докъде се простира властта, която дава мракът, знайте: аз съм вътре в онази част от вас, която надделя! Аз бях вътре във вас — когато се борехте да издигнете кантората си до върха, до степен да изгубите способността си да произнесете присъда над престъпник като онова... като оная мокрица Андреми. Аз бях вътре във вас — когато жертвахте сина си заради кариерата си! Аз съм вътре в душата ви и в душите на всички останали!

Клер замръзна.

— Но как?... Какво общо има Фредерик с всичко това? (Тя стана и остави покривката да се смъкне в краката ѝ.) Вие не сте нито в моята, нито в нечия друга душа. Вие сте никоя! Просто главатар на групичка ненормалници, които си въобразяват, че ще съживят ритуали от някаква друга епоха! И освен това, ако сте толкова всесилна и велика, нещастна стара и безумна жено, защо не ме... омагьосате, не ми направите заклинание или някакъв друг номер, за да постигнете целта си? Защо не се сдобиеете с огромно, с колосално богатство, с армия, с флота? Защо...

— Разочаровате ме, скъпа — прекъсна я безапелационно Мадлейн. — Ще отмина оскърбленията ви, но искрено казано, мисля, че от страх ви се е размътил умът. Глупаво е, нали — щом чуете името на Фредерик и губите веднага представа какво става около вас. Седнете, моля!

— Не, така ми е по-добре и...

— СЕДНЕТЕ!

Клер вдигна рамене и се подчини, не толкова от страх от фурията, колкото, защото искаше да чуе и разбере всичко и особено връзката между Кристиян, Фредерик, Андреми... И всъщност целия си живот.

— Значи, защо не ви омагьосам, така ли? Това ли е всичко, което ви хрумна да ме карате да правя? Карате ли папата да върши чудесата си? Вярвате ли, че ще излекува прасетата, като ги погали по главичката или нещо от тоя род? Според мене, смесвате истинското магьосничество с митологията. Да знаете, че на магьосниците се приписват много повече способности, отколкото всъщност имат. Те не са способни на нещо повече от най-способния верующ. Освен

понякога, когато, Избрани сред избраниците, те могат — както и някои сред прасетата — да творят чудеса.

Но борбата се води с голи ръце. Между нас и прасетата. Колкото до парите... Имам напълно достатъчно за това, което реша да сторя с тях. Моята власт е окултна и не мога да си позволя да показвам, че съм прекалено богата. Във всеки случай, не съм сектата на Мун. Целта ми не са парите. Моята цел е Злото и нищо дру...

Прекъсна я чуване по вратата.

— Да? Какво има? — попита нервно тя, като се завъртя на стола.

— Намерили са колата — отговори приглушено зад вратата мъжки глас.

Лицето на Мадлейн светна.

— Добре. Къде го оставихте оня нещастник?

— Тъ... намерили са колата, Майко, но тя била празна.

Алекс караше от петнайсетина минути, когато на разклона на националното и областно шосе, водещо към Ла Талкотиер, изникна полицейска блокада с разноцветни светлини. Отдалече впечатлението беше силно: примигващите светлини в мъглата — оранжеви, червени и сини отблясъци, образуващи разноцветна дъга в нощта и напомнящи повече за летящите чинии в *Среци от друг свят*, отколкото за служебни коли.

Като се приближи, той видя веднага обикновената картина: големи флуоресциращи заграждения, фургони... Бяха започнали голямата игра.

На бариерата забави, после спря след настоятелния жест на един жандармерист. Беше единственият катаджия. Пътят беше пуст.

Алекс свали стъклото:

— Още ли не са арестували оня гаден хлапак? — рече на жандармериста, като показва удостоверението си. Онзи се приближи с подозрителен поглед. Лицето му светна, като видя полицейската карта.

— О, няма да стигне далече! — отвърна военният. — Претърсват всяко ъгълче. — По-лошо, включиха се и хора от охраната на Талко. Те не се шегуват, вярвайте ми!... (Отдръпна се от колата със заинтригуван поглед, после се надвеси над прозорчето, за да надзърне в купето.) Вие къде отивате? Колата ви не е от онези без отличителните белези.

Алекс беше сметнал, че служебната му кола прекалено се набива на очи. Затова взе собствената си и му се беше наложило да се отбие до вкъщи, преди да потегли на път.

— Точно там отивам — в Ла Талкотиер. Ще се опитам да помогна, ако разбирате какво искам да кажа, и тъй като това не е официално...

Алекс намигна на жандармериста. Той му отвърна с разбираща усмивка.

— Да, да, тогава късмет, старче!

Той върна картата на Алекс и отдаде чест. Бариерата се вдигна.

Алекс подмина спокойната малка група и видя с облекчение в огледалцето как светлините се отдалечават, после изчезват. Беше се уплашил да не са съобщили името му, но явно го смятаха вън от играта.

Тъй както никога няма да се разбере дали изникналата от нищото кошута е наистина зловредно дело на Мадлейн Талко, така не е ясно и дали фигурата, която внезапно се разшава срещу фаровете на колата му, е пръст на Съдбата или само щастливо стечение на обстоятелствата. Във всеки случай, Алекс я забеляза само минути след като отмина бариерата: бледо и неясно лице, френетично подскачащо тяло, едва забележимо в мъглата, кошмарна сцена. Той намали малко и се приближи предпазливо до човека. За миг го обхвана съмнение: този наистина ли е ранен или носи маска? Изглежда истеричен и...

Господи, това не е ли Мартен?

Той натисна газта, за да измине последните метри: това наистина беше Боб, ранен в главата и очевидно много бързащ. Греди спря енергично и освободи ключалката на вратата. Боб се втурна, за миг зяпна от изненада, като позна Алекс, после изрева:

— Карай, карай бърже!

Греди не го изчака да повтори и потегли със свирене на гумите. Пет секунди по-късно обяснението се появи в огледалото за обратно виждане: на шосето изскочиха кучета, а подир тях — светлини от електрически фенерчета. Той натисна газта.

— Виж на задната седалка — рече Алекс, като прецени, че е извън досега на евентуални изстрели — трябва да има вода и хартиени салфетки. Направи се пак красив. Изглеждаш като току-що заловен да прелюбодестваш със съпругата на снежния човек.

Боб въздъхна.

— Не си далече от истината. Уффф... Пълно гроги съм.

— Какво стана?

— Имах проблем в Ла Талкотиер — рече Боб, докато бършеше лице с влажната салфетка. — Знаеш ли, че са хванали едно момче и...

— Знам. Търсят те навсякъде. В момента ти приписват убийствата. Някой те бил видял в супермаркета.

— По дяволите! Наистина бях аз.

Алекс го погледна въпросително.

— Това беше тестът, за който ти казах сутринта. Принудиха ме да участвам в отвличането на хлапето. И тогава изведнъж се паникьосах. Рекох си, че веднага трябва да открия нещо компрометиращо... И тогава ме изловиха. Успях все пак да избягам с една от техните коли, но... Какво стана после, така и не разбрах. Катастрофирал съм, това е ясно, но как?... Никаква идея.

— Значи момчето е все още горе?

— Там беше... Всъщност колко е часът? (Той погледна цифровия часовник.) Двайсет и един и половина! Сигурен ли си, че този е точен?

— Сигурен съм.

Боб едва го сдържаше на едно място.

— Носиш ли си мобилния? — изведнъж попита той Алекс.

— Не става за нищо. Всичко са неутрализирали: и телекомите, и частните оператори. В момента сме отрязани от света.

В натезалата глава на Боб проблесна искра: случило се беше нещо... свързано с мобилния. Но какво? Дали не е предизвикало катастрофата?

— Какво се чудиш? — попита Греди.

— Не мога да си спомня нещо важно. Имаме специален код. Когато го набереш, получаваш телефонна връзка с дежурния номер, после с най-близкия агент или с антената на ЦРУ в посолството, ако сме в страна, където ААС не присъства.

— И?...

— И просто се питам дали съм успял да им позвъня преди катастрофата или не. Знам, че с телефона стана нещо, но дали ги набрах, дали успях да се чуя с някого... Нищо не вдявам!

— Какво трябва да стане, ако си се свързал с тях?

— Ако съм успял да им разкажа всичко, трябва да алармират френските власти. И може би в момента молят за заповед за обиск или някакъв друг легален трик, за да могат да се намесят. Не знам колко време ще им трябва... Но всичко това е само в случай че наистина съм говорил с някого.

Той пребърка джобовете си, после сподави една ругатня.

— Явно съм го загубил тоя проклет мобилен телефон!

Изведнъж от дясната страна на пътя се появи стена — истинско сиво укрепление с височина десетина метра.

— А! — възкликна Боб. — В Ла Талкотиер ли отиваме? Няма ли да слезем в града да искаме помощ?

— Там долу никой няма да ти помогне, момчето ми... На разклона на националния са поставили полицейски бараж^[1], достоен за залавяне на обществения враг номер едно убиеца, наоколо шарят десетки агенти... А тук има едно дете, което трябва да спасим на всяка цена... (Той замълча.) И освен това мисля, че вътре е жената, която обичам.

Боб се обърна към него, за да получи обяснения. После си помисли, че може би моментът не е подходящ за споделяне на лични тайни.

— И как смяташ да влезеш в крепостта? — попита той.

— Най-вероятно ще направя същото, каквото правя от началото на вечерта: ще импровизирам.

Нямаше какво повече да си кажат. И когато на стотина метра от тях се появиха решетките на Ла Талкотиер, Боб стисна зъби.

[1] Бараж — преграда, стена (фр.). ↑

Клер чу как Мадлейн Талко и човекът с тренировъчна униформа си говорят тихо зад вратата, но думите им бяха неразбираеми. Явно обсъждаха въпроса с фамозната кола и изчезналия шофьор.

След няколко минути собственичката на Ла Талкотиер се завърна с недоволна и строга физиономия. Спря се сред килията със смръщени вежди и съсредоточен поглед, сякаш изведнъж ѝ беше хрумнало нещо важно. Почеса се по брадичката, без да обръща ни най-малко внимание на Клер.

— Няма ли най-сетне да ми обясните какво точно правя тук? — изведнъж избухна младата жена. — Нищо от това, което ми разказахте, не ме засяга и нищо не обяснява защо ме... отвлякохте! Пълен сюрреализъм!

Мадлейн я погледна с физиономия, на която беше изписано: „Вие пък що щете наистина тук?“, но най-сетне изглежда се опомни.

— Първата част от моя разказ наистина не ви засяга. Но с втората сте свързани пряко, повярвайте ми. (Тя пое дълбоко въздух.) Имах син. Той се казваше Кристиян.

Клер я гледаше стъписана.

— Кристиян Талко-Мине... Мине е името на баща му — прибави тя, като изсумтя презрително. — Мине с „h“^[1]... Като Ермен^[2]. Следите ли мисълта ми? Вие, мила моя, носите обърнато името на починалия ми съпруг!

Доволна от постигнатия ефект, Мадлейн седна на стола и погледна Клер, като се наслаждаваше на объркването ѝ и на нещастните ѝ усилия да го прикрие.

— Какво ви е казал Кристиян? Че няма нито баща, нито майка, нали? В случая с бащата — горкият човек беше вече на възраст, когато се роди детето — мога да кажа, че горе-долу е бил прав. Но майка му, Клер... съм аз.

Ох, Господи, това е някакъв кошмар. Кажете ми, че е кошмар и че ей сега ще се събудя в леглото ми в Париж!

— Е, да, това е истината. Според мене е доста комично, че като подигравателен жест по адрес на Властта, той не измисли нищо друго, освен да размести сричките. Дори трябва да признае, че Ермен звучи много по-добре от Мине.

Клер се изправи бавно, с отнесен, почти отсъстващ поглед. Опря гръб на студената стена.

— О! Виждам ви как затъвате! — продължи Мадлейн Талко. — Сега ще ви обясня всичко. (Изведнъж заговори с преподавателски тон.) Една от опорите на Водерията е, че властта се предава от поколение на поколение. Без прекъсване. Понякога се случват разклонения, когато първородният син умира преди по-малкия или пък е преценено, че не е достоен. Веднъж е имало дори отклонение по сребрена линия заради вътрешни разпри, но централният клон е възстановил контрола. В този случай била баба ми, която... Но сега да оставим това.

Моето знание го дължа на баща ми, който го е получил от майка си и т.н.

„Да, това е генетично предразположение“ — помисли си Клер. Като алкохолизма. И изведнъж я изду истеричен, луд смях — преди да се почуди дали Мадлейн Талко в мегаломанската си лудост не живее в изцяло измислен свят?

— Аз имах само едно дете.

— Кристиан.

— Да, Кристиан. Сигурно ви се вижда странно, че му дадохме това име, но... и аз обичам подигравателния жест с петте пръста. И после това е по-предразполагащо от Белиал или Астарот, нали?

Нещо като дрезгаво ръмжене изригна от гърлото ѝ. Вцепенената Клер изведнъж осъзна, че това всъщност е смях. Ръмженето завърши с всяваща ужас каскада, според Клер — пристъп на кашлица.

С овлажнели очи и несигурен глас Мадлейн продължи разказа си.

— Още отначало разбрах, че ще си имам проблеми. Нищо, нищо от това, което говорех, не влизаше в дебелия ми глава. Той беше... добър. Прекалено, непреодолимо добър. Истинска грешка... Според мене — такава голяма грешка на природата, каквато за вас би била да

родите нов Патрик Хенри или Чарлс Менсън. Най-сетне, представям си...

— О, напълно сте права! Просто не подозирате колко сте права! Този момък беше прекрасен. Той беше... той беше слънчево същество и излъчването му...

— МЪЛЧЕТЕ! — заповяда Мадлейн Талко и скочи от стола си.

— Не. Не, няма да млъкна. Кристиян беше слънчев човек и сега, като знам, че се е отрекъл от вас, че е имал смелостта да зачеркне всичко — още толкова млад, за да заживее неопетнен живот, започвам да му се възхищавам още повече.

Двете жени си размениха продължителни погледи. „Колко презрение има в очите на тая малка гъска“ — помисли си Мадлейн. Мразя любовта. Сляпа е силата, която дава тя!

Тя си седна и продължи с гробовен глас:

— Той си тръгна точно на осемнайсетия си рожден ден. Как го е сторил, не знам. Вероятно се е подготвял от месеци. Всичко беше организирано прекрасно: парите, личните документи, транспорта... Не е ли странно, че онова, на което го учех, му послужи само за едно: да ми избяга?

Тогава разбрах, че Водерията е загубена. Направихме множество жертвоприношения, но напразно.

— Все пак сте ни открили — обади се Клер, като почна да кръстосва килията в ритъма на логичните истини, разкриващи се в съзнанието ѝ. — В Мароко. И тъкмо затова той потърси смъртта. За да се отърве от съдбата си. За да се отърве от това ужасно семейство. За да се отърве не от *своите*, а от *вашите* демони.

Думите ѝ дойдоха без болка. Естествено. Клер ги усети като почти материални, толкова наситени бяха със съдържание и с истина. И изведнъж се сепна. *За да се отърве от вашите демони.* Заля я носталгична вълна: картини от щастието с Кристиян и тайните му страдания.

Мадлейн рече:

— Флоранс е могла, може би, да го отклони от смъртта.

Клер се обърна към нея. Гласът на „свекървата“ ѝ беше сломен. Очите ѝ бяха овлажнели. Може би си го обичала, помисли си тя. Като една нещастна луда старица, по твой си начин, но сигурно си го обичала.

— Да, Флоранс го видяла мигове преди смъртта му. Той е знаел, че сме там, защото в Рабат имаше много жертвоприношения. Много по-лесно беше да се намират прасета. И един ден Флоранс ви изчакала да излезете и отишла да поговори с него. Той, знаете, я обичаше много. Всъщност, никога не разбрах защо беше толкова привързан към братовчедка си.

Клер не схвана. Не разбираше нищо от сложното им родословие, а и това вече нямаше никакво значение.

— Той й казал: „Знаеш ли, Флоранс, преди два дни се опитах да се самоубия, но не успях. Жена ми не знае нищо. Но ако продължавате, ще го сторя“. И всъщност не е изчакал, Флоранс си тръгнала и докато успее да ни предупреди, той... преминал към действие. Винаги съм си мислела, че ако този ден беше останала с него, нещастиято нямаше да се случи.

Очите й се замъглиха. Дали наистина си мисли какво би се случило, ако Флоранс бе останала? — попита се Клер.

— Тогава разбрах, че ни остава една-единствена надежда да задържим Водерията в наши ръце — подхвана Мадлейн с по-уверен глас — Фредерик.

Този път Клер не можа да прикрие ужаса, вледенил сърцето й.

— Но какви ми ги приказвате? Напълно сте загубили ума си! Искате да намесите сина ми във всичко това! Във вашите престъпления... Във вашите ужасии! И цялата комедия е само за това?

Мадлейн вдигна към нея фанатичната си физиономия:

— Не разбирате! Нищо не разбирате! Без наследствена връзка Водерията е загубена! И без това Антоанет и гадният й син почти бяха успели да се наложат като водачи...

— Какво общо има аферата Андреми? — прекъсна я Клер.

— С изчезването на Кристиян бяхме отслабени чувствително. Представям си, че не можете да си го обясните, но... Да речем, че не споделяхме вече тайните на властта. А ако не споделяш тайните на властта, не си вече способен да повлияеш на решенията, които се вземат... горе. И изпадаш в опасно положение, защото нямаш вече същите протекции. Преди двацет години не бихме могли да се справим с подобно разследване, каквото се води в момента.

Пиер Андреми си въобрази, че е оглавил Водерията. Най-вече заради жертвоприношенията. Но се провали. Принцът, виждате ли,

изисква чиста плът. А Пиер, както знаете, не можеше да се въздържи да не я... омърси.

„Господи, рече си Клер. Без да знам, цели двайсет години живея под властта на шепа фанатични престъпници.“

Двайсет години! Двайсет години, откакто тези хора предопределят съдбата ми! Двайсет години, откакто тежат върху живота ми!

— Антоанет сигурно се е забавлявала от идеята тъкмо вие да защитавате сина й. Но се появява една мъчнотия: още отначало, искам да кажа откакто започнахте работа, настаних мои пионки в обкръжението ви. Повечето ваши асистенти са от Водерията, Клер. (Напълно смаяното лице на адвокатката не й убягна.) Естествено, винаги съм държала под око внука си. Дори нещо повече.

Ето как се породи идеята: щом разбрах, че имате намерение да напуснете Париж — употребихме всички средства — тайно, разбира се — за да се настаните тук.

В съзнанието на Клер изплуваха злощастни картини: тя на волана на колата си, а Брижит й предлага да спрат за обяд в този град... Дискретните намеци на нейния персонал, който й хвали несравнимите качества на живота в областта... Секретарят й Жан-Филип, който й предлага да се отбият в замък, където лично той бил на почивка; дори се бе погрижил за резервациите... И пак Брижит, която я свърза с Флоранс Нобле за къщата...

Почувства как й се замайва главата и впи поглед в очите на Мадлейн, за да не се провали заедно с всичко около нея.

— Сега си обяснявате, нали? Спомняте си вече. Ами да, Клер... От деня, когато срещнахте сина ми, аз бях неотклонно там, близо до вас, на някой съседен прозорец, за да наблюдавам и вас, и внука ми. Преди малко поискахте да ви направя магия. Признайте, че стореното досега е много по-значимо. Цели двайсет години ви манипулирам. По най-прост начин. Защото знаех, че рано или късно ще ми поднесете сина си на тепсия.

Клер се опита да превъзмогне ужаса, който избликна от истината, от действителност на живота й.

— Но какво искате от сина ми? Нима си въобразявате, че ей така ще тръгне подир вас! Нима си мислите, че подобен макиавелизъм може да се наследи... или усвои? Ако го бяхте възпитавали още от

раждането, може би, но за това би трябвало да убиете мене. Сега вече е твърде късно.

— Колко се лъжете само! Наивността ви, знаете, е трогателна. Добре, да започнем отначало: убийството ви не би послужило за нищо. Не би било лесно да получим Фредерик. Защото — това поне го знам добре — вратите на DDASS не се отварят. Без което... Много по-лесно е да се организират сабати, достойни за името си.

След секунда Клер улови намека: „достоеен за името си сабат“ вероятно означава „литургия“, по време на която се извършва жертвоприношение на дете.

— Тъй че, кои сме ние, за да поискаме да се грижим за Фредерик? Кристиян се отрече от нас и... И да правим от Фредерик пълен сирак не е решение. В замяна на това вие ми казвате, че подобен макиавелизъм — да използвам думите ви — не се научавал. И отново грешите. Аз не съм сектата Мун, не... но знам как да подчиня хората около мен. Не обичам да говоря за „промиване на мозъци“, защото в израза има нещо опорочено, но можете да ми повярвате: момчето е загубено, защото обича лудо онази малката, която полека-лека започна посвещението му и...

— Лъжете се! Напълно се лъжете! Може и да съм наивна, обаче вие не разбирате нищо от психология. Нима можете да изтриете възпитанието, моралните принципи, общовалидните стойности, чувството за справедливост, които съм му втъпявала години наред? Как можете да вярвате в подобна глупост? А какво ще кажете за реакцията му, когато научи истината за баща си?

Мадлейн се изправи срещу нея.

— Абсолютно нищо не разбирате! Той *знае* истината за баща си. *Моята* истина: че се е самоубил заради *вас*, защото вие сте го принудили да се откаже от семейството си. Знае, че никога не е имало произшествие! Знае, че сте го излъгали вие! Искате ли още? Аз разпознах Силата и Властта в очите му, когато научи кой е неговият род! Разведох го из Ла Талкоттиер и видях алчност в очите му: той иска властта, Клер. ИСКА ВЛАСТТА И ЩЕ Я ИМА! ЗАЩОТО Е ЗАГУБЕН: БАЩА МУ Е МЪРТЪВ, МАЙКА МУ ГО ПРЕДАДЕ, ПРИЯТЕЛКАТА ЩЕ МУ ПОКАЖЕ ПЪТЯ КЪМ ВЛАСТТА... ТОВА Е ПЪТЯТ НА НЕГОВОТО СЕМЕЙСТВО, НА НЕГОВАТА ПЛЪТ И КРЪВ!

Клер отстъпи назад, като боксьор, заплашен от нокаут. Спря се, едва когато гърбът ѝ срещна каменната стена. И се наслади на всяка нейна грапавина, цепнатина, неравност. Това беше нещо конкретно и реално.

Видели са се с Фредерик. Боже мой, очите ѝ затова са влажни, а видът — потресен.

— Но аз ще му кажа истината — тихо рече тя.

— Така ли? И как ще го сторите? — попита студено Мадлейн. — Тази вечер Фредерик е у Перл. И няма да ви види никога вече. Тази вечер, Клер, виновникът за смъртта на четирите деца ще бъде заловен и вероятно убит. Ще се окаже почитател на Андреди. Това е някакъв млад американски агент, който преди да бъде заловен е успял да ликвидира адвокатката на Андреди и тя ще бъде намерена в квартирата му ужасно обезобразена. Разбира се, Фредерик ще бъде силно потресен, но само след три седмици навършва осемнайсет години. Така че ще бъде свободен да избере пътя в живота си. А и вече си има семейство, което ще му помогне да се справи с изпитанията. Следите ли мисълта ми, Клер?

Да, следеше я. Прекрасно я следеше.

Тя погледна втренчено Мадлейн Талко и изведнъж всичко около нея плувна в червено. Яркочервено, живо, наситено. Погледна сбръчканата шия на старицата и си помисли: (толкова лесно мога да я удуша — ей сега, в тоя миг. О, да, колко хубаво би било да усети как стиска бавно крехкия птичи врат, докато остане само тънка тръба, артерия, вена... Без въздух... Без Мадлейн Талко... И без проблеми.).

Тя се остави на яростта, за да почерпи сила от нея и да премине към действие, както един мутант събира енергия, преди да позволи на силата си да избухне.

Дали Мадлейн усети заплахата? Тя се обърна с учудваща за възрастта ѝ пъргавина и отвори широко вратата, с което изненада неподготвената Клер. Човекът с черна тренировъчна униформа на пост подскочи, стреснат от внезапното движение зад гърба си.

Мадлейн сякаш възвърна самообладанието си. И преди да излезе, подхвърли на Клер:

— Така е, вие загубихте. Но преди да напуснете сцената, скъпа моя, предлагам ви последния спектакъл. Хайде, елате, последвайте ме: удари часът на сабата.

-
- [1] Мине с Х — на фр. Minher. ↑
- [2] Ермен — на фр. Hermin. ↑

Вече се намираха на не повече от сто метра от решетките. Боб се обърна към Греди:

— Добре... Ами сега?

Алекс се поколеба:

— Ти май познаваш мястото по-добре от мене. Има ли откъде да влезем? Някоя друга врата?

— Не, и доколкото знам, не съм забелязал — нито намясто, нито на картите. Може би единственият начин е да преминем откъм гората... Но сигурно ще трябва да вървим с часове. Цялата част, достъпна откъм пътя, е защитена със стена, висока десет метра.

Греди забави, после спря колата до самата стена.

— Без да говорим за кучетата — прибави той. — Тъй че, дори да се хвърлим на щурм, струва ми се рисковано.

— Колкото до кучетата — подхвана Боб — имам чувство, че са пуснати по моите следи. Няма гаранция, разбира се. Мисля, че върху стената може да има и кабел под напрежение за защита.

— Според тебе какво става, когато някой спре пред желязната врата?

— Ако се удовлетвориш да останеш отпред, без да излизаш от колата, те ще изпратят един или двама юначаги да проверят самоличността ти. Всъщност, струва ми се, че...

— Хм... Че може и да се получи, нали?

Боб погледна неспокойно към Греди. Последният отвори жабката.

— Ето за тебе — рече, като извади малък револвер 38-и калибър и го подаде на Боб.

— Ами ти?

— Имам каквото ми трябва.

Той смъкна живо ципа на анцуга и показа кобура под мишницата си, от който се подаваше дръжката на служебното оръжие.

— Значи планът е...

— Предизвикваме момчетата да дойдат, заплашваме ги с пистолетите и влизаме.

Боб не прибави нищо. Още се чувстваше слаб, като че част от него беше останала в сплескания мерцедес, една енергийна струя, която няколкото минути в път не бяха успели да възстановят; но спокойната решимост на ченгето изглеждаше безапелационна.

— Знаеш ли къде е момчето? — попита Греди.

— Знам къде беше този следобед.

— Добре... Започваме.

Той млъкна, запали и измина бавно последните метри до решетестата врата.

Охранителната централа на Ла Талкотиер представляваше малка караулка с груби стени, разположена недалече от желязната врата и прикрита от зеленина, поддържана именно с такава цел.

Освен старомодния си изглед, оборудването на „пилотната система“, както я наричаха, нямаше за какво да завиди на охранителните системи на луксозните резиденции. Едната стена беше покрита с екрани, показващи различните стратегически точки в имението, контролирани чрез един пулт с бутони и телефони.

Антоанет Андремиде седеше пред въпросния пулт с блеснали от възбуда очи като дете пред новата си електронна игра. До нея Бруно проявяваше обичайния си стоицизъм. Двамата бяха сами.

Антоанет се обърна към обезобразеното лице:

— И кой, всъщност, ни остава?

— Почти никой. Имаме две момчета в светилището, още едно обикаля около къщата... И ние. Всички останали са мобилизирани да заловят янкито.

— А кучетата?

— Същата работа.

Странна усмивка събра бръчките на Антоанет.

— Оттук какво може да се прави?

— Всичко. Да се дезактивират алармите, да се отвори вратата, да се изключи токът в кабелите... Всичко. Можете да поемете контрол над цялото имение.

— А какво ще стане, ако натисна тук?

Тя показа наслуки един бутон. Бруно не отвърна, но се учуди от интереса ѝ към техниката. Винаги досега беше смятал, че лютата му омраза към Мадлейн Талко е единственото общо нещо, което го свързва с Антоанет. В действителност, би могъл почти да „обикне“ тая дърта кранта...

Изведнъж прозвуча приглушеният звън на алармен звънец — с ритмично червено примигване. В очите на старата жена се появи безумен пламък.

— Решетката — обясни ѝ Бруно.

Показа ѝ един екран с панорамен изглед, леко деформиран, на подстъпа към външната врата. Там се виждаше кола, чакаща да ѝ отворят. Бруно насочи обектива на камерата към номера ѝ, после с професионални движения, които очароваха Антоанет, набра нещо на клавиатурата на компютъра. На екрана се появиха думите НЕПОЗНАТ АВТОМОБИЛ.

— Какво правим? — попита той.

Антоанет потропа тихичко с тънките си пръсти по пулта в ритъма на галоп.

— Отваряме — отвърна просто. — Тази вечер имаме празник. Отваряме на всички!

И натисна бутона.

Щом влезе в „свещилището“, солидно пазена от Мадлейн и главореза ѝ, Клер осъзна истинските размери на лудостта, в която постепенно затъваше. Трябваше да признае, че Мадлейн придава на психическите си отклонения наистина владетелски размах. Тази жена изглежда наистина пребивава в пълно умопомрачение още от едно време, при това намира начини да изживее пълноценно фантазмагориите си. Мястото беше чудовищно и грандиозно.

Клер разбра и откъде долита приглушената глъчка, която беше дочула в килията си: пълно е с народ в този... храм?

Тя пристъпи навътре в бърлогата, като откриваше на всеки ъгъл, на светлината на факлите, примигващи в пронизвания от течения въздух, нови злокобни подробности — статуи, картини, светотатствени предмети... чиито сенки играеха по сводовете и колоните.

При появата на малката група всички присъстващи „последователи“ замълчаха; тогава в тишината се чу детско хлипане. Клер забеляза върху олтара от сив мрамор малко голо тяло, привързано към кръст. Стори ѝ се — но това беше невъзможно от такова разстояние — че среща погледа на детето, в който се чете пълно неразбиране.

Сега всички лица бяха обърнати към двете жени; тя разпозна някои: без изненада — Пол-Мари Талко с лице, черно като въглен в полумрака на свещниците; до нея стоеше Елиос, както и антикварят Филип д'Ербле; тя позна също хлебарката, дебелията дама в розово, която сега, облякла нещо подобно на черна роба, изобщо не се усмихва и я гледа злобно; най-сетне очите на Клер се спряха за секунди на още един човек, който ѝ се стори познат. Паметта изведнъж ѝ подсказа: това е отвратителният тип от кръчмата пъб „Лондон“!

Но повечето лица ѝ бяха непознати. Вярно, че не познава почти никого в града. Освен това, събралите се изглеждаха доста малобройни. Около петдесетината последователи, събрани в грамадната сграда, ще могат ли да държат в подчинение цял един град?

Мадлейн се опита да не покаже разочарованието си. Залата пуста! Пуста! Какво става? Къде са всички останали?

Тя потърси с поглед Антоанет, Бруно, Мари-Франс дю Лонбоа и останалите! Дижонците! Онези от Боноа! Липсата на телефон оправдава ли дезертърството им? А какво да каже за всичките чужденци, включително американците, отседнали по хотели и у нейни адепти^[1]? Нали бяха повече от сто и петдесет по време на бебешкото жертвоприношение! Сто и петдесет от най-видните личности в областта по време на сабата! А сега изведнъж никой... Всички са останали залостени по къщите си, за да се спасят от мъглата!

Не, няма място за паника. Причината очевидно е в телефона. Има ли друго обяснение?

Тя среща неспокойния поглед на Франсоаз, най-вярна сред верните. Като че искаше да попита с червените си след произшествието у Клер очи: какво става? Защо не са тук на вечерта, в която им предлагат Клер Ермен?

Причината е телефонът. Няма никакво друго обяснение.

Защо тогава отсъства Бруно?

Вероятно преследва предателя с екипите си.

Ами Антоанет?

Тя отмахна въпроса с небрежен жест, сякаш да оправи въображаема къдрица.

— Наблюдавай я — подхвърли на телохранителя си, след което огледа залата, за да прецени броя на главорезите, оставени от Бруно.

Видя само един — на дъното в един ъгъл.

Като вряла и кипяла актриса овладя вълненията си и пое сама, с уверена крачка, по централната пътека, като остави Клер под добра опека.

Стигна до олтара и хвърли суров поглед върху голото дете с ужас в очите. Бяха го вързали: само с очи можеше да изрази страданията си... Но нямаше кой да му помогне.

Сетне се обърна с лице към публиката си и гласът ѝ се извиси, топъл, трептящ и силен в студения въздух:

— Тази вечер не е петък. Тази вечер не е и сабат като останалите. Всички знаете: този миг го очаквам от години... Не, не е все още

предаването на властта. Но тази вечер представлява решителен етап за Водерията.

Тази вечер една жена ще поеме по пътя си. Една жена, която никога не е била от нашите и все пак... Спътница на моя починал наследник, днес тя е майката на онзи, който скоро ще ви доведе близо до мене.

Това е вечер на великото освобождение. Фредерик Талко ще се върне сред своите... сред нас, за да посрещне изключителната си съдба, каквато е по волята на Принца.

[1] Адепт — предан привърженик, последовател на някакво учение. ↑

Въпреки студа, мъглата, нощта и неудобството да се возят двама на моторетката, на Фредерик пътуването не му се стори дълго. Нито за секунда не можа да осъзнае действителността. Мозъкът му беше като машина, работеща на пълни обороти, постоянно задръствана от въпроси след заминаването им от улица „Кюисар“ и предоставяща на тялото му само толкова енергия, колкото да функционира на автоматичен режим.

Перл не можеше да каже и толкова. Пъхнала ръце в джобовете на якето на Фредерик, тя усети как всичките ѝ тревоги от бягството им и евентуалните последици се смръзват, докато студът прониква през грейка, пуловер, тениска, кожа, за да я вледени в крайна сметка до кости. Тя се обнадежди отново, когато стигнаха до полицейския бараж на разклонението за националното шосе, но Фредерик впери уверен поглед в жандармериста:

— Отивам у баба ми Мадлейн Талко — безцеремонно заяви той.

Човекът вдигна рамене:

— Вие сигурно сте дващсетият поред тази вечер, който отива там! Някакъв празник ли има? Във всеки случай внимавайте, младежи. С мотопед по това време не е много разумно, да не говорим за оня юнак, дето броди тъдява...

Съобщението на жандармериста уплаши още повече Перл. Щом се е събрал толкова народ, значи ще има сабат.

Поеха отново на път.

Изведнъж под каската ѝ проблесна идея: ами ако катастрофират? Вярно, че не ѝ стискаше много-много! Все пак се реши и напрегна всички сили, но недостатъчно... И видя: мотопедът поднесе, сърцето ѝ аха да спре да бие, а Фредерик се задоволи да изправи мълчаливо кормилото.

Тогава тя призова демоните, силите на мрака и Принца. Когато пристигнаха пред решетестата врата, която започна да се отваря магически бавно, тя разбра, че неизбежната драма е въпрос само на минути.

Антоанет стана от пулта и облече мантото от сив визон. Обърна се към Бруно, все така седнал пред своето табло със загадъчен израз в очите. И може би с възбуда?

Тя рече:

— Мисля, че всички са на място, Бруно. Време е да тръгваме. Страх ме е, че нататък нещата ще се влошават все повече и е по-добре да не стоим повече тук.

Той не отговори. Тя го погледна за секунда, като се почуди дали с изключителната си способност да въздейства, Мадлейн просто не го е омагьосала в деня, когато срина съдбата му в пламъците. Нима е възможно зад това лице на мъченик да се е запазило зрънце извратена привързаност към собствения му палач?

Тя вдигна рамене и излезе.

— „РАП НАТАС ТЕ СЕЛ СЕКРОФ УД ЛАМ
 РУОП ЙОТ ЕКНИРП
 ЕК НОХКОК УА РУЕОК РУП...“

Мадлейн започна монотонния си речитатив на Езика на властта. Наближаваше часът на жертвоприношението. Клер усещаше заплашителното присъствие на човека до нея. Макар да не я докосваше, широките му плещи не ѝ позволяваха да види нищо, като обърне глава.

От дъното на светилището тя огледа малката група, ограждаща ревностно Мадлейн Талко. Пълна загадка: какви са тези хора? С какво са били принудени да се сблъскат в живота си, за да се отдадат на подобни ритуали?

Странно, но не изпитваше особен страх. Идеята за неизбежна смърт не успяваше да си проправи път до съзнанието ѝ. Тя изникваше едновременно от областта на абсурдното и иреалното. Нещо повече, разкритията на Мадлейн ѝ донесоха — след изживяния силен ужас — истинско облекчение: след цели двайсет години вече знаеше отговорите. Част от нея се почувства омиротворена и въпреки обстоятелствата постепенно се изпълваше със спокойствие.

После дойде неизбежното. *Как ще се измъкна оттук? Как да спася сина си?*

Щрак!

Шумът я накара да обърне глава. В полумрака видя първо фенерчето на пазача, после лицето му, разкрито от страх. Трябваше ѝ секунда, за да разбере.

— Ако помръднеш само едно косъмче — пошушна Алекс — ще ти смачкам физиономията. Обърни бавно глава надясно, за да ми покажеш, че си разбрал.

И Клер видя как човекът с опрян револвер в гърба изпълнява нареждането, след което се обръща пак напред. Самата тя се опомни и изправи срещу олтара. След истинския — но благотворен! — потрес да чуе гласа на Греди зад гърба си, тя се стегна, за да не предизвика

подозрения. Придаде си естествен израз на лицето (поне така се надяваше!), въпреки че усети как глухите удари на сърцето ѝ отекват в цялото ѝ тяло.

След последния завой къщата изникна пред тях още по-стряскаща, отколкото през деня. За първи път на Фредерик му се стори зловеща, както бяха загасени всички светлини, с изключение на един прозорец на партера — последно коренче от зъб в беззъбата усмивка. Той спря моторетката. Към тях се отправи един човек. Момчето свали каската и се намръщи: полувоенната униформа беше толкова намясто в Ла Талкоттиер, колкото на някое чаено парти у баронесата.

— Тук няма никой — обяви веднага гавазинът.

— Добре — съгласи се Перл — значи напразно бихме толкова път. Хайде да си ходим, Фредерик.

— Не. Къде е баба ми? — попита сухо момчето.

— О!

Човекът промени незабавно поведението си.

„Няма съмнение — помисли си Перл — неприятностите започват.“

— Те са в светилището, господине — рече нощният пазач.

— Къде е това? Параклисът там отзад, нали?

Човекът изведнъж погледна неспокойно Перл. Дали не е направил някой гаф?

Младото момиче каза вразумително:

— Слушай, мисля, че ни стига за тази вечер.

— Шегуваш ли се? Трябва само да отидем до това... светилище.

— Но сега тя, може би, се... концентрира или нещо подобно. Не бива да я безпокоим насред...

— Насред какво?

Той вдигна рамене, натисна стартера и пое нататък.

Останал сам, човекът извади уоки-токито си. Най-добре е да ги предупреди. Има нещо гнило тук. Вече мина една кола преди няколко минути, а сега и внукът... Нещата отиват на зле.

Боб заобиколи светилището. Нямаше никаква идея колко гавази обикалят наоколо. Греди се бе опитал вече да влезе вътре и липсата на изстрели по-скоро му действаше успокоително. Успял е, значи, да се промъкне незабелязано.

Когато се приближиха до светилището с угасени светлини, преброиха паркираните отпред коли: осем. Тоест, вътре има между петнайсет и трийсет човека... може и повече, ако смятаме и пазачите.

Обиколи край стените с 38-калибровия в ръка. Никой. Жива душа няма. Странно. Греди му беше обърнал внимание: можем да очакваме да е по-населено с гавази около светилището. Но не беше, а и лекотата, с която влязоха в имението, го караха да си мисли или за клопка, или за сериозна „недостатъчност“ на охранителната служба.

Погледна нагоре и забеляза много камери по дърветата: всички изглеждаха слепи.

Откри един вход срещуположно на главния — няколко стъпала, слизаци от полуетаж. Препятствието беше една стара обкована врата. Може би зад нея са намира „ризницата“ или има коридор право към подземие, където вероятно те държат детето. Съжали, че няма револвер с шумозаглушител; би влязъл много по-лесно!

— Емар 2, Емар 2, тук е Макс 1, отговорете... Емар 2...

Високоговорителят изплю текста изненадващо високо. Клер трепна, Греди също не успя да се сдържи да не се сепне.

— Какво е това? — изсъска той в ухото на главореза; но в същото време разбра: пленникът му има професионално уоки-токи на колана.

— Емар 2, тук е Макс 1, отговорете!

— Отговори — заповяда Греди, но твърде късно: няколко глави започнаха да се озъртат към дъното на светилището.

Мадлейн усети, че вниманието към нея отслабва. Прекъсна литанията си.

— Какво става там? — изкрещя; после ги видя.

Греди усети, че капанът щракна. Вторият телохранител вече посягаше към пушкалото си.

— Пази се — подвикна на Клер.

Сетне измъкна оръжието от пояса на първия пазач и го изблъска на светло с насочен в главата му пистолет. Около втория видя цялото

почтено събрание, отдало се на молитва. Помисли си: „Хайде, Боб, размърдай се, размърдай се!“.

— Първият, който мръдне, го гръмвам! — подхвърли студено.

Мадлейн Талко се отпрати към него. Той вдигна дясната си ръка и стреля във въздуха; гърмежът отекна в студената пустота на светилището и мнозина подскочиха.

— Казах никой да не мърда!

Щом чу изстрел, Фредерик закова мотопеда. Веднага последва втори гърмеж, много по-ясен.

— Абе какво става тук? — извика той.

Перл се възползва от спирането, за да скочи от моторетката.

— Не ща да ходя там! — изкрещя тя. — Не искам! И ти не трябва да ходиш! Там... стават едни неща и...

Фредерик се обърна към нея. Предчувствие го прониза като отровна стрела!

— Какво по-точно знаеш?

Тя го погледна тъпо. Или със срам.

— КАЖИ МИ КАКВО ЗНАЕШ!

Тя продължи да мълчи. Тогава той даде газ и отлетя — сам — към светилището и към съдбата си.

Изстрелът на Алекс помете всички колебания на Боб. Той се прицели в ключалката и натисна спусъка, като си помисли: „Мили боже, какво правя тук без материал, без хора, без план за атака?“...

Спасяваш едно дете.

Бравата пропуши и отстъпи. Той се затича по някакъв разбит коридор, като вдишваше наситения с влага въздух. Нямаше представа накъде отива. Изведнъж пред него зейна стълбище надолу. Той се спря за секунда и напрегна слух: не се чуваше нищо.

Тогава хайде: право в ада.

Слезе на първото стъпало. Протегна врат напред: стълбището буквално изчезваше в полумрака. Най-долу като че ли се мерзелееше някаква светлина: изглежда има изход, не е задънено. Само че преди това трябва да пресече черната бездна.

Той въздъхна, пое въздух и с добро сърце срещу злата съдба потъна в мрака.

Не беше изстрелът на Алекс, който спря Мадлейн Талко, а вторият — този на Боб, с който разби бравата.

— Не сте ли сам? — пошушна тя полуучудена, полувъзмутена, като обърна глава към гърмежа.

— Нима ме мислите за толкова луд да идвам тук сам?

— Вие *трябва* да сте луд, за да дойдете — сам или не. Ще разтуря кариерата ви. Ще превърна живота ви в ад. В АД, ЧУВАТЕ ЛИ МЕ!

— Млъквай. (Обърна глава към човека от кръчмата „Лондон“.) Ей ти там: върви отвържи момчето.

Типът му отвърна с дързък поглед. Греди побутна напред като щит бодигарда, който продължаваше да стои пред него, и нареди:

— Всички останали! Ръцете върху главата! Всички!

Хората се спогледаха слисано: Как така? Може ли да ги заплашва сам човек? Тях — защитените от височината на Ла Талкотьер, недосегаемите и недостъпните? Тях — кралете на света?

— ГОРЕ РЪЦЕТЕ!

Две от жените писнаха от изненада; останалите вдигнаха бавно ръце.

„Не вярват, помисли си Алекс. Въобразяват си, че някой ще дойде да ги спасява, че това е шегата, краткотраен кошмар.“ Той внезапно насочи оръжието си към Мадлейн Талко.

— Върви развържи детето или ще гръмна маминка — повтори той на блондина с подигравателната физиономия.

— Няма да посмеете! — извика тя.

Но очите на Алекс казаха обратното. Човекът плъзна предпазлив поглед към Мадлейн. Тя забеляза колебанието му, после кимна. Лицето на русия се изкриви от разочарование. И той като другите очакваше именно сега да се прояви и властта ѝ, и силата ѝ. Някаква мълниеносна хипноза, може би? Или нападение с огнени стрели, извикани от мисълта?

Човекът вдигна рамене и се наклони да пресече светилището в посока към олтара, когато нов изстрел отекна някъде долу. Алекс

трепна: беше оставил другия пазач да се измъкне в суматохата. И вероятно той е срещнал Боб. Или пък Боб го е срещнал...

Вече по-спокойно се огледа и констатира, че наоколо няма друг гавазин. Когато по-късно се връщаше към този миг, спомняше си странната сцена: всички тези люде, облечени в черно, замръзнали като восъчни кукли от музея на госпожа Гревен.

— Клер?

— Дд... да, Алекс?

— Можеш ли да отидеш и да развържеш детето? Мисля, че достатъчно пречихме на малкия празник. Време е да започваме.

Клер, която стоеше благоразумно настрана в очакване на нарежданията на Греди, тръгна по пътеката, без изобщо да погледне Мадлейн, когато стигна до нея.

Фредерик избра точно този миг, за да влезе.

Тялото на бодигарда лежеше най-долу, в осветената дупка. Боб слезе тихо, макар и с бясно биещо сърце. Наистина ли беше успял да го обезвреди?

Когато се приближи достатъчно, видя човека да лежи в локва кръв, черна и гладка като огледало. Побутна го леко с крак: никаква реакция. Изпита шок: човекът е може би мъртъв.

Продължи да бяга из плетеницата от коридори, за да се добере до другите хора, но и за да избяга от ужасяващата мисъл: убих човек.

Беше му за първи път.

Фредерик очакваше да види много неща с влизането си в светилището, но нищо, дори и в най-лошите му кошмари, не можеше да се сравни с апокалиптичната сцена, в която попадна.

Видя обстановка, сякаш измислена от самия маркиз Дьо Сад, достойна за *Жюлиета* или за *Дружество на приятелите на престъплението*; видя майка си и баба си, изпаднали във вцепенение; видя Греди в мъчителна борба да устои на паниката, която разтрисаше нервно въоръжените му пестници; видя как всички тези люде с ръце във въздуха поглеждат към него напълно отъпели. И най-лошото от всичко: в пълната тишина се дочуваше слабо хлипане и той видя малко розово телце, което трепереше — или това беше от светлината на свещите? — в другия край, в самото дъно на светилището.

Пристъпи напред като автомат:

— Кой сте вие? За какво сте се събрали тук?

— Дръпни се, Фредерик — рече спокойно Греди. — Навън ще ти обясним всичко, но сега се дръпни настрана. Трябва... веднага да тръгваме.

— Коя сте вие? — повтори той още веднъж, като впери очи в Мадлейн Талко. — И кой беше баща ми?

— Тя го уби! — изкрещя Мадлейн. — Тя го подмами да напусне семейството си и да се самоубие!

— Сега не можем да ти обясним, Фредерик — спокойно се обади Клер, но с вибриращ глас. — Тя лъже, това е лъжа, изтъкано е от лъжи, Фредерик, но ти ще научиш всичко... после. Трябва да тръгваме.

Той не долови пределното напрежение в гласа на майка си.

— Но, мили боже, какво става тук? Аз... кой съм аз, всъщност? — извика той и пристъпи още напред.

— Ти си избраникът на Принца — отговори Мадлейн. — Ти си наследникът на нашата династия и...

— Не! Не я слушай! Тези тук са... изчадия на Сатаната или... не знам как още да ги нарека, но повярвай ми, Фредерик! Не виждаш ли? Погледни това място! Ами детето? Андремиде беше с тях...

— Мълчете!

— ДОСТАТЪЧНО! — викна Алекс. — ТРЯБВА ДА ТРЪГВАМЕ!

В дъното Боб влезе незабелязано. Видя цялата сцена и не я разбра напълно — липсваха му доста елементи — но отлично схвана кой е неприятелят: всички тези чернодрешковци.

Приблужи се тихо до проснатото на пода дете с изкривени от ужас очи. Усмихна му се и допря пръст до устата си: *Шит! Всичко е наред: аз съм тук.*

Сълзите на малкия потекоха още по-силно.

Май никой не го беше забелязал: всички гледаха като хипнотизирани малката група, съставена от Греди, Мадлейн Талко, една жена с изкривено от страдание лице — любовницата на Греди? — и юноша с ужасно объркани очи, който питаше нещо с умолителен тон.

— И кой беше баща ми?

— Баща ти наистина е неин син, скъпи, но... Той ги напусна заради... (Клер показа с ръка) всичко това...

— Мълчете!

— ... подир което те са ни намерили в Мароко и...

— МЪЛЧЕТЕ!

— Клер, нямаме време!

Сега Боб беше до олтара, готов да освободи детето. Спря се за миг, за да погледне още веднъж сцената. Къса светкавица прекоси зрителното му поле като блясък от огледало — кратък и подозрителен.

— Но защо... защо е умрял?

— Заради тях, нали разбираш... Опитал се е да избяга от тях, но те са ни открили...

— Ще съжалявате за това — подхвърли Мадлейн Талко с изгаряща омраза. — Мълчете, иначе ще съжалявате!

— ... Знаел е, че тя няма да ни остави на мира и...

(Боже мой, помисли си Боб, това е острие на нож! Мадлейн държи нож в ръката си и леко разтърсва ръкав, сякаш да го измъкне напълно! Може би тъкмо с него трябва да извърши жертвоприношението или...)

— КЛЕР, ТРЯБВА ДА ТРЪГВАМЕ!

— И точно затова се е самоубил, нали разбираш, Фредерик? Да се отърве от...

Всичко стана светкавично: с яростта на див звяр Мадлейн вдигна ръка, за да удари; Фредерик изкрещя: „Мамо!“ и се хвърли напред; Боб стреля.

Всички затаиха дъх.

Фредерик се втренчи в майка си с окръглени от смайване очи. После се строполи с ръка на сърцето и яке, обляно в кръв.

Клер само рече „О!“ от изненада. Фредерик лежи в краката ѝ, но... Добре, това е невъзможно, нали?

Цветовете изчезнаха, хората наоколо също, декорът се скри напълно; изведнъж образът на Кристиян, зацапан от кръвта му, се ухили злокобно някъде из паметта ѝ.

— НЕЕЕ!

Тя падна на колене и погали френетично лицето на сина си.

— Не ме напускай, миличък... моля те. Това не е нищо, ще се оправяш...

Но не можеше да се оправи. Нямаше как: чертите му вече издаваха спокойствието на доброволния отказ, облекчението от

възможността да си отидеш.

— Ще се оправиш, нали? Мама е тук и това е най-обикновена рана, нали?

В мъглата Фредерик различи обляното в сълзи лице на майка си:

— Не пла... Той ми... липсваше... мисля. Той ми лип... Ще го ви...

И затвори очи, сякаш да заспи.

Клер вдигна глава:

— Тичайте! Извикайте линейка! О, Господи, моля ви, ПОТЪРСЕТЕ ПОМОЩ!

Алекс коленичи до нея, потърси пулса на момчето. После прегърна Клер през раменете. Тя обърна към него неузнаваемото си лице и той почувства как се свива сърцето му.

— Мо... моля те, Алекс... Кажи ми, че това не е възможно. Моля те, не... Помогни ми. Могат... още могат да го спасят. О, не, Алекс, помогни ми. Имай милост, не мога да...

Той наведе глава.

Сега всички присъстващи бяха образували кръг около сцената и се държаха на почтително разстояние. Всички, с изключение на Боб, който се опитваше да се съсредоточи върху задачата си: (*да освободя Тома, да го увия в якето ми...*).

ДА ЗАБРАВЯ КАКВО СТОРИХ ПРЕДИ МАЛКО

и Мадлейн Талко.

Видяла гибелта на наследника си, избраника на Принца, тя премина окончателно от другата страна на действителността. С нервните и поривисти движения на камикадзе прекоси светилището и взе една факла. Не си остави никакво време да размисли или поне да получи вдъхновение: правеше това, което следва да се направи и толкоз. Хвърли последен поглед към сцената и влезе в малък таен коридор. Искаше да бъде сама.

Пореше тъмния въздух, празния дух на цялото човечество, със сърце, преизпълнено с увереност: това е краят.

Влезе в някаква стая, потънала в мрак — единствената килия, чиито стени бяха украсени с един пентакъл. Пое дълбоко дъх и се вгледа в самия център на звездата, осветена от факлата — споходи я за

последен път мисъл за сина ѝ, изметена бързо от образа на Антоанет Андреми, весела и радостна някъде другаде.

После, когато огънят подхвана чорапите и косата ѝ, остана само болката.

Ревът, изскочил от вътрешностите на светилището, освети групата. Последователите се спогледаха объркани. После малко по малко се разделиха и започнаха да се изнизват мълчаливо към изхода, сякаш подчинени на ритуала на тайна процесия. Заплахата ускори движението им.

Алекс не стори нищо да ги спре, както и Боб, който се приближи до Клер с Тома на ръце. Двамата мъже гледаха безсилни жената, която люлееше детето си. За тях тримата вече всичко свърши... Трябваше да се започва отначало.

ЕПИЛОГ. СВОБОДНА (2 АВГУСТ)

Странно е. Започнах да пиша тази книга, за да осветя от моя гледна точка аферата Андремии... Сега я завършвам с историята на моя живот.

Разследването тече. Все още и все така безкрайно. Появяват се имена, понякога избухват скандали, чува се за самоубийството на този или онзи... но аз знам, че мрежата никога няма да бъде напълно разплетена. Колкото до американците, дошли с цяла делегация през онзи кървав октомври, всички изчезнаха. Робер Мартен несъмнено би имал достатъчно материал, за да продължи анкетата си в Съединените щати, но той не се върна там. Случилото се го порази дълбоко. Знам само, че се е настанил в Париж... С какво се занимава? Това не ме засяга.

*Със забележителния си нюх за бягство, толкова характерен за нея, Антоанет Андремии изчезна отново. Често си мисля за нея. Очаквам на завоя на някоя улица да срещна дълъг черен мерцедес, чието задно прозорче ще се спусне бавно, за да открие непроницаемите ѝ очи. Никога не съм имала доказателство, че всичко това — лесният достъп на Греди, Боб и Фредерик, липсата на пазачи — е било оркестрирано от нея, но не съм сигурна в това. Дори се чудя дали оня прословут ден, когато я забелязах в колата ѝ, тя не се е опитвала да ме предупреди за опасността, вместо да ме плаши, както мислех тогава. Не беше ли това начин да ми даде знак: *Заминавайте, вие сте обградена!**

С каква цел? — ще ме попитате.

Имам някаква идея...

Фредерик почина като баща си: в ръцете ми. Утре стават девет месеца, но това няма никакво значение. Всеки отминаващ ден е една болезнена годишнина.

Аз се преместих на юг, както го бях предвиждала. Близо до Авиньон, в почивен дом. През първите шест месеца въртях и

прехвърлях в ръцете си шишенце със сънотворни таблетки, като се мъчех да събера сили да погълна съдържанието му, защото няхах силите, за да живея. Но всички знаят добре: човек не става импровизирано самоубиец, той Е такъв.

Не престава да ме измъчва мисълта за продължителното наслявяване на дребни елементи, които, струпани заедно, доведоха до това нещастие. Търся какво е могло да ми убегне още... но не откривам. Дали това именно някои наричат силата на съдбата? Струпване на подробности, което ви тласва към неизбежното?

Или, може би, подтиквана от омразата си, Мадлейн Талко наистина е притежавала „способност“? Странно, никога не съм се чувствала толкова отдалечена от Бог, както сега... Предпочитам да си представя, че ми отнеха Фредерик от чиста лудост, вместо в името на някакъв идеал, който ми е чужд.

От онзи ден насам дори и за секунда не съм преставала да танцувам със сина си и със съпруга си. Те ме гледат и ми се усмихват, утешават ме... помагат ми. Уверяват ме, че ме обичат — в края на краищата, колкото и ужасна да изглежда идеята, Кристиян потърси смъртта, за да ме спаси от своите демони, Фредерик отдаде живота си, за да спаси моя.

Греди се върна в Париж. Траурът му сякаш свърши, когато започна моят.

От девет месеца насам ме посещава всеки уикенд; казва, че ме обича, иска да устрои живота си заедно с мене, дори да създадем семейство. Това ми изглежда лудост, но... му вярвам. Той ме убеждава, че имало време, че щял да чака толкова, колкото е необходимо.

Предложението му полека-лека си проправя път. Нямам още сила да му подам ръка, за да му позволя да ме отведе, но каквото и да ми е струвало това — а Бог знае, че цената е страшно висока — за първи път от двайсет години насам аз съм свободна.

Свободна един ден да го обикна.

Издание:

Автор: Лоран Боти

Заглавие: В мъглата

Преводач: Златко Стайков

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: френски

Издател: „Унискорп“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман (не е указано)

Печатница: „Унискорп“ ООД

Главен редактор: Венка Рагина

Редактор: Ирина Лакова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15554>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.